

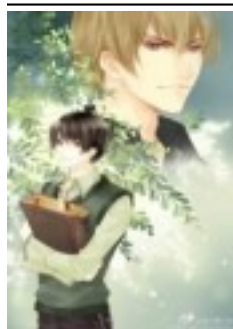
Ác Mộng

Contents

Ác Mộng	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	20
15. Chương 15	22
16. Chương 16	23
17. Chương 17	24
18. Chương 18	26
19. Chương 19	27
20. Chương 20	28
21. Chương 21	30
22. Chương 22	31
23. Chương 23	32
24. Chương 24	34
25. Chương 25	35
26. Chương 26	36
27. Chương 27	37
28. Chương 28	38
29. Chương 29	40
30. Chương 30	41
31. Chương 31	42
32. Chương 32	44
33. Chương 33	45
34. Chương 34	47
35. Chương 35	48
36. Chương 36	49
37. Chương 37	51
38. Chương 38	52
39. Chương 39	53
40. Chương 40	54
41. Chương 41	56

42. Chương 42	57
43. Chương 43	58
44. Chương 44	60
45. Chương 45	63
46. Chương 46	65
47. Chương 47	67
48. Chương 48	70
49. Chương 49	73
50. Chương 50	77
51. Chương 51	80
52. Chương 52	83
53. Chương 53	84
54. Chương 54	87
55. Chương 55	90
56. Chương 56	93
57. Chương 57	96
58. Chương 58	100
59. Chương 59	102
60. Chương 60	105
61. Chương 61	109
62. Chương 62	112
63. Chương 63	115
64. Chương 64	118
65. Chương 65	121
66. Chương 66: Phiên Ngoại [1]	123
67. Chương 67: Phiên Ngoại [2]	127
68. Chương 68: Phiên Ngoại [3]	130
69. Chương 69: Phiên Ngoại [4]	136
70. Chương 70: Phiên Ngoại [5]	140
71. Chương 71: Phiên Ngoại [6]	145
72. Chương 72: Phiên Ngoại [7]	148
73. Chương 73: Phiên Ngoại [8]	152
74. Chương 74: Phiên Ngoại [9]	157

Ác Mộng

Giới thiệu

Editor: Diệp tửThể loại: Hiện đại đô thị, cường công, ngược thụ, ngược , sinh tử văn...Sinh ra cơ thể

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-mong>

1. Chương 1

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

“Tiểu Thụy, con thực sự quyết định ghi danh trường Tam Trung sao? ” Cha vừa ăn sáng vừa hỏi cậu , mẹ một bên đang pha cafe.

” Vâng, Tam Trung cho phép học sinh ra ngoài sống, thuận tiện hơn nhiều.” cậu nhỏ giọng đáp lại.

” Như thế cũng tốt, đỡ phải ở bên ngoài không tiện...” Mẹ ngừng nói, liếc nhìn cậu.

“Haizz...” Cha thở dài, cậu hơi run, tiếng thở dài tràn ngập thương xót.

Tuy rằng Tam Trung nằm trong thành phố, cũng không phải là trường tốt nhất, các trường tốt nhất đều ở ngoại ô thành phố. Các thầy cô giáo cũng khuyên cậu không nên tự đánh giá thấp bản thân, phải lauw chọn cơ hội tốt nhất. Thế nhưng, cậu thì có cơ hội gì? Cậu làm sao có thể ở ký túc xá?... Cậu không muốn cùng người khác tiếp xúc, giống như lúc học trung học, không giao lưu, không quan hệ, chỉ cần chuyên tâm học tập là được rồi. Không có cách nào cùng thầy cô nói ra sự khó xử của bản thân, cậu chỉ có thể miễn cưỡng cười cười, kết quả, các thầy cô đều cho rằng cậu không muốn xa nhà, bắt đắ dĩ tiếc nuối thay cậu...

” Con no rồi!” Buồng đưa xuống , cậu chuẩn bị về phòng.

Mẹ nhìn cơm còn trong chén, nhú mày :

” Con trai phải ăn nhiều một chút, ăn ít như vậy làm sa cao lớn được.”

“ ... ”

Con trai ! Cậu lúc nào không mong muốn mình là một đứa con trai chân chính, khỏe mạnh, vui vẻ, không phải là con chuột rúc đầu trong hang! Cậu trầm mặc cầm đũa lên...

Mẹ tựa hồ phát hiện đã lỡ lời, xoa đầu cậu, “Tiểu Thụy, mau ăn a, không phải mẹ làm món thịt xào măng con thích nhất sao?”

” Vâng” Cậu nhẹ nhàng gạt đầu, nước mắt lại muốn trào ra, tay mẹ nhẹ xoa tóc cậu , cậu biết mẹ chán ghét cậu! Đúng thế, có một đứa con dị tật như thế, làm sao có thể thích được chứ !... Cha mẹ ai mà không mong muốn có một đứa con khỏe mạnh, ưu tú, tiền đồ sáng lạn. Thế nhưng, cậu ngay cả điều cơ bản nhất cũng không làm được, cha mẹ như thế nào có thể nuôi dưỡng cậu nhiều năm như vậy đã là quá may mắn rồi.

Cố gắng không cho nước mắt tràn ra, ở nhà đã đủ áp lực rồi, nếu như cậu còn khóc, càng khiến mọi người không vui ! Nuốt cho xong chỗ cơm còn lại, cậu đứng lên về phòng. Lần này mẹ không nói thêm gì nữa...

Cởi quần áo, cậu vào phòng tắm, kỳ thực cậu ghét chạm vào cơ thể mình, đặc biệt là nửa người dưới, bộ phận không hoàn hảo, dư thừa một bộ phận , lông mao mỏng manh ... Không giống một người con trai, mặc dù lúc nhỏ rất nhiều người cũng như vậy, nhưng cậu biết, cả đời này cậu cũng không thay đổi được. Cậu đã thử dùng một ít thuốc kích thích, nhưng chẳng có tác dụng.

Nhìn nửa cơ thể dưới đã đủ khiến cậu muốn nôn, cậu vội vàng mặc áo ngủ, rồi lên giường, mĩa mai, ngay cả chính mình còn chán ghét bản thân, huống chi người khác!

Một tháng sau, là chính thức khai giảng, cậu xách hành lý tới trường.

“Đừng sợ! Cha đã sắp xếp ổn thỏa rồi!” Cha vỗ vai cậu an ủi.

Đáng lẽ cậu sẽ sống ở nhà, nhưng lại xảy ra sự cố, cha cậu phải đi Anh học nghiên cứu chuyên khoa não, mẹ cậu đương nhiên là phải đi theo chăm sóc cha rồi, bởi vì cha lúc nào cũng chỉ lo nghiên cứu, nên phương diện sinh hoạt hết sức tùy tiện.

Nhưng lý do chính là, trường học vì an toàn của học sinh, bắt đầu từ năm nay, bắt buộc học sinh không được ra ngoài sinh hoạt! Đây thật sự là điều cậu không ngờ đến.

” Không sao đâu, cha đã cùng hiệu trưởng dàn xếp rồi, sẽ để mình con ở một phòng trong ký túc xá! ... Con cũng nên tập sống tự lập a, Tiểu Thụy!” Cha nói rất thành khẩn. Cậu biết, cha cũng là vì lo cho cậu.

” Vâng ” Cậu không biết nói gì, chỉ lúng túng trả lời. Một người ở, chỉ cần cậu cẩn thận một chút là ổn.

Vào ký túc xá, cậu may mắn ở một phòng rất tiện nghi, có phòng tắm riêng, hơn nữa ký túc xá dành cho 4 người lại chỉ có một mình cậu ở.

” Cha về đi a, ngày mai bay rồi, cha về chuẩn bị hành lý đi .” Cậu vừa kéo hành lý, vừa nói với cha.

“Không sau đâu, để cha giúp con sắp xếp hành lý.” Nhìn cha bận rộn qua lại, cậu viền mắt lại muốn đỏ hoa, cha đi Anh không biết khi nào gặp lại.

Kết quả, đến tận lúc ăn cơm tối, cha mới rời đi, trước khi đi, cha còn không quên dặn cậu phải tự chăm sóc tốt bản thân, có việc gì phải gọi điện cho cha mẹ.

Mấy ngày sau, cậu cũng yên bình vượt qua... Trường học rất yên tĩnh, phần lớn học sinh đều chưa đến trường, toàn bộ ký túc xá chỉ có mấy người.

” Ngô Thụy, có ở đây không?” Sau mấy ngày khai giảng, có một thầy giáo tới gọi cậu, cậu buồn sá, nghi hoặc đi ra ngoài.

“Cậu có thể đến phòng hiệu trưởng một chút không? Hiệu trưởng có việc tìm cậu!”

“Vâng, cảm ơn thầy!”

Trên đường đi có mấy nữ sinh hướng cậu hỏi thăm, cậu có chút hoảng hốt, nghe giọng điệu các cô trêu đùa “ Nhìn kìa, mặt đỏ lên rồi.”, cậu không biết mình thực sự có đỏ mặt hay không, thế nhưng nói chuyện với các cô cậu thực sự rất căng thẳng.

” Em là Ngô Thụy phải không?”

” Vâng”

” Thầy có chuyện muốn cùng em thương lượng...” Hiệu trưởng có chút do dự hỏi.

“Thầy cứ nói a...”

“Nghe cha em nói, em mắc bệnh khiết phích, không thể cùng người khác tiếp xúc ?”

“Vâng” Cha đã cùng thầy nói vậy sao?

” Em có thể hay không giúp thầy một chút? ... Năm nay ký túc xá có khá nhiều học sinh, hơn nữa các phòng đều đã đầy người , ... Nếu sắp xếp một học sinh nữa cùng em ở chung, không biết em có thể chấp nhận không?” Hiệu trưởng vẻ mặt khó xử nhìn cậu.

Cậu lập tức ngẩng đầu, kinh sợ nhìn thầy... Muốn cậu cùng người khác ở chung!

“Thầy biết thầy đã đồng ý với cha em, nhưng chỉ là tạm thời thôi, chờ một khoảng thời gian sẽ chuyển tới ký túc xá. khác ... Hơn nữa các em ở chung, thầy sẽ nói với bạn ấy đừng làm ảnh hưởng đến em, được không vậy? Ngô Thụy... Nếu không phải thực sự thiếu phòng thầy cũng sẽ không làm cách này đâu...”

Cậu có thể nói gì nữa? ... Cậu luôn không biết cách giao tiếp, hướng chỉ trước lời đề nghị nhẹ nhàng này... Chỉ có thể hy vọng, tự mình chú ý, thận trọng cùng người kia ở chung. Hy vọng hiệu trưởng có thể sớm có phòng khác cho hẳn.

Hết

2. Chương 2

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Lần đầu tiên thấy hắn, cậu biết, hắn thuộc loại con trai cả đời cũng không cùng cậu giao thiệp! Tuy không giống những đứa con trai khác tóc nhuộm màu này màu nọ, thế nhưng mái tóc dài tuyệt đối vi phạm nội quy. Tóc dài mất trật tự che khuất cả trán. Ngũ quan rất đẹp nhưng không chút nữ tính, đơn giản, dùng hai chữ tuấn mỹ là đủ. Nhìn hắn nằm dài trên giường, vóc người chắc rất chuẩn... mạnh mẽ, không giống dung mạo của hắn, khí chất.. Áp bức không lỗ mãng...

Nằm ở trên giường, cậu nhìn xuyên qua lớp sách vở trước mắt, lặng lẽ quan sát hắn... Lại một lần nữa xác định thêm, nếu không phải cậu cùng hắn ở chung, cậu thậm chí sẽ không liếc nhìn hắn lấy một cái.

”Này... Nghe nói cậu mắc bệnh khiết phích?” Thanh âm rất dễ nghe, có chút đường hoàng.

“A?... Umh ” Bị hắn đột ngột hỏi, cậu giật mình, theo thói quen liền cúi thấp đầu.

Buông xuống ánh mắt vẫn luôn quan sát cậu, tuy rằng rõ ràng chỉ là tạm thời ở chung chắc sẽ không bị phát hiện, nhưng cậu vẫn có chút sợ hãi.

“Biến thái !” Tại thời khắc cậu đang căng thẳng, thanh âm lạnh lùng của hắn phun ra hai chữ đầy khinh thường, âm thanh tuy không lớn, như là lẩm bẩm. Nhưng ký túc xá yên tĩnh vẫn nghe được rất rõ ràng.

Biết là hắn đang nói bệnh “Khiết phích” của cậu, thế nhưng lần đầu tiên gặp, hơn nữa lại tạm thời ở chung phòng, cư nhiên đã kiêu ngạo đến mức này, cậu oán hận cắn môi. Hai chữ “Biến thái” này, cậu phi thường chán ghét, nói thẳng ra, giống như người hói đầu bị người khác nói bóng đèn như nhau!

Đem chăn kéo cao, đem mình trùm kín lại, không thêm nhìn nữa, cũng không thêm nghĩ nữa. Nghe MP3, đem thanh âm của hắn hoàn toàn cắt đứt, tâm tình cũng từ từ yên tĩnh lại.

Bất quá hắn cùng cậu học khác lớp. Bọn họ ngoại trừ cùng chung ký túc xá, không chạm mặt nhiều lắm, lớp cậu cùng lớp hắn cách nhau một lối nhỏ, thỉnh thoảng cũng thấy nhau. Nhưng, thời gian sinh hoạt khác biệt, cơ hội gặp mặt của bọn họ tính không quá năm đốt ngón tay, đây không phải do cậu tận lực lảng tránh, mà là, hắn hình như rất ít đi học, hơn nữa, hắn sinh hoạt ban đêm, thông thường trời sáng hắn mới về, thậm chí có mấy ngày cũng không về.

Đối với cậu tình hình thế này thực sự rất tốt.

Sớm biết thế này, đã không ăn nhiều như vậy, bình thường không uống nhiều nước lắm, nhưng bây giờ là mùa hè, lúc nào cũng khó chịu, thấy bán dưa hấu ướp lạnh, lại nhịn không được ăn hơn một nửa. Kết quả, cả đêm đi WC đã mấy lần, cậu bất đắc dĩ chuẩn bị đi lần nữa, nhìn đồng hồ dạ quang, đã 3 giờ sáng...

Mới từ WC đi ra

“A!” Cậu ôm ngực, nguyên do là tên bạn học kia. Hắn như thế nào vào phòng cũng không phát ra thanh âm. Bóng người cao to trong căn phòng trống vắng có phần quỷ dị.

”Kêu cái quỷ gì vậy ” Thanh âm khó chịu vang lên, hắn tựa hồ cũng bị cậu dọa rồi.

Cũng không phải cậu muốn kêu, là do hắn dọa cậu giật mình. Nghĩ thầm trong đầu, cậu yên lặng bò lên giường mình.

Ngày thứ hai, lúc cậu thức dậy, hắn đã trong WC, cậu cũng định chờ hắn xong mới vào, thế nhưng hôm nay có tiết của thầy số học rất nghiêm... Không thể làm gì khác là cố gắng đứng cách xa hắn trong WC, thế nhưng lúc cậu chuẩn bị đánh răng, có thể là do khẩn trương, bàn chải trên tay cậu rơi xuống, rơi vào bồn cầu.

Hắn liếc mắt nhìn cậu, đưa bàn chải đánh răng gần đó cho cậu, cậu hoảng sợ cầm lấy bắt đầu đánh răng. Xong xuôi, chuẩn bị rời đi, lại phát hiện hắn vẫn đang gắt gao nhìn cậu, giống như mèo vờn chuột, cậu ngơ ngác lui về phía sau...

” Cậu không mắc bệnh khiết phích” Hắn tuyên bố.

“Không, tôi có.”

” Cậu cho là tôi ngu ngốc sao? Khiết phích phản ứng cũng không biết? ” Hắn tựa hồ tức giận phản bác lại, thanh âm cũng cao lên.

“Tôi thực sự mắc bệnh khiết phích, tôi vừa rồi chỉ vì căng thẳng...” Cậu ngập ngừng giải thích.

“Căng thẳng?” Hắn hừ lạnh, “Thế nào? Sợ tôi?”

“Không có” Cậu cúi đầu, nhìn ngón chân.

“Đau quá !” Hàm dưới như bị bóp nát, hắn giơ tay chế trụ cằm cậu.

“Tôi rất dọa người sao?” Lực tay lại tăng lên, cậu khó khăn hô hấp, hắn so với cậu cao hơn một cái đầu, thế nhưng vóc người mảnh khảnh, không ngờ thể lực lại hơn cậu rất nhiều lần.

Cậu chỉ có thể run rẩy, giãy dụa bất lực...

Hết

3. Chương 3

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Cậu trầm mặc, cậu thực sự không biết có sợ hắn hay không, dù cậu không mắc bệnh khiết phích, thì phản ứng của hắn cũng quá đáng rồi. Tựa hồ bất cứ ai cũng không được phép lừa gạt hắn, loại ánh mắt hung hăng từ trên cao nhìn xuống khiến cậu cảm thấy rất tự ti...

“Nói!”

Mãi không thấy cậu trả lời, hắn lại gia tăng khí lực, tuy rằng hắn so với cậu khỏe, nhưng khí lực đã quá mạnh rồi.

Cậu đau đến mặt mũi trắng bệch, cũng không muốn tỏ ra khiếp nhược, hắn, thực sự quá đáng rồi! Cậu thật sự ghét hắn, cũng là lần đầu tiên cậu ghét một người. Phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn, không quan tâm đau đớn trên mặt.

Cảm nhận được cậu căm ghét, hắn buông tay ra, ném lại hai chữ “Biến thái”, rồi ngênh ngang rời đi... Để lại cậu với cái cằm đỏ bừng, một lúc thì hơi sưng lên. Không có đá chườm lạnh, cậu chỉ có thể sử dụng nước lạnh rửa qua. Ủy khuất càng lúc càng tăng, cậu cái gì cũng không có làm sai, tại sao bị người khác khi dễ như vậy... Nhìn trong gương, khuôn mặt vốn trắng của cậu, cái cằm lại nổi bật hồng hồng, quả có chút buồn cười, vừa nhìn là biết bộ dáng dễ bị ức hiếp!

Liên tục rửa mặt mấy lần, đến lúc vết sưng trên cằm không còn quá rõ ràng, cậu mới cầm sách vở lên lớp.

Có gì đó đụng vào cánh tay cậu, nghiêng đầu nhìn, là người ngồi cùng bàn với cậu. Hắn hỏi: “ Cậu không sao chứ?”

“Không sao! Không cần thận va vào cánh cửa thôi...” cậu nói, không nghĩ sẽ có người quan tâm tới mình. Nhớ lại mình không chủ động cùng hắn nói chuyện, có chút vô ý.

“Có cần đến phòng y tế không?” Hấn quan sát cảm ta, đề nghị.

“Không cần đâu, cảm ơn cậu...” Đối với hảo ý của hấn, cậu có chút vui vẻ. Tâm tình cảm thấy rất vui.

“ ... ”

Hấn tựa hồ còn muốn nói gì thêm nữa, bỗng tiếng chuông vang lên . Cậu nhìn hấn cười cười, mở ra sách vở. Hấn biểu tình kinh ngạc khiến cậu khó hiểu không biết thường ngày mình lạnh lùng đến mức nào... Lập tức, hấn cũng tươi cười.

Giờ nghỉ cuối cùng cũng tới, cậu lên sân thượng nghỉ ngơi, thuận tiện xoa xoa mặt, mùa hè nóng bức, quạt máy trong phòng học mặc dù bật nhưng không có tác dụng.

Có thứ gì lạnh lẽo chạm vào cậu, ngẩng đầu lên nhìn, là người ngồi cùng bàn với cậu, trên tay hấn đang cầm một chai nước suối bị đông thành đá.

“Này, cho cậu !”

“ ... ”

Cậu ngạc nhiên nhìn hấn mồ hôi đầm đìa, cậu thậm chí còn không biết tên hấn là gì !

“Nhanh a! Sắp lên lớp rồi!” Dem chai nước đặt vào tay cậu, hấn cấp tốc trở về.

“Cảm ơn...” Hấn thực sự là người tốt, cậu đem chai nước lạnh, đặt ở cằm.

“ Bạn học mà, có gì đâu” Tiếng cười sang sảng vang lên.

Cậu thật may mắn khi có một người tốt như thế ngồi cạnh. Cậu cảm thấy trong lòng có chút vui vẻ... Vào giờ học, cậu lén nhìn sách vở hấn, mới biết được hấn tên gì.

Lưu Khải Ninh ... Lưu Khải Ninh.... Lặng lẽ ghi nhớ trong lòng, khai giảng đã lâu như vậy còn không biết tên thật sự là thất lễ.

Buổi trưa tan học, canteen đầy người, thầy giáo chỉ cần dạy quá giờ một chút, thì đã không còn chỗ nữa. Ngồi ở một góc khuất, cậu ăn chút đồ ăn vặt, hôm nay không ăn cơm nữa vậy.

Đọc sách, nhìn đoàn người đông đúc ở trước mặt xếp hàng mua cơm, cậu cúi đầu học công thức.

” Ngô Thụy! Cậu cũng đi ăn cơm a!” Người ngồi chung bàn với cậu lại gần chào hỏi.

“Umh!”

“Cậu thật là, tính đợi đến khi nào nữa...Để tớ giúp cậu mua”

Nói xong, đem thực hạp của mình đặt lên bàn, một tay đoạt lấy thực hạp của cậu, chen vào bên trong, rất nhanh đã mua xong cơm đi ra, cậu cảm kích nói “Cảm ơn cậu”

Hấn có chút mất hứng “ Đừng khách khí như vậy a! ... Cậu nói vậy tớ rất không vui ”

“..Xin lỗi...” Cậu cúi đầu cắn môi, cậu thật không biết cảm ơn cũng không muốn đắc tội với người khác.

“Này... Cậu không hiểu... Tớ cũng không phải trách cậu, chỉ là, bạn bè giúp nhau là chuyện bình thường thôi ” Hấn lo lắng giải thích.

“ ... ” Cậu là bạn bè của hấn sao?

“Quên đi, tính tình cậu quá ôn nhu, khiến tớ cảm thấy giống như mình đang khi dễ cậu, cái này cho cậu, mau ăn đi.”

Đón nhận thực hạp, cậu chuẩn bị rời đi, thấy hấn vẫn đứng ở chỗ cũ, cậu hướng hấn nói: “Xin lỗi, tớ thật lòng cảm ơn cậu...” Tuy rằng hấn không thích cậu nói như vậy, nhưng cậu vẫn là cảm kích nói ra, cậu không có thói quen được người khác giúp đỡ.

Hết

4. Chương 4

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Trở lại ký túc xá, kẻ đáng ghét kia hôm nay không đi ra ngoài, mà nằm trên giường xem tạp chí.

Cậu tiếp tục động tác, lẳng lặng đóng cửa lại, ngồi trên giường mình chuẩn bị ăn.

Thế nhưng cậu không muốn chú ý tới hấn, hấn ngược lại hết lần này đến lần khác lại chú ý cậu

“Két!” Một tiếng, hấn rất nhanh ngẩng đầu lên, khinh miệt nhìn cậu... Cậu bị hấn nhìn có chút sợ hãi.

“...Da thịt trắng nõn mịn màng đầy chữ... khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn”

Thanh âm châm chọc kỳ quái khiến cậu đỏ mặt. Cậu cũng chẳng muốn cùng hấn tranh luận, chỉ mở thực hộp, mùi thơm lập tức tỏa ra. Nhìn cửa sổ, cổ gấn không để ý tới hấn...

Vừa ăn được mấy miếng, “Ba” cái muỗng trong tay bị đánh rơi, cậu nhìn thân ảnh cao gầy của hấn ngay trước mặt, khoảng cách quá gần, kìm nén hành động của mình, cậu lập tức đứng lên, nhưng cánh tay lại bị hấn nắm chặt.

“Cổ tay rất thanh mảnh.” Thật không nghĩ âm thanh này là của một học sinh cao trung, thanh âm rất từ tốn.

Cậu cố sức giãy dụa muốn thoát ra, thế nhưng hấn lại càng dùng sức nắm chặt.

“...Ngoan , cậu sao phải khấn trương như thế ?... Chẳng lẽ, cậu kỳ thật là nữ a!...” Hấn ngả ngón kề sát tai cậu nói.

Cậu sợ hãi, viền mắt bắt đầu đỏ lên sắp khóc. Khiếp sợ nói ” Nói nhảm cái gì ! Buông, buông ra!” Lại càng cố sức giãy dụa.

Hấn cũng không nghĩ cậu sẽ kịch liệt phản kháng, rút tay ra, thấy hấn nhất thời âm trầm, cậu theo phản xạ chạy ra ngoài. Thực tế, cậu đã làm như vậy rồi, chỉ là, hấn tốc độ so với cậu lại nhanh hơn, cậu hối hận vì trước đây đã không chịu tập luyện thân thể.

“Phản ứng của cậu như thế là sao?” Hấn phẫn nộ đem cậu đẩy vào tường.

“...” Cậu biết mình phản ứng hơi thái quá, nhưng cậu không thể khống chế, cậu không chịu được người khác tiếp cận quá gần, hơn nữa hấn lại là một người nguy hiểm, cơ thể cậu chỉ hành động theo bản năng mà thôi.

“ Được, cậu chính là nữ a”

Lời vừa nói ra, chợt nghe hấn cười lớn, ngay cả hấn cũng nghĩ khó tin. Cậu tức giận đến run rẩy, hấn như thế nào lại có thể vũ nhục cậu như vậy...

“ Cậu đừng quá đáng!” Tuy rằng tức giận, nhưng thanh âm cậu vẫn như cũ rất nhỏ, cảm giác tự ti đã khắc vào tủy cậu.

“..Tôi quá đáng? Tôi như thế nào quá đáng a ?” Hấn thiêu mi, chậm rãi cười “..Tôi thật muốn quá đáng một lần a.”

Hấn đang nói cái gì vậy? Cậu còn chưa kịp phản ứng, người đã bị hấn đặt lên giường, sau đó bị hấn đẩy ngã, tất cả chỉ trong một khoảng khắc.

“Để tôi kiểm tra xem nào .” Hấn hứng thú bắt đầu cởi quần áo cậu.

Cậu rút cuộc ý thức được hấn đối với mình muốn làm gì, liều mạng giãy dụa thoát ra. Mùa hè nóng bức quần áo mỏng manh rất nhanh bị xé rách, cơ thể trắng nõn bị lộ ra, hấn áp vào cậu thở gấp, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc, sau đó, chính là kinh hồn bạt vía.

“Tôi thật là con trai, cậu mau buông ra!” Tuy biết rằng hắn chỉ là trêu cợt, thế nhưng nếu kiểm tra xuống phía dưới nữa , bí mật của cậu... Tất cả mọi thứ đều sụp đổ...

“Đừng nhúc nhích” Hắn thanh âm khàn khàn vang lên, cậu lúc này còn không biết cái gì gọi là tình dục, cư nhiên không phát hiện ra loại tình huống này có bao nhiêu nguy hiểm, chỉ là phi thường bất an, chỉ sợ bí mật bị bại lộ.

Tay hắn bắt đầu thoát quần cậu, cậu lúc này cả ý nghĩ cũng bắt đầu co giật, gắt gao hô lên “Buông.. Buông ra...a...a “

Diên cuồng đánh đấm cùng tiếng thét rớt cuộc đã chọc giận hắn, một cái tát giáng lên mặt cậu, cậu lập tức bị đánh nghiêng qua một bên, nước mắt rớt cuộc chảy xuống, trong miệng đều là máu tanh, trộn lẫn với nước mắt... Hắn giống như ác ma. Đến khi quần sắp sửa bị kéo xuống , cậu nhắm hai mắt lại.

Hắn ngừng lại động tác, khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc, tự nhìn hai tay mình. Cậu không biết mình như thế nào nhìn hắn, cũng không biết nhìn mình đến tột cùng hình dạng thống khổ như thế nào, chung quy , hắn là dừng lại rồi. Nhất thời, căn phòng hoàn toàn tĩnh lặng.

Một lát, hắn mở miệng “Tôi chỉ... Chỉ là nói đùa..Thực sự, ngay từ đầu chỉ là nói đùa... Thế nhưng... Tôi đối với con trai không có hứng thú... Cũng tại cậu la hét không khác gì con gái...”

Cậu không rõ vui đùa lại có thể đến mức độ này, mà khiến cậu khó chịu chính là hắn cư nhiên lại trách cậu, cậu khó tin nhìn hắn, lẽ nào tất cả đều là tại cậu, cậu kéo ga giường che lại thân thể.

Hắn càng nói càng nhỏ giọng, rốt cuộc cũng im lặng ... Sau đó hắn nói “Yêu quái” rồi tiêu sái rời đi.

Cậu không nhịn được khóc to, nhìn đồng hồ độn trên giường, cũng không quản máu miệng, cứ mặc nước mắt tuôn ra...

Hết

5. Chương 5

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Ngày thứ hai, cậu không đi học, vì khuôn mặt sưng ngay cả nhìn không được, lúc rửa mặt khăn mặt cùng vết sưng cộm xát đúng là một loại dằn vặt. Mà cậu càng cảm thấy hết sức sợ hãi ...

Hắn từ ngày hôm qua, đã không trở về... Chờ đến ngày thứ ba, trên mặt vết sưng cũng đã đỡ rất nhiều, xác định đã có thể ra ngoài, cậu kiên quyết đến phòng hiệu trưởng nói chuyện !

Khi cậu lấy dũng khí hướng hiệu trưởng đưa ra yêu cầu, thấy cậu vẽ mặt tiêu tụy, hiệu trưởng trầm tư rồi cuối cùng đáp ứng yêu cầu của cậu.

Trên đường trở về, tâm tình chán nản mấy ngày nay dần dần biến mất. Cậu vô tình chạm mặt Khải Ninh, bất quá hắn hình như không thấy cậu, cậu vội vàng trốn ở góc khuất ven đường, sợ lại bị hắn hỏi han này nọ...

Tối buổi tối, kẻ đáng ghét kia cũng trở về, cậu run rẩy, dùng cố gắng đem thân thể lui vào trong chăn, làm như đang ngủ say. Giường lồm xồm, cậu biết hắn đang ngồi lên giường mình. Tim đập nhanh như muốn nhảy khỏi lồng ngực, cậu căng thẳng hô hấp.

Trên mặt bỗng nhiên thoáng hơi lạnh, chăn bị hắn kéo ra, cậu giả vờ như đang ngủ, hô hấp trầm ổn.. Đi nhanh đi, mau đi đi, cậu trong lòng xua đuổi. Đợi một lúc, nghĩ một thế kỷ cũng không dài đằng đẳng như vậy ...

Có cái gì chạm lên mặt cậu.. Nửa ngày, cậu mới biết đó là tay hấn, cậu chưa bao giờ bị ai chạm qua như vậy, kiềm chế suy nghĩ muốn vùng lên. Trên người bắt đầu phản ứng bài xích... Không muốn ai chạm mình !!! Hấn hô hấp càng ngày càng gần, cậu do dự, có nên mở mắt ra hay không.

Đột nhiên môi bị cái gì ướm át bao phủ, cậu trong nháy mắt cứng ngắc, toàn thân vô lực. Sau đó, rốt cuộc không chế không nổi, đẩy ra hấn, ngồi dậy, dùng ánh mắt hoảng loạn nhìn hấn. Hấn hình như không ngờ cậu giả vờ ngủ, trên mặt thâm trầm, dùng loại ánh mắt ma mãnh nhìn cậu... cậu giữ chặt quần áo, bất an cắn môi!

“Hừ... Ngô Thụy khiết phích thật sự là quá thương cảm, nhìn hình dạng cậu ấy mệt mỏi như vậy, thực sự không đành lòng, cho nên, thầy đã chuẩn bị cho em một gian phòng khác... Lão già kia nói như vậy, cậu tìm hấn a!” Hấn lãnh khốc nói.

“...” Cậu trộm nhìn hấn, sắc mặt hấn càng ngày càng kém, cậu vội vàng cúi đầu nhìn hoa văn trên cái chăn.

“Thế nào? Dám làm mà không dám nhận sao?” Hấn mạnh mẽ tới gần, cậu bất đắc dĩ lui sát vào tường phòng bị, cầm lại bị hấn chế trụ ...

Đau... Đau quá, vết sưng trên mặt còn chưa lành hẳn, bị hấn bóp, hàm răng cậu hình như cũng muốn gãy rồi, nước mắt không kìm được rơi xuống. Thấy hấn lộ ra khuôn mặt tà mị, cậu có chút xung kích, nhưng phần lớn đều là sợ hãi.

“Vừa chạm một chút, đã khóc rồi sao?” Hấn nâng cao thanh âm “Thật là nũng nịu a”

“Cậu buông tôi ra! ...Nếu không tôi kêu người!” Cậu còn nhớ hành động quá đáng của hấn lần trước, hấn không phải là một người dễ dàng buông tay.

Hấn như thể nghe thấy truyện cười, khoa trương cười lớn, ngay lúc cậu còn đang nghi hoặc, hấn đột nhiên đem cậu đặt dưới thân, lúc cậu còn chưa kịp kêu lên, hấn đã xé gối, nhét vào miệng cậu...

“Như vậy, sẽ không có ai quấy rối chúng ta nữa...” Lúc này hấn cười thập phần quỷ dị.

Cậu lắc lắc đầu, trong miệng nức nở... Hấn rốt cuộc bị sao vậy...

“Tôi muốn đi tắm, cậu ngoan ngoãn nằm ở chỗ này!... A, được rồi, phải trói chặt một chút..” Dứt lời, rút ra dây lưng đem cậu trói ở trên giường... Cậu liều mạng giãy dụa cổ tay, hành vi của hấn đã vượt quá bình thường... Rất nhanh, cổ tay bắt đầu đỏ lên, nhưng dây trói không chút nào nới lỏng!

“Bảo bối! ... Như vậy chỉ tự làm thương mình thôi...” Hấn mặc áo ngủ còn chút ẩm ướt đi ra.

Đây là lần đầu tiên cậu bị một người ngoài gọi thân thiết như vậy, thật ác tâm.. Cậu mở to hai mắt nhìn hấn.

“Cậu sợ ta thương cậu là con trai sao, không sao, kỹ thuật của ta rất tốt!..” Hấn vuốt vuốt mặt cậu, nhìn ánh mắt cậu đầy khiếp sợ “Thế nào? Tôi thương cậu là phúc khí của cậu... Không được bày ra bộ dạng này...”

Trời ạ , hấn đang nói cái gì vậy... Cái gì gọi phúc khí... Cậu liều mạng lắc đầu, buông ra...

“Da của cậu so với con gái còn nhẵn nhụi hơn, khuôn mặt cũng thế, trên người không có lông tơ khiến ta chán ghét, cho nên tôi có thể chấp nhận được.. Tôi sẽ đem cậu huấn luyện thành súng vật, chỉ thuộc về tôi...”

Cậu gần như muốn ngất đi rồi, người này hóa ra, lại là một tên biến thái... Cậu không muốn...

Sợ hãi nhìn hấn kéo chăn trên người ra, nước mắt – vì sợ hãi cực hạn, cũng đã rơi khắp mặt, tại sao lại như vậy a....

Hết

6. Chương 6

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Cúc áo từng chiếc từng chiếc bị mở khai, cậu càng ngày càng liều mạng giãy dụa, mặc kệ đau đớn truyền đến từ cổ tay... Miệng bị nén chặt khó chịu, muốn kêu to lại chỉ có thể phát ra tiếng “Ồ ồ”. Chân tay dễ dàng bị hấn chế trụ, áo ngủ rất nhanh bị cởi ra, ánh mắt hấn càng khiến cậu thêm sợ hãi...

Hắn xoay người ngồi sát bên cạnh, dùng tay vuốt ve ngực cậu, da giống như bị loài bò sát bò lên, thân thể căng thẳng, thật đáng ghét...

Cậu chỉ có thể mặc hấn vuốt ve da thịt mình, cảm giác bất lực khiến cậu tuyệt vọng...

“A..” Đau a, hấn hung hăng bóp hai điểm nhạy cảm trước ngực cậu. Mẫn cảm khiến thần kinh cậu lập tức thống khổ!

“Umh... Biểu tình rất thú vị..” Hấn thở dốc, cúi đầu xuống, cư nhiên ngậm hai điểm bị hấn đùa nghịch đến sưng đỏ. Cậu cho dù không hiểu chuyện, lúc này cũng đã minh bạch hấn định làm gì.. Cậu dùng ánh mắt cầu xin nhìn hấn...

Nước mắt không ngừng chảy ra, thấy tay hấn càng ngày càng xuống thấp, cả người run rẩy không kiềm được...

“Rất nhỏ...” Hấn cầm hạ thân cậu, “Nhưng rất đáng yêu...”

Chưa bị phát hiện... Không muốn.... Phân thân bị hấn nắm, như vật gì yếu ớt bị hấn chế trụ.

“Đây là cái gì...” Hấn nghi hoặc nhìn hạ thể của cậu, nghe rõ tiếng hô hấp của hấn, vẻ mặt hấn kỳ quái lẫn kinh ngạc, giờ phút này, cậu chỉ hận tại sao không sớm chết đi cho rồi...

Hạ thể bị lộ ra, ngay cả nơi mà chính cậu cũng chưa từng chạm qua, bị hấn dùng ngón tay đùa nghịch.

Cậu hoảng hốt, nước mắt chảy đầy mặt.

“Tôi sẽ bỏ khăn ra, nếu như cậu dám kêu người, tôi sẽ để mọi người thấy thân thể cậu!” Hấn uy hiếp, thỏa mãn nhìn cậu thống khổ gật đầu.

“Cậu là người song tính sao?...” Hấn do dự hỏi.

“...” Cậu không trả lời.

“Ha ha ... Ha ha ha a...”

Hấn cười càng lúc càng lớn “Xem xem, tôi tìm được một bảo bối hiếm có ...Thật không ngờ tôi sẽ gặp được, lại là một vật rất xinh đẹp..Sau khi cậu là người của tôi rồi” Hấn liếm nước mắt đang rơi trên mặt cậu.

“...” Cậu không muốn! Thế nhưng, cậu không dám hô lên, thân thể như vậy không thể để người khác nhìn thấy...

Hấn tách ra hai chân cậu ra, đem nơi cậu luôn cảm thấy hổ thẹn bày ra trước mắt hấn, cậu thân thể run rẩy, không có cách nào ngăn cản tầm nhìn của hấn.

Có cái gì đó đi vào, là ngón tay hấn, cảm giác thô ráp ma sát cơ thể, tựa như một hạt cát dính vào vết thương, tay hấn bên trong liên tục ma sát, hai chân cậu cũng bị hấn áp chế đến tê cứng.

Cậu vô lực thở dốc, đau quá, hấn lại cho thêm một ngón tay, tiếp tục ở bên trong không ngừng khuấy đảo...

Hết

7. Chương 7

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

“ Anh buông tôi ra!... Van cầu anh... Cầu anh...” cậu cúi đầu cầu xin.

Hắn không thèm liếc mắt nhìn cậu, như cũ ở bên trong cậu đùa giỡn. Giống như một đứa bé đang xem xét một món đồ chơi hiếm thấy, hắn đùa giỡn cậu nhỏ của cậu, hướng nơi cấm kỵ kia thâm nhập.

“ Van cầu anh... anh buông tôi ra... Anh muốn cái gì cũng được... Tôi sẽ nói cha cho anh tiền... Anh buông tôi ra...” Cậu nức nở, nghĩ muốn có thể thuyết phục được hắn, như thế nào cũng được, chỉ cần hắn buông tha cậu !

“Bép” Bắp đùi non mềm bị hắn hung hăng đánh mấy cái, “Tôi để ý chuyện đó sao? ...Muốn tiền, hừ, cậu muốn bao nhiêu tôi cũng có thể cho cậu... Cậu thông minh một chút đi...”

Nhìn hắn mĩa mai cười, cậu biết hắn cũng không phải kẻ cần tiền. Không biết lấy đâu ra dũng khí, có lẽ là do sợ hãi, cậu bắt đầu giãy dụa, mà hắn cũng không chịu được, một đấm đánh vào bụng cậu, dù không xuất toàn lực khiến cậu ngã đi, nhưng cũng đủ làm cậu tiêu tan mọi phản kháng!

Yếu ớt nằm, nhìn hắn đùa giỡn hạ thân..

Hắn ngẩng đầu lên cười: “ Rất đẹp, thanh tú vô cùng... So với xử nữ còn tuyệt mỹ hơn! Cũng rất sạch sẽ...” Nói xong, lại cầm phân thân cậu tỉ mỉ quan sát “ Umh, phía trước bị động, ở đây cũng phản ứng không tệ đi!”

Cho tới bây giờ cậu cũng chưa từng nghe qua ngôn ngữ dâm loạn như thế, bụng đau đến mức không thể phản kháng tiếp... Cậu tự hận mình vô dụng, nếu là người khác, đã có thể kêu cứu, mà cậu thì lại không thể, giống như con ếch bị mở hai chân, mặc người thao túng... Có lẽ, nếu là người bình thường, hắn cũng không hứng thú như thế rồi!

Không biết qua bao lâu, hắn cuối cùng cũng rút ngón tay ra.

Cậu chán ghét quay đầu đi, hắn cư nhiên lại đưa ngón tay vào miệng cậu, ngón tay kia vừa chạm vào nơi dơ bẩn...

“Thế nào? Chính mình cũng ghét bỏ sao?...” Hắn châm biếm ở trong miệng cậu càn quấy, móng tay cọ xát khoang miệng gây đau đớn ! Một lúc sau, nước miếng tràn ra, hắn mới bỏ tay ra, lần nữa sờ soạng chỗ dơ bẩn kia.

Có miếng bọt bôi trơn, lần này tay hắn càng thêm thuận lợi tiến sâu vào, sau đó tiếp hai ngón, ba ngón ... Cảm giác bị khuấy động thật khó chịu.

“Lần này là đặc biệt, sau này cậu phải học cách thả lỏng, lần sau tôi sẽ không giúp cậu, nhớ kỹ” Hắn nâng mặt cậu lên “Nghe rõ rồi chứ, làm người của tôi, cậu phải học rất nhiều...Đây là vinh hạnh của cậu...”

“ Vinh hạnh con mẹ anh ...” Cậu run rẩy nhục mạ hắn, đây là lần đầu tiên cậu chửi mắng ai đó. Cậu khóc, cái loại vinh hạnh này, ai muốn chứ...

Sắc mặt hắn lập tức trở nên khó coi, trong lòng cậu hiện lên một tia khoái ý. Nhưng rất nhanh đã bị hắn phần nộ dập tắt.

“Cậu dám nói như vậy hả !” Hắn mạnh mẽ rút tay ra. Cái gì đó cứng rắn như thép đặt giữa hai chân cậu!

“A...” Thanh âm đau đớn phát ra. Thân thể căng cứng, đau đớn tê liệt, thống khổ khuất nhục, trong đầu một mảnh hỗn loạn, khiến cậu như gặp phải ác mộng.

Hết

8. Chương 8

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Thân thể dường như không thuộc về cậu nữa, cậu ngửa đầu, vật cứng cứng của hắn đang điên cuồng đâm vào trong người cậu. Nếu biết sẽ làm hắn tức giận mà phải chịu thống khổ như thế, có lẽ cậu đã nhẫn nại rồi...

“A a...” Cậu rên rỉ, đau quá, phía dưới nhỏ hẹp làm sao có thể tiếp nhận vật to lớn kia. Có cái gì chảy xuống, mùi máu nhàn nhạt liền lan ra. Cậu biết đó là máu của mình...

“Anh buông tôi ra...” Cậu nghĩ có lẽ toàn thân đã bắt đầu phát lạnh rồi.

Hắn hừ lạnh, nâng người cậu lên, càng cố sức mà đâm vào. Dường như có một cây sắt đang càn quấy nội tạng cậu, nhìn hắn tàn nhẫn không thương tiếc, cậu tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“ Bên trong cậu rất chặt!” Hắn khiêu mi nói ” ...Bất quá, có không ít con trai thích loại cảm giác này... chẳng hạn như, tôi !”

“A a ... a...” Thực sự, cậu đã bị hắn dày vò đến choáng váng rồi, ngay cả rên rỉ cũng chỉ do vô thức.

Thừa dịp lúc hắn dừng lại động tác, cậu hơi nhích cơ thể ra, nghĩ muốn có thể giảm chút thống khổ, hắn lại nâng người cậu lên, càng đâm sâu hơn, cảm thụ rõ ràng vật cứng rắn đang ở bên trong thâm nhập, cậu ngừng hô hấp... Hắn rên rỉ, vẻ mặt đều là khoái cảm...

Chuyện này, sao có người thích làm chứ, cậu khóc, cảm thấy hoang mang, lẽ nào cậu thực sự không thể chiểu cố tốt bản thân mình sao, ông trời a, ông đã ban cho mình một thân thể không trọn vẹn, sao còn muốn mình bị người khác khi dễ a...

...Có thứ gì nóng nóng bắn vào thân thể, suy nghĩ nửa ngày, cậu mới biết đó là thứ gì...Chờ hắn rút ra, nhưng hắn lại đem cái kia chỉ mềm đi một chút lại đặt vào thân thể cậu.

“Cậu rất tuyệt, bảo bối!...Cậu xem, đây là máu của cậu, huyết trình thuần khiết của nữ tử, không nghĩ cậu cũng có...” Hắn liền tiếp đâm vào hạ thể cậu, tơ máu liền từ đó trào ra!

Kể cả không phải tử nữ, bị đâm xuyên như vậy cũng sẽ chảy máu ! Huống chi chỗ ấy của cậu vốn là cấm kỵ, lại thêm phần thân trời sinh so với người bình thường cũng nhỏ hơn.

Tay hắn giơ trước mặt cậu, một màu đỏ tươi đập vào mắt. Hắn vung tay, đem huyết tanh vẩy lên mặt cậu, mùi tanh tràn ngập khoang mũi, dạ dày một trận khó chịu muốn nôn....

“Ax Ax...” Cậu giãy dụa, bò đến đầu giường, ngập ngụa như muốn nôn.

“Thế nào? Đừng nói cậu cũng có thể sinh em bé nha ? Umh? Mang thai rồi? ... Ha ha ,nhanh quá ...Hồi này vừa xuyên qua thì đã có sao?” Hắn ngả ngón đem cậu đặt trên giường, mắt cậu ngấn nước nhìn hắn.

“ Cậu làm xong rồi...Thì buông tôi ra...”

“ Buông cậu?...Cậu đã là người của tôi rồi! Trừ phi tôi chán ghét cậu, thì không đến lượt cậu nói!... Hơn nữa, cùng phòng, muốn làm thì làm, đừng nghĩ đến chuyện đổi phòng.” Hắn rút dục vọng ra.

“A a...” Cậu một trận co rút, tựa hồ nội tạng cũng bị hắn lôi đi .

Trên ngực sức ép đột ngột tăng, hắn chế trụ vai cậu, đưa dục vọng khổng lồ còn dính huyết dịch đến trước mặt cậu. ” Ngậm, bị cậu làm bẩn rồi.”

Phân thân trước mắt kích thước quả thật khủng khiếp, cùng phân thân của cậu quá sức bất đồng. Cậu cúi mặt không nhìn đến nó.

“Đến, tự mình làm sạch, tự mình giải quyết.” Hấn cầm dục vọng đưa đến khóe miệng cậu, cậu kinh ngạc cắn chặt khớp hàm.

“Đến, há miệng...” Hấn nói ôn nhu, tay lại gắt gao mở hàm cậu, đau đến mức không thở nổi...

“Đau...đau...” Mắt mở trừng trừng nhìn hấn đem cái hạ thể đáng ghét ghê tởm kia, đặt trong miệng cậu. Dị vật kia trực tiếp xông thẳng đến thực quản, cái miệng cũng đã đến cực hạn, vật khổng lồ ngay trước mắt, thô ráp ma sát khiến cậu khó chịu.

Nước mắt lại một lần nữa rơi xuống, lúc này, khuất nhục càng thêm rõ ràng ...Nước miếng theo khóe miệng chảy xuống, men theo cái cổ, bị hấn dùng ngón tay lau đi, sau đó, hấn đem ngón tay cứ nhiên lau lên ngực cậu.

“...Động đầu lưỡi, nhanh lên!” Hấn nói rất tự nhiên, cậu tuy rằng không phải được nuông chiều từ bé, thể nhưng, chỉ ít cái gì cũng đầy đủ. Không bao giờ phải trải qua ủy khuất đến mức này. Miệng cứng ngắt, toàn bộ khoang miệng đều bị chèn ép, ngay cả hô hấp cũng hết sức miễn cưỡng, hấn còn muốn cậu động đầu lưỡi, sao có thể chứ!

Ai oán nhìn hấn, hy vọng hết đêm nay hấn sẽ buông tha, không, qua đêm nay, cậu sẽ tận lực nhất định trốn tránh hấn...

Hết

9. Chương 9

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

” Mê hoặc tôi như thế cũng vô dụng! Nhanh lên, dùng đầu óc, chuyển động đầu lưỡi đi!”. Hấn vỗ nhẹ lên mặt cậu.

Kịch liệt hô hấp...Đầu lưỡi cậu cũng cứng ngắt ...

“Ngốc quá...” Một lát sau, hấn lắc đầu, nâng mặt cậu lên tự mình ma sát. Phân thân thô lớn chế trụ hàm, tràn ngập cảm giác ghê tởm! Thế nhưng, khoang miệng bị chèn ép cứng ngắt, không có khả năng nôn ra, huống chi, cậu cũng không dám nôn, hấn không khác gì ác ma, hoàn toàn áp đảo cậu.

“Khụ khụ!” Một cỗ nhiệt lưu mạnh mẽ chảy vào yết hầu, cậu liên tục ho khan, vị tanh tràn ngập...Bạch trọc ô uế vì ho khan cũng ra một ít.

Thật ghê tởm, thật khó chịu! Thật.... muốn.... chết... Hô hấp khó khăn, trên mặt đã tràn ngập nước mắt trộn lẫn nước bọt.

“Anh... Có thể buông tôi ra rồi chứ ” Chờ hô hấp bình ổn, cậu thấp giọng hỏi. Hấn đã ra hai lần, chắc là thỏa mãn rồi.

” Gọi Hi, Trình Hi! Cậu nhớ rồi chứ... Đây là tên người đàn ông của cậu! Hiểu không?... Còn nữa, không được nói cái gì thả hay không thả, bằng không cậu sẽ không yên với tôi đâu!”

Nói xong, dùng sức chế trụ phân thân cậu, nhìn cậu toàn thân run rẩy hấn mới buông hạ thể mềm nhũn của cậu ra.

” Đưa tay lên!” Hấn không kiên nhẫn nói.

Cậu nghi hoặc nhìn hắn.

“Thế nào? Thích bị trói sao...: Hắn bắt lấy tay cậu, thay cậu cởi trói, cổ tay cứng ngắt

cuối cùng cũng có thể hoạt động. Da thịt rất đau, trên cổ tay hiện lên một vòng sưng đỏ, thoát nhìn vô cùng thâm thắm.

Hắn nắm lấy tay cậu, sau đó trước ánh mắt kinh ngạc của cậu, nhẹ nhàng hôn lên, vết thương bị đau liền cảm thấy rất thoải mái, nhưng cậu tuyệt nhiên không cảm kích hắn, bởi vì hắn nên cậu mới thâm thắm như vậy.

” Xem, quả thật rất nhạy cảm...” Hắn nói vô cùng ôn nhu, hơi thở nóng rực lướt trên vết thương, ” Cũng tại cậu không ngoan, nếu không đã chẳng bị thương..”

Hắn ngừng đầu mỉm cười, hắn vốn là tuấn mỹ, giờ cười lại càng thêm tuấn dật phi phàm, đáng tiếc, cậu lại càng sợ, có thể như thế nào từ ác ma bá đạo lại trở thành thiên sứ ôn nhu!

“Sau này, phải ngoan ngoãn, mới không bị thương, hiểu chưa? Tôi sẽ hết lòng yêu thương cậu...” Hắn tiếp tục thổi thổi cổ tay bị thương, cậu buông xuống ánh mắt, không muốn nghe thanh âm giả tạo của hắn.

“Đau quá!” Nhẹ nhàng rút cổ tay lại, muốn thoát ra, lại bị hắn dùng lực kéo lại, cậu đau đớn kêu lên.

” Không phải đã nói, không được phản kháng sao?” Hắn trở mặt thật nhanh! Cậu âm thầm cảm thán!

Nhìn cậu cắn môi không nói, hắn chủ động thả tay cậu ra, cậu liền đem tay dính sát thân thể.

” Cậu thực sự là yêu quái...” Hắn thì thào, chạm vào ngực cậu, cậu cứng ngắc mặc hắn cọ cọ, cậu ghét người khác chạm vào thân thể a!

“Rất mềm mại! Giống như da trẻ con mềm mịn...” Tay hắn mơn trớn xuống bụng, di chuyển tới bắp đùi, vuốt ve phần dưới, giọng hắn đưa đẩy

“Đặc biệt là ở đây, cái mông phi thường nhạy cảm... Khiến tôi yêu thích không buông...”

“A!” Không hề phòng bị, liền bị hắn dùng lực áp trụ mông! Thịt non đau đớn, sức lực hắn thật sự là rất lớn!

Tay hắn di chuyển đi đến vai cậu, đang lúc cậu còn khó khăn hô hấp, hắn liền đem cậu lật úp lại, nằm bò trên giường. Cậu nâng người rời đi, lại bị hắn dùng lực đè xuống, ” Bóp bóp” liên tiếp đánh vào mông cậu, thanh âm vang vọng trong phòng, cậu mặt đỏ bừng, móng tay đâm vào da thịt, nhưng không cảm thấy đau đớn...

Bàn tay hắn trên lưng vuốt ve, khiến cậu khản trương thở dốc, động tác hắn rất ôn nhu, nhưng với cậu lại hết sức hung tàn! Có thứ gì ướt át di chuyển khắp lưng cậu, là đầu lưỡi của hắn, cậu cúi đầu sâu vào đệm giường, cố gắng nhẫn nhịn...

“Toàn thân đều rất mềm mại...Mùi vị vô cùng đặc biệt!” Hắn tán thán ” Cậu nói xem, nếu như ngay ở trên da thịt trắng mịn này, có một hình xăm tinh xảo, sẽ tuyệt mỹ đến mức nào a!...Một hình xăm tinh tế, khắc tên tôi, cậu nói có tuyệt không a!”

Cậu trừng mắt, hình xăm, hắn, muốn làm cái gì nữa đây... y dựa vào đâu mà có quyền làm điều đó! Cậu phần nộ, nhưng không cách nào rống lên...

“Ha ha... Tôi đùa thôi, cậu nghe lời, tôi sẽ không làm vậy đâu ! Người nũng nịu dễ thương thế này, lộng một chút thì khóc thành như vậy, nếu như làm thật, chỉ sợ, cậu khóc hết nước mắt... Cậu là sủng vật đặc biệt từ trước đến giờ của tôi, tôi sẽ không dễ dàng phá hủy đâu...” Hắn giống như một đứa trẻ tàn nhẫn đang đùa giỡn xé rách cánh bướm, trên mặt vẫn luôn tồn tại một loại khí chất uy hiếp khiến cậu sợ hãi...

Nước mắt vừa ngưng, lại tiếp tục rơi xuống, cậu rốt cuộc đã làm gì a! Sợ hãi nhìn hắn, hắn lại đột nhiên ôn nhu mỉm cười nhìn cậu!

Hết

10. Chương 10

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Lưng hơi co rút, cậu dựa đầu nằm sấp trên giường, hấn vuốt ve lưng cậu, tay bắt đầu mơn trớn phía dưới, cậu giật nảy mình... Tay hấn, đang áp vào mông, chỗ đó mới vừa bị hấn đánh, cậu sợ hấn lại dùng lực... Nhưng mà, hấn nhẹ nhàng như đang chạm vào một món đồ dễ vỡ.

“A...Đau...” Cậu yếu ớt kêu lên, đáng lẽ là động tác ôn nhu, không chút thô bạo, nhưng ở chỗ đó da thịt vừa non mềm vừa nhạy cảm, đã sưng đỏ lên ...Từ trước đến nay, cơ thể cậu vốn không chịu được va chạm, tiếp xúc một chút đã xanh tím một mảng, nói không phải khoa trương, nhưng da thịt cậu so với người bình thường thật sự là có chút nhạy cảm...

“Tuyệt quá, cơ thể cậu rất thích hợp cho việc dạy dỗ...: Hấn tán thán, động tác vừa ôn nhu, lại thô bạo cọt sạt, nghe tiếng nghẹn ngào đau đớn của cậu, hấn cúi đầu mỉm cười.

” Cậu xem, mới như vậy đã kêu rồi. So với tình nhân trước đây của tôi, kém hơn nhiều...Thế nhưng, tôi đối với cậu lại có hứng thú...Bọn họ phóng túng không đủ khiến tôi cố sức a...” Cậu biết kinh nghiệm sống “về đêm” của hấn rất phong phú. Nhưng không ngờ hấn lại dễ tiện thể này, dù sao, hấn so với tuổi của cậu cũng không chênh lệch nhiều lắm...

“Đừng động nữa...” Cậu sợ hãi cầu xin, cậu bây giờ ngồi còn không được nữa.

Hấn thiêu mi, mắt hí lại ” Cầu xin tôi sao?”

Khẽ cắn môi, vứt bỏ sĩ diện, cậu gật đầu!

” Được!” Hấn buông tay, áp lực trên mông tan biến, đau đớn cũng lùi đi. Nhưng rất nhanh sau đó, cậu lại hối hận . Tay hấn tách hai chân cậu ra, vốn chỉ là hơi mở ra, sau đó đã khuếch trương.

“Làm, cậu làm cái gì vậy... buông tôi ra...” Cậu theo bản năng kêu lên, vô lực động đậy hai chân.

“Bép!” Một cái tát giáng vào mặt. Cậu yếu ớt gục xuống...

“Hi...Không được gọi ” Anh , anh “. Không phải tôi đã nói rồi sao?” Chỉ một câu nói, cũng dễ dàng chọc giận hấn, thường ngày, tuy nhìn hấn lạnh lùng, không nghĩ hấn lại tàn bạo hỉ nộ không rõ ràng như thế! “...Thế nào? Đã quên nhanh vậy sao?”

“Không...Chưa...” Cậu thấp giọng cuống cuống trả lời, sợ lại bị hấn dùng lực cưỡng bức.

Hấn dùng đầu ngón tay lau nhẹ khóe miệng cậu, nhìn tay thấm dịch đỏ tươi, cậu mới biết, đã chảy máu...

” Cậu xem, đáng lẽ là không bị thương! Đều tại cậu không ngoan..” Hấn nhẹ giọng nói, kẻ sát mặt cậu.

Không nén nổi run rẩy, mặt hấn càng ngày càng gần.

“A a...a” Có cái gì cọt sạt giữa hai chân, cậu muốn khép chân lại, nhưng thất lực vô lực . Huyết khẩu hết sức mẫn cảm bị đùa giỡn nổi lên từng đợt xúc cảm khó chịu. Ngón tay dò xét huyết khẩu, đùa giỡn phân thân...

Ngay cả cậu nhỏ cũng bị đùa giỡn...Không đau đớn, mà từng đợt từng đợt khoái cảm dâng lên. Cậu cảm thấy cơ thể đang phản ứng rõ ràng.

“A ... a a...” Chưa từng trải qua cảm giác này, cậu hoàn toàn không có sức chống lại hành động của hấn, mặc dù rất xấu hổ, nhưng vô pháp cự tuyệt !

“Rất thoải mái a...Nhìn phản ứng của cậu xem. Tự mình đã bao giờ chạm qua chỗ này chưa? Umh?” Hấn ngày càng tăng nhanh tốc độ.

Tự mình chạm? Cậu ngay cả nhìn còn không muốn nhìn, như thế nào lại có thể vỗ về chơi đùa nó chứ!

“Nói? Có hay không?” Hấn dùng sức đâm vào, móng tay xuyên qua da thịt non mềm, cậu vội vã lắc đầu.

“Ngoan! Tôi sẽ thưởng cho cậu.” Khoái cảm truyền từ hạ thân ngày càng mãnh liệt.

“A.a...” Trước mặt một mảnh trống rỗng, rốt cuộc, ở trên tay hấn xuất ra.

Thống khổ, cùng khoái cảm...Chỉ trong một đêm, phá tan thể giới của cậu...Lần đầu tiên, lại ở trên tay hấn xuất ra... Quả thực, đã đến cực hạn của cậu, cả tinh thần lẫn thể xác!

” Hôm nay, như vậy là đủ rồi...Lần đầu tiên sẽ rất mệt a! Cậu nghỉ ngơi cho tốt đi..”

Hấn nằm xuống bên cạnh, tay ôm lấy eo cậu.

Trên người ra không ít mồ hôi, hạ thân còn dính dịch thể nhớp nhúa dơ bẩn, tuy rằng đã lau qua, nhưng chỉ sơ sơ, trên người vẫn dính dính. Bình thường không thể chịu được, nhưng, cậu thực sự rất mệt, tứ chi cùng xương cốt đều bải hoải vô lực...

Không nhìn tới người đang nằm bên cạnh, không muốn nhớ lại chuyện vừa xảy ra, cậu kìm nén cảm xúc, tùy ý để bóng tối mang theo ý thức rời đi. Không muốn thấy, cái biểu tình như vừa tìm được một món đồ chơi mới lạ của hấn!

Hết

11. Chương 11

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Có tiếng gì đó “Tách tách” rất quen thuộc, giống như tiếng chụp hình của điện thoại, miễn cưỡng mở mắt ra, quả nhiên đúng là điện thoại di động, đang đối diện ...Hấn làm cái gì a... Cậu giật mình, phát hiện tên ác ma đêm qua đang cầm điện thoại di chuyển xuống hạ thân của mình...

“Đừng... đừng! Anh xóa đi...Xóa đi...” Hấn đang chỉnh camera chụp hình khắp thân thể cậu...Cậu nhảy dựng lên, lùi sâu vào bên trong giường! Cố sức che đi hạ thân xấu xí.

“Che cái gì chứ!” Hấn khinh miệt cười, “ Đã chụp hết rồi...Xem, nhìn rất rõ a...” Thanh âm bình thản khiến cậu tuyệt vọng.

“Đưa tôi, trả lại cho tôi!” Cậu không biết dùng khí từ đâu ra, nhào tới, muốn đoạt lại điện thoại có chứa bí mật của mình.

Hấn có chút ngạc nhiên, sau đó tức giận nắm chặt tay cậu, khí lực rất lớn, nhưng cậu lúc này không cảm thấy đau, chỉ chú ý đến chiếc điện thoại trên tay hấn. Cố sức giành. Móng tay thậm chí cào cả vào da hấn, hấn không ngờ cậu sẽ làm vậy, vẻ mặt dần dần u ám, hô hấp của cậu cũng ngắt đoạn, nước mắt lăn dài, cố sức đoạt lấy điện thoại trên tay hấn...

Ngay lúc cậu sắp chạm được tay hấn... “Bốp!” Toàn thân gục xuống...Cậu run rẩy ngẩng đầu lên...

Bị hấn đẩy đến sát giường, đầu đập vào tường... cậu khổ sở nhắm lại hai mắt.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch trên giường, Trình Hi nhú mày, vốn định nhẹ nhàng một chút, nhưng nhìn y điên cuồng giành giật, kim lòng không được...Có cần thiết phải thế không? Cơ thể cậu hấn đã nhìn không sót một mảnh...

Nhớ lại mỹ vị ngày hôm qua, hấn nhìn không được liếm liếm môi, so với tình nhân hiện tại của hấn còn muốn tuyệt hơn, trước đây có nghe nói đến song tính nhân, chỉ cảm thấy chán ghét, nghĩ đó là loại bất nam

bất nữ, không nghĩ đến thân thể có thể dung hợp hoàn hảo đến như vậy, không nữ tính ảo lả, cũng không nam tính thô ráp... Bên trong huyết khẩu cực kỳ ôm chặt ...

Ánh mắt hắn dừng lại trên khuôn mặt trắng bệch, giọt nước mắt trong suốt đang khẽ rơi, hắn đưa tay giúp cậu lau đi, cảm thấy có chút kỳ lạ, lần trước cũng chỉ là đùa dai thoát quần áo của cậu ta, làm cậu ta khóc đến sưng mắt, khiến mình hoài nghi cậu ta có thật hay không quá yếu đuối, tuy rằng khuôn mặt có chút nữ tính... Xem ra, là bởi vì thân thể cậu ta ... Bất quá, thân thể này, hắn lại cảm thấy rất hứng thú, không, phải là thú tính mới đúng...

Ngón tay mân mê da thịt cậu, nhất thời, một màu hồng mê người theo ngón tay hiện lên... Cọ sát chỗ khác, sắc hồng cũng xuất hiện... Thu tay lại, thân thể đã xanh tím một mảng, càng thêm mê hoặc, Trình Hi say mê nhìn, tự hỏi lẽ nào mình thuộc khuynh hướng thích ngược đãi? Lắc đầu, có lẽ bởi đây là loại thân thể đặc biệt hiếm có, cho nên muốn khám phá một chút...Nhìn cậu cầu xin và rên rỉ...Khoái cảm liền tràn ngập khắp thân thể...

Nhớ tới cậu vừa ngã xuống giường, vội vàng nâng đầu cậu dậy, sờ đến phía sau, nổi lên một cục to đùng, nghe thấy hô hấp bình ổn của cậu, xác định không có việc gì, mới nhẹ nhàng đặt cậu nằm xuống.

“Sủng vật của mình...” Thở dài, nếu như lỡ tay làm hư, thật là đáng tiếc a. Mỹ vị như vậy, sau này rất khó “ăn”...Song tính nhân không phải muốn tìm là được, còn mi hoặc thể này lại càng không dễ tìm nha...

Hết

12. Chương 12

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

“Anh trả lại cho tôi đi...Cầu xin anh đó...” Cậu nghẹn ngào, nước mắt che khuất cả tầm nhìn.

“Khóc cái gì mà khóc... Tôi không có cướp đoạt cái gì của cậu nha ...” Hắn nhàn nhã ngồi xuống, thỉnh thoảng đẩy tay của cậu ra.

Hắn tuy không cướp đoạt cái gì của cậu, nhưng việc hắn làm so với cướp đoạt còn đáng sợ hơn, thà là hắn ức hiếp cậu, lấy tiền của cậu, còn hơn dùng cái cách vô sỉ kia để ức hiếp cậu ...

“Anh trả cho tôi đi, cầu xin anh...Xin anh mà.... Anh muốn cái gì cũng được, tôi đều đồng ý ...Cầu xin anh đó...” Thanh âm càng ngày càng vô lực, cậu cũng không biết rốt cục mình đã van cầu hắn bao lâu rồi, hắn vẫn thờ ơ nhìn cậu!

“Không cần...Thứ tôi muốn rất đơn giản.” Hắn túm tóc cậu “ Cậu sau này là người của tôi! Không chỉ thế, cậu muốn cái gì, tôi cũng có thể thỏa mãn cậu...” Hắn thanh âm trầm xuống “ Đương nhiên, chỉ cần cậu hết lòng thỏa mãn tôi...”

Giữ tay hắn, cố sức rút tóc bị hắn nắm ra “Đừng, đừng đùa nữa... hôm qua, anh đã quá đáng rồi...anh...đừng hành hạ tôi nữa...”

Tay hắn buông xuống, khẽ nắm vài sợi tóc, hắn mỉm cười “...Hôm qua, chỉ mới bắt đầu! Tôi không thích ép buộc người khác, nhưng thứ tôi đã muốn mà không có được, thì phải dùng tới thủ đoạn để có được... Thực ra, thì ai cũng vậy thôi, chỉ là, có người làm được, có người không...” Cậu cắn môi, đến rơm máu.

“ Thực ra, tuy rằng tôi có biện pháp khác để cậu đáp ứng tôi, nhưng mà, đây là cách đơn giản nhất... Thân thể cậu, tôi chỉ muốn một mình tôi biết, nhưng nếu cậu không thuộc về tôi, tôi cũng không có nghĩa vụ giúp cậu bảo vệ nó...”

“Anh uy hiếp tôi...” Cậu khóc không thành tiếng.

Hắn càng cười lớn, tiếp tục nói “Tùy cậu, nói là uy hiếp cũng được...Tôi chỉ cần kết quả!”

“Suy nghĩ cho cẩn thận...”Hắn nói thêm

“...” Nếu mình đồng ý, không, không đồng ý... Không muốn bị hắn giống như đêm qua đùa giỡn ... Chắc chắn sẽ điên mất...Nhưng, nếu hắn đem ảnh của mình phát tán ra ngoài... Lời nói miệt thị, cùng ánh mắt cười nhạo, biểu tình khinh bỉ... Chỉ cần tưởng tượng thôi, đã khiến cậu không thể chịu nổi... Còn có cha mẹ... Họ hàng... Chuyện này sẽ ảnh hưởng đến họ, cậu thực sự rất sợ.

“Ngoại trừ điều này...Xin anh, anh đẹp trai như vậy, nhất định có rất nhiều nữ sinh thích anh, anh buông tha tôi... Thân thể tôi thế này, tôi là quái vật... Anh buông tôi ra đi ” Cậu cố sức tự hạ thấp bản thân, chỉ hy vọng hắn có thể buông tha mình.

“Tôi bây giờ lại muốn cậu a... Còn nữa, là quái vật hay không, nếu tôi đã thích thì không thành vấn đề!” Hắn nâng cằm cậu lên, lãnh đạm trả lời “Đừng tiếp tục trì hoãn, nhanh đưa ra quyết định đi, cậu đừng đánh giá cao sự kiên nhẫn của tôi...”

Hắn rõ ràng rất kiên định, cậu yếu ớt đứng lên, đi tới trước cửa sổ, mở mắt nhìn ra xa bên ngoài, một khung cảnh tuyệt đẹp! Hay là...

Hắn dùng chân đá “ Quên nói, nếu như cậu tự sát, coi như cậu cự tuyệt, tôi sẽ đem ảnh chụp của cậu dán đầy nơi tang lễ, phân phát cho mọi người, sau đó... A, còn có, cậu nói a, nếu tôi tiết lộ bộ phận không trọn vẹn của cậu, sẽ như thế nào a?... Thật thú vị!” Ánh mắt hắn chợt lóe lên.

Cậu kinh sợ, vô lực im lặng nhìn hắn...

Hết

13. Chương 13

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Từ cửa sổ, cậu quay lại, khẽ nói “....Anh thắng rồi....”

Hắn vỗ tay cười ” Quyết định thông minh!”

“Đến, đến đây!” Hắn duỗi bàn tay thanh mảnh, những đốt ngón tay cứng cáp.

“....” Cậu không tình nguyện, ngồi cạnh bên hắn.

“...Tôi, tôi sáng đã không đi học, buổi chiều...tôi phải đi...” Lấp bắp, cậu run rẩy nói ra.

“A...” Thân thể bị động, người đã bị hắn ôm vào lòng.

” Thân thể cậu như vậy còn có thể đi học được sao?” Hắn vừa nói vừa dùng tay cởi áo cậu, màu hồng tím từ cổ lan dài...

Cậu một khắc cũng không muốn ở chỗ này, không muốn nhìn căn phòng này, giường này...còn có hắn nữa...” Áo có cổ, sẽ không ai nhìn thấy!”

“Ha ha...Cậu thật là đơn thuần a...Tôi không phải nói cái này!”

Tay hắn mạnh mẽ áp xuống hông cậu, đồng thời cọ sát phân thân bên trong quần.

“A a...” Thân thể mềm nhũn, rốt cuộc cũng rõ ràng hẳn nói cái gì, thân thể vô lực. Tình trạng như vậy cậu cũng không chắc mình có thể đi học, nhưng, nếu đó là cách duy nhất trốn khỏi hẳn ” Không sao, tôi có thể đi được!”

Hắn quan sát khuôn mặt cậu, biểu tình lạnh lùng ” Được, cậu muốn thì có thể đi, nhưng mà , tan học lập tức trở về, muộn một phút thì xem buổi tối tôi trừng phạt cậu thế nào a...”

Dứt lời, hẳn đi thẳng ra cửa...

Đến lúc cửa bị đóng lại, cậu mới trầm tĩnh lại, cởi bỏ quần áo, nhìn thân thể đầy vết xanh tím, nước nở đi đến WC. Nước nóng như lửa thiêu, cậu mặc kệ, điên cuồng chà xát. Phía dưới có gì chảy ra, cúi đầu nhìn, bạch dịch cùng tơ máu, theo nước chảy xuống...

Vừa đứng một lúc, hai chân đã vô lực, cậu nhìn trời, muộn rồi, sáng đã nghỉ không xin phép, cầm lấy điện thoại, định gọi, mới nhớ ra, cậu không biết điện thoại của bạn học nào..

Nằm sấp xuống giường, lại ngửi được mùi vị dâm dịch, nhất thời trong lòng nổi lên một trận buồn nôn, trên giường đều là màu hồng chói mắt.

“A a...” cậu điên cuồng vứt bỏ chăn nệm, cố sức ném xuống mặt đất, xé rách chúng, nhưng chỉ càng khiến cho thân thể thêm đau nhức. Cậu im lặng quỳ xuống, gắng gượng chuẩn bị đi học.

Cố gắng men theo tường, mò mẫn đi, mỗi lần cử động là một loại dày vò hết sức thống khổ, khiến cậu thật lâu thật lâu mới đến được lớp được.

Ngồi trên ghế thân thể càng đau nhức đến thống khổ, cậu vô lực gục xuống.

“Cậu làm sao vậy? Mặt mũi trắng bệch, sáng cũng không đi học...” Lưu Khải Ninh thân thiết hỏi thăm.

Cậu miễn cưỡng cười ” Sáng trong người có chút khó chịu, có lẽ bị cảm lạnh. Đã uống thuốc rồi, không sao đâu.”

“Vậy a, sáng nay tớ đã xin nghỉ phép giúp cậu rồi, cậu không cần lo lắng đâu.”

“Umh...” Cậu cảm kích găt đầu ” Tớ nằm nghỉ một chút...”

“A...Xin lỗi, cậu cứ nghỉ ngơi đi! Thầy giáo tới tớ sẽ gọi cậu !” Hẳn áy náy nói ” Được rồi, cậu cho tớ số điện thoại được không?...Sáng sớm tớ rất lo lắng, lại không tìm được cậu... Còn số phòng của cậu, nói cho tớ biết đi!”

Chắc nói ra cũng không có việc gì đi, cậu mở miệng, đọc một chuỗi số cho hẳn.

Hết

14. Chương 14

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Đầu choáng váng, rõ ràng là thời tiết tháng 9, người cậu sao lại lạnh run, tiếng của thầy giáo cũng nghe không rõ, chờ mãi mới nghe được tiếng chuông tan giờ mới vang lên, cậu có cảm giác như mình đã chờ gần một thế kỷ vậy.

“Bạn học Lưu “, tiết sau, cậu giúp tớ xin nghỉ được không?” Cậu không chịu được nữa rồi, cần phải ngủ một giấc.

“ Umh, không thành vấn đề, buổi chiều cậu cũng nghỉ đi, nhìn cậu, cả người tái xanh !... Gọi Khải Ninh là được rồi!” Cầm giấy xin phép của cậu lên, hấn nói tiếp “ Để tớ đỡ cậu về ký túc xá nha.”

“Không cần, tớ tự đi được! Không làm phiền việc học của cậu!” Cậu mỉm cười cự tuyệt.

“Không được, nhờ cậu đi đến nửa đường lại ngắt đi thì sao, để tớ dìu cậu về, sau đó tớ quay về lớp, như vậy tớ mới an tâm.” Dứt lời, hấn đã kéo cánh tay cậu nâng lên.

Thân thể mềm nhũn, haizz, có hấn dìu cũng tốt, vạn nhất lại ngắt xỉu giữa đường, thật sự rất mất mặt a!

“Cảm ơn cậu!”

Thực ra, nhờ có hấn đỡ, chân cậu ít nhiều còn di chuyển được, đi hết dãy hành lang, thân thể càng lúc càng yếu ớt, tới cầu thang, cậu gần như bị hấn kéo đi. Đương nhiên, với cá tính nhiệt tình của Lưu Khải Ninh, hấn còn muốn cõng cậu lên nữa ấy chứ, bất quá, cậu kiên quyết từ chối.

Vào đến phòng, cậu gục xuống giường, may mắn trước lúc đi học cậu đã dọn dẹp không ít, người khác nhìn vào cũng chẳng thấy có gì bất thường.

“Cậu đi học đi! Rất cảm ơn cậu !” Cậu trùm chăn lên đầu, nói khẽ.

Hấn gật đầu “ Được rồi, cậu muốn uống thuốc không? Hay là tan học, tớ đưa cậu đến bác sĩ.”

“Không! Không cần đâu, tớ nghỉ ngơi một lát sẽ khỏe thôi.” Bây giờ, cậu chỉ muốn ngủ một giấc.

“Tớ đi, có việc gì thì gọi điện cho tớ!” Hấn vừa nói, vừa viết số điện thoại đưa cậu.

Mặc kệ hết thầy, cậu ngủ một giấc thật say, đến khi có cái gì đó chạm vào mặt.

“Tỉnh tỉnh ! Tỉnh mau!”

Thanh âm quen thuộc, khiến cậu sợ hãi, chậm rãi mở mắt ra, cả hình dáng của Trình Hi cũng mơ mơ màng màng.

“Cậu sốt rồi!” Tay hấn chạm lên trán cậu.

Thực sự không thể đáp lại, cậu nhắm mắt lại, lần nữa thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, ai đó lay lay người cậu, tỉnh giấc, chỉ thấy hấn âm trầm ngồi cạnh cậu , không cần phải nói, chính hấn đánh thức cậu.

Cậu tức giận nhìn hấn, không biết vành mắt hơi đỏ cùng con ngươi ươn ướt, trong mắt hấn lại vô cùng đáng yêu.

“Đừng nhìn tôi như vậy, đã bệnh rồi, lại còn muốn cậu dẫn tôi !” Hấn nhéo mặt cậu, vô sỉ nói.

“ ... ”

“Quên đi, tôi không tính toán với cậu nữa ! Ngồi dậy!”

Hấn kéo cánh tay cậu, đem người cậu nâng dậy, thân thể mềm nhũn, không có sức lực. Cậu cắn môi, nuốt xuống cảm giác khó chịu.

Chờ cậu dễ chịu hơn, tay hấn đã đưa ra hai viên thuốc màu trắng.

“Uống đi.” Hấn ra lệnh.

“ ... ”

“Nhanh lên, đừng để tôi lặp lại nha !” Khẩu khí hấn thiếu kiên nhẫn.

Cuối cùng, hấn mất kiên nhẫn, đưa tay đoạt lấy hai viên thuốc trong tay cậu, nhét vào miệng cậu, mạnh mẽ lấy nước đổ vào.

“Khụ khụ... Khụ...” Bị sặc “...Khụ..Cậu cho tôi uống cái gì thế...”

“A...” Hấn bóp cổ cậu, đã bị sốt, còn phải uống cái thứ thuốc quái quỷ kia, hấn còn không phải muốn giết mình sao?

“Thuốc hạ sốt! ...Cậu vừa uống đấy! Thật muốn giết chết cậu...Rất biết cách chọc giận tôi nha, bảo bối !” Tiếng gọi thân thiết lại được hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Hết

15. Chương 15

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Là thuốc hạ sốt sao...

Hấn tại sao bỗng nhiên tử tế như vậy nha?... Cậu thà chết cũng không muốn tiếp nhận thuốc của hấn!

Tay trên cổ buông lỏng ra, cậu yên lặng nằm trên giường, thầm nghĩ làm thế nào để trốn khỏi hấn, phải tìm cho được điện thoại có ảnh chụp kia! Nhưng cậu lại không biết hấn giấu ở đâu...

Có tiếng “xoạt xoạt”, hấn bắt đầu cởi áo. Cậu ngạc nhiên nhìn cơ thể hấn lộ ra những đường cong tinh tế. Thấy cậu đang quan sát, hấn quay đầu lại nói “Thế nào? Thèm khát sao?”

Buông xuống ánh mắt, trong lòng thầm oán than, tại sao khuôn mặt cùng cơ thể hoàn mỹ kia lại thuộc quyền sở hữu của một kẻ tà ác vô sỉ như hấn chứ, hấn đã thực sự là quá hư hỏng rồi!

Từ trước đến nay cậu chưa bao giờ căm ghét ai như thế, cậu đã từng cho rằng, mình sẽ không có cảm xúc mãnh liệt như thế!..Nếu như có thể, cậu thậm chí muốn giết hấn, để bảo vệ bí mật của mình... Trời ạ, mình đang suy nghĩ cái gì vậy...Mình cứ nhiên lại muốn giết người...Cậu càng suy nghĩ càng run rẩy! Càng thêm phần nộ mà căm ghét hấn...

“ Lùi vào trong!” Không chờ cậu đồng ý, hấn đã tự mình bò lên giường. ” Mẹ nó, đóng tiền nhiều vậy, giường thì bé tí...” Hấn oán giận.

Đây là giường đơn, đương nhiên không lớn, hấn nghĩ mình là ai chứ ! Chật thì cút ra chỗ khác...Vì hấn nằm sát bên cạnh, nên cậu khấn trương lùi vào bên trong, lùi, lùi mãi... cho đến khi sát vách tường!

“Thế nào? Không muốn nằm cạnh tôi sao?” Hấn ôm lấy eo cậu, kéo cậu sát vào người hấn, nhất thời, toàn thân cậu kề sát thân thể hấn. Hơi thở của hấn, nhẹ nhẹ phả vào tóc cậu...

Cậu giãy dụa, nghĩ muốn cách xa hấn một chút, chỉ là tay hấn giống như thép cứng cáp, không chút suy chuyển, cậu đành cam chịu mặc kệ hấn. Cố gắng không thêm để ý tới hấn, cố gắng mau chóng ngủ cho xong, nhưng càng cố, lại càng không thể ngủ được.

Tay hấn bắt đầu di chuyển, cậu tưởng hấn buông ra, nhưng không nghĩ tới, tay hấn lại đang vuốt vuốt mông cậu.

Lẽ nào hấn muốn...

“Không... Không muốn...” Cậu kêu lên, nắm lấy tay hấn.

“A a...” Hấn áp tay cậu về phía sau, gập người cậu xuống. Cơ thể tạo thành một đường cong, mà cái mông thì cao lên gần sát mặt hấn.

“Thật ồn...Chẳng khác gì đàn bà...” Nghe thấy thanh âm khó chịu của hấn.

“...” Cậu im lặng, cũng không phải do lời của hắn, mà do cánh tay cậu, hình như muốn gãy rồi.

Thân thể đang sốt nên rất yếu ớt, hơn nữa, trải qua sự dày vò của ngày hôm qua, tinh thần cậu đã hoàn toàn suy yếu, chỉ cần một tác động nhỏ cũng khiến cậu tổn thương, huống chi đau đớn từ cổ tay truyền đến hết sức thống khổ, nước mắt lại muốn tràn ra...

Thanh âm nức nở, cậu yên lặng khóc, vốn đã mặc cảm về thân thể, lại bị hắn nắm được nhược điểm... Cậu cảm thấy mình giống như một con mồi bất lực, sa vào lưới nhện...

“Khóc cái gì a!” Hắn gầm lên, làm cậu giật bắn mình. “Phiền chết đi được, tôi ghét nhất là nhìn thấy nước mắt, nếu là người khác, tôi đã cho ăn vài cái tát rồi!”

“...”

“Quay mặt qua đây, động chút là khóc!” Hắn tiếp tục nói, cậu mặc hắn phát tiết.

Hắn mắng chửi một hồi, cuối cùng lực trên cổ tay cậu cũng nhẹ đi.

Hắn khẽ nâng tay cậu lên...

“Xanh tím rồi...” Hắn ôn nhu “Thế nào lại dễ xanh vậy...”

Buồn cười, sức hắn lớn như vậy, có thể nào không sưng lên a.

“Thực sự rất mỏng manh!” Hắn liếm cổ tay cậu, nước miếng chạm vào da thịt đang sưng lên của cậu...

Hết

16. Chương 16

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Cổ tay ta dính đầy nước miếng, hắn thỏa mãn nhìn cậu.

“Chỉ là sờ một chút, cậu đã phản ứng quá đáng rồi...Ngủ đi...”

“...”

“Ngủ mau!” Hắn ôm cậu, đem mặt cậu kề sát ngực hắn.

Ngờ ngác một hồi, rốt cuộc cơn buồn ngủ kéo đến, cậu từ từ chìm vào giấc ngủ!

Ngày thứ hai, hết sốt! Hắn cũng không ngủ bên cạnh nữa, cậu lê tấm thân mệt mỏi rã rời đến phòng học. Phòng học đang âm ỉ phút chốc trở nên yên tĩnh, cậu nghỉ hoặc đi về chỗ ngồi.

“Cậu không sao chứ? Sao ngày hôm qua nghỉ học a...” Một đám nữ sinh xông tới hỏi han.

“Đúng vậy, đúng vậy, hôm nay còn mệt không...”

“Ngô Thụy, cậu uống thuốc chưa? Tổ có mang theo thuốc nè.”

Nhìn bọn họ ồn ào, đầu lại bắt đầu đau. Cậu cảm kích nói với bọn họ “Cảm ơn, tớ không sao...”

Bọn họ vẫn cứ vây lấy cậu, Lưu Khải Ninh không nhịn được quát lớn: “Các cậu thật là...Ồn chết đi được, Ngô Thụy còn chưa hết bệnh nha!”

Hắn làm cậu ngạc nhiên, hắn luôn tao nhã hữu lễ, thậm chí trong mắt nữ sinh còn là “Bạch mã hoàng tử”, bọn họ bị hắn dọa cho sợ, nói thầm “Sao vậy nhỉ.” rồi tự trở về chỗ của mình.

Không nghĩ hần cũng có lúc như vậy, tuy là xuất phát từ hảo tâm, nhưng ôn nhu như hần cũng có thể trở nên thô bạo, cậu bất an cúi đầu.

“Không sao chứ?... Tớ thất thố rồi!” Hần đỏ mặt, đưa tay sờ trán cậu.

Cậu cứng ngắt quay đầu đi, thấy cậu quay đầu tránh né, hần ngượng ngùng nói “Tớ chỉ muốn biết cậu còn sốt nữa không thôi.”

Cậu thấy mình hình như đã làm hần tổn thương, hần về chỗ mở sách vở, chỉ là thi thoảng lại nhìn cậu, cậu làm như không biết tiếp tục ghi bài.

Tan học, cậu muốn mượn tập để chép bài, nhưng trừ Lưu Khải Ninh ra, thì cậu không biết ai nữa... Cẩn môi, làm sao bây giờ, có nên mở miệng không... Đang lúc còn do dự, một cuốn tập đã đặt trước mặt cậu.

“Đây, bài ngày hôm qua.” Khải Ninh cười nhìn cậu.

Biểu tình của hần hết sức thân thiện, cậu cúi đầu, tiếp nhận cuốn tập của hần.

Hần còn giảng bài cho cậu, cậu vừa nghe, vừa chép lại...

Đột nhiên, các nữ sinh trong lớp hét ầm lên, cậu không quan tâm tiếp tục cùng Lưu Khải Ninh thảo luận. Đến lúc nghe được tiếng la hét của bọn họ càng lúc càng lớn, cậu ngẩng đầu lên, hô hấp như đình trệ, Trình Hi!

Thấy cậu chú đến mình, hần đi nhanh đến , cậu theo phản xạ đứng lên, viết trên tay rơi xuống mặt đất.

Lưu Khải Ninh nhìn Trình Hi, lại nhìn sang cậu “Sao vậy ? Ngô Thụy ? Đây là...?”

“...Anh là bạn tớ!” Cậu run run, miễn cưỡng giải thích với Khải Ninh.

“Cậu không sao chứ!” Khải Ninh nhìn thấy cậu run rẩy, có lẽ bộ dáng kiêu ngạo của Trình Hi khiến hần khó chịu, hần nhìn Trình Hi với ánh mắt dò xét, ngược lại Trình Hi không chú ý tới hần, nắm tay cậu, kéo ra bên ngoài.

“Anh buông... tôi còn đang học...” Cậu nhỏ giọng nói.

“Câm miệng! Theo tôi ra ngoài!” Hần chặn ngang lời nói của cậu, tiếp tục kéo tay, lôi cậu ra ngoài. Khải Ninh lập tức ngăn hần lại, chắn phía trước người hần.

“Buông Ngô Thụy ra!”

Khải Ninh kéo tay còn lại của cậu, không cho cậu ra ngoài. Lúc này, lớp học yên tĩnh dị thường, tất cả mọi người đều nhìn về hướng bọn họ.

Hết

17. Chương 17

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Khải Ninh không chút sợ hãi cùng Trình Hi đối mặt,... mà cậu đứng giữa bọn họ, thực sự rất khó thở. Ánh mắt mọi người xung quanh càng khiến cậu có cảm giác như bị kim châm!

“Buông!” Cậu hoảng loạn rút tay ra, bọn họ đang làm cái gì vậy chứ!

Nhưng hai người kia căn bản không để ý đến.

“Buông hấn ra!” Thanh âm Trình Hi lãnh khốc lạnh lùng. Cậu càng lúc càng hoảng hốt.

Khải Ninh cũng không thua kém “ Anh buông cậu ấy ra thì có!”

“ Hai người đều buông ra cho tôi !” Nhìn ánh mắt xung quanh vừa hiếu kỳ vừa nghi hoặc, cậu giống như bị dao đâm, hô to “ Nơi này là phòng học nha...”

Hai người cũng ý thức được tình cảnh hiện tại, bình tĩnh lại, Trình Hi lôi cậu ra ngoài hành lang, Khải Ninh cùng hấn giằng co, tiếng chuông bỗng vang lên, cậu quay lại nhìn Khải Ninh

“Không sao đâu, cậu về lớp đi.”

“Không được, tớ rất lo lắng!” Hấn cự tuyệt.

Tuy cậu rất cảm kích hảo tâm của hấn, nhưng sẽ làm Trình Hi tức giận!

“ Cậu dựa vào cái gì mà lo lắng? Cậu là gì của cậu ta a...” Trình Hi vuốt tóc cậu, khinh thường nói.

“ Anh nói cái gì, việc học anh còn không quan tâm, anh có tư cách gì mà nói tôi !” Khải Ninh tức giận, cậu trong lòng cầu khẩn hấn đừng nói thêm gì nữa, Trình Hi chuyện gì hấn cũng dám làm a! Ngay cả cường bạo, uy hiếp bạn học hấn còn dám nữa là...

“Cậu !” Quả nhiên, Trình Hi đã tức giận.

Trình Hi quay đầu cậu, lạnh lùng “Tôi không nói lời vô ích nữa, nói, cậu đi với ai!” ánh mắt hấn tràn đầy uy hiếp.

“Ngô Thụy, đừng sợ, đã có tớ!” Khải Ninh nói, hấn đại khái cho rằng cậu đang bị Trình Hi uy hiếp.

“...Không có chuyện gì đâu, Khải Ninh. Chúng tớ chỉ là có chuyện cần nói, cậu về lớp đi.” Cậu nhỏ giọng đáp. Xin lỗi, cậu nhanh đi đi, việc này cậu không giúp tớ được đâu.

Trình Hi lập tức đắc ý, châm chọc : “ Nghe chưa, còn không cút đi !”

“ Anh...anh dám làm gì Ngô Thụy, tôi nhất định không tha cho anh đâu!” Hấn không biết tại sao cậu lại cự tuyệt sự giúp đỡ của hấn, hấn vừa cảnh cáo Trình Hi, vừa nhìn Ngô Thụy thật lâu, sau đó quay người đi về lớp, mà cậu chỉ biết nhìn hấn mỉm cười ý bảo hấn yên tâm.

“Ba!!”

Khuôn mặt đang mỉm cười của cậu bị Trình Hi giáng xuống một cái tát, mặt nghiêng đi, cậu im lặng không nói.

“Không tồi ... Lại còn có bảo hộ! Cậu dẫn nam nhân a! Dám lừa dối tôi sao!” Hấn dùng lực áp vào chỗ vừa bị đánh, nhìn cậu run rẩy, nói tiếp “Tôi ghét nhất là bị người khác phản bội, đặc biệt là nữ nhân của ta lại câu dẫn nam nhân khác...”

Cậu kinh ngạc nhìn hấn, Khải Ninh chỉ là có ý tốt muốn giúp cậu mà thôi, “ Không phải! Chúng tôi là bạn học, cái gì cũng không có...”

“Hừ, không được nói chuyện với hấn nữa, bằng không, tôi không chỉ tiết lộ bí mật của cậu. Còn phé đi hấn nữa !” Hấn ác độc nói, cậu liên tục gật đầu sợ hãi.

Sau đó, hấn uy hiếp cậu, bắt cậu phải đến phòng hiệu trưởng, hủy bỏ yêu cầu không cho hấn ở chung ký túc xá nữa, còn bắt cậu phải nói “Sau này cũng không cần thay đổi nữa, sẽ cùng hấn ở chung”.

Đến khi hiệu trưởng cung kính nói sẽ chuẩn bị một phòng riêng cho hấn, thì hấn cười nói nguyện ý cùng cậu ở chung một phòng. Cứ như vậy, chuyện này coi như xong, cái gì cũng không thay đổi, chỉ cần hấn còn giữ bí mật của cậu, thì cho dù cậu có trốn cũng không thoát.

Buổi tối, cơ thể còn hơi sốt, đã bị hấn lột sạch sẽ, đặt trên giường. Hấn chỉ dùng nước miếng bôi trơn một chút, đã dùng lực mạnh mẽ tiến vào bên trong cậu.

“Nữ nhân đê tiện.... Dám dụ dỗ nam nhân...” Hấn thô bạo nói, mỗi lần lại đâm vào chỗ sâu nhất bên trong.

“...” Cậu chỉ có thể khuất nhục cảm nhận nỗi đau đến tận xương tủy, tinh thần, cũng bị hấn vũ nhục đến không thôi.

Bạch dịch nóng hổi bắn vào cơ thể, hấn thở dốc nằm sấp trên người cậu.

“Rất thoải mái... Yêu tinh... Rất chặt ... Cậu, chỉ có thể là của tôi, nếu như cậu dám ở bên ngoài cùng kẻ khác... tôi sẽ không tha cho cậu !” Hấn uy hiếp lần nữa. Tóc dài chạm vào ngực, khiến cơ thể cậu nổi lên một trận ngứa ngáy đến tê dại.

“Yêu tinh... Yêu tinh của ta, bảo bối của ta...” Hấn ôm cậu như một món đồ chơi bằng sứ.

“Thân thể của cậu ôm rất chặt, có phải bởi vì là song tính nhân hay không, quả thật thích hợp làm súng vật của tôi!”

“...” Nước mắt lại chảy xuống, nếu đánh đổi sự vũ nhục dày vò của hấn, để giữ lấy bí mật. Như vậy thực sự đáng giá sao? Nếu cứ tiếp tục như thế, sớm muộn gì cậu cũng điên mất... Nhất định phải tìm điện thoại có mấy tấm ảnh kia, sau đó chuyển trường trốn khỏi hấn...

Hết

18. Chương 18

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Ngày thứ hai, cậu chậm chạp lê thân thể còn hơi sốt đến lớp học. Cũng định nghỉ học, vì việc học bây giờ không còn là vấn đề quan trọng nhất đối với cậu. Nhưng hôm qua đã nghỉ một ngày rồi, nên hôm nay cố gắng đi học.

Sáng sớm, Trình Hi cứ thế ôm chặt cậu không buông, hấn còn không ngừng kích thích, vuốt ve. Hấn căn bản không thêm quan tâm là cửa có khóa hay không, cũng chẳng để ý đến người khác nghĩ gì, nhưng ngược lại cậu để ý. Tối qua, hấn đã cuồng nhiệt phát tiết trong cậu đến tận sáng, cũng tận lực uy hiếp không cho cậu nói chuyện với Khải Ninh.

“Không tồi, vừa làm xong vẫn có thể đi học!” Hấn nằm trên giường hút thuốc lá, động tác vô cùng thành thục.

Mấy ngày nay, nghe những lời khinh miệt của hấn, ngực tuy khó chịu, nhưng nét mặt cậu vẫn tỏ ra lãnh đạm vô cảm.

“Qua đây!”

Đang chuẩn bị ra cửa, nghe tiếng của hấn, cậu chậm rãi quay lại, vừa mới tới gần, hấn đã bắt lấy cằm cậu, một cổ đau đớn lập tức truyền đến, sau đó, hấn không khác gì quỷ hút máu điên cuồng cắn cổ cậu, khi hấn buông tay ra, cậu cảm nhận được máu đang chảy xuống...

“Đây là ấn ký, khẳng định cậu thuộc về tôi! Được rồi...Đi học đi!...Không được câu dẫn nam nhân khác, hiểu chưa?” Hấn buông cậu ra, trở lại giường.

...Hấn coi cậu như đồ vật của riêng hấn...Có lẽ, là “nữ nhân” của hấn sao...

...

Khi đi tới chỗ ngồi, Lưu Khải Ninh lập tức hỏi cậu “Thụy, đêm qua cậu không có việc gì chứ?”

“Không sao a...” Nghe hấn hỏi, khuôn mặt cậu cảm thấy nóng ran, đêm qua, Trình Hi như cầm thú điên cuồng khuấy lộn trong cơ thể, phát tiết xong, cũng không rút ra, cứ để mặc phân thân hấn trong cơ thể cậu ... Sau đó, Khải Ninh gọi điện cho cậu...

Trình Hi dĩ nhiên không cho cậu trả lời, nhưng nếu không tiếp, vạn nhất Khải Ninh tìm đến phòng thì sao, cậu nói ra, hấn mới đồng ý đưa điện thoại cho cậu, lại còn ác ý đem phân thân cứng như thép đâm sâu vào trong... Âm thanh đau đớn tựa hồ vang lên.. Cố hết sức, mới kìm nén được thanh âm khuất nhục của bản thân, trả lời điện thoại Khải Ninh...

“Nhưng, hôm qua tớ gọi điện, giọng cậu có chút... Cậu thực sự không có việc gì chứ?” Khải Ninh không chú ý đến khuôn mặt đang đỏ bừng của cậu, vẫn như cũ quan tâm hỏi thăm.

“Không có việc gì, chắc tại tay tớ run nên tiếng nói không rõ, thực sự là không có việc gì đâu!” ... mới vừa cúp điện thoại xong, đã bị tên ác ma kia túm lấy kéo xuống giường làm loạn.

Trong lúc cùng Khải Ninh đang nói chuyện, các nữ sinh cũng tươi cười đứng xung quanh.

” Ngô Thụy, người hôm qua tới tìm cậu là Trình Hi của khóa ba đúng không?”

“Hấn là bạn của cậu sao?”

“Các cậu quen biết đúng không? Hấn có bạn gái chưa?”

“ ... ”

Bọn họ tranh nhau hỏi, ánh mắt mong chờ nhìn cậu!

“Tớ không biết ...” Cậu nhỏ giọng trả lời. Lại càng khiến bọn họ bất mãn.

“Sao lại không biết... Đây, hấn rõ ràng là tới tìm cậu mà ” Bọn họ nũng nịu hỏi.

“Các cậu chung phòng a!” Bọn họ phấn khích nói “Trình Hi là công tử của Trình gia đúng không?”

“...Không biết...” Cậu lùi dần vào ghế. Bọn nhìn chăm chú nhìn cậu, ánh mắt hiện ra tia quỷ dị.

“Chắc chắn a!” Một nữ sinh khẳng định, quay mặt hỏi nữ sinh bên cạnh “ Tình, nhà cậu cũng có công ty đúng không? Có biết Trình gia không?”

Nữ sinh kia trả lời “Làm sao tớ biết được... Trình gia thần bí vô cùng...”

Thanh âm bọn họ thật sự vô cùng chói tai. Nhưng cậu không thể nói gì với bọn họ, quay sang nhìn Khải Ninh, thấy hấn đang nghiêm túc lắng nghe, còn đang suy nghĩ gì đó.

Hết

19. Chương 19

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

“Đang nghĩ gì vậy ! Khải Ninh ...” Các nữ sinh quả thật là thất thường, toàn bộ đều chú ý đến Lưu Khải Ninh, hoàn toàn quên mất ngày hôm qua hấn vừa quát bọn họ.

” Khải Ninh! Cậu không thích Trình Hi a

”

“... Cũng đúng thôi

Khải Ninh tuần mỹ với Trình Hi tà mị giống như hoàng tử với ma vương.. Oa ~~~ càng nghĩ càng thấy đúng nha ~~~”

“Đúng thế a...” Không biết người nào vừa nói, các nữ sinh cũng lập tức phụ họa theo.

...

Lần đầu tiên tiếng chuông vào lớp đối với cậu lại êm tai như thế , các nữ sinh lập tức tản ra.

Cậu cùng Khải Ninh đồng loạt thở phào, tuy rằng, khuôn mặt hắc đối bọn họ vẫn vô cùng dễ chịu.

Học được nửa tiết, cậu mệt mỏi hơi duỗi người... khẽ động thân thể, đã thấy phía dưới có thứ gì chảy ra, dĩ nhiên thứ đang chảy ra vô cùng dơ bẩn. Bộ phận dị thường của cậu đã ẩm ướt một mảng ...Thật sự là rất muốn tắm... Cậu đã chờ cho dịch thể kia chảy hết mới mặc quần áo vào, hóa ra vẫn còn, lần sau phải dùng tay lấy ra mới được, cậu hơi cúi đầu cắn môi.

“ Sao vậy? Khó chịu hả? ” Khải Ninh nhẹ giọng hỏi, hắc đang chăm chú nhìn mình sao ... làm sao có thể a!

Nhìn giáo viên đang quay mặt lên bảng viết bài, cậu nhỏ giọng trả lời “Không sao!”

Đợi hết tiết, cậu lập tức lao vào WC dưới lầu, bởi vì WC trên đầu đã đông người nên bất tiện.

Khóa cửa lại, lấy khăn tay, cậu đưa xuống hạ thân lau sạch sẽ. Cẩn môi đưa ngón tay vào trong tẩy rửa, chỉ chốc lát, bạch dịch liền chảy ra, tuy không nhiều, nhưng cũng đủ làm cậu thấy ghê tởm. Cậu cẩn thận đem mọi thứ dọn sạch sẽ, mới quay trở về lớp học.

...

“Uy... Cha ạ?” Cậu cầm điện thoại công cộng.

“ Tiểu Thụy hả?”

“ Vâng..” Nghe thanh âm quen thuộc bên tai, cậu không khỏi cảm thấy bị thương “ Điện thoại... Điện thoại con hỏng rồi...Umh, chờ con mua cái mới sẽ liên lạc với cha sau.”

“Sao vậy, Tiểu Thụy, con ngoan, con đang khóc sao! Không đủ tiền à? Hay là không quen chỗ ở mới?”

Cha... Con muốn về nhà, kìm nén bị thương trong lòng, cậu nhẹ nhàng trả lời: “ Con vẫn ổn! Tiền con còn... Cha không cần lo lắng cho con...” Nước mắt rơi xuống.

“ Cha, con cúp máy đây... Khi nào con đổi điện thoại con sẽ gọi cho ba... Mẹ có khỏe không ạ?”

“Tạm biệt cha!”

Cúp máy xuống, dựa vào buồng điện thoại, nước mắt cậu lặng lẽ rơi xuống, cậu sợ mình sẽ nói ra mọi chuyện mất... Chờ tâm tình bình ổn lại, cậu mới chậm rãi quay về ký túc xá.

Trình Hi vẫn chưa về, trên giường chần gối một mảng lộn xộn. Cậu dọn dẹp lại... Tay đang gấp chăn bỗng nhiên ngừng lại... Hắc không có ở đây... Nghĩ là...

Cậu chạy ra đóng cửa phòng lại, vội vàng chạy đến ngăn tủ của hắc, cẩn thận không làm mọi thứ lộn xộn, phải tìm cho ra điện thoại của hắc a!

Hết

20. Chương 20

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Cẩn thận đặt sách vở xuống, tìm hết trong các ngăn kéo... Không tìm thấy! Cậu tiếp tục mở ngăn quần áo... Vẫn không có... Chỉ còn lại hành lý của hấn, cậu đi đến gần, đưa tay lục tìm, bên trong chỉ có một ít quần áo cùng vật dụng cá nhân... Không có thứ cậu muốn tìm...

“Cậu đang làm cái gì vậy!” Thanh âm không lớn, nhưng đủ khiến cậu sợ hãi ngồi bệt xuống đất, cửa mở, hấn đang đứng ở cửa nhìn cậu.

Cậu đứng lên, khiếp sợ nhìn hấn, nhìn hấn đóng cửa, sau đó, hấn đưa mắt nhìn cậu.

“Cậu tìm cái gì? ... Tìm được chưa?” Hấn mỉm cười.

Đôi mắt hẹp dài tinh tế của hấn nhúu lại như đang cười, Cậu cảm thấy toàn thân vô lực “Không... không có... Tôi chỉ là muốn giúp anh dọn dẹp hành lý... Thực sự... “Cậu biết... Lý do này không thuyết phục...

“Vậy sao?... Thế thì tôi phải cảm ơn cậu rồi.” Hấn chậm rãi tới gần...

Cậu run sợ lùi lại.

“Cậu thử lùi một chút nữa xem!” Hấn uy hiếp, cậu lập tức dừng ng lại như bị đóng băng.

“A a...” Hấn càng lúc càng tới gần, Cậu không chịu nổi áp lực mà hấn đem lại, thất thanh kêu lên.

“Tiện nhân!” Hấn túm lấy cậu, ném vào tường, lưng va một cái thật mạnh, cậu đau đớn không chịu nổi.

Hấn lạnh lùng nhìn cậu từ trên tường trượt xuống, nắm tóc kéo cậu đến WC, cậu hoảng sợ phản kháng lại, nhưng tóc vẫn bị hấn nắm lấy kéo đi.

Từ phòng đến WC tuy rất gần, nhưng da đầu bị nắm đến phát đau, cậu chỉ có thể cam chịu nhìn hấn mở vòi sen, thô bạo phun nước vào mặt mình.

“Muốn tìm cái gì?... Nói thật đi!” Nhìn cậu vô lực quỳ trên mặt đất, hấn quỳ dị cười hỏi.

“Không... Không...”

“Đau... A...” Không kịp nhìn hành động của hấn, đã thấy cảm giác đau đớn truyền đến từ bắp đùi, hấn đá cậu một cước... Sau đó, dùng giấy thấm lên chân cậu...

“Không nói sao?...” Hấn vừa nói vừa gia tăng lực ở chân.

Không phải hấn đã biết rồi sao? Còn hỏi làm gì... cậu cắn răng không nói...

Hấn đột nhiên cười lớn, sau đó ngồi xổm xuống đối diện. Khuôn mặt tuấn mỹ của hấn từ từ kề sát cậu, sau đó, môi hấn tiến gần, đầu lưỡi ma mị dò xét khắp vòm miệng của cậu, chỉ một lúc, cậu đã thở dốc chờ hấn buông ra.

“Không muốn nói cũng chẳng sao...” Thanh âm hoàn toàn thay đổi, lạnh đến thấu xương “Cậu sẽ phải cầu xin tôi đã không cho cậu nói!”

Đang mơ hồ, hấn đã dùng khăn nhét vào miệng cậu.

“Ô...Ô...” Cậu lắc đầu, hấn đang làm cái gì vậy a!

Thấy biểu tình vừa nghi hoặc vừa sợ hãi của cậu, hấn nhanh nhẹn đem vòi sen phun vào cậu, nước lạnh làm cậu ướt đầm từ đầu đến chân...

“Ai nha, quần áo ướt hết rồi, có khó chịu được không?... Tôi giúp cậu cởi được chứ?”

Cậu điên cuồng lắc đầu!

“Im lặng nghia là đồng ý... Đến, bảo bối, tôi giúp cậu cởi a!”

Hấn ném quần áo sang một bên, cơ thể của cậu lập tức bị áp sát sàn nhà, hấn lại dùng lực nắm tóc cậu kéo lên, đưa vòi sen áp sát mặt cậu, nước bắn vào mặt, khiến cậu hô hấp cũng càng lúc khó khăn...

“Thoải mái không... Tôi đối với cậu tốt chứ? Xem, tôi tự mình phục vụ cho cậu nè...”

Hắn nhỏ giọng nói, vươn lưỡi liếm mặt ta, cảm giác như bị sâu bò lên, theo phản xạ cậu lùi lại, không ngờ động tác này lại chọc tức hắn. Hắn hung hăng cắn vai cậu, đau đớn chưa từng có, gần như muốn cắn nát thịt cậu, nước trên sàn cũng hóa thành màu hồng, có thể tưởng tượng được, vết cắn của hắn trên vai cậu hung hiểm đến mức nào...

Hết

21. Chương 21

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Hết lần này đến lần khác hắn cứ thế cắn vết thương đang chảy máu của cậu, da thịt đau đớn. Mỗi lần mở mắt, lại thấy tơ máu tràn từ vai xuống xương quai xanh. Những sợi tóc đen của hắn đóng đưa trước mặt, hắn cứ từng chút từng chút vừa cắn vừa liếm ... Nếu cậu giả dục, hắn sẽ di dời răng đến những nơi non mềm nhất trên cơ thể cậu mà điên cuồng cắn xé.

Cậu run rẩy giơ tay lên, hướng đến khuôn mặt hắn, nhắm mắt lại, dùng hết sức đẩy hắn ra, đem cơ thể thoát khỏi hắn.

Im lặng, sợ hãi nhìn hắn.

Hắn bởi vì đau đớn mà ngẩng đầu lên nhìn cậu, khuôn mặt tuần mỹ càng lúc càng âm u, từ khóe môi hắn, tơ máu chậm chậm chảy dài xuống, trong hết sức quỷ dị.

Cậu giả dục, cố đẩy hắn ra, mặc dù tay hoàn toàn run rẩy.

Hắn mỉm cười, biểu tình khinh miệt, sau đó cúi xuống, dùng lưỡi còn đang dính máu, liếm khuôn mặt cậu, mùi tanh xộc lên khiến cậu choáng váng...Khuôn mặt cậu loang lổ vết máu, thật sự kinh tởm... Cậu cố quay đầu, tránh xa đầu lưỡi quỷ mị của hắn, hắn bóp hàm cậu, xoay lại khuôn mặt. Cậu dùng lực đẩy mạnh hơn, hắn cũng chỉ cười hừ một tiếng.

Kinh sợ, liều mạng nắm tóc hắn, đẩy hắn đi, thấy hắn tức giận, cậu run rẩy buông tay xuống..

“Lá gan cậu thật lớn nha... Dám phản kháng tôi đấy?” Hắn nhìn những sợi tóc trong tay cậu, cậu vội vàng buông ra.

Lá gan cậu rất nhỏ... Nếu không đã chẳng bị hắn ức hiếp đến mức này...

Hắn lạnh lùng nhìn cậu. Sau đó dùng vòi sen tẩy sạch đi vết máu... Vết cắn trên vai chạm phải nước lạnh, đau đến mức khiến cậu cảm thấy da thịt mình như bị cắt ra thành từng mảnh...

Một lúc lâu, hắn mới ngừng lại... Nắm lấy tóc cậu. Cơ thể cậu vì lạnh, run lên từng cơn, vô lực mặc hắn kéo ra ngoài. Hắn ném cậu xuống giường, cậu vội vàng đem chăn quấn lên người.

“Muốn thoải mái sao?... Không được đâu...” Hắn kéo chăn trên người cậu, vứt ra ngoài.

Cậu vô lực nằm yên, tuy không bị hắn chế trụ nữa, nhưng thân thể lạnh run khiến cậu không thể nói nên lời. Cậu lặng lẽ cuộn tròn cơ thể, ôm lấy đầu gối.

Hắn cúi xuống xem xét chân cậu, chỗ bị đập đã sưng lên một mảng, thân thể cậu lạnh run đã không còn cảm thấy đau nữa, nhưng từ bàn tay hắn lại truyền đến một cảm giác vô cùng ấm áp.

Hắn dùng tay xoa nhẹ lên chân cậu, thân thể cậu vì nhiệt độ của cơ thể hắn mà bớt run.

“Lạnh lắm sao?”

Hoảng loạn nhìn hấn, tuy thời tiết tháng chín có chút mát mẻ, nhưng cơ thể ngâm lâu trong nước lạnh như vậy, đã không còn khả năng chịu đựng. Hai hàm răng đánh vào nhau, miệng cứng ngắt không thể khép lại. Cậu kể cả nói, cũng nói không được.

Cô lẽ thấy bộ dạng của cậu rất đáng thương, hấn mới đem quần áo ném trên giường cho cậu, cậu run rẩy đem quần áo khoác vào người.

“Tôi có nói cho cậu dùng sao?” Hấn đột nhiên mở miệng.

Cậu còn đang ngỡ ngàng, hấn đã ném quần áo đi.

Hấn cười nhạo “ Phản ứng thật thú vị...” lại đem chân đạp lên người cậu.

“Biết lỗi chưa?...Muốn tìm điện thoại? Muốn chạy trốn? Đúng không?... Sau này bỏ ý niệm này trong đầu đi, nếu không... Hừ... Thủ đoạn của tôi không đơn giản thế này đâu, đây chỉ là bắt đầu thôi..”

Dứt lời, hấn cởi quần áo, chui vào trong chăn.

“Lạnh...” Hấn chạm vào da thịt cậu ” Bất quá rất thoải mái... Cảm giác rất dễ chịu...”

Tay hấn vuốt ve khắp người cậu, cơ thể cậu cũng không còn run nữa.

“A a...” Anh làm cái gì vậy... Tay hấn vuốt ve hông cậu..

“Kêu cái gì...Muốn tôi chạm vào huyết động của cậu sao?” Hấn châm chọc đùa giỡn cậu.

“...” Nơi đó là nơi... lẽ nào hấn muốn...cậu càng lúc càng sợ hãi.

Quả nhiên, tay hấn đầu tiên là ôn nhu cọ xát, sau đó thì chậm rãi tiến vào, một ngón tay không gây cho cậu cảm giác đau đớn, nhưng hết sức khó chịu.

Một lát sau, hấn rút ngón tay ra, đưa đến trước mặt cậu ” Ngậm nó ”

“...”Ngón tay vừa ở chỗ đó... cậu lắc đầu, không muốn...

“Không muốn sao... Được thôi, tôi sẽ trực tiếp vào”

Trực tiếp vào... Cậu nhớ đến phân thân to lớn của hấn, toàn thân run rẩy. Nhẹ giọng nói :

“Không... không... Tôi ngậm...”

Ngón tay hấn khuấy động trong khoang miệng cậu, sau đó đem ngón tay còn ẩm ướt đó đặt vào giữa khe hông. Có chất bôi trơn nên ngón tay vào rất dễ dàng, hấn nghiêng người đem cậu đặt dưới thân.

Hết

22. Chương 22

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Cậu cố gắng giả vờ.

Cảm thấy có vật gì đặt giữa hai chân, cậu nuốt nước miếng, đau đớn như thủy triều truyền khắp cơ thể.

“A a...” Mặc dù đã trải qua cái loại cảm giác này, nhưng vẫn thống khổ vô cùng.

Bạch dịch tràn ra, ngập khắp huyết động, cảm giác hết sức khó chịu, cậu chỉ có thể im lặng cam chịu tất cả...

“A, đúng rồi...Cậu hôm nay rất xuất sắc, tôi phải thưởng cho cậu!” Hấn lấy ra một cái hộp được chạm trổ rất tinh xảo.

“Tôi vốn không định dùng nó sớm như thế đâu...Nhưng mà...” Hấn mở hộp ra, một thứ gì đó to bằng cánh tay trẻ con hiện ra trước mắt, thứ kia, giống như là... Cậu cắn răng nhìn hấn, hấn cười nhạt.

“Phía trước có phải rất khó chịu đúng không? Đáng tiếc tôi lại không có khả năng cùng một lúc thỏa mãn cậu ... Đành phải nhờ thứ này vậy...” Nói xong, hấn đặt thứ kia vào hạ bộ phía trước, cậu run rẩy, huyết động đã bị phân thân hấn xuyên đến te tua, hấn còn muốn làm gì nữa chứ...

“A a...” Huyết khẩu mỏng manh bị xuyên qua. Phía trước là dị vật, phía sau là phân thân cực đại, khiến cậu đau đến mức không chịu nổi...

Thứ băng lãnh kia càng lúc càng tiến sâu, không ngừng dần vật cậu.

“Chật quá !”Hấn gầm lên, động tác càng lúc càng thô bạo, cậu mở to hai mắt, gục trên giường, cảm giác khoang bụng như đang bị thứ gì đó càn phá bên trong.

“A A a...a” cậu gào lên.

Hấn tàn nhẫn đem thứ kia tiến sâu vào, mồ hôi lạnh ướt đầm người, tràn vào mắt cay xè.

“Thích lắm sao?...Muốn kêu người đến nhìn à?”

Nghe hấn nói, cậu gắng gượng kìm nén thanh âm đau đớn. Không nhìn thấy khoe miệng hấn đang nhếch lên.

Còn chưa kịp chuẩn bị, hấn đã đem phân thân cứng như thép đâm vào thật sâu, còn dùng tay đem dị vật kia vào trong huyết khẩu của cậu, cậu càng lúc càng thống khổ, động tác hấn hết sức thô bạo, như muốn đâm nát cơ thể cậu.

Lúc này, cậu mới biết, cơn thịnh nộ của hấn thật đáng sợ, việc cậu tìm điện thoại đã chọc hấn điên lên ... Đúng vậy, hấn coi mình là trung tâm của mọi chuyện, muốn là gì thì làm cái đó, không thích cái gì, cái đó sẽ biến mất, tính cách hết sức cuồng bạo, vui buồn thất thường...Cậu sao có thể để bản thân mình bị hấn dày vò trong tay, sẽ phát điên mất... Bản chất hấn chính là điên loạn và ích kỷ...

“Thích không?... Muốn trốn khỏi tôi sao?...Cậu là người của tôi, vĩnh viễn đừng nghĩ trốn khỏi tôi... Tôi có thể nuôi dưỡng cậu cả đời...Đem cậu nhốt trong nhà... Không bao giờ thả ra...” Hấn cuồng loạn nói, cậu không biết hấn nói đùa, hay là nói thật, nhưng cậu biết, hấn có đủ khả năng làm được...

Lời nói của hấn vừa khiến cậu sợ hãi, vừa khiến cậu thêm quyết tâm...Không thể không thoát khỏi hấn..Hấn chắc chắn sẽ không buông tha cậu! Chờ hấn chán rồi, cậu chỉ sợ mình đã không còn sống nổi nữa ...

Hết

23. Chương 23

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Khi cậu tỉnh lại, hấn đã rời đi, trải qua chuyện ngày hôm qua, cậu cũng không hiểu mình sẽ đối mặt với hấn như thế nào nữa. Lấy khăn giấy, xóc chăn lên, lau sạch những vết nhơ nhớp trên người, đến khi một đồng giấy ăn nhỏ nhỏ xuất hiện trên mặt đất, hạ thân ẩm ướt mới sạch sẽ được một chút.

Trên giường đặt một thứ màu xanh, bên trên có một tấm card nhỏ, viết : tặng sủng vật của ta! ...Cậu mở ra, là một chiếc điện thoại di động, là thứ cậu đang cần. Mở màn hình, chỉ thấy số của Trình Hi...Cậu định

quảng nó xuống, nhưng lại thôi, lấy điện thoại đã vỡ của mình ra, thay sim của cậu vào điện thoại mới, còn cái sim kia, vứt ra ngoài cửa sổ.

Cậu khó khăn ngồi dậy, mặc quần áo, rồi lấy hết tiền bạc cùng thẻ tài khoản, đi ra ngoài, làm như đang đi học. Dọc đường đi, thân thể đau đớn chịu không nổi, nhưng cậu biết cậu không thể dừng lại.

Ngồi trên xe lửa, cậu không biết mình muốn đi đâu, tuy vé vẫn còn trong tay. Cậu chỉ là tùy tiện mua vé tàu chạy lúc sớm nhất, cũng không biết đã cách trường học bao xa, trong lòng vừa sợ hãi vừa căng thẳng.

Nhưng cậu cảm thấy có chút yên tâm, vì dù sao hán cũng không có ở đây, lặng lẽ nhắm mắt, ngủ một giấc, cho đến lúc xe lửa dừng lại.

Địa điểm xa lạ, kiến trúc xa lạ, tất cả đều xa lạ, cậu thấy có chút hoảng hốt, nhưng cảm giác được giải thoát cũng bùng lên mạnh mẽ. Không có Trình Hi, dù bây giờ bí mật có bị lộ ra, cậu cũng không còn ở trường nữa.

Cậu ngồi trên ghế, lấy điện thoại ra, mặc dù không muốn nợ bất cứ thứ gì của hán, nhưng giờ cậu thật sự không có đủ tiền.

Khởi động máy, nhìn số của cha, cậu cắn môi do dự, rồi mới ấn nút gọi...

Một chuỗi títt títt dài đằng đằng, chờ đợi... sau cùng, âm thanh quen thuộc cũng vang lên!

“Uy... Tiểu Thụy hả?”

Giọng nữ ôn nhu... là mẹ!

“Mẹ...” Cậu cúi đầu nhỏ giọng.

“Có chuyện gì sao? Tiểu Thụy... Con ốm sao?”

“Mẹ, cha đâu ạ?”

“Cha con đang trong bệnh viện, nói chuyện với mẹ đi! Con làm sao vậy?” Thanh âm của mẹ vẫn như cũ ôn hòa bên tai, nhưng có chút xa cách. Cậu không còn thời gian do dự nữa, đành cố gắng lấy hết dũng khí, khẽ nói “...Con không đi học...Có chuyện...”

“Cái gì... Mẹ nghe không rõ...” Thanh âm càng lúc càng nhỏ lại, trời ạ, điện thoại mới nên chưa sạc pin. ” Mẹ, điện thoại sắp hết pin rồi, chờ con gọi lại sau...”

Cậu vội vàng tạm biệt, rồi đi đến trạm điện thoại công cộng, đáng tiếc, đều đã có người sử dụng, thôi, chuyện này nói với cha mẹ sau vậy.

Cậu đến ngân hàng, rút hết tiền trong tài khoản, may mắn là cha mẹ cũng cho cậu không ít tiền.

Hỏi vài người qua đường, cậu mới biết đây là thị trấn Bách Diệp, cách nhà cậu rất xa. Về phần xa như thế nào, cậu chưa bao giờ đi xa, nên cũng không biết. Ghé vào một quán ăn gần đó, cậu vừa ăn vừa nghĩ, phải tìm chỗ ở tạm trước, sau đó tìm việc làm, tiền dù nhiều nhưng cũng không đủ cho cậu sinh sống lâu dài được.

Trời tuy không còn sớm, nhưng cậu vẫn chưa tìm được chỗ trọ. Một mối đặt hành lý xuống, đau đớn lại kéo đến, hai chân run rẩy như muốn ngã quỵ, thật sự khó chịu vô cùng.

“Cảm ơn...Cảm ơn...” Cậu liên tục cảm tạ chủ trọ. Nếu như không tìm được chỗ trọ, cậu chắc chắn sẽ phải ngủ ngoài đường. Đường phố ở đây cậu không quen, lại là một vị thành niên nên không thể ở khách sạn. Mà chỗ trọ cậu lại không biết tìm ở đâu. Mãi mới tìm được một chỗ trọ nho nhỏ, nhưng đã đầy người.

Có lẽ trời cũng không phụ lòng người, chủ trọ thấy vậy liền giới thiệu cho cậu đến tá túc tạm ở nhà hai của vợ chồng già gần đó, sau đó cậu mới biết nhà của họ có một phòng còn trống, cậu xin ở lại, họ liền vui vẻ đồng ý.

Phòng không lớn, ở ngay sát vách phòng của hai vợ chồng tốt bụng đã cho cậu ở nhờ.

Cậu nằm trên giường, mệt mỏi cả ngày khiến cậu ngủ một giấc thật sâu... quả thật rất may mắn gặp được người tốt, cả chẵn đêm họ cũng đều cho cậu mượn dùng.

Hết

24. Chương 24

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Hai vợ chồng già tốt bụng cho rằng cậu vì giận đối cha mẹ mà bỏ nhà đi, nói cậu đừng giận nữa, mau trở về nhà. Cậu lắc đầu nói cha mẹ mình đã ly hôn rồi, nên không có ai quan tâm đến cậu.. Nhưng trong đầu thì liên tục nói thầm, cha mẹ, con xin lỗi...

Hai người nhìn cậu bằng ánh mắt thương tiếc, khiến cậu càng cảm thấy tội lỗi vì đã nói dối.

Ở nhà cậu không phải làm việc gì vất vả, bây giờ mọi việc đều phải tự mình sắp xếp, ăn uống phải tự làm. Lại nói chuyện tìm việc làm, cậu không có bằng cấp, còn là vị thành niên, cũng không có quan hệ, chuyện tìm việc là hết sức khó khăn. Cho nên, đến đây vài ngày rồi, cậu vẫn rất rảnh rỗi.

” Tiểu Thụy, bà mua nhiều thức ăn lắm, con đến ăn cùng đi.”

“...Nhưng... Thôi, con..” Cậu cũng ăn nhờ cơm của họ mấy ngày rồi, thật sự là rất ngại.

“Dù sao vợ chồng bà cũng ăn không hết, con cùng ăn đi !” Họ nhìn cậu cười rất ôn hòa, nếu như cậu cũng có ông bà, có lẽ họ cũng sẽ dịu dàng nhìn cậu như vậy, đáng tiếc, ông bà cậu đều đã qua đời.

Cậu cúi đầu khẽ nói : ”Con cảm ơn.” Rồi ngồi vào bàn ăn.

Con của họ đã ra ngoài ở riêng, cả căn nhà chỉ còn hai vợ chồng họ ở, hết sức cô đơn.

Nghĩ tới đây, cậu lại nhớ tới cha mẹ mình ở Anh, tuy rằng gia đình cậu không gần gũi lắm, nhưng... Mấy ngày nay cậu vẫn chưa liên lạc với cha mẹ...Lát nữa ra ngoài, tìm mua đồ sạc điện thoại vậy.

Ăn cơm xong, cậu dọn dẹp bàn ăn, rồi ra ngoài mua báo với cục sạc điện thoại.

Trở về giường xem báo, thứ nhất cậu muốn tìm thông tin tuyển dụng để tìm việc, thứ hai cậu muốn xem bí mật của mình... có bị Trình Hi phát tán ra ngoài không.

Đến chiều, điện thoại cũng đủ pin, cậu mở ra, hộp thư đã đầy, đều là cha mẹ gửi đến, theo nội dung tin nhắn, cậu biết họ đã liên lạc với nhà trường rồi.

Cậu đang kiểm tra tin nhắn, điện thoại đã rung lên “Tiểu Thụy, Tiểu Thụy phải không?” Là cha....

“Cha..” Cậu nhỏ giọng.

“Sao con không ở trường, có chuyện gì vậy? Con đang ở đâu?... Cha và mẹ tìm con mấy ngày nay rồi!.. Cha kiểm tra mã vùng điện thoại, biết là con đang ở thị trấn Bách Diệp, nhưng cha không biết cụ thể chỗ nào..” Thanh âm của cha tràn ngập lo lắng.

Cha về nước rồi... Hơn nữa... Còn đang ở rất gần cậu...

“...Con... con..” Cậu không biết nói thế nào, chuyện Trình Hi, chuyện bí mật của cậu bị hấn... bị hấn....

“Nói mau, con đang ở đâu? Cha đến ngay! Tiểu Thụy, con có biết mấy ngày nay mọi người rất lo lắng cho con không? Còn có bạn học của con cũng đang tìm con...”

“Chờ một chút, cha... cha nói cái gì bạn học...” Cậu giật mình.

“Đúng vậy, tên là Trình Hi, hiệu trưởng đã cùng cha nói rồi, con vì không muốn ở chung phòng với cậu ấy nên mới bỏ đi? Trình Hi cũng đã tự trách mình rất nhiều ,... Cậu ấy cũng đang tìm con...”

... Trình Hi...” Cha, hắn hiện tại đang ở đâu?”

“ Ngay bên cạnh cha ...”

Tút tut ... Cậu cúp máy! Hắn, hắn dám.. Nếu như cậu nói ra chỗ ở của mình, hắn chắc chắn sẽ tìm đến! Cậu rùng mình... Nhìn điện thoại, sớm biết thế cậu đã không dùng.. Có thể tra ra địa chỉ của cậu... cậu thật là ngốc.

Làm sao bây giờ, cậu không thể liên lạc với cha mẹ nữa, à không, cậu còn có số điện thoại của Khải Ninh.

Cậu gọi cho Khải Ninh, hóa ra Khải Ninh cũng đang ở đây. Cậu bảo hắn đừng nói với ai, sau đó, bảo hắn tìm cách tách cha và Trình Hi ra, 8h tối sẽ gọi lại, hắn phải luôn miệng nói không có ai bên cạnh, cậu mới yên tâm liên lạc với hắn.

8h tối, cậu tới trạm điện thoại công cộng, trải qua cuộc gọi chiều nay, cậu cũng không dám dùng máy nữa.

“Uy, cha...”

” Tiểu Thụy, rốt cuộc là có chuyện gì ?” Cha nghi hoặc hỏi.

“...Cha, đừng ở cạnh Trình Hi.. Hắn... Nói chung là tránh xa hắn ra!” Cậu kiên định.

“ TiểuThụy, Trình Hi không có ý gì đâu... Con bây giờ đang ở đâu?” Cha lo lắng.

“ Cha, Trình Hi không có ở cạnh cha đúng không? “ Cậu phải xác định rõ ràng.

“Umh” Điện thoại truyền đến âm thanh của cha” Tiểu Thụy, con làm sao vậy...”

Chuyện đã tới nước này, cậu không thể giấu nữa ” Cha, cha bình tĩnh nghe con nói, Trình Hi biết bí mật của con... Hơn nữa, hắn còn có ảnh chụp...” Cậu chỉ có thể đem chuyện Trình Hi uy hiếp cậu ra nói, còn chuyện hắn cùng cậu... cậu không thể nói ra...

Một khoảng im lặng, cha nhất định chưa biết chuyện này.

“ Cha, con nghe nói, gia đình Trình Hi rất có quyền thế... Cho nên, cha đừng đi tìm hắn, nếu không hắn đem ảnh.. ảnh của con.. Cha coi như không biết, làm như không muốn tìm con nữa, tạm thời đừng lo cho con... Chờ một thời gian nữa, con sẽ liên lạc với cha mẹ.” Hóa ra, cậu còn có thể bình tĩnh như vậy.

Lại một khoảng im lặng... Cậu biết, cậu đã khiến cho cha mẹ vô cùng lo lắng rồi.

Hết

25. Chương 25

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

” Tiểu Thụy, con tự chăm sóc mình được không?” Một lát sau, giọng cha khàn khàn vang lên.

“Vâng”

“Con đừng lo, cha sẽ gửi thêm tiền.... Tiểu Thụy, ít nhất cũng phải gọi điện cho cha , con biết không?”

“Con biết...”

Tiếp theo, cậu cũng không biết nói gì, mãi đến khi điện thoại tự cắt...

Sau đó, cha mẹ vẫn không rời khỏi thị trấn Bạch Diệp, cậu cũng cố gắng không ra ngoài. Tiền cha mẹ gửi cậu cũng có thể dùng được hết hai tháng, rồi cha mẹ sẽ gửi thêm... Cậu không cần ra ngoài tìm việc làm nữa, chỉ cần đợi đến lúc Trình Hi chán. Cậu thầm nghĩ với bản tính của hắn nhất định sẽ nhanh chóng mất đi hứng thú, cũng sẽ hết kiên nhẫn với mình thôi.

Hay là tìm chỗ khác trốn đi... không được, trạm tàu hỏa cũng nguy hiểm.

Những ngày sau đó cậu đều ở nhà. Cha nói Trình Hi đã không còn đi cùng bọn họ nữa, nghe cha mẹ nói hắn đã bỏ đi, trong lòng cậu mới yên tâm. Cha cũng không truy cứu chuyện hắn uy hiếp cậu nữa, nhưng cậu biết, cha vì cơ thể khiếm khuyết của cậu, cho dù phần nộ cũng không thể làm gì khác...

Ngày thứ hai cha gửi tiền vào tài khoản của cậu, nhưng cậu còn tiền, nên cũng không rút thêm.

Nửa tháng sau, cậu cũng tìm được việc làm, đều phải cảm ơn hai vợ chồng tốt bụng đang cho cậu thuê phòng, ông lão họ Vương, cho nên cậu gọi là ông Vương, bà Vương ... Bà Vương biết cậu học cũng không tồi, nên giới thiệu cậu làm gia sư cho một cậu bé hàng xóm. Cậu bé năm nay học trung học, tố chất thông minh, nhưng Ngữ Văn lại quá kém, thành ngữ, thơ văn gì đều không thuộc. Hơn nữa cũng rất nghịch ngợm, khiến không ít gia sư không chịu được, phải bỏ dạy. Mẹ nó đến nhờ cậu, hy vọng tuổi tác của cậu không cách biệt lắm so với nó, có thể dạy nó học tốt hơn.

Cả ngày ở trong phòng cậu cũng buồn chán, nên nhận lời. Thân thể cũng không còn đau nữa, không có Trình Hi, cậu thật sự cảm thấy rất thoải mái. Vết thương trước đây cũng dần dần khép lại.

Bà thường mời cậu dùng bữa, nên cậu cũng giúp họ nấu ăn, cũng có mấy lần làm cháy đồ ăn. Bà nói con gái của họ không ở đây, nên coi cậu như con trai của mình.

Trên báo cũng không có tin gì mới, Trình Hi chưa đem bí mật của cậu phát tán ra ngoài.

Cậu yên tâm sống, yên tâm dạy học cho Diệp Trữ – tên cậu bé cậu nhận dạy, mắt nó rất to, lần đầu tiên ta gặp nó, mắt nó mở to nhìn cậu, thật sự rất đáng yêu. Chỉ là tính cách nó quá nghịch ngợm, bất quá, cũng đều do cha mẹ nó luôn vắng nhà, khiến nó cảm thấy cô đơn.

Sau một thời gian, thái độ của nó cũng thay đổi đi nhiều. Cậu không nghĩ mình là gia sư của nó, mà là bạn của nó, vì trước giờ cậu cũng có rất ít bạn...

“Này, Tiểu Thụy, ngày mai đi chơi đi!” Nó mở miệng.

“Không được.” Cậu tiếp tục sửa bài tập cho nó. Mới được một tháng, cậu chưa thể ra ngoài.

“...Mặc kệ, anh không đi em không học nữa...”

“...” Thật là, không khác gì một đứa em trai bướng bỉnh “VẬY em học thuộc bài này đi.” Cậu ra yêu cầu.

Cứ như vậy, ngày mai cậu cùng Diệp Trữ ra ngoài.

Hết

26. Chương 26

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Diệp Trữ hoàn thành yêu cầu của cậu, nên cậu đồng ý cùng nó ra ngoài chơi.

Bọn họ đi ăn, sau đó nó nói muốn đi chơi game, cậu lại đã kéo nó đến nhà sách.

“Uy, uy, chán quá.. Đi chơi a, không đi nhà sách đâu.” Nó cứ lải nhải không ngừng.

Cậu cười cười không trả lời, tiếp tục chọn mua sách. Tìm được rồi...”Đi ra ngoài thôi.”

Diệp Trữ lập tức vui vẻ nhảy nhót, cậu xoa đầu nó, thế nhưng nó lập tức quay đi.

“Em không phải trẻ con.” Nó mở to mắt nhìn cậu.

“Sao lại không phải?” Cậu lấy tay ra so, đầu nó chỉ đến ngực cậu, tuy rằng cậu không cao hơn nó bao nhiêu.

“Anh chỉ hơn em có mấy tuổi thôi, ông cụ non ...” Nó lầm bầm, thanh âm không lớn, nhưng cậu vẫn nghe được.

Ra khỏi nhà sách, cậu đưa sách cho nó xem, nó cũng tò mò nhìn thử.

“Sách hay, rất dễ hiểu, em xem đi.”

Nó mở to mắt nhìn cậu thật lâu, rồi cúi đầu ngượng ngịu “Cảm ơn..”

“Phải nói là em cảm ơn anh chứ...” Cậu vừa nói ra, nó lập tức ngẩng đầu lên.

“A.... Coi như cảm ơn, em dẫn anh đi ăn.” Nó cười cười nhìn cậu.

“Không được, chúng ta phải về rồi.” Đã 5h chiều.

“Còn sớm a, đi đi...”

Không thể làm gì được nó, cậu đành cùng nó đi, nhưng, nếu cậu biết chỗ nó muốn đến xa như vậy, cậu nhất định đã từ chối. Càng buồn cười là nó đánh rơi tiền trên xe.

Nhìn nó cắn môi, cậu liền lấy thẻ ra thanh toán, vì tiền mặt cũng không còn. Nhưng cậu thật sự không ngờ, chính điều này đã khiến cậu vô cùng hối hận.

Sáng hôm sau, khi cậu chuẩn bị sang nhà Tiểu Trữ dạy học, vừa mở cửa, đã thấy dưới cầu thang một bóng người quen thuộc, cậu còn tưởng mình hoa mắt!... Không phải chứ... cậu quay đầu vào phòng.

Đóng cửa lại, ngoài cửa đã nghe thấy thanh âm của hắn! Cậu dựa vào tường thở dốc... Làm sao, làm sao có thể...

Từ bên ngoài truyền đến một tiếng cười khê, là hắn! Âm thanh trầm thấp khiến cậu không thể nào quên.

“Bảo bối, tôi bây giờ đang rất rất tức giận... Tôi đã chờ cậu liên lạc cho tôi, nhưng cậu lại quá ngang bướng rồi.. Có nghe không, nhanh lên... Mở cửa ra, đừng để tôi phá cửa nha!”

Thanh âm hắn từ từ vang lên...

Hết

27. Chương 27

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Không thể... Không thể mở cửa!

Tuyệt đối không thể! Cậu phải tìm cách ra ngoài!

Rõ ràng cách nhau một cánh cửa, tại sao thanh âm hắn như sát bên tai vậy. Thanh âm hắn càng lúc càng lớn, cậu càng lúc càng khẩn trương... Lời nói uy hiếp vang lên thật rõ ràng.

“Bảo bối, mở cửa nhanh lên, cậu biết kiên trì của tôi chỉ có giới hạn.” Hắn gõ cửa ” Tôi đếm đến 10, cậu nếu không mở cửa, tôi sẽ phá! Đến lúc đó, cậu đừng hối hận...”

1, 2 , 3... Hắn lạnh lùng đếm, cậu hoảng loạn đến run rẩy cả người...

Được rồi, có cầu thang! Đây là tầng 2, để ngừa hỏa hoạn, có một cái thang xếp... Cậu vội vàng mở cửa sổ, đem cầu thang đặt xuống, rồi nhanh chóng bò xuống, nhanh, nhanh lên, càng nhanh càng tốt, “ Ầm ” một tiếng, hắn phá cửa xông vào, cùng lúc bà Vương đi ra, nghi hoặc hỏi hắn. Xin lỗi ông bà là lỗi của con ...

Vừa đặt chân xuống đất, cậu lập tức lao đi, chạy đến mức không còn sức lực để chạy nữa. Ngồi bệt dưới đất, cảm thấy những vết thương mà hắn gây ra lại cuộn cuộn trào lên, cậu biết, đó chỉ là ảo giác.

Cậu chưa quen thuộc đường phố, lại ít ra ngoài, nên cũng không rõ mình đang ở đâu. Căng thẳng nhìn xung quanh, trong người chỉ mang có một ít tiền. Nên cậu ghé tạm vào một quán nhỏ ăn tạm thứ gì đó, nghỉ, hôm nay không thể về rồi.

Sau khi ăn no, cậu chỉ còn cách là gọi điện cho cha đến giúp. Khi cha biết được Trình Hi đã phát hiện ra chỗ của cậu, cha cậu thật sự kinh ngạc, lập tức tới giúp cậu, vì tài khoản của cậu bây giờ không thể dùng được nữa.

Cha đập máy bay xuống, cũng phải mất một đêm, cậu cũng đợi cha suốt đêm trong quán cafe.

Tâm tình đang rất bất an, nhìn thấy cha , cậu không còn lo lắng nữa. Cậu ôm chặt lấy cha, vùi mặt vào lòng cha, không kìm nổi nước mắt, đem mọi ủy khuất từ trước đến nay nói ra.

“Tiểu Thụy, chúng ta dọn nhà đi!” Cha như già hơn 10 tuổi, nhẹ nhàng nói “Mẹ con đã dọn phòng rồi, ngày mai chúng ta đến Phúc Hải, mẹ con đã thu xếp ổn thỏa rồi!” Cha nhìn cậu.

Hôm sau cậu đã ở Phúc Hải.

“ Tiểu Thụy, chúng ta ăn sáng xong rồi về! Mẹ đã trang trí lại nhà rồi!”

“ Vâng”

Vẫn theo thói quen cậu mua một tờ báo, lật tờ báo ra, tay cậu run lên. Phía trên có một dòng chữ rất lớn tìm người, viết : Bảo bối, bà của cậu đang “bệnh” nặng, còn có Diệp Trữ đáng yêu của cậu nữa, cậu nếu như không trở lại, tôi sẽ nghiêm túc. Trò chơi nên kết thúc – hãy tưởng niệm những người đã giúp đỡ cậu!

Đây là ý gì.. Đây là ý gì... Hắn vì cái gì không để cho cậu yên!

Đọc báo, cha lập tức vứt nó đi.

“Không có chuyện gì, nó chỉ uy hiếp thôi! Đây là một xã hội có pháp luật! Con đừng lo lắng, Tiểu Thụy!” Ba nắm tay cậu, rồi bắt taxi.

Trình Hi có làm gì không? Cậu càng lúc càng lo sợ.. Nếu như vì cậu mà làm hại đến họ? Sẽ không, Trình Hi chỉ là một học sinh cao đẳng, hắn không đủ khả năng! Cậu liên tục tự trấn an mình.

Hết

28. Chương 28

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

“ Tiểu Thụy, tới rồi, con xuống xe đi.”

Nghe cha nói, cậu giật mình, cúi đầu, xin lỗi, bà và Tiểu Trữ, con không thể trở lại... Cậu sợ hãi, cậu biết mình hèn nhát, nhưng, cậu thực sự không thể chịu được sự đối đãi không khác gì phế vật mà hắn dành cho cậu.

Cậu đi theo cha về nhà, nhìn xa rất thanh nhã, còn thấy mẹ đang đứng trước cửa, là nhà mới của cậu a!

“Mau vào nhà, anh đi tắm đi, chắc là mệt lắm rồi!... Tiểu Thụy, con thay đồ đi, ba tắm xong rồi đến con!”

Cậu gật đầu, nhìn mẹ.

Kỹ lưỡng quan sát căn nhà, bố trí cũng không khác gì nhà cũ, cũng kiểu kiến trúc vừa đơn giản vừa nhã nhặn này. Ngồi trên xe cả ngày, cậu cũng bắt đầu mệt mỏi, cảm thấy buồn ngủ.

“Tiểu Thụy, con cầm quần áo, chuẩn bị đi tắm đi.” Mẹ ôn nhu cười, cậu nhìn thấy sự mệt mỏi phía sau nụ cười đó, một vành thâm đen quanh mắt mẹ, dù mẹ là người luôn chú ý chăm sóc bản thân.

Ta cầm quần áo, tay vô tình chạm vào tay mẹ... Nhưng ngay lập mẹ tức tách ra, quần áo rơi xuống, cậu cảm thấy khó chịu, tại sao.. Mà mẹ hình như cũng giật mình bởi hành động của mình.

“...À.. Là mẹ không cẩn thận” Mẹ phá vỡ im lặng, miễn cưỡng cười, nhặt quần áo lên.

Trong lòng một cổ nghèn nghẹn, cậu cố kìm không cho nước mắt rơi xuống, cậu khan giọng nói “...Không, là tại con...”

“Mẹ làm cơm xong rồi! Con đừng suy nghĩ nhiều nữa..” Mẹ xoay người đi vào nhà bếp.

Ngâm mình trong nước nóng, tỉ mỉ chà xát cơ thể. Ký ức đột nhiên trở về, cậu nhớ lại, khi hắn kéo tóc cậu, lôi vào nhà tắm, cậu che mắt, tay càng chà xát mạnh hơn, chà cho sạch ký ức dơ bẩn, cơ thể dơ bẩn... Da đau rát, nước nóng như lửa thiêu ! Nhưng hạ thể khiếm khuyết vẫn còn, cậu hận nó, hận là mình đã có nó...

Tiếng nước rơi chạm vào mặt sàn, tất cả trở nên mờ mịt, cậu không rõ là nước đang rơi, hay là nước mắt rơi...

“Tiểu Thụy, con ăn nhiều một chút! Con xem, toàn món con thích thôi...Con gầy đi nhiều rồi!” Trong chén cậu toàn thức ăn do cha mẹ gấp vào, hết sức ân cần.

Cậu gật đầu cảm cúi ăn.

Cha luôn cố gắng tìm chuyện để nói... nhưng không khí vẫn hết sức miễn cưỡng...

“Cha... Con tạm thời không đến trường đâu...”

“Umh, con cứ ở nhà nghỉ ngơi đi, khi nào bình phục rồi tính tiếp, cha đi làm ở bệnh viện gần đó, mẹ cũng chuyển công tác đến đây, tất cả rồi sẽ ổn thôi!”

Cha mẹ bỏ đi công việc quen thuộc, đột ngột chuyển đến đây, đều là vì cậu...

Tưởng rằng thời gian sẽ làm thay đổi tất cả, nhưng vừa ăn cơm xong, đã có tiếng chuông cửa vang lên, mẹ nhìn qua camera, vội vàng kéo cậu lên lầu, cất chén đĩa cậu đang ăn, rồi mới mở cửa.

“Chào hai bác, Ngô Thụy đã về rồi sao?” Tuy rằng lời hỏi rất lễ phép, nhưng bên trong tràn ngập sự khẳng định.

”Trình Hi, cháu nói gì... Tiểu Thụy đã mất tích lâu như vậy...” Cha đứng lên, cậu áp sát người vào tường nghe lên.

Không có tiếng trả lời, Trình Hi đi vào trong phòng, cậu cuống cuống lùi lại, chỉ sợ hắn nhìn thấy.

“Thưa bác, đây là thuốc bổ cháu mua cho Ngô Thụy, cậu ấy ở bên ngoài lâu như vậy, chắc cơ thể sẽ rất mệt mỏi!” Hắn đặt thứ gì đó lên bàn, cười cười rồi ngồi xuống.

“Bác không hiểu cháu đang nói gì.. Con bác đã mất tích lâu rồi, chúng tôi cũng vì quá thương tâm, nên mới chuyển đến nơi này... Cháu không đi học sao, tìm Tiểu Thụy là chuyện của gia đình bác!”

“Ha ha ...” Tiếng cười của Trình Hi trầm thấp vang vọng khắp nhà, “Hai bác không phải vì tìm được Ngô Thụy nên mới chuyển đến đây sao?”

“Đương nhiên không phải... Trình Hi, cháu trở về trường đi.” Cha vừa nói, vừa đưa thứ hắc mang đến trả lại.

“Xem ra, hai bác không muốn nói chuyện với cháu rồi.” Trình Hi đứng lên, không nói gì nữa, đi thẳng ra cửa, đến cửa, hắc bỗng quên đầu lại “Chào hai bác! Nếu Tiểu Thụy không trở về, hai bác hãy cố nén đau thương, bảo trọng thân thể.”

Dứt lời, hắc sảng khoái rời đi. Đến lúc bóng hắc khuất hắc, cả nhà cậu mới khẽ thở phào, cảm giác áp bức mà Trình Hi mang đến, quả thật, vô cùng khó chịu...

Hết

29. Chương 29

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Tưởng rằng mọi chuyện đã kết thúc.. Nhưng không phải như thế!

Tuy cha mẹ hết sức giấu diếm, nhưng cậu vẫn cảm thấy có điều gì đó đang xảy ra... Cha lúc nào cũng hút thuốc, còn mẹ, nụ cười trên môi càng lúc càng miễn cưỡng.

“Anh... vẫn không được sao?”

“...”

Cậu dừng lại ở chân cầu thang, im lặng lắng nghe.. đã nửa đêm rồi, cậu định xuống nhà lấy nước, không nghĩ ba mẹ đang ở trong phòng khách nói chuyện.

“Anh, bệnh viện này không phải đã đồng ý rồi sao? Tại sao... lại từ chối chứ?”

“Umh...” Cha thấp giọng trả lời.

“Không phải có mấy bệnh viện nước ngoài đã đồng ý rồi sao?... ”

Mẹ chưa nói hết câu đã bị cha ngắt lời. “Tất cả đã thử qua ...”

“Tại sao lại như thế... Em cũng vậy, tất cả trường học đều không nhận em...” Âm thanh mệt mỏi của mẹ vang lên ” Đều do Trình Hi làm sao?”

Cha không trả lời... cậu gục xuống, vô lực ngồi dưới chân cầu thang...

” Trình Hi là ai... Tiểu Thụy đã làm gì lại khiến nó, khiến nó... Nó rốt cuộc muốn làm gì...Trình Hi có phải đối với Tiểu Thụy... với Tiểu Thụy..” Cậu run rẩy, đúng, Trình Hi không chỉ uy hiếp cậu, mà còn cường bạo cậu!

“Nhã Bình... Không được nói vậy, không phải lỗi của Tiểu Thụy... Mặc kệ Trình Hi muốn làm gì, Tiểu Thụy là con chúng ta, anh và em phải bảo vệ nó.”

“Anh, em không trách Tiểu Thụy... Tiền gửi ngân hàng vẫn còn đủ cho gia đình mình sinh hoạt, Trình Hi không thể làm gì chúng ta được cả đời, coi như anh và em nghỉ hưu luôn vậy.”

“Nhã Bình, hay chúng ta báo cảnh sát a!”

“Không được, thân thể của Tiểu Thụy... Làm sao có thể báo cảnh sát! Hơn nữa, chúng ta không có bằng chứng! Như vậy chỉ làm hại đến Tiểu Thụy! Không những thế, mọi người sẽ... coi gia đình mình như quái vật.”

“...Anh chỉ nói vậy thôi mà.. Điều tại anh để Tiểu Thụy ở ký túc xá, aizzzz...”

Đúng, là quái vật... Nếu cậu có một cơ thể bình thường, sẽ không xảy ra chuyện này, sẽ không im lặng để mặc người khác ức hiếp... Tất cả mọi chuyện, đã không thể cứu vãn, nếu như lúc đó cậu cự tuyệt lời đề nghị của thầy hiệu trưởng, hiện tại đã có thể đi học, đã có thể yên ổn mà sống.

Trình Hi.. Trình Hi.. Cậu cũng muốn hỏi hấn, hấn rốt cuộc muốn làm cái gì... Một món đồ chơi... Một phế vật để hấn phát tiết.. hấn muốn gì mà không được? Tại sao cứ phải phá hoại cuộc sống bình thường của cậu...

Ngày thứ hai, cả nhà định đi dã ngoại, nhưng cậu lại không muốn đi, đành phải nói với cha mẹ là mình khó chịu, kiên quyết không đi, để họ ra ngoài một mình.

Cậu nằm trên giường đến tận chiều, đói bụng, mới xuống lầu hâm lại thức ăn. Mở TV, cũng không có tiết mục gì đặc sắc, nhưng cậu lại cứ vừa ăn vừa nhìn...

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, có đúng hay không là ba mẹ tìm được việc? Cậu vội vàng bắt máy “Alo...”

“Bảo bối... Đã lâu không gặp! Nhớ tôi không?”

Trình Hi...

“Anh làm sao lại có số điện thoại nhà tôi!” Biết rõ hấn không có ở bên, nhưng cậu vẫn sợ hãi nhìn xung quanh.

“Tôi không chỉ biết số điện thoại của em, còn biết ba mẹ em không có nhà... a, là đi dã ngoại trên núi đúng không a!”

“Anh muốn gì?” Cậu gào lên, Cậu thực sự không thể chịu nổi nữa rồi.

“Em nói xem a!” Thanh âm hấn càng lúc càng trầm xuống “Tôi vốn nghĩ ‘bà và Tiểu Trữ’ sẽ khiến cậu quay lại, không ngờ bảo bối lại nhẫn tâm bỏ mặc họ.. Không biết, nếu đổi lại là ba mẹ của cậu, cậu sẽ làm gì? Bảo bối!”

“Anh điên rồi... Điên... Điên rồi...” Cậu gào lên.

Hết

30. Chương 30

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Tiếng cười lãnh khốc của hấn truyền đến qua điện thoại “Bảo bối, em đừng kích động nữa! A... Cha mẹ em đang leo núi, em nói xem, bùn đất trơn như vậy, bọn họ có thể hay không trượt chân rơi xuống ...”

“Anh...” Hấn ám chỉ cái gì “Anh muốn gì.. Anh muốn làm cái gì...” Cậu hoảng loạn gào lên.

“Tôi không muốn làm gì a, bảo bối, trên núi không khí quả thật trong trẻo, tiếc là rất ít người qua lại, dù có người rơi xuống, e là cứu không được a ! Mà tôi lại có vài ‘người bạn’ đang chờ sẵn ở đó, em nói xem, cha mẹ em có nên gặp họ hay không? Thật là khó xử a!

Máu trong người gần như đông lại, hấn đang điên cuồng nói cái gì a!

“ Anh đừng làm càn, sẽ vào tù đấy!” Cậu oán hận nói lớn, tay cầm điện thoại cũng run rẩy.

“Ngồi tù? Em đùa vui thật đó, bảo bối!” Hấn cười châm biếm “ Em không biết sao? Chỉ cần có tiền là đủ ... Bảo bối, em quá ngây thơ rồi”

Từng tiếng từng tiếng ‘bảo bối’ làm thân thể cậu càng lúc càng run rẩy. Lời nói hấn vô cùng uy hiếp !

“ Anh rốt cuộc muốn cái gì... Tại sao lại là tôi chứ!” Cậu nức nở, nước mắt cũng muốn chảy ra “ Anh buông tha tôi đi...”

Hấn lạnh giọng “ Em là sủng vật của tôi, tôi muốn thế nào thì thế đó! Em dám trốn đi, còn dám bảo tôi thả em ! Bảo bối, không muốn sống nữa sao?”

“ ... ”

“ Đi ra ngoài, xe đang chờ. Nếu không, tin tức trên báo ngày mai sẽ có hai vợ chồng vô ý gặp tai nạn trên núi! Suy nghĩ cho kỹ, tôi có thể làm mọi chuyện, đừng tự mình chuốc lấy bất hạnh.” Hấn nói rất chậm, mỗi chữ đều rất rõ ràng bên tai cậu “...Còn có, bảo bối, có biết là đã lãng phí bao nhiêu thời gian của tôi rồi không? Tôi không muốn chuyện này lại tiếp tục tái phạm, chỉ sợ bảo bối lúc đó sẽ không chịu nổi sự trừng phạt của tôi...”

Cậu im lặng, đầu óc như muốn vỡ ra.

“Hiểu rõ rồi chứ, một tiếng sau xe sẽ chạy.... a, cha mẹ em đã lên đỉnh núi rồi, hắc hắc, tôi đợi câu trả lời của em đó”.

Một tiếng nữa, nếu như mình không đi, hấn thực sự sẽ làm hại cha mẹ mình sao? Sẽ không, nhất định hấn chỉ dọa mình thôi, sẽ không đâu, nhưng,... Trình Hi điên loạn thế này, hấn nói làm là sẽ làm. Không, nếu như cậu ra ngoài, hấn sẽ không buông tha cậu.. cậu nhìn đồng hồ, mạch máu như căng ra trong lồng ngực.

Đến phút cuối cùng, cậu ngừng suy nghĩ... Anh thắng rồi, Trình Hi!

Cậu đi ra ngoài, một chiếc xe đen bóng có rèm che đang chờ sẵn. Khi cậu vừa đóng cửa nhà lại, cửa xe liền mở ra, Trình Hi ngồi bên trong cười đến sáng khoái, hấn bước ra khỏi xe, vươn tay “Bảo bối, tôi biết em sẽ đến!”

Hết

31. Chương 31

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

“Anh muốn đưa tôi đi đâu ?” cậu ngồi vào xe, lập tức hỏi hấn.

Hấn nâng cằm cậu lên “ Bảo bối, đã lâu rồi em không đi học nha!”

“Tôi bị đuổi học rồi...” Cậu cắn môi, trả lời.

“Đuổi học? Không sao, em sẽ đi học lại thôi!” Hấn nhìn cậu “Tôi đã chuẩn bị rồi.”

“Đương nhiên, mấy ngày em không đi học, chúng ta đã lâu không gặp, cũng nên ‘ vui vẻ ’ trò chuyện một chút chứ? Bảo bối!” Hấn vuốt ve khuôn mặt cậu, từng ngón tay nhẹ nhàng cọ sát da mặt cậu.

Né tránh tay hấn, cậu xoay mặt đi.

“Bốp !”

“A..” Tay hấn giáng xuống, theo quán tính, cậu ngã vào kính xe làm bằng thủy tinh.

Không đợi cậu ngồi dậy, hấn nắm cổ áo cậu, quát lớn “ Tâm tình tôi bây giờ rất không tốt, em tốt nhất ngoan ngoãn một chút đi!”

Một khắc trước còn cười cười, một khắc sau lại vũ nhục cậu! Cậu muốn lùi lại, nhưng không dám làm hấn tức giận, chỉ có thể co chặt thân thể, không biết làm gì.

Hấn lôi cậu lên máy bay. Mấy giờ bay, hấn một câu cũng không nói, nhưng thi thoảng lại nhìn cậu, như đe dọa cậu đừng làm gì quá đáng.

Trở lại thành phố trước kia , cậu không nói gì, im lặng đi theo hấn, xe chạy ra đường lớn, rồi dừng lại, một căn biệt thự xa hoa hiện ra trước mắt.

“Đây là chỗ nào?”

Hấn cười khê, khẩu khí như rít lên “ Ít nói nhảm đi! ”

Cậu cúi đầu, cắn môi. Đúng vậy, hỏi làm gì chứ, mình đã như cá nằm trên thớt, còn có quyền hỏi kẻ cầm dao sao! Thật sự quá ngu ngốc rồi.

Cậu hừ một tiếng, hấn đang đi ở phía trước bỗng nhiên dừng lại, khiến mặt cậu đập ngay vào lưng hấn.

Nhìn cậu xoa xoa mũi, hấn nắm tay cậu lôi vào biệt thự. Xa hoa đến mức này, Trình Hi quả nhiên là con nhà quyền thế. Tuy rằng gia đình cậu cũng thuộc loại khá giả, nhưng so với Trình Hi, đúng là một trời một vực.

Hấn lôi cậu đi hết một đoạn cầu thang dài đằng đằng, chưa kịp chống cự, đã bị hấn đẩy ngã lên giường, đây là phòng ngủ của hấn!

Cậu giữ chặt quần áo trên người, hấn túm tay cậu, chỉ một động tác đơn giản, đã chế trụ được hai tay cậu, đưa chúng lên cao, rút cả vạt ra, trói lại.

“Yên tâm... Sẽ không đau a, thoải mái hơn thất lưng nhiều.” Nói xong, hấn nhẹ nhàng vuốt ve hai tay đang bị cà vạt chế trụ của cậu.

“Anh buông ra, đừng trói tôi...” cậu van xin, tư thế khuất nhục không khác gì súc vật.

Hấn cởi quần áo, đến khi trên người chỉ còn một chiếc quần lót mới nhìn cậu trả lời “ Đây là trừng phạt!”

Tim cậu đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, môi cũng bị cắn đến sưng đỏ. Thân thể hấn rất cường tráng, không giống cơ thể gầy gò xanh tái của cậu.

Cậu há miệng, đang muốn nói , đã bị hai tay hấn đặt áp vào cổ họng, hô hấp dường như muốn ngừng trệ, cổ họng đau đớn, hấn chỉ cần tăng thêm chút lực, thì khí quản của cậu cũng theo tay hấn mà đứt đoạn.

“Khụ khụ...” Hấn cuối cùng cũng buông tay ra, quần áo trên người cậu lập tức bị xé tan, vứt xuống.

Thân thể hấn phủ lên cơ thể cậu, sức nặng của hấn khiến cậu vô pháp cử động. Chỉ có thể thống khổ mà hô hấp.

Không có bất cứ sự khởi đầu nào, hấn cứ thế thô bạo cọ sát hạ thể của cậu, hung hăng lấp đầy huyết khẩu, hai chân bị hấn ghì chặt, cậu run rẩy toàn thân, đau, đau quá! Cả người nóng như bị lửa thiêu. Nếu tay hấn không áp trụ cơ thể cậu, cậu nhất định sẽ cố gắng phản kháng.

Hết

32. Chương 32

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

“A... a...” Cậu cắn môi rên rỉ, đau đớn từng đợt từng đợt xuyên vào não.

Huyết khẩu bắt đầu rỉ nước, máu theo phân thân cực đại của hắn chậm chậm chảy xuống, khiến xâm nhập của hắn càng lúc càng dễ dàng.

Khi hắn buông cậu ra, mùi vị tanh tưởi của máu cũng theo không khí loãng ra, cậu cắn môi, thật sự là rất buồn nôn. Đau đớn, khiến ý thức cậu cũng mơ màng, cậu thậm chí còn mấy lần bất tỉnh, mỗi lần hắn đều dùng nước lạnh tạt vào, có khi dùng vài cái tát kéo tỉnh cậu.

“Cậu là sủng vật của tôi! Của tôi! Lần sau còn dám chạy, tôi phế chân cậu! không cho cậu chạy thoát, tôi tuyệt đối không buông cậu ra... Cậu, đời này chỉ có thể là của tôi!” Hắn liên tục lặp lại những lời đầy chiếm hữu.

Đến tối hắn mới thỏa mãn, ôm cậu cùng ngủ trên giường, cảm nhận hơi thở bình ổn của hắn bên tai, cậu vội vã động đậy cánh tay, cố gắng vận động cổ tay, trải qua một hồi dẫn vật của hắn, cựa vạt cũng lỏng ra, từng chút từng chút, đã cởi được dây trói.

Cậu run rẩy tách khỏi cơ thể hắn, cố gắng không đánh thức hắn, quần áo của cậu bị hắn quăng trên giường, với tay cầm chúng lên, lại lấy thứ nằm trong ống quần ra, là một tờ báo được vo chặt, có thứ gì bên trong, cậu rút ra, lưỡi dao sắc bén lạnh lạnh ánh lên tia sáng.

Trình Hi... Trình Hi... Tay cậu run rẩy, hắn tại sao không buông tha cậu. Cậu sợ, cậu hèn nhát.... Thế nhưng, cậu liên tục niệm tên hắn, cái tên ám ảnh cậu từng giây từng phút, hành hạ cậu đến ngay cả tư cách làm người cũng không có, tên hắn mỗi lần vang lên, lại tiếp thêm cho cậu sức mạnh.

Trình Hi nằm ngủ trên giường, ngực hắn bình ổn lên xuống, trái tim hắn, sinh mệnh của hắn, nằm ngay bên trái ngực khuôn ngực rắn chắc kia.

Mũi dao sắc lạnh đặt trên ngực hắn, tim cậu đập liên tục, nếu như hắn không chết, cậu sẽ không được tự do. Còn có cha mẹ của cậu nữa! Cậu run rẩy nắm chặt lưỡi dao trong tay, giờ cậu mới biết có rất nhiều chuyện, dù muốn cũng chưa chắc làm được, đối với việc giết người thực sự là đáng sợ vô cùng.

“Đau!” Hắn đau đớn tỉnh giấc, lưỡi dao theo bàn tay xiết chặt của cậu đâm vào ngực hắn. Tơ máu từng giọt phun ra, hắn đánh cậu té xuống đất. Về mặt hắn vừa kinh ngạc vừa tức giận nhìn cậu.

Hắn phát hiện rồi, không còn cách nào khác, cậu cố gắng dùng dao đâm về phía hắn lần nữa, nhưng dao chưa kịp chạm đến hắn, cậu đã bị hắn đánh đến thê thảm. Hắn cầm dao trên tay cậu vứt đi, không chút lưu tình đánh cậu. Chờ đến lúc cậu không còn khí lực nằm thoi thóp trên mặt đất, hắn mới phần nộ nắm tóc cậu thở dốc.

Hắn xé chăn buộc lại vết thương đang chảy máu, cầm lấy điện thoại, cậu không biết hắn nói gì, lúc này ý thức của cậu đã rời khỏi cơ thể.

Lát sau, một người đàn ông xuất hiện, hắn nhìn Trình Hi hốt hoảng kêu lên “Thiếu gia!” Sau đó, giúp Trình Hi xử lý vết thương trên cơ thể. Hắn lại nhìn cậu, rồi khẽ nói.

“Xem vết thương cậu ấy!”

“Vâng, thiếu gia!”

Người đàn ông kia đến gần cậu, lật cậu lại xem xét: “Thiếu gia, cậu ấy không có việc gì, chỉ bị thương ngoài da, bôi thuốc là khỏi.”

“ Ông ra ngoài đi, chuyện hôm nay không được nói ra !” Trình Hi lạnh lùng căn dặn.

Trình Hi cầm ly nước, đến gần cậu. Cậu theo bản năng muốn lùi lại, nhưng cơ thể vô lực chỉ đành bất động.

Hắn đá vào bụng cậu, khí lực không lớn, nhưng cũng đủ đem đến cho cậu một trận thống khổ. Cậu biết hắn đang rất phần nộ, hắn không ngờ, một kẻ nhu nhược như cậu, lại có gan dùng dao đâm hắn. Hắn lạnh lùng nhìn cậu, như không có chuyện gì xảy ra.

“Bảo bối, em thật sự làm tôi rất bất ngờ nha! Đúng là một món quà thú vị ! Tôi tất nhiên cũng có quà cho em...” Hắn bế cậu lên, đem cậu đặt lên giường.

“Bảo bối, tại sao làm vậy ? Muốn giết tôi sao?”

“...” Cậu cắn môi không đáp.

“Không nói sao? Tôi đoán... là vì hôm qua tôi uy hiếp cha mẹ em, nên muốn giết tôi sao! Bởi vì em biết, em trốn cũng không thoát khỏi tôi, cho nên muốn giết tôi! Đúng không? ” Hắn càng nói càng trầm giọng.

Cậu nuốt máu tanh trong miệng, như cũ không nói một câu.

“ Em quá ngốc rồi!” Hắn vuốt tóc cậu, kéo đầu cậu lại, áp sát mặt cậu vào mặt hắn “ Em cho rằng giết tôi, tôi chết là xong sao? Em có biết Trình gia nếu nhúng tay vào, chuyện gì cũng không giấu được, đến lúc đó, cha mẹ của em còn đối mặt với những chuyện khủng khiếp hơn. Còn em, Trình gia nhất định sẽ khiến em, sống cũng không được, chết cũng không xong! Cho nên... Sau này đừng làm những chuyện ngu ngốc như thế nữa!” Nói xong, hắn buông tay, thả cậu rơi xuống giường.

Reng reng...

Hắn nhíu mày, cầm lấy điện thoại “ Được, đưa bọn họ vào đây!”

Nói xong, lập tức dập máy.

“Bảo bối, cha mẹ em tới rồi, thực sự là nhắc đến Tào Tháo, thì Tào Tháo đến !”

Cậu mở to mắt, cha mẹ tìm đến sao!!

“Một lát nữa sẽ có kịch hay cho em xem, coi như đáp lễ món quà của em !” Hắn âm hiểm cười, nhặt lưỡi dao sắc lạnh nằm trên mặt đất lên.

Hết

33. Chương 33

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Khí lạnh của kim loại trơn trượt phía sau lưng, hô hấp của cậu như muốn ngừng lại, chỉ cần một chút cử động, lưỡi dao bén nhọn kia sẽ đâm vào da thịt cậu!

“Ô...” Mũi dao đâm vào da.

Hắn cầm dao khẽ động, mặt trên của dao có vết máu đỏ tươi.

“Chỉ là trầy da thôi!” Hấn liếm lưỡi dao, tiện tay ném ra ngoài cửa sổ.” Em rất sợ thứ kia sao! Bây giờ thì tốt rồi... Sau này đừng chạm vào thứ đó nữa nha!”

Lúc cậu chuẩn bị đứng lên, hấn đã đè lại lưng cậu, khiến cậu vô pháp cử động.

“Đừng nhúc nhích, tôi giúp em lau sạch máu.”

Đầu lưỡi ướt át từng chút từng chút di chuyển khắp thân thể cậu, hấn nói ‘lau sạch’ là ý này sao? Bất quá, như vậy cũng không đau, cậu mặc xác hấn muốn làm gì thì làm.

“A a ... a.... Anh làm cái gì vậy... a..” Vai cậu một trận đau đớn.

Rằng hấn như đang nghiền nát bả vai cậu! Vừa cắn vừa hút... Chờ cho máu ngừng chảy, hấn dời đến vị trí khác trên cơ thể cậu, điên cuồng cắn xé...

“A a...” Cậu kêu lên, lưng đã đầy những vết máu cùng dấu răng.

“Đây là trường phạt nha!” Hấn ghé sát gần cậu, có thể thấy máu đang loang lỗ khắp miệng hấn.

Hô hấp của cậu muốn đình trệ, “Biến thái...”

Nghe tiếng cậu, hấn trái lại nở nụ cười, “Không sai, tôi biến thái, nếu tôi không biến thái, thế nào lại muốn em... Umh...”

Dứt lời, hấn lại cắn cậu một phát, cậu rên rỉ cúi thấp đầu.

Cộc cộc... Tiếng đập cửa chậm rãi vang lên.

“Vào đi!” Trình Hi ngẩng đầu.

Người vừa vào cúi thấp đầu, “Thiếu gia, họ đã đến!”

“Đưa họ vào!”

“Vâng, thiếu gia!” Người nọ rất nhanh đã lui xuống.

Họ đến, lẽ nào, là ba mẹ mình... Cậu thầm nghĩ

”Trình Hi, anh buông... Xin anh...” Thân thể cậu bây giờ, làm sao có thể để cha mẹ thấy a.

“Không được, cứ để vậy đi.” Hấn càng dùng sức chế trụ cậu.

“Xin anh... Xin anh đó... Anh muốn gì tôi đều đáp ứng... Anh đưa quần áo cho tôi...” Cậu quay đầu cầu xin hấn.

“A...” Âm thanh của mẹ cắt đứt giọng nói yếu ớt của cậu.

Cậu im lặng nhìn ra cửa, mẹ đang kinh ngạc che kín mặt, thần sắc cha cũng sững sờ đến cực độ. Cha mẹ dù có nằm mơ, cũng không nghĩ đến tình cảnh này! Cậu tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Trình Hi sảng khoái cười “Chào hai bác!” Sau đó từ cơ thể cậu đứng lên. Thong thả mặc áo khoác vào, cười cười tỏ ý bảo ba mẹ cậu tiến đến.

Cậu nắm chặt ga giường cuống cuồng che lấp cơ thể, mặt cúi thật thấp.

“Đồ dê tiện!” Cha lúc đầu còn sững sờ, sau đó chuyển sang giận dữ, xông lên định đánh Trình Hi, cậu tưởng hấn sẽ tránh, thế nhưng hấn chỉ im lặng đón nhận.

“Dê tiện ?!... Bác quá khen rồi!” Tiện tay lau đi vết máu bên khóe miệng, Trình Hi thản nhiên nói.

Hết

34. Chương 34

Editor + Beta: Diệp tử

-o-

Cha thật sự bất ngờ trước thái độ vô liêm sỉ của Trình Hi, chỉ biết mở to mắt nhìn hấn.! Mẹ im lặng, đi tới gần cậu, run rẩy nhìn, cậu biết mặt mũi cùng thân thể mình hiện giờ có rất nhiều máu và vết thương hết sức khó coi. Thế nhưng trong ánh mắt mẹ, hình như còn khủng khiếp hơn rất nhiều lần.

“A...” Mẹ nhìn lưng cậu bỗng nhiên hét lên.

Cha vội vàng xoay người cậu lại, cậu chỉ biết quay mặt đi không dám nhìn cha mẹ, bên tai truyền đến tiếng hô hấp khó khăn của cha mẹ.

“Đừng lo lắng, chỉ là bị thương ngoài da.. Rất nhanh sẽ hồi phục thôi!” Lời nói của Trình Hi như thêm dầu vào lửa.

“Chúng ta đi!” Cha không để ý đến Trình Hi, cầm quần áo đưa cậu mặc vào.

“Tiếc là không được! Ngô Thụy đã là người của cháu rồi... Làm sao có thể đi cơ chứ, hơn nữa, trường học còn đang chờ Ngô Thụy nhập học !” Trình Hi đưa trà từ tay quần gia đến cho cha cậu. Cha cậu vung tay hất xuống đất, Trình Hi chỉ thờ ơ nhún vai.

“Tao muốn dẫn con tao về, còn cần mày cho phép sao !” Cha cậu quát lớn.

“ Con trai? Ý bác là con gái sao?” Trình Hi nhếch môi cười.

“Tao không muốn cùng mày tranh cãi, hành vi của mày là phạm pháp! Tao muốn dẫn Tiểu Thụy đi!” Cha kéo tay cậu đi ra ngoài, Trình Hi đưa tay ngăn cản.

“Chờ một chút, bác có muốn xem thử mấy thứ này không!”

Trình Hi cầm điều khiển, ấn một cái, TV trên tường bắt đầu phát hình ảnh, hai thân thể đang cùng nhau điên cuồng dây dưa hiện lên! Nhất định là đêm qua hấn đã càn quấy cơ thể cậu.

“Tắt đi... Tắt đi...” Cậu gào lên, kéo tay hấn.

Hấn nhìn thần sắc cha cậu kinh ngạc, khuôn mặt mẹ cậu thì đang muốn ngất đi. Hấn đẩy tay cậu ra, tắt màn hình.

“Bác còn muốn dắt Ngô Thụy về không?”

“ Mày muốn gì?”

“Rất đơn giản thôi. Giống như cũ, hai bác tiếp tục ở Anh, Ngô Thụy tiếp tục cùng cháu đến trường! Thế thôi...” Trình Hi nhẹ nhàng nói.

Cha mẹ cùng nhau thương lượng, lát sau thấy thần sắc bọn họ càng lúc càng ngưng trọng.

“Bảo bối, tôi nghĩ em nên cùng cha mẹ nói gì đi... Tôi không muốn dùng thủ đoạn của mình ra. Em cũng biết, thủ đoạn của tôi đến mức nào rồi ! Chẳng hạn như : khiến họ biến mất, mang em vĩnh viễn trốn buộc ở đây...” Hấn nhìn khuôn mặt sợ hãi của cậu, mở miệng cười khê.

Cậu mệt mỏi đứng lên, đến gần cha mẹ “ Cha mẹ trở về đi!”

“Con nói cái gì? Tiểu Thụy!”

“Kỳ thực, có một việc con chưa nói, không phải Trình Hi ép buộc con, là con tự nguyện. Con và Trình Hi là tình nhân, con yêu Trình Hi!” Cậu tiếp tục nói “ Việc này... bởi vì... Trình Hi sợ cha mẹ ngăn cản chuyện của ‘chúng con’... nên mới uy hiếp cha mẹ!”

“ Con.. Con... Cha không tin, Tiểu Thụy!” Cha lắc đầu, phủ định lời nói của cậu.

“Là thật... cha... con không phải lừa gạt cha mẹ đâu! Con không đủ can đảm để Trình Hi cùng cha mẹ đối mặt !” Cậu kiên định nhìn cha.

“Vết thương của con...” Mẹ nhẹ nhàng mở miệng.

“Trình Hi tính tình bất thường! Chúng con... chúng con...” Trái tim cậu như muốn nát ra theo từng lời nói. “Chúng con có chút bất đồng... Trình Hi muốn uy hiếp ba mẹ, con mới cùng anh ấy làm như vậy... nên...”

“Con con...” Cha tức giận đến mức không thể nói thêm được gì nữa, thẳng tay tát giáng xuống mặt cậu, im lặng đi ra ngoài.

Mẹ nhìn cậu, nhìn cha vừa đi khỏi, lại bối rối nhìn cậu, cuối cùng cũng đi ra ngoài!

Nhìn cha mẹ rời khỏi, cậu rút cuộc đều đã rõ, cậu giờ hoàn toàn không còn người thân nữa!

“Làm tốt lắm... Tình nhân... Lý do rất hay...” Về mặt Trình Hi khoái trá nâng cậu dậy. Cậu nước mắt, nước mắt trong suốt chảy ra, lăn dài trên má vốn đã đầy vết sưng và vết cắn.

Hết

35. Chương 35

Editor : Diệp tử

-o-

“Anh vừa lòng rồi chứ...” Cậu ngẩng đầu nói.

“Nếu không phải em tự ý chạy trốn, thì chuyện này đã không xảy ra...” Hấn chế trụ cằm cậu, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

“Đến, để tôi xem vết thương của em !” Hấn cầm lấy thuốc, đỡ cậu lên giường. Cậu vô lực mặc kệ hấn, trong lòng đã đau đến mức không còn cảm thấy đau nữa ...

Mùi vị thanh lạnh của thuốc chạm vào vết thương, thống khổ rất nhanh tràn ngập khắp cơ thể. Cậu nhắm mắt, trong đầu một mảnh trống rỗng.

“Tôi lúc nào thì đi học...” Cậu hỏi hấn. Kỳ thực, cậu không quan tâm đến chuyện này, chỉ là muốn nói cái gì đó, để đầu óc đừng suy nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa mà thôi.

“ Lúc nào cũng được.” Tâm tình của hấn đang rất tốt “Nhưng mà, phải chờ vết thương lành đã!”

Hấn nhìn khuôn mặt cậu, khó chịu nhíu mày ” Xấu chết đi được !”

Cậu quay mặt đi, cậu biết diện mạo của hấn rất tuấn mỹ, bình thường cậu đã không thể so được với hấn, lúc này lại càng không.

“Thế nào? Trách tôi đánh em thành như vậy sao... nếu như không phải em cầm dao đâm tôi, tôi cũng không đánh em đến mức này!” Hấn sờ vào vết thương đã được băng bó của cậu “ Không ngờ lá gan bảo bối lại lớn như thế nha.”

Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày đều có bác sĩ đến kiểm tra, bôi thuốc cho cậu, vết thương đã giảm đi không ít. Vết thương trên ngực hấn cũng sắp khỏi.

Được đi học trở lại khiến cậu cảm thấy rất thanh thản, mỗi ngày cùng hấn đối mặt thực sự giống một loại cực hình, tuy rằng cậu không thêm liếc mắt nhìn đến hấn, nhưng Trình Hi vẫn cứ thể thoải mái hành động, hùng hục như trâu làm liên tục không biết mệt, cậu cũng cảm thấy rất bội phục hấn.

Mỗi ngày đều ‘ mây mưa ’ điên cuồng, thất lạng cậu đau đến mức run rẩy, chỉ có thống khổ cùng nhẩn nhục.

Ngồi trong xe đến trường, cậu khe khẽ giãy dụa, huyết động vừa đau vừa ngứa ngáy, chắc lại chảy máu nữa rồi, gần đây Trình Hi liên tục tra tấn huyết động phía sau, mặc dù có dùng thuốc bôi trơn, nhưng phân thân cực đại của hắn xuyên xỏ đau muốn ngắt đi, lại thêm sự cuồng bạo của hắn, không quan tâm đến cảm thụ của cậu, khiến cậu cảm giác như đang chịu cực hình.

“Khó chịu sao?” Hắn lãnh đạm hỏi.

Nhớ đến tối qua ở dưới thân hắn ngắt lên ngắt xuống, liên tục cầu xin, cậu im lặng không trả lời.

Thân thể bỗng nhiên nghiêng lại, đã bị hắn ôm vào trong lòng, giãy dụa chỉ càng khiến hắn ôm chặt hơn, nhưng cơ thể cậu cũng có chút dễ chịu. Trình Hi từ trước đến giờ vẫn luôn như vậy, muốn làm cái gì sẽ làm cái đó, chẳng thèm quan tâm đến cảm thụ của người khác, cho nên cậu cũng mặc kệ hắn, muốn làm gì thì làm.

Xuyên qua lớp kính màu đen của xe, cảnh sắc bên ngoài càng ngày càng quen thuộc, sắp tới trường rồi.

“Anh vừa lòng rồi chứ...” Cậu ngẩng đầu nói.

“Nếu không phải em tự ý chạy trốn, thì chuyện này đã không xảy ra...” Hắn chế trụ cằm cậu, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

“Đến, để tôi xem vết thương của em !” Hắn cầm lấy thuốc, đỡ cậu lên giường. Cậu vô lực mặc kệ hắn, trong lòng đã đau đến mức không còn cảm thấy đau nữa ...

Mùi vị thanh lạnh của thuốc chạm vào vết thương, thống khổ rất nhanh tràn ngập khắp cơ thể. Cậu nhắm mắt, trong đầu một mảnh trống rỗng.

“Tôi lúc nào thì đi học...” Cậu hỏi hắn. Kỳ thực, cậu không quan tâm đến chuyện này, chỉ là muốn nói cái gì đó, để đầu óc đừng suy nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa mà thôi.

“ Lúc nào cũng được.” Tâm tình của hắn đang rất tốt “Nhưng mà, phải chờ vết thương lành đã!”

Hắn nhìn khuôn mặt cậu, khó chịu nhíu mày ” Xấu chết đi được !”

Cậu quay mặt đi, cậu biết diện mạo của hắn rất tuần mỹ, bình thường cậu đã không thể so được với hắn, lúc này lại càng không.

“Thế nào? Trách tôi đánh em thành như vậy sao... nếu như không phải em cầm dao đâm tôi, tôi cũng không đánh em đến mức này!” Hắn sờ vào vết thương đã được băng bó của cậu “ Không ngờ lá gan bảo bối lại lớn như thế nha.”

Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày đều có bác sĩ đến kiểm tra, bôi thuốc cho cậu, vết thương đã giảm đi không ít. Vết thương trên ngực hắn cũng sắp khỏi.

Được đi học trở lại khiến cậu cảm thấy rất thanh thản, mỗi ngày cùng hắn đối mặt thực sự giống một loại cực hình, tuy rằng cậu không thèm liếc mắt nhìn đến hắn, nhưng Trình Hi vẫn cứ thể thoải mái hành động, hùng hục như trâu làm liên tục không biết mệt, cậu cũng cảm thấy rất bội phục hắn.

Mỗi ngày đều ‘ mây mưa ’ điên cuồng, thất lạng cậu đau đến mức run rẩy, chỉ có thống khổ cùng nhẩn nhục.

Hết

36. Chương 36

Editor : Diệp tử

-o-

Xe bắt đầu giảm dần tốc độ.

Qua tấm kính mờ đục, cậu nhìn thấy bóng dáng học sinh đang qua đường, cậu giãy dụa từ trên đùi hấn trượt xuống, nếu để người khác thấy, cậu thật không còn mặt mũi nào để đi học a.

“Buông ra... Tới rồi...”

“Gấp cái gì...” Hấn gõ gõ kính xe “ Đây là thủy tinh đặc biệt, người bên ngoài nhìn vào không thấy đâu.”

Cậu biết, nhưng vẫn không muốn. Mà đối với Trình Hi, cho dù có làm bằng kính thủy tinh trong suốt, hấn cần bản cũng không thêm quan tâm.

Cuộc sống thật không công bằng, có một Ngô Thụy vừa tự ti, yếu đuối, như con chuột chũi trốn ở nơi tối tăm không có ánh sáng, lại cũng có một người như Trình Hi, cao cao tại thượng, kiêu ngạo hết sức bá đạo.

Trình Hi bế cậu về ký túc xá, xấu hổ và giận dữ khiến cậu không thể giãy dụa, chỉ có thể vùi mặt vào trong ngực hấn, hy vọng mình biến mất cho xong, cũng may lúc đó là giờ lên lớp, ký túc xá vắng tanh không có người.

Tới ký túc xá, hấn cũng không buông cậu ra, để mặc tài xế đi theo dọn dẹp, một lát sau, hành lý cùng đồ đạc đã được sắp xếp gọn gàng, căn phòng bụi bám đầy cũng được lau chùi sạch sẽ.

“ Ông đi được rồi!” Trình Hi nhẹ giọng nói.

Tài xế gật đầu “ Vâng, thiếu gia.”

“Thế nào?” Hấn bế cậu lên giường, thấp giọng hỏi.

Cái gì thế nào? Cậu nghi hoặc nhìn hấn, không dám hỏi lại. Hấn nhưng đã nhìn ra nghi vấn trong mắt cậu.

“Tôi đối với cậu không tệ chứ! Cảm thấy vinh hạnh không...” Hấn trịnh trọng hỏi .

Nếu như cậu chịu khuất nhục để đổi lấy ‘ vinh hạnh ‘ của hấn, cậu thật sự không biết hấn sẽ cuồng loạn đến thế nào nữa. Cậu không thêm để ý hấn , đứng lên đi tới chỗ hành lý, lấy ra bộ đồng phục có chút hơi ẩm ướt.

Cầm bộ đồng phục, cậu mặc kệ Trình Hi, đi vào phòng tắm.

“Làm cái gì vậy?” Hấn kéo áo cậu.

“Giặt quần áo a!” Cậu ngẩn ngơ trả lời.

Hấn cầm bộ đồng phục trên tay cậu vứt ra cửa sổ, trầm giọng “Lãng phí thời gian, nếu giặt quần áo thì thà cùng tôi lên giường!”

Cậu nhìn bộ đồng phục rơi xuống, không muốn cùng hấn tranh luận, dưới lầu có cây cối, muốn lấy chỉ cần xuống dưới tìm một chút là được.

“ Cậu làm gì đó!” Hấn kéo tay cậu.

“ Đồng phục bị anh ném đi rồi, tôi muốn xem nó rơi ở đâu, lát nữa xuống lượm lên thôi.”

“Cậu cố ý làm trái ý tôi đúng không? Tôi sẽ mua đồng phục cho cậu! Nếu như cậu ra khỏi cửa một bước, tôi sẽ xé rách toàn bộ quần áo của cậu!”

Hấn gào lên, khiến cậu hoảng sợ, cậu không hiểu hấn vì cái gì mà tức giận , nhưng cậu biết hấn không đùa, vì thế cậu chỉ im lặng lùi sâu vào trong giường, cắn môi nhìn hấn.

Hết

37. Chương 37

Editor : Diệp tử

-o-

“Ngày mai tôi sẽ chuyển qua lớp em học” Trình Hi ngồi cạnh thì thầm.

“...” Ngay cả đi học cũng phải nhìn hần nữa sao.

“Đi ăn thôi.” Trình Hi cởi áo khoác, ném xuống giường.” Quên đi, bây giờ nghỉ ngơi trước đã...”

“Ngây ra đó làm cái gì... Đến đây đi !”

“Umh... Mặc vào cũng không tội nha.” Mắt hần như có lửa âm thầm quan sát cậu, cậu bối rối xoay người đi.

Trên giường có rất nhiều quần áo mới. Hần bắt cậu phải mặc từng bộ cho hần xem. Lăn qua lăn lại cả tiếng đồng hồ, người cậu đã đầy mồ hôi... Hần mới thỏa mãn buông tha.

“Vết thương đã lành rồi! Thật muốn lần nữa in dấu trên lưng em nha!” Hần lăm bầm.

Lưng cậu vì lời nói của hần lập tức run rẩy. Lúc cậu quay lại, hần đang ôn hòa mỉm cười nhìn cậu. Hôm nay tâm tình hần rất tốt, cậu theo bản năng tránh né hần, hần cũng không giận. Hơn nữa, cũng không làm chuyện kia.

Hần thản nhiên ghé lên giường, xốc chăn nằm sát bên cậu.

Vừa chui vào, tay hần đã ôm chặt lấy cậu, khiến cậu không cách gì tách ra được. Tay hần từ từ xâm nhập vào trong lớp quần áo mỏng manh.

“Đừng nhúc nhích, nếu em muốn ngủ một giấc đến sáng mai!” Hần thì thầm khe khẽ bên tai cậu.

Nghe hần nói, áp lực trên người cậu cũng tiêu tan không ít, hần quả thật chỉ đùa giỡn cơ thể cậu, không tiến vào.

“Em, bây giờ đã hoàn toàn là của tôi rồi!” Hần cười tà mị.

Cậu giống như bị điểm vào tử huyệt, trong lòng càng lúc càng lạnh. Khó trách hần cao hứng như thế, cha mẹ đã không còn, nhà cũng không có. Cậu còn có thể làm gì chứ? Giống như hần nói, trở thành người của hần sao ? Giống như ở trong hầm băng toàn thân cậu lạnh buốt. Không biết khi nào thì thiếp đi.

Hôm sau, cậu mệt mỏi cùng hần đến lớp. Nữ sinh ven đường nhìn Trình Hi không chớp mắt, mà Trình Hi hình như cũng đã quá quen rồi, không thèm quan tâm, tiêu sái bước đi...

Thầy giáo đối với sự vắng mặt của cậu, cũng chỉ nói với lớp là nhà cậu có việc, phải nghỉ học một thời gian, bây giờ cậu đi học lại, Khải Ninh cũng ôn hòa cười với cậu. Tuy rằng nụ cười của hần vừa nhìn thấy Trình Hi liền cứng ngắc.

Các nữ sinh như phát điên, thi nhau hò hét.

“Thầy, em cùng Ngô Thụy là bạn tốt!” Trình Hi ngọt ngào cười, Khải Ninh trừng mắt nhìn hần “Cho nên, hy vọng thầy có thể để em cùng cậu ấy ngồi cạnh nhau.”

“Thầy, em và Ngô Thụy cùng nhau trao đổi bài rất tốt, xin đừng tách rời bọn em.”

“...”

Thầy giáo không ngờ lại gặp phải tình cảnh khó xử này, nhìn Trình Hi cùng Khải Ninh. Mà các học sinh khác cũng hiếu kỳ nhìn cậu, chuyện này lại khiến cậu ‘nổi tiếng’ không ít rồi.

“Đây...” Khải Ninh là học sinh xuất sắc từ trước đến nay, Trình Hi lại là học sinh quyền thế bậc nhất, thầy giáo khó xử đành nói ” Như thế này vậy, Trình Hi ngồi phía sau Ngô Thụy được không? Cũng giống như ngồi cạnh...”

Trình Hi biến sắc, xem chừng lại muốn tức giận rồi, cậu sợ hãi kéo áo hần, dùng ánh mắt cầu xin nhìn hần. Hần hừ lạnh, không thèm nhìn thầy giáo, đi thẳng đến chỗ phía sau, mà người ngồi chỗ kia lập tức nhường ghế cho hần, cậu thở phào nhẹ nhõm... Khải Ninh dịu dàng kéo ghế cho cậu, mặt Trình Hi càng lúc càng đen...(anh đang ghen hehe...)

Hết

38. Chương 38

Editor : Diệp tử

-o-

Nguyên lai đi học cũng là một loại cực hình nha...

Cậu đem thân thể lui về phía trước, tay Trình Hi đang đặt trên lưng cậu không ngừng vuốt ve.

“Cậu sao vậy?” Khải Ninh nhìn cậu hỏi “Tai cũng đổ bưng lên rồi kìa, khó chịu sao?”

“Tớ không sao” Khải Ninh vừa mở miệng hỏi han, tên phía dưới đã đá ghế. Tuy rằng phần lớn thời gian hần chỉ ngủ. Nhưng lúc này hần đi học cũng nhiều hơn so với trước kia.

“Cậu ăn hết cho tôi!” Trình Hi chỉ hộp cơm của cậu.

Lần sau trở lại trường, Trình Hi coi cậu như sủng vật của hần. Làm gì cũng phải hỏi ý kiến.

Nhìn đồng thức ăn chông chênh, cậu gian nan nuốt nước miếng.

“Bảo cậu ăn , không phải bắt cậu uống thuốc độc, cậu mau ăn hết cho tôi. Thân thể quá gầy, ôm không thoải mái chút nào.” Hần xoay người. ” 15 phút sau nếu không ăn hết thì tôi uy cậu ăn.”

Chuyện gì đụng tới hần cũng không yên! Cậu nhìn hộp cơm, cố gắng nuốt xuống. Kết quả, càng cố càng khó ăn...

“Cậu sao thế?” Hần ném sách trong tay , nâng cằm cậu lên.

Cậu vừa định mở miệng, thức ăn toàn bộ đều phun ra.

“Xin lỗi...” Thấy Trình Hi nhíu mày, quần áo cũng bị vấy bẩn. Cậu run rẩy xin lỗi, tuy gần đây tâm tình hần rất tốt, nhưng chỉ là tạm thời, tính cách của hần rất thất thường.

Hần cởi áo ra, vứt xuống đất “Cậu cố ý?”

“Không, không có” Cậu lạc giọng hô lên.

“Hừ... Cậu bị đau dạ dày sao? Mới ăn một chút, mặt đã trắng bệch như người chết trôi.”

“Không có...”

“Thật khó coi, buổi chiều không đi học, theo tôi ra ngoài!”

“Tôi khó chịu! Hơn nữa chỗ anh đến không thích hợp với tôi! ” Thế giới của cậu cùng thế giới của hần không giống nhau. Thấy hần vì câu trả lời của mình mà nhăn mày, cậu vội vàng nói “Thực sự... rất khó chịu”

Cuối cùng, Trình Hi cũng để cậu nghỉ ngơi ở ký túc xá.

Gần đây cậu ăn uống rất khó khăn, trước đây cậu ăn rất ít, nhưng bây giờ đến ăn một chút cũng không muốn.

Nửa tháng sau, cậu càng lúc càng thấy rõ ràng hình như đang có chuyện gì xảy ra . Nhưng cậu cũng không biết là chuyện gì. Mà Trình Hi cũng rất bất thường. Điện thoại hắt liên tục vang lên, hơn nữa hắt mặc kệ lớp học thần nhiên nhắc máy trả lời.

Hôm sau, điện thoại lại vang lên, thần sắc Trình Hi như muốn ngưng trọng, hắt hung hăng ném điện thoại đi.

“Mẹ nó, lão già. Trình Hi rít lên “Tao mà biết thằng khốn nào nói lung tung, tao không làm thịt hắt mới là chuyện lạ.”

Hết

39. Chương 39

Editor : Diệp tử

-o-

Trình Hi liên tục hút thuốc, thỉnh thoảng khó chịu chửi mấy câu.

Nhìn bộ dạng của hắt, cậu im lặng cố gắng không làm phiền đến hắt.

“Chị... Chị về đi! ... Đừng hỏi nhiều nữa, chị về đi, cha đang tức giận ... Umh, mặc kệ, thực sự, em không đùa chị, chị mau về đi... Đừng, hôm nay lên đường luôn... Chị à...” Cậu ngạc nhiên nghe Trình Hi cầu xin, hắt hình như đang làm nũng qua điện thoại.

“Ngày mai tôi phải về nhà, cậu ngoan ngoãn ở lại trường chờ tôi.” Hắt vứt điện thoại, quay đầu nói với cậu. Nhìn biểu tình nghiêm túc của hắt, cậu nhẹ nhàng gật đầu.

Sáng hôm sau, xe Trình gia tới trường đón hắt, ánh mắt hắt tối đen khiến cậu sợ hãi.

Mấy ngày sau, tin tức của Trình Hi hoàn toàn không thấy, đến mấy ngày sau nữa, cậu gặp lại cha mẹ mình. Cậu vừa đến gần, cha mẹ đã ôm lấy cậu vào lòng.

” Cha... Mẹ...”

” Đứa con ngốc, Không sao nữa rồi.... Chúng ta đi Anh... Cha đã làm thủ tục, đi thôi.”

” Trình Hi...”

“Con đừng sợ, cha nó đã biết chuyện rồi, sẽ không để nó tiếp tục làm bậy nữa! Cha sẽ mang con đi, không để con chịu ủy khuất nữa. Con đừng sợ...”

Thì ra... Lời nói dối của cậu cũng không xong, Thì ra, cái lồng sắt của Trình Hi vẫn có thể bị phá vỡ.. Quyền thế của hắt đều là từ gia tộc nhà hắt ban cho, chỉ cần Trình gia phản đối, hắt cũng không thể tiếp tục cường bạo cậu nữa...

Tất cả... sẽ kết thúc... giống như một cơn ác mộng. Thức dậy, sẽ không còn khiến cậu thống khổ cùng đau đớn ...

Rất nhanh, cả nhà cậu đã đi Anh. Tuy máy bay rất khó chịu, nhưng trong lòng cậu lại dâng lên một niềm vui khó tả...

Cha mẹ tận lực không nhắc đến chuyện cũ... Đợi cho tâm lý của cậu ổn định... Chờ cho mọi thứ yên ổn rồi, cậu lại có thể đến trường.

Nhưng, bụng cậu càng lúc càng tròn ra, cậu lo lắng tự hỏi có phải hay không mình bị bệnh gì. Mà ánh mắt của cha càng lúc càng khó hiểu.

” Tiểu Thụy, mẹ có chuyện muốn nói với con.” Cha vỗ vai cậu, sau đó liền đi ra ngoài.

Chờ cánh cửa đóng lại, mẹ đi đến gần cậu.

” Tiểu Thụy, thân thể con dạo này thế nào?” Mẹ cẩn thận xem xét thái độ khó hiểu của cậu, sau đó nhìn cơ thể ngày càng mập lên của cậu.

” Đây... kỳ thực... kỳ thực...” Mẹ bối rối, khiến cậu khấn trương, chẳng lẽ cậu mắc bệnh gì sao? “Kỳ thực, Tiểu Thụy, con có thai rồi...”

... Cái gì... Có thai...

“Lúc đầu cha mẹ cũng cảm thấy có điểm kỳ lạ, sau đó, cha con nói là con đã có thai... Bụng con, cũng đã quá rõ ràng... Chúng ta không thể giấu con được nữa. Cha con nói, tuy con là con trai, nhưng có tử cung tương đối hoàn thiện...”

“A.... a a...” Cậu gào lên vô vọng, không muốn nghe nữa.

” Tiểu Thụy, con bình tĩnh nghe mẹ nói.” Mẹ nắm lấy tay cậu.

“Không... Không thể nào... Không thể...” Thanh âm cậu càng nức nở ” Mẹ ra ngoài đi, con muốn được yên tĩnh...”

Cậu thu chặt cơ thể, ngồi trên giường. Cúi đầu, không phải do cậu mập lên, mà là... Trong đầu cậu liên tục hiện ra hình ảnh phá thai. Cậu nắm chặt tay, điên cuồng tự đâm vào bụng mình, đến lúc không còn sức lực, bụng cũng đau đến trán đổ mồ hôi lạnh, cảm thấy máu đang ầm ứ chảy xuống, cậu mỉm cười nhắm mắt, thì thầm...

Phải giết chết sinh mệnh đang hình thành này !!!

Hết

40. Chương 40

Editor : Diệp tử

-o-

Khắp nơi đều là một màu trắng... Mình chết rồi sao?

“Tiểu Thụy, con tỉnh rồi...” Mẹ ngồi bên giường cậu “Con kích động như thế, nên cha mẹ mới do dự không dám nói cho con biết, nếu cha mẹ không vào, haizz...”

Cậu lấy tay, sờ sờ bụng mình...

“A a!!” Cậu ngồi dậy, bụng vẫn tròn như trước.

“Tiểu Thụy! Tiểu Thụy!” Mẹ nhìn cậu, khấn trương hô lên, ngoài cửa, cha đang đi vào.

” Tiểu Thụy! Con bình tĩnh đi !”

Tay chân bị cha mẹ gắt gao đè lại, khí lực rất nhanh bị tiêu hao hết.

”Tiểu Thụy, không sao đâu!” Cha lau nước mắt trên mặt cậu “Con làm vậy rất nguy hiểm..”

“Con muốn giết nó.. giết nó... làm cho nó biến mất... Con không muốn...” Cậu thất thần nói không ra tiếng.

“Con phải biết, Tiểu Thụy. Tuy rằng cha mẹ cũng rất ghét nó...” Cha đang nói bỗng nhiên dừng lại, nhìn thần sắc thống khổ của cậu. Một lúc sau mới nói tiếp “Tiểu Thụy, con đừng làm bậy nữa, cha sẽ giúp con... Lần này sẽ không có ai biết, chính cha sẽ phẫu thuật cho con.”

Một tuần sau...

Trên tầng cao nhất của bệnh viện, nghiệt chủng trong cơ thể cậu đã hoàn toàn biến mất!

Lúc trước bởi vì bị cưỡng bạo, lại thêm chuyện phá thai, cơ thể mệt mỏi, khiến cậu mê man trên giường suốt hai tháng.

Sau này, cậu chuyển đến trường mới, cha biết cậu không thích cùng người khác tiếp xúc, cố ý tìm cho cậu một trường gần nhà để đi học.

Nhưng cậu không thật không ngờ, trái đất đúng là nhỏ hẹp, lần nữa gặp Trình Hi !

Cậu còn chưa kịp mở miệng, gáy đã truyền đến cảm giác đau đớn, cơ thể mất đi tri giác ngã xuống.

Đến lúc mở mắt, một tập ảnh liên quảng xuống trước mặt cậu, là ảnh lúc cậu còn “ Mập”... (há há đó là lúc tiểu thụ vác cái rổ trước bụng *(^_^)*)

“Nói xem ? Đây là cái gì...” Đã lâu không gặp, ánh mắt hắn vẫn như trước, vừa áp bức người, vừa hết sức mỉa mai.

“ ... ”

“Tôi phái người đi tìm cậu, kết quả cậu lại xảy ra chuyện này...” Hắn chậm rãi đến gần cậu, lấy khăn trong miệng cậu ra.

“Cậu có thể có thai sao.. Ha ha ha... Thực sự là quá buồn cười đi !!!”

Mọi thứ xung quanh đều quen thuộc, là nhà của hắn, cậu về nước rồi.

“Mà buồn cười nhất là... Cậu lại dám giết chết nó!”

Hắn dùng tay tát cậu một cái như trời giáng, cậu ngơ ngàng nhìn ánh mắt cuồng loạn của hắn, hắn trước giờ chưa lộ ra biểu tình khinh khiếp như thế!

“Cậu không biết sao, tuy rằng cha tôi tức giận với tôi, nhưng cha tôi cũng biết rõ, tôi là người thừa kế duy nhất... Cho nên, tôi mặc dù ở nhà, nhưng nhất cử nhất động của cậu tôi đều biết hết, cậu có trốn cũng không thoát đâu ! Cha tôi tuy cố chấp, nhưng tôi đã muốn thì cũng không thể làm gì được ! ...” Hắn nhếch mép cười, nụ cười băng lãnh tàn khốc. Cậu run rẩy, sợ hãi muốn nhắm mắt lại.

Hắn lạnh lùng “Kết quả, cha tôi chấp nhận rồi, cái gì cũng không thể thay đổi được nữa, cậu hiểu chưa? Cho nên, đứa con trong bụng của cậu trả lại đây cho tôi, nó là con tôi, cũng là dòng máu của Trình gia... Tôi ghét con trai thô cứng, càng ghét đàn bà phiền phức, vì cậu là sủng vật của tôi, tôi mới nguyện ý để cậu có con với tôi.”

Mình có nghe nhầm không! Cậu run rẩy buông xuống ánh mắt, không dám nhìn hắn. Cậu nghĩ ra một lý do, tuy biết rất vô lý : “Không thể, cơ thể tôi không bình thường, mang thai sẽ dị dạng... Cha tôi đã nghiên cứu, ADN của tôi rất kì dị, sợ là mang thai sẽ chỉ sinh ra quái thai.... nên... tôi... tuy rằng việc mang thai rất...rất... rất không muốn. Nhưng tôi không thể sinh nó ra.”

“Tôi nói sinh được thì là sinh được... Sinh ra quái thai tỷ lệ rất nhỏ, hơn nữa con tôi nhất định là một đứa trẻ suất sắc .”

“ Anh điên, điên mất rồi...” Cậu đẩy hắn, lao ra ngoài.

Cửa bị khóa, cậu điên cuồng đập cửa. Cho đến khi, hắn nắm lấy cổ tay cậu...

Hết

41. Chương 41

Editor : Diệp tử

-o-

Hắn kéo thân thể cậu đi, da thịt cảm thụ được hơi lạnh từ mặt đất truyền đến. Cậu giờ mới hiểu được, cơn thịnh nộ của hắn mãnh liệt đến mức nào. Mới nhìn có vẻ ẩn nhẫn thư thái, nhưng bên trong lại như ngọn núi lửa cuồng nhiệt không ngừng phun trào.

“Đồ tiện nhân... Cậu đồ tiện nhân này... Giết con tôi...” Khuôn mặt đã sưng lên, toàn thân bị đánh đến đầy thương tích... Nhưng cậu đã không còn cảm thấy đau nữa, chỉ run rẩy không ngừng... Tại sao... Rõ ràng đã thoát khỏi hắn rồi mà ...

Khuôn mặt tràn đầy mỉa mai, nhưng trong mắt cậu lại là ác mộng !... Khuôn mặt này, khiến cậu không thể không sợ hãi, cậu bắt giặc sờ bụng...Nếu không phải do hắn... Bạn học của cậu...Ác mộng của cậu...

Tại sao cậu lại gặp phải hắn, nước mắt không ngừng chảy xuống, mặc dù trước đây cậu đã khóc không ít ...

“Tiện nhân, cậu cứ nhiên dấm giết con tôi...” Hắn cuồng bạo vùng lên nắm đấm, chuẩn bị đánh cậu, cậu kinh sợ nhắm mắt lại.

“Không sao ” Hắn đột nhiên nâng mặt cậu lên, cậu run rẩy hơi mở mắt, thấy hắn ôn nhu tươi cười, trong lòng cậu một trận lạnh run, hắn cười như vậy ... chắc chắn không phải chuyện tốt !

“Không sao... Đứa bé này mất đi, còn có cậu... Chỉ cần có cậu... Vẫn có thể tiếp tục ... Một ngày nào đó lại có một đứa bé khác!”

“Không... Tôi là con trai... Không muốn... Anh đi tìm phụ nữ... Rất nhiều người sẽ nguyện ý sinh con cho anh ” Tuy rằng sợ nhưng cậu vẫn nói ra, thân thể cậu như thế, hắn tại sao còn muốn... Cậu không muốn cơn ác mộng này lại diễn ra lần nữa... Cậu muốn trốn tránh... Tại sao lại như vậy...

“Cậu nói cái gì, trước mặt tôi cậu chính là phụ nữ...” Hắn kéo tóc cậu, da đầu truyền đến một trận đau đớn “...Cậu là của tôi, chỉ có tôi không muốn, không có chuyện cậu tự mình rời đi!”

“Anh buông tôi ra... cầu xin anh, nể tình trước đây tôi với anh là bạn học...” Cậu cầu xin nhìn hắn.

“ ... ”

Hắn không trả lời, bắt đầu mang cậu hướng phòng ngủ đi vào, thấy giường ngủ rộng lớn xa hoa , cậu hiểu chuyện gì lại sắp phát sinh, vô pháp khống chế tiếng hét chói tai...

“Tôi không muốn ! Không muốn ! ” Cậu không muốn bị một người con trai đặt dưới thân, không muốn giống như phụ nữ mang thai! ... Cậu chỉ có một mong muốn nhỏ bé, đơn giản là lấy được một người vợ ôn nhu, có một đứa con xinh xắn, yên ổn sống hết cuộc đời... “Buông ra... Tôi không muốn sinh tặc chủng!”

“Bốp” Hắn dùng toàn lực tát vào mặt cậu. Mặt cậu đã sưng đến mức không thể nói được nữa...

“Không phải do cậu... Chỉ cần làm vài lần... Sinh hay không , không phải do cậu quyết định... Đây là cách làm của người đàn ông.” Hắn liếm khuôn mặt đầy vết thương của cậu, khuôn mặt tuần mỹ kia, đối với đám phụ nữ vốn là vô cùng mê hoặc, nhưng trong mắt cậu, lại là một cơn ác mộng vĩnh viễn không muốn nhìn thấy...

Giấy giụa cũng không thoát, cậu bị ném lên giường, nhìn hắn tới gần, bắt đầu cởi quần áo, cậu run rẩy từ trên giường chạy đến cửa phòng, cửa đã khóa ... Hắn cứ vậy dùng ánh mắt chằm chọc nhìn cậu, thật không biết tự lượng sức mình...

Gục bên cửa, cậu dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn thân thể toàn mỹ của hắn, sợ hãi tình ngất đi...

42. Chương 42

Ngày ngày đằng đằng cứ thế trôi qua, cậu không biết thời gian bây giờ như thế nào, cũng không biết bên ngoài ra sao, cậu nghĩ đến cha mẹ vẫn đang tìm cậu ở Anh... Tim cậu không còn đau nữa, giờ cậu mới biết, cái gì gọi là tuyệt vọng.

Đến một ngày, thức ăn được đưa đến cho cậu, chỉ nhìn thấy chúng, cảm giác buồn nôn đã choáng ngợp lấy cậu.. Cậu biết, điều này có nghĩa là gì, cảm giác này có nghĩa là gì. Mấy tháng sau đó, bụng cậu bắt đầu tròn lên.

Trình Hi mỗi sáng lại ra ngoài, Trình gia hình như đang hướng dẫn hắn cách kinh doanh, mà hắn vẫn còn đang học ở trường.

Trong nhà lúc nào cũng tối, cửa đóng chặt, chỉ có người giúp việc cùng quản gia giám sát cậu.

Cậu cố gắng không nôn ra, không muốn bác sĩ nói tin khủng khiếp ấy cho Trình Hi nghe. Thế nhưng, cứ nửa tháng lại kiểm tra sức khỏe một lần. Mà khoảng năm ngày nữa sẽ tới.

Cậu cố gắng ăn, uống chút sữa.

Cầm khăn đi vào phòng tắm, cậu nôn thốc nôn áo mọi thứ ra ngoài, cảm giác khác thường như bóp nghẹt tim cậu, cậu ngẩng đầu nhìn qua cửa thông hơi, chỉ có trong phòng tắm... cậu mới không bị giám sát... bị soi mói... bị quản thúc.... bị kiểm tra.

Cậu cố nghĩ mọi phương pháp để sẩy thai, nhưng không có cách nào có thể. Rất nhanh đã đến lúc kiểm tra sức khỏe.

Khi nhìn thấy nụ cười tỏa sáng trên khuôn mặt Trình Hi, lòng cậu nghẹn lại, môi cắn đến phát đau, Trình Hi giống như một người cha tốt, hưng phấn sáng khoái cười to, lúc bác sĩ nói ra hai chữ ‘Chúc mừng’, hắn cư nhiên ngượng ngùng gật đầu. Nếu là bình thường, hắn đã khinh miệt lời nói xu nịnh của người khác đối với hắn rồi.

Trình Hi bế cậu trở về, cậu cứng ngắt nằm trong lòng hắn. Nhưng sau đó rất nhanh hắn đã nhận ra thái độ lãnh đạm của cậu, hắn không cười nữa, im lặng bế cậu về giường ngủ.

Cậu nhắm mắt, một ý tưởng lại lóe lên, nếu như Trình gia biết một người con trai mang thai con Trình Hi, không biết sẽ làm gì nhỉ? Tuy rằng cha Trình Hi đã thỏa hiệp với hắn, nhưng cậu nghĩ, họ cũng không thể chấp nhận chuyện này, chỉ cần đợi đến lúc Trình Hi cảm thấy mệt mỏi ... Trình Hi chắc chắn sẽ không nói ra cơ thể không bình thường của cậu, cho nên họ tin cậu chỉ là một người con trai bình thường... Nếu họ biết... Mắt cậu sáng lên... Trình gia, nếu họ không cứu cậu, họ sẽ phá hủy cậu...

Số lần bác sĩ đến càng lúc càng nhiều, có khi cách ngày lại đến.

Mỗi ngày hai lần kiểm tra sức khỏe.

Mỗi lần khám cậu đều cúi đầu xuống, không dám ngẩng lên, không dám nhìn ánh mắt coi khinh cùng nghi hoặc của người xung quanh... Bất luận ai cậu cũng không dám nhìn, nhưng cậu có thể cảm thấy, ánh mắt của người khác giành cho cậu, không chỉ đơn thuần là coi khinh, mà còn là giống như nhìn thấy quái vật...

Đúng thế ! Quái vật...

Cậu không dám làm sẩy thai lần nữa, bởi vì hắn sẽ làm lần nữa, lần nữa, làm cho đến khi cậu sinh con cho hắn mới thôi. Nhưng có một điều may mắn, từ khi cậu mang thai, dây rốn của hắn ít đi rất nhiều, chỉ đơn giản là ở phía sau phát tiết một lần rồi buông tha .

Ban ngày rất ít khi nhìn thấy hắn, hắn phải đi học, tuy hắn hay trốn, nhưng đó cũng là nơi hắn phải đến. Nhưng dù có đi học cả ngày, trưa hắn nhất định sẽ về nhà, dù từ nhà đến trường cũng mất gần nửa tiếng.

Bụng ngày càng to lên, cậu cũng ngày càng sợ hãi. Cậu vẫn đang chờ đợi cơ hội... Vạn nhất không được, cậu sẽ quyền sinh cùng nghiệt chủng này luôn...

Rốt cuộc cũng có ngày cha Trình Hi xuất hiện...

Trình Hi đang ở dưới lầu nói chuyện với cha hắn.. Cậu đi xuống cầu thang, nhìn về mặt vừa bắt đắ dĩ vừa khó chịu của hắn, cậu biết người đối diện với hắn, là người duy nhất có thể cứu cậu.

Cha hắn còn rất phong độ, có loại khí chất bức người rất giống hắn. Cha Trình Hi thấy cậu từ sau lưng hắn, y khẽ nhíu mày.

Trình Hi quay đầu lại, thấy cậu từ cầu thang đi xuống, đứng lên kéo cậu đi “Đi lên...”

“Không !” Cậu đẩy hắn ra, đi đến trước mặt y.

“ Cậu làm cái gì vậy? Đi lên ngay, người đâu, đưa cậu ta đi.”

Mấy người lập tức kéo lấy cậu, cậu mở miệng

“Bác, nếu bác không muốn một thằng con trai mang thai dòng máu của Trình gia, hãy để cháu nói...”

Trong mắt Trình Hi truyền đến một tia hoảng loạn cùng điên cuồng, vội vàng bịt miệng cậu lại.

“Buông cậu ta ra! Hi nhi!”

“Nói, là chuyện gì?” Cha Trình Hi nhìn bụng cậu.

“Không có gì... Cậu ấy chỉ mập lên thôi...”

“Không, không phải... Cháu là một người không bình thường, một đứa dị dạng... Cháu bị hắn cưỡng bức mang thai...” Cậu liều mạng vũ nhục chính mình, chỉ cần cha hắn cho rằng cậu quá dơ bẩn, quá ghê tởm, không có tư cách mang thai cho hắn, thì tất cả... đều sẽ tốt.

Bầu không khí như đông cứng lại, ánh mắt Trình Hi sắc như dao, cha hắn vẫn yên lặng quan sát tất cả!

43. Chương 43

Editor : Diệp tử

-o-

“Hi nhi.. Nói cha biết mọi chuyện!” Thanh âm trầm ổn toát lên sự uy nghiêm.

“... Không có chuyện gì để nói! Chuyện của con cha không cần bận tâm!” Trình Hi vẫn nhìn cậu, lạnh lùng trả lời.

“Hỗn láo !” Ly cafe trên bàn bị ném xuống đất, màu nước nâu chảy dài trên mặt đất, chiếc ly bể tan

“ Cậu, nói ra hết cho tôi !” Cha Trình Hi hướng về phía cậu, gào lên.

“Cậu im mồm cho tôi!” Trình Hi tàn bạo quát lên.

Cậu hít sâu một hơi, chậm rãi nói “... Cơ thể của cháu, có người nói là “Quái vật”, có người nói “lưỡng tính”, có người nói “Song tính nhân”... Trình Hi cùng cháu trước đây ở chung một ký túc xá, hắn phát hiện ra cơ thể không bình thường của cháu, cưỡng bạo cháu, chụp ảnh lại uy hiếp cháu! Sau đó cháu trốn khỏi trường học, nhưng Trình Hi lại đe dọa cháu, bắt cháu phải trở về, tiếp tục học.. Rồi, cha mẹ cháu đưa cháu trở về Anh...”

Cậu càng nói càng cúi thấp đầu, ánh mắt Trình Hi lạnh như băng nhìn cậu.

“Hi nhi... Con càng ngày càng quá đáng . Con nhìn xem con đang làm cái gì... Đến thứ này cũng có thể...” Cha Trình Hi mở miệng trách mắng hắn, ánh mắt tràn đầy miệt thị nhìn cậu.

Trình Hi giận dữ gào lên : ” Chuyện của con không cần cha lo !!”

“Cha không lo, nhưng con nhìn bụng cậu ta đi...”

“Bụng cậu ta làm sao? Là con của con, không phải của cha, cha quan tâm làm cái gì! Con tự mình giải quyết chuyện này.”

“Con ... Con”Cha Trình Hi tức giận đến mức không nói được nữa.

“Nếu như cha đuổi cậu ta đi, cậu ta sẽ sung sướng rời đi, mang dòng máu của Trình gia chạy mất ! Nếu không, cậu ta sao lại vội vàng vàng gặp cha đến thế !” Trình Hi mỗi chữ như rít lên.

Một lúc im lặng, cha Trình Hi nói tiếp “ Kìa mà cũng là dòng máu Trình Hi? Con không cần lo lắng! Phá đi! Con chơi cũng đủ rồi, chỉ cần xóa sạch mọi thứ là được.”

Cậu vui mừng nhìn cha hần, Trình Hi mạnh mẽ đứng lên “Không, đó là con của con! Tuyệt đối không thể phá! Cha, nếu cha phá đi con của con,Trình gia sẽ tuyệt hậu ! Hoặc là cha tự mình sinh một đứa khác đi, dù sao cha cũng còn trẻ mà!”

“Con nói cái gì!” Ánh mắt cha hần như muốn phát hỏa, lại dần ổn định “... Con, lúc nào mới sửa được tính tình của mình... Được, nếu cậu ta sinh được một đứa bé khỏe mạnh, cha sẽ chấp nhận đó là dòng máu của Trình gia, nếu không, kể cả cậu ta, cha cũng không muốn nhìn thấy lần thứ hai...”

Cái gì... Y đang nói cái gì... Cậu có nghe nhầm không... Điên, điên hết rồi... Nói vậy khác nào ngầm đồng ý cho hành vi của Trình Hi chứ?... “Bác... Bác thả cháu ra.. Cháu cầu xin bác...” Cậu lao tới, nắm lấy vạt áo y, điên cuồng cầu xin .

Cha Trình Hi tựa hồ không nghĩ cậu sẽ làm vậy, cũng không đẩy ra, nhưng Trình Hi đã đem cậu tóm trở về.

“Aizzzz... Hi nhi từ nhỏ đến giờ.. muốn cái gì được cái đó.. Nhìn cậu cũng không phải là một đứa trẻ hư hỏng, cha mẹ có lẽ là có học thức... nhưng Hi nhi.. lại là con trai độc nhất của Trình gia...”

Đúng vậy.. con trai độc nhất của Trình gia, muốn gì được nấy... Nhìn hần, cậu đã biết Trình gia này thói nát đến mức nào rồi.. Là cậu ngu ngốc, hão huyền, tự mình hại mình rồi. Hành động của cậu, cũng lại làm Trình gia đồng ý ...

Đợi đến khi cha Trình Hi rời đi, đại sảnh chỉ còn cậu và Trình Hi, mẹ hần đã sớm qua đời, cha vì công việc nên rất ít khi về nhà, chỉ biết đáp ứng mọi yêu cầu của hần, để bù đắp sự thiếu thốn trong gia đình. Tất cả điều đó, đã tạo nên tính cách vừa ích kỷ vừa độc đoán của hần ngày hôm nay.

“Ha ha... Tôi đang lo không biết nói thế nào với cha! Mọi việc coi như tốt rồi!”

Trình Hi sáng khoái cười lớn, không phải cười tà mị, mà là nụ cười sung sướng của một đứa trẻ được thỏa mãn...

Bởi vì Trình gia đã ngầm đồng ý, thái độ của hần ngày càng trắng trợn, bình thường ở nhà liên tục quát tháo, lúc thì “Cẩn thận một chút, đừng đụng vào con tôi!” lúc thì “Uống thuốc cho tôi, một người uống, hai người khỏe!”

Bụng ngày một lớn, Trình Hi giống như đứa bé , thỉnh thoảng xoa xoa bụng cậu... Cậu ngại ngùng, người hầu ra vào rất nhiều lần, cứ một tiếng lại mang trái cây và thuốc bổ vào phòng. Bác sĩ cũng ở luôn dưới lầu 1, cứ hai ngày lại kiểm tra thai nhi một lần.

Gần đây, bác sĩ mỗi lần kiểm tra cho cậu xong lại ra ngoài.

“Bác sĩ có việc gì sao?” Cậu tùy ý hỏi.

“Umh, người nhà đang làm lễ thành hôn, buổi tối tôi sẽ tới, nếu khó chịu thì gọi điện theo số này cho tôi.” Vừa nói vừa móc ra một danh thiếp đưa cho cậu” Chắc là không có chuyện gì đâu, thai nhi rất khỏe mạnh”

Buổi chiều, Trình Hi đi học , còn căn dặn mọi người đừng làm phiền cậu nghỉ ngơi.

Trong phòng tạm thời không ai vào. Cậu cắn môi, nhớ lại lần trước đã làm sẩy thai , lần này lặp lại, chắc cũng có kết quả tương tự. Đây có lẽ là cơ hội duy nhất của cậu, cậu không thể làm hỏng, nếu không... nghiệt chủng này sẽ được sinh ra...

Trong phòng có camera, Cậu vào phòng tắm... Cầm lấy áo ngủ, làm như đang đi tắm, đóng cửa lại.

Phòng tắm thực sự cũng rất lớn, cậu cầm lấy xà bông , sau đó vớt nó xuống mặt đất, lại lấy chút nước đổ lênhắt lên sàn, mở vòi hoa sen, tính khoảng cách, từ đây đến bồn rửa tay khoảng ba bước, nhắm mắt lại, đi từng bước...

Bỗng nhớ tới hình ảnh bác sĩ cúi đầu khám bệnh cho mình, nhớ khuôn mặt Trình Hi ôn nhu nhìn cậu...

Có thứ gì đó lạnh lẽo rơi xuống mặt cậu, cậu muốn với tay lau đi nhưng không được...

“ Em tỉnh rồi... May là em không sao !” Người đầu tiên cậu nhìn thấy là Trình Hi! Mà tay cậu, đang được hắt gắt gao nắm lấy, chẳng trách, cậu không cách nào cử động được. (khúc này kêu em cho nó tình cảm (^_^))

“Tôi sao vậy?... Tôi đi tắm, sau đó...” Cậu rên rỉ.

“Em trượt chân, bị ngã! Thai nhi cũng bị ảnh hưởng, bác sĩ lại đi vắng, thực sự vô cùng khẩn cấp... May là tôi gọi điện cho em, nếu không, không biết chuyện gì đã xảy ra...”

May mắn? Hừ, phải nói là bất hạnh mới đúng. “Tôi không sao, tôi không muốn đi bệnh viện...”

“Không được, em mất máu rất nhiều, có thể bảo vệ thai nhi đã rất khó rồi, nếu như em lo lắng về cơ thể, không sao, bọn họ không dám nói đâu!”

Đúng thế... Người uy hiếp còn ai dám trái lời!

Nhìn tóc hắt lộn xộn thành một mảng, cằm cũng có chút râu, má hóp lại xanh xao, khóe mắt đỏ bừng, phía dưới còn có quần đen sâu thẳm, cậu kinh ngạc nghĩ thầm: đối với món đồ chơi, có cần phải cố chấp như thế không? Tuy rằng tôi đang mang thai con anh, nhưng cũng không cần phải lo lắng đến mức này chứ! Cậu mĩa mai cười

Mà hẳn có lẽ cũng không biết là cậu cố ý trượt chân, cơ thể chỉ đau một chút, còn thai nhi... đau xót thay ...vẫn an toàn!!!

44. Chương 44

Nằm viện nửa tháng, cậu thực sự không thể chịu thêm được nữa! Không khí ở bệnh viện lúc nào cũng toàn mùi thuốc khử trùng, lại thêm sự tĩnh mịch như chết chóc, ngoài ra cậu còn sợ người khác phát hiện ra bí mật của cậu, sợ họ thấy cơ thể dị dạng của cậu.

Dù bọn họ bị Trình Hi uy hiếp cái gì cũng không biết, cái gì cũng không thấy, nhưng cậu cảm nhận rất rõ ràng ánh mắt nghi hoặc của họ. Cậu không thể tự lừa dối bản thân là không có chuyện gì.

Cậu liên tục yêu cầu Trình Hi, cũng có thể nói là cầu xin hắn, Trình Hi cuối cùng cũng đáp ứng cho cậu về nhà.

Nhưng ở nhà lúc nào cũng người giám sát, ngay cả ngủ cũng có người, chỉ trừ lúc Trình Hi cùng cậu ngủ. (oài ta nghi ngờ, hok lẽ lúc tiểu Thụ đi wc cũng có người canh, như thế ha ha...)

Vốn tin tưởng Trình Hi sẽ không biết cậu cố ý ngã, nhưng nhìn thái độ của hắn, có thể tự hỏi hắn có hay không đã biết, nên mới ngày đêm giám sát cậu. Nhưng nhìn ánh mắt của hắn lại không giống như đã biết, bởi vì tính cách của hắn rất không tốt, khó chịu hay giận dữ liền lập tức bộc lộ ra.

Cậu càng lúc càng mơ hồ, cậu phải biết rõ ràng, để còn tìm cơ hội làm sẩy thai lần nữa.

“Kia.. Anh có phải hay không giận tôi bị ngã...” Cậu cắn môi, quyết định trực tiếp hỏi hắn! Hắn vừa nằm lên giường, đã nhanh chóng thiếp đi.

Hắn chậm rãi mở mắt, cậu mới phát hiện khuôn mặt hắn không chỉ thanh tú, mà đôi mắt của hắn đặc biệt xinh đẹp, một màu đen u ám như màn đêm. “Không có... Tại sao em hỏi vậy? Hay là em bị ma ám?”

Tim cậu đập nhanh như muốn chu ra khỏi lồng ngực “Không, không có...”

“Vậy em hỏi làm gì?” Hắn thông thả nói, vẻ mặt càng lúc càng thâm trầm, hắn vốn không hoài nghi cậu, chỉ thuận miệng hỏi. Nhưng thái độ của cậu càng lúc càng khiến hắn nghi ngờ...

“Không phải, bởi vì, bởi vì anh rất lâu rồi không làm chuyện đó, tôi nghĩ có phải hay không...” (uly em đang dụ dỗ chồng em phạm tội đây mà >”<>

Mình đang nói cái gì vậy... Tuy rằng không tìm được lý do, nhưng nói thế này cũng... quá kỳ lạ rồi, cậu thầm nghĩ.

Ai ngờ hắn lại tà mị cười, bò đến gần cậu, hắn không áp lên bụng cậu, mà từ trên cao che khuất toàn bộ cơ thể cậu.

“Nguyên lai là bảo bối cơ khát rồi!” Hắn vừa nói vừa mơn trớn cổ cậu.

Cậu lập tức run rẩy, cơ thể đặc biệt nhạy cảm với hắn.

Hắn xuyên qua lớp quần áo, chạm vào da thịt nơi bắp đùi non mềm của cậu, rồi cầm lấy phân thân cậu, thừa lúc cậu mở miệng thở dốc thì tiến nhập vào, đầu lưỡi ma mãnh càn quét khoang miệng, chà xát vào nướu răng, như rắn trườn bò khắp nơi... Cơ thể cậu rất nhanh đã phát nhiệt.. Tay hắn liên tục ma sát, những ngón tay thô cứng mềm nhẹ cứ thế ve vuốt phân thân cậu... Đỉnh rồi chóp, lúc lên lúc xuống, làm cơ thể cậu càng lúc càng nóng... Cậu cắn môi, bị áp nằm phía dưới không khác gì một nữ nhân, nhưng cậu nhớ trước đây hắn đã từng nói, cậu là chính ‘nữ nhân của hắn’, cậu giết mình, nghĩ lại thai nhi trong cơ thể mình, có khác gì ‘nữ nhân’ đâu... Phân thân nhỏ bé bị hắn ma sát, lát sau đã xuất ra bạch dịch nóng bỏng. Nước mắt cậu cũng theo đó mà lăn dài...

“Khóc cái gì, không đùa em nữa!” Hắn liếm nước mắt trên má cậu, buông phân thân của cậu ra.

Cậu cắn môi, bởi vì hắn mà nước mắt cậu mới rơi.

Có vật gì cứng cứng đặt trên đùi cậu, không cần nghĩ cũng biết là cái gì, má cậu hồng lên, bụng đã tròn thể này, hắn còn muốn làm sao? (tại em châm ngòi còn gì ha ha)

Hơi thở của hắn càng lúc càng bất ổn, tay đặt trước ngực cậu, sau đó nhẹ nhàng chạm vào hông cậu. Cậu run rẩy chờ đợi hắn tiến nhập, hắn vẫn chưa tiến nhập...

“Kẹp lại!” Hắn khép hai chân cậu lại, khí quan nóng rực tiến vào giữa hai chân.

Nghe tiếng hắn thở dốc, cậu không biết tại sao, hành động này, so với hắn trực tiếp thâm nhập còn khó chịu hơn rất nhiều lần! Đầu óc như sôi lên, cậu choáng váng nằm yên mặc kệ hắn.

Một lát sau hắn xuất ra, áp vào lưng cậu nghỉ ngơi, cậu ngỡ ngàng nhìn hắn, buột miệng nói

“Kỳ thực.. Anh có thể đi tìm phụ nữ mà!”

Hắn ngẩng đầu lên, cậu mở to mắt, ánh mắt hắn.... thật kinh sợ! Cậu không dám nói gì nữa, chờ phản ứng của hắn! Quả nhiên, hắn giơ tay lên, cậu nhắm mắt lại, chờ hắn đánh, hắn lại khẽ nói.

“Lần sau, không cho em nói lung tung nữa!” Lúc cậu cho rằng hắn sẽ đánh cậu, tay hắn lại đặt lên bụng cậu, nhẹ nhàng vuốt ve. Cậu nghĩ hắn rất thích đứa con này, nếu như người mang thai không phải là cậu, cậu sẽ cho rằng Trình Hi kỳ thực cũng không quá xấu, vì trong mắt cậu, những người thích trẻ con đều không

phải là người xấu. Nhưng Trình Hi, chỉ đơn giản vì đứa trẻ này sẽ chứng minh, cậu hoàn toàn đều thuộc về hắn!

Trong lòng hiểu rõ, nhưng nhìn ánh mắt say mê hòa lẫn ôn nhu của Trình Hi, cậu còn cho rằng, hắn sẽ là một người cha rất tốt...

Cậu không trả lời, để mình hắn độc thoại!

“... Hôm đó, tôi thực sự hoảng sợ, khi biết tin em bị ngã, thấy em nằm trong bệnh viện...” Khí lực trên tay hắn nặng thêm, hắn nói rất khẽ, nhưng trong phòng tĩnh lặng, lời nói của hắn lại hết sức rõ ràng truyền bên tai cậu.

Cậu không quen nhìn Trình Hi như vậy, không thô bạo, không vũ nhục, vì biết tính cách mình mềm yếu, người khác đối với cậu tốt một chút, cậu liền vui vẻ. Đối với kẻ luôn làm tổn thương mình như Trình Hi, cậu thực sự rất hận hắn... Nhưng nếu hắn không tiếp tục làm tổn thương cậu nữa, dù vẫn bị hắn giam cầm, cậu sợ mình sẽ không còn đủ dũng khí chạy trốn nữa.

Cậu vẫn như cũ không đáp lời hắn, mà bây giờ cậu cũng không biết mình nên nói gì!

“Em nghĩ tôi xấu lắm sao?” Thanh âm Trình Hi thì thầm bên tai.

Nếu như hắn không kề sát tai, cậu đã không nghe được âm thanh khe khẽ nhẹ nhàng ấy. Nhưng khoảng cách giữa hắn và cậu rất gần nhau, đến mức hô hấp bình ổn của hắn cậu cũng cảm nhận được...” Đúng, tôi từ trước đến giờ chưa từng thấy ai xấu như anh...”

Cậu toàn tâm toàn ý nói ra. Hắn nghe xong, cúi đầu cười khẽ, âm thanh buồn bã nhẹ nhàng vang lên “Tôi cũng không phải tội phạm, giết người gì.”

“Nhưng bọn họ không làm tổn thương tôi!” Chỉ có anh, tất cả đều tại anh.

“...”

Hắn im lặng, cậu muốn quay đầu lại nhìn vẻ mặt của hắn, nhưng cơ thể bị hắn áp chặt, sau đó hắn đắp chăn cho cậu.

Hắn ôm cậu rất chặt, khuôn ngực rộng lớn khiến cậu cảm nhận được nhịp đập của trái tim hắn, cậu không cảm thấy sợ, vì hôm nay hắn rất ôn nhu, dịu dàng vô cùng, sau lần cậu bị ngã, thái độ hắn đối với cậu rất dịu dàng.

Cậu không ngủ được, nhưng cũng không thể nhúc nhích, vì hô hấp bình ổn của Trình Hi sát bên, cậu không muốn đánh thức hắn.

Sau đó, cậu không biết mình thiếp đi lúc nào, ngủ một giấc thật sâu. Trình Hi đã sớm thức dậy, lúc cậu vệ sinh cá nhân xong, hắn đã ngồi yên trên bàn đợi cậu.

Hai người không nói gì, chỉ im lặng đối diện nhau.

Lúc hắn dùng khăn lau khóe miệng, nhìn cậu cười: “Lát nữa theo tôi ra ngoài.”

Cậu bất ngờ, đã ở đây rất lâu, cậu cũng muốn ra ngoài. Nhưng bụng cậu giờ đã tròn lên rất rõ, không thể để người khác trông thấy – một người con trai mang thai nha!

“Không, tôi không muốn ra ngoài.” Cậu lắc đầu.

Trình Hi không nói gì, cũng không tức giận, nhưng còn áp lực hơn trước rất nhiều.

Cậu cúi đầu ăn cơm, trong không khí bỗng nhiên truyền đến tiếng thở dài của Trình Hi, cậu lén quan sát hắn, khuôn mặt hắn vẫn rất ôn hòa.

Khi cậu ăn xong, ngẩng đầu lên, vẫn thấy Trình Hi đang ngồi đối diện, lặng lẽ quan sát cậu, cậu tưởng hắn đã ra ngoài rồi chứ.

Vừa định đi về phòng, người đã bị hắn kéo, lôi ra ngoài, hắn mở cửa xe, đẩy cậu vào trong. Cậu bất ngờ, cũng không phản kháng, khi xe chạy đi, cậu căng thẳng suy đoán ý định của hắn.

Chẳng lẽ hấn muốn vũ nhục mình.. Không, Trình Hi bây giờ sẽ không làm thế, chí ít hấn rất thích đứa trẻ mà mình đang mang.

Ra khỏi khu vực thành phố, ven đường càng lúc càng vắng, rồi ra hấn ngoại ô, chẳng lẽ.. chẳng lẽ hấn muốn giết cậu.... Cho nên mới kỳ quái như vậy! Cậu vì suy nghĩ của mình mà run lên, không, nếu Trình Hi muốn, đâu cần phí sức như vậy!

Lúc cậu còn đang miên man suy nghĩ, xe đã dừng lại... Đây là... nghĩa trang!

Trình Hi mở cửa đi ra ngoài, cậu cũng xuống xe. Ngồi trên xe gần một tiếng đồng hồ, rất khó chịu... Không khí bên ngoài rất dễ chịu, cho dù là nghĩa trang, cậu cũng không cảm thấy âm khí nặng nề, chỉ có mùi nhang thanh nhẹ phảng phất xung quanh..

Trình Hi quay đầu nhìn cậu : “ Qua đây!”

Thanh âm hấn vang lên trong không gian vắng vẻ.

Cậu tò mò lại gần hấn. Đứng cạnh bên hấn, nhìn khu mộ đối diện trước mắt, phía trên viết “ Mộ vợ Niếp Nhã Khê” Chữ viết là của Trình Tuyên.

Trình Tuyên... Không phải là cha của Trình Hi sao!

Trình Hi chậm rãi quỳ xuống, từ trong túi áo khoác lấy ra một chiếc hộp gỗ! Cậu nghĩ thầm, là nhẫn sao, lại thấy buồn cười vì suy nghĩ của mình.

Bên trong đương nhiên không phải nhẫn, nhưng cậu cũng không nghĩ là giấy gấp hình – một đóa hoa hồng được gấp bằng giấy rất cẩn thận, màu hồng nhạt.

Chính lẽ, Trình Hi vừa rồi không mang hoa đến sao?!

“Mẹ...” Trình Hi nhẹ giọng gọi, hấn nhẹ nhàng đặt hộp gỗ trước mộ.

Trầm mặc hồi lâu, Trình Hi bỗng lấy tay che mặt..

... Cậu bối rối nhìn hấn, hấn mang cậu tới đây làm gì... Cậu không bao giờ nghĩ hấn có thể khóc, mà lại là khóc trước mặt cậu...

45. Chương 45

Cậu nhẹ nhàng lùi về phía sau...

“Đừng đi... Ở lại đây...”

Để làm gì... Cậu không muốn làm phiền hấn nha!

Tay Trình Hi vẫn giữ nguyên trước mặt hấn, hấn chỉ gọi cậu đừng đi, sau đó cũng không nói gì, cứ như thể im lặng quỳ giữa nghĩa trang tĩnh mịch... Chân cậu tê cứng, cũng không muốn đi, lặng lẽ nhìn bóng lưng Trình Hi đổ dài trên mặt đất.

Một lúc sau, khi cậu sắp té ngã, một đôi bàn tay bỗng nhẹ nhàng đỡ lấy cậu.

Trình Hi không biết từ lúc nào đã đứng lên, biểu tình lãnh đạm không sắc thái.

“Đi!” Hấn không nói nhiều, chỉ ngắn gọn ra lệnh, đỡ cậu về trong xe. Tuy rằng cậu không muốn hấn đỡ, nhưng chân đã tê cứng không cách nào cử động.

Đến lúc xe rời khỏi nghĩa trang, đến khu vực thành phố, Trình Hi lập tức xuống xe, nhưng bảo tài xế chở cậu về biệt thự.

Cậu càng lúc càng bối rối, thái độ của hắn gần đây thật sự rất kỳ lạ, cậu không thể hiểu nổi nữa.. Nhưng nhìn hắn quỳ gối thật lâu trước mộ, có cảm giác, hắn giống như một thiếu niên, bi thương quật cường, vùng vẫy trong nỗi cô độc của bản thân.

Đến tận ngày hôm sau Trình Hi mới về. Khi cậu ngồi trên bàn cơm, bất ngờ nhìn thấy hắn.

Hắn ưu nhã, như bình thường dùng bữa. Thấy cậu ngạc nhiên nhìn hắn, hắn bình tĩnh ra lệnh bảo cậu ngồi xuống. Cậu lặng lẽ nhìn hắn, càng lúc càng mờ mịt.

“Sao vậy... Từ nãy đến giờ em cứ chằm chằm nhìn tôi !” Thanh âm trầm thấp dễ nghe của hắn vang lên.

A.. Mình có sao?... “Không, không có..”

“Đừng nói dối !” Hắn bỗng nhiên vươn người, kề mặt thật sát vào cậu, làm cậu giật mình

“Chẳng lẽ, em thích tôi sao? Cảm thấy tôi rất đẹp trai..”

Thật quá vô sỉ, “Nói bậy, tôi như thế nào có thể thích anh chứ !”

“ ... ”

Khuôn mặt hắn trong nháy mắt cứng đờ, sau đó cười lạnh một tiếng ngồi trở lại ghế “Mặc kệ em thích hay không, tôi vẫn là người đàn ông của em.”

Cậu cắn môi, cố kiềm chế không tranh cãi với hắn. Nuốt xuống lửa giận, cậu phẫn hận nhìn hắn, hắn quăng đĩa lên, đứng lên rời khỏi bàn ăn.

Buổi tối, hắn trở về, ôm cậu ngủ, giống như chuyện gì cũng chưa hề phát sinh. Bởi vì bụng rất khó chịu, cậu nhắm mắt thật lâu vẫn không thể ngủ. Cảm nhận được hô hấp bình ổn của Trình Hi, trong lòng dâng lên cảm giác là lạ, cậu thân là một đứa con trai, lại cần một người con trai khác ở bên mới có thể an giấc!

Ngón tay Trình Hi vuốt ve môi cậu, cậu mặc kệ hắn.

“ Em đang ngủ à!”

Cậu không trả lời, vì câu hỏi của Trình Hi thực chất là khẳng định.

Có thứ gì mềm mại nhẹ nhàng chạm vào môi cậu, sau đó lập tức rời đi. Cậu không thể khắc chế sự run rẩy của bản thân.

Trình Hi một lần nữa lại ôm chặt cậu, từ từ khép mắt lại, Trình Hi hẳn.. lẽ nào...

Làm sao thái độ của hắn đối với cậu lại có thể thay đổi đột ngột như thế chứ ?

Cậu hơi mở mắt, lên nhìn Trình Hi, hắn vẫn đang nhắm mắt, cơ thể hô hấp bình ổn, khuôn mặt tuấn mỹ có chỗ sáng chỗ tối, nhưng vẫn rất thu hút.

“ Đây, tại sao lên hôn tôi...” Cậu bối rối hỏi hắn.

Không có tiếng trả lời... Ngủ say rồi sao...

“Câu hỏi hôm nay tôi trả lại anh, anh thích tôi sao?” Cậu vui vẻ đùa hắn.

“A!” Cậu giật mình, lùi về phía sau. Đôi mắt Trình Hi, đen thẳm thẳm như màn đêm đang nhìn cậu, hắn chưa ngủ... Chắc là thanh âm của cậu đánh thức hắn!

“ ... ”

“ ... ”

Trong nhất thời, cậu vô cùng xấu hổ. Trình Hi luôn coi thường cậu, nghe cậu hỏi, có lẽ cảm thấy buồn cười lắm.

“ ... Đúng, thì sao!” Sau một lúc , Trình Hi khẽ trả lời.

Cậu ngơ ngác nhìn hắn, cậu nghe nhầm không! Đầu óc một trận hỗn loạn, cậu nhẹ giọng trả lời “Tôi muốn ngủ!” Sau đó xoay lưng về phía hắn.

46. Chương 46

Hôm nay là đêm thất tịch, cậu cũng chẳng quan tâm, nhưng vì Trình Hi cứ liên tục nhắc đi nhắc lại.

Đêm thất tịch cũng không có gì khác biệt, cậu cúi đầu đọc sách, tuy rằng không đến trường, nhưng cậu rất thích học, lại không thể theo lời Trình Hi mời người đến dạy, cậu không muốn dọa người nha !

Cậu cắn môi... Bài này... Giải không ra...

Trình Hi bỗng nhiên kề cằm lên vai cậu, sát bên tai thì thầm “Bài này giải theo công thức.” Hấn vừa nói vừa cầm bút, viết cách làm lên giấy nháp.

A, ra thế.. Có thể giải rồi...

“Đừng học nữa, hôm nay là ngày đặc biệt, cũng phải làm gì khác lạ chứ!” Trình Hi bế cậu lên giường, thì thầm “Nếu là trước đây, không biết bao nhiêu người hẹn rồi.”

Cậu cúi đầu trả lời “Có gì đặc biệt đâu!”

“Đi chơi... nhưng Pub hay KTV em không thể đi a! Hay là đi xem phim!” Hấn tự nói tự trả lời.

“Tôi không đi!”

“Tại sao?”

Hấn trơ tráo hỏi cậu.

“Anh nói tôi có thể ra ngoài sao?” Cậu cắn môi.

“Có xe mà, vào phòng VIP là xong!” Hấn nói như dễ lắm, cậu tức giận.

“Không đi, anh đi một mình đi ! Tôi nói không đi là không đi!” Cậu quyết liệt nói, lại bổ sung: “Dù sao anh cũng không hiểu nỗi khổ của tôi ! Đều tại anh hết ...”

Sắc mặt Trình Hi hơi thay đổi, sau lại cười hiền “Không đi thì không đi, chúng ta ở nhà xem phim cũng được! Không có ai làm phiền a!” Nói xong, liền xuống lầu căn dặn hạ nhân chuẩn bị.

Hấn đi rồi, cậu cũng không muốn học nữa, đứng lên đi qua lại.

Dưới lầu bỗng truyền đến âm thanh ầm ĩ! Cậu nghe thấy tiếng cười châm chọc của Trình Hi vang lên.

“Thật không biết xấu hổ, cậu đến nhà tôi làm gì!”

“Cậu nghĩ tôi muốn đến nhà cậu lắm sao, tôi hỏi cậu có biết Ngô Thụy ở đâu không.”

Là Khải Ninh!.. Cậu chỉ cần xuống dưới, hoặc gọi một tiếng, Khải Ninh sẽ biết cậu đang ở đây, nhưng tất cả đều là hảo huyên, Khải Ninh không thể làm gì Trình Hi, mà cậu cũng không thể để hấn thấy cơ thể hiện tại của cậu... chỉ khiến mọi chuyện thêm rắc rối!

“ Sax, cậu hỏi Ngô Thụy làm gì! Cậu ấy đang học ở Anh !” Trình Hi cao giọng, âm thanh lạnh như băng.

“ Cậu... Cậu...” Khải Ninh bối rối không biết nói gì.

Trình Hi trịnh trọng nói tiếp “ Hơn nữa, tôi cũng không hoan nghênh gì cậu, nhưng nhà tôi vốn hiếu khách, một ly nước cũng chẳng có gì...”

“Vô lại! Nếu không phải ba mẹ Ngô Thụy gọi cho tôi, tôi cũng không đến nhà cậu!... Uống nước của cậu, tôi sợ mình chịu không nổi dơ bẩn...”

Nói xong, tiếng bước chân vội vã vang lên, lại có tiếng Trình Hi châm chọc “Tiễn khách.”

Sau đó, là tràng cười sảng khoái của Trình Hi vang lên, trầm thấp vang vọng khắp nhà...

Cậu giả vờ không biết, lặng lẽ xuống lầu “Có chuyện gì sao? Ai tới vậy, anh cười có vẻ rất hài lòng ..”

“Không có gì, mấy kẻ dở hơi thôi!” Trình Hi hơi hột trả lời, khóe mắt lộ ra tia đắc ý, tâm tình không khác gì một đứa trẻ hiếu thắng.

Cậu “À” một tiếng, cũng không hỏi lại.

Tâm tình Trình Hi hết sức cao hứng, khóe miệng cứ liên tục nhếch lên.

Dùng bữa xong, hắn lập tức kéo cậu đến một căn phòng nhỏ, bật công tắc, tấm màn lập tức được kéo xuống, cả phòng sáng lên, thành một rạp chiếu phim mini. Hai bên có tủ sách, xếp đầy băng đĩa.

“Chọn đĩa đi, em muốn xem phim gì! Đây là phim thịnh hành a.” Hắn kéo tay cậu đến kệ đĩa.

“Không, tôi không muốn xem!” Cậu rất ít xem phim, cũng không thích xem.

“Vậy cho em chọn, lên giường hay xem phim... Ah, tôi đùa thôi, đừng nhăn mặt, xem kìa, xấu chưa!” Hắn nhìn cậu cười nhẹ nhàng, tự chọn lấy đĩa.

“Umh, phim này không tệ.”

Lát sau, Trình Hi chọn được đĩa, hắn tắt hết đèn cùng cậu ngồi trên ghế sofa. Nói là sofa cũng không hẳn, kỳ thật là nằm trên giường, nằm cạnh nhau.

Không phải phim về tình yêu, cũng không phải phim hành động, mà là phim kinh dị – Hải Thần Hào gặp nạn. Phim thật sự thu hút cậu!

Thấy nhân vật chính gặp nạn, đối mặt sinh tử, cậu căng thẳng xem. Trình Hi ôm lấy cậu, mơn trớn da thịt cậu. Cậu bị nội dung bộ phim hấp dẫn, cũng không để ý đến hắn, ai biết hắn càng lúc càng quá đáng, tay cũng mò vào lớp y phục.

Cậu một bên nhìn màn hình, một bên ngăn cản động tác của hắn, đến lần thứ n cậu hất tay hắn ra, hắn cầu nhau, cậu quay đầu lại, thấy hắn bày ra bộ dạng ủy khuất, khuôn mặt lạnh lùng lại có vẻ trẻ con – rất buồn cười!

Cậu làm như vô tình nhìn hắn, Trình Hi bất mãn thì thầm bên tai “Lãnh đạm nha, đều tại tôi chọn đĩa này, biết thế chọn phim nào chán chán cho rồi.”

“Xem phim phải tập trung!” Cậu cúi đầu.

Hắn hừ một tiếng, ôm lấy eo cậu, cầm gác vào vai, tiếp tục xem.

Đến lúc hết phim, cậu cũng thiếp đi...

Khi cậu tỉnh giấc, vẫn đang trong phòng chiếu phim, ngủ rất thoải mái, cũng không phải là ghế sofa thô cứng, mà được thay bằng chiếc giường mềm mại. Bên cạnh cậu là Trình Hi, hắn vẫn đang ngủ, cậu cảm thấy rất quen thuộc, sống cùng hắn đã quen, sáng cùng hắn ăn, tối cùng hắn ngủ, lúc nghỉ ngơi cũng cùng hắn, bị hắn ôm, thân mật...

Rên rĩ một tiếng, cậu đi vào nhà vệ sinh, vừa mới cử động, đã nghe tiếng thì thầm của Trình Hi. Xem ra đã tỉnh rồi, có lẽ tại cậu làm ồn hắn.

“Dậy sớm hơn tôi nha!” Hắn ngồi dậy, nhẹ nhàng nói.

“Vì anh ngủ muộn hơn tôi.” Cậu nhẹ nhàng nói.

Nhìn vào gương.. Cậu bỗng nhiên nhớ đến câu nói ngày hôm qua của Trình Hi.. “Da em khô quá”... Trước đây cậu cũng biết mình không đẹp để gì, nhưng cậu đưa tay chạm vào mặt mình... Ai nói phụ nữ khi mang thai sẽ xinh đẹp hơn... Cậu không phải phụ nữ, để ý làm gì, ước gì xấu thật là xấu để Trình Hi ghét bỏ luôn đi...

Vừa quay lại, đã thấy Trình Hi đứng tựa cửa nhìn: “Anh nhìn gì thế? “ Cậu lên tiếng

“Không có gì, ngây người ra thôi.” Hắn cầm khăn mặt đến gần cậu.

“Kia là của tôi, anh lấy nhầm rồi.”

“Ta thích dùng của em” Hắn mặc kệ, tiếp tục lau “Lẽ nào em còn bệnh khiết phích sao?”

Nghe lời trêu chọc của hấn, mặt cậu cứng lại. Cậu nhớ đến lần đầu tiên gặp hấn, nhớ đến viễn cảnh bị thương trước đây. Cắn môi đến phát đau, rồi quay lưng đi ra ngoài.

Đến trưa, cậu tùy tiện ăn bánh quy, uống chút sữa.

Trình Hi đi ra, nhìn thấy cậu đang cắn bánh, hấn nhíu mày “Đang ăn cái gì vậy, bảo đầu bếp làm thức ăn nóng a”

“Không cần, cũng sắp ăn trưa rồi, đến lúc đó lại ăn không được.”

“Phiền phức!” Miệng nói vậy, nhưng Trình Hi cũng ngồi xuống.

“Cảm ơn tôi đi” Hấn kỳ quái nói, cậu nghi hoặc nhìn hấn, hấn nói tiếp “Nếu tôi không gọi em, mất em sợ rằng thâm quầng hết rồi!”

Cái này thì tốt đẹp gì... Hấn cũng dậy trễ vậy a... Cậu ngạc nhiên nhìn Trình Hi, thái độ của hấn càng lúc càng kỳ lạ ...

47. Chương 47

Ô....Bụng có chút đau

” Sao vậy?” Trình Hi nhìn cậu.

” Không có gì !” Cậu tiếp tục vội vàng ăn, cứ như vậy chẳng biết mùi vị gì!

” Được rồi! Hôm nay chị tôi tới đây “

” Chị ấy không phải trước đây đã tới rồi sao?” Cậu còn nhớ rõ họ đã gửi điện báo nói rõ thời gian, Trình Hi còn đối cậu làm bộ đáng nể nịu.

” Umh, lần kia nha, chị ấy có công việc ở Mỹ, trở về vài ngày liền lại phải đi, lần này không giống. Hiếm khi được nghỉ phép! Tuy rằng chị ấy là con gái, nhưng mà thỉnh thoảng cũng rất có ích.....” Trình Hi thoát nhìn đối chị gái trở về chính là vui vẻ.

Chị gái Trình Hi trở về với cậu có cái gì liên quan..... chờ một chút.....” Chị ấy muốn ở lại đây sao?”

Trình Hi đương nhiên ” Umh” một tiếng.

Kia chẳng phải là muốn nhiều người biết về cơ thể cậu sao! Sẽ nghĩ như thế nào về cái bụng của cậu

” Em làm sao vậy?”

Trình Hi vuốt mặt cậu, cầm lấy điện thoại liền gọi bác sĩ.

” Không sao, hôm nay là lần đầu tiên, đau không?”

” Umh”

” Kiểm tra cơ bản không có phát hiện vấn đề, nếu như còn đau nữa nhất định phải đi bệnh viện kiểm tra, được rồi, chú ý nghỉ ngơi!”

Lần qua lần lại nửa ngày, liền đưa ra một kết luận, Trình Hi thật xấu xa, nếu không phải cậu nắm tay áo hấn, hấn sợ rằng lại muốn tức giận. Cuối cùng bác sĩ cam đoan sẽ không xảy ra vấn đề gì, hấn mới chịu đi.

Chín giờ tối, tất cả mọi thứ trong biệt thự lạnh lẽo này lại náo nhiệt lên, tiếng nói cùng tiếng cười lạnh lạnh của phụ nữ vang khắp biệt thự, cho dù cậu ở trong phòng cũng nghe rất rõ. Trình Hi chỉ thỉnh thoảng nói được mấy câu, hầu hết là tiếng của phụ nữ.

Hôm sau cậu gặp chị gái Trình Hi, chị ấy cùng hần rất giống nhau, bộ dạng rất xinh đẹp, lông mi cong vút, đôi môi đỏ thắm, ngay cả khí chất đều giống Trình Hi. Cậu xấu hổ đứng tại chỗ, liếc mắt một cái, ngẩng đầu lên.....cậu cũng không dám, liều mạng muốn co bụng lại.....

Thế nhưng ngoài ý muốn, chị Trình Hi đối với cơ thể cậu ngoảnh mặt làm ngơ, lễ phép nói câu ‘ Xin chào’ rồi lập tức lôi Trình Hi đi dạo phố, tuy rằng Trình Hi mới nhìn không nguyện ý, thế nhưng hần vẫn bị chị mình lôi đi.

Thấy bọn họ rời đi, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Rất muốn gọi điện thoại cho Khải Ninh, nói cho hần không nên tìm cậu nữa. Thế nhưng trong phòng điện thoại cậu không dám dùng, bên ngoài lại không thể đi, không thể làm gì khác hơn là bỏ cuộc.

Chị Trình Hi Trình Ảnh! Cùng Trình Hi rất giống nhau! Cậu cuối cùng cảm thấy như có hai Trình Hi. Nghĩ đến phải cùng cô ta sống chung, khiến cậu không khỏi khản trương. Tuy rằng cô ta lần đầu tiên gặp mặt coi như thân mật, nhưng cậu cuối cùng cũng không thích người Trình gia

Cả ngày, Trình Hi cũng không trở về, thẳng đến buổi tối mới cùng chị hần ha ha đi vào, thực ra chỉ có chị hần cười, khuôn mặt Trình Hi thì dần thối ra, lúc đó cậu đang ở dưới lầu ăn cơm, còn tưởng bọn họ hôm nay sẽ ở bên ngoài ăn cơm, thấy bọn họ có chút ngoài ý muốn, lập tức buông chén chạy lên lầu. Trình Hi cùng chị gái đang nói chuyện, cũng đi theo lên.

Mới vừa vào cửa, Trình Hi một tay kéo lấy cậu đến bên mình.

” Làm.... làm sao vậy”

“Mệt chết đi được, chị tôi thích nhất kéo tôi ra ngoài, cho nên tôi ghét chị ấy trở về! Hết lần này tới lần khác” Trình Hi ngữ điệu chậm chạp, xem ra thực sự mệt mỏi.

Ở phương diện mua sắm, con gái thật đúng là kinh khủng nha.

“Cho tôi ôm một chút đi ” Trình Hi đem cằm đặt trên vai cậu.

Bọn họ dừng ở cửa. Chân của cậu không thể đứng thẳng trong thời gian dài, cho nên, chỉ bắt quá một phút đồng hồ, hần liền buông cậu ra.

“Tắm rửa đi!”

“Tôi đã tắm rồi!” Cậu lẳng lặng trả lời rồi vén chăn chui đi vào.

Mấy hôm sau, cậu cũng không gặp Trình Ảnh, Trình Ảnh thích náo nhiệt, phần lớn thời gian đều ở bên ngoài, cậu lại cố ý lảng tránh, cho nên cơ hội gặp mặt cũng không nhiều lắm. Một ngày trước đau bụng, đau dai dẳng, cậu cố gắng chịu đựng, cảm thấy nếu như vậy sẽ xảy ra chuyện, có lẽ là ông trời muốn giúp cậu. Nhưng cứ nhiên một lần ở trước mặt Trình Hi đau kịch liệt, bị hần phát hiện, sau đó đưa cậu vào bệnh viện.

Ở bệnh viện mấy ngày, mỗi ngày đều là các loại kiểm tra rườm rà, thân thể bị người ta lấn tới lấn lui! Có khi còn nhìn thấy trong mắt họ có điều tốt gì đó, đối với bác sĩ, có lẽ cậu giống như một vật thí nghiệm.

Cuối cùng, một ngày, bụng cậu bắt đầu đau liên tục, từng đợt từng đợt giống như bị tra tấn, càng lúc càng đau, các bác sĩ lạnh lùng trấn an nói cho cậu biết, không cần phải gấp gáp, còn chưa đến lúc sinh. Trình Hi đứng bên cạnh chân tay luống cuống.

Cậu đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Trình Hi trán cũng đầy mồ hôi. Trong mắt hần bắt đầu hoang mang, lúc này nghe được một tiếng “Đến lúc rồi”.

Sau đó, cậu bị đẩy mạnh sang một gian phòng sáng chói. Nhóm bác sĩ đã sớm nói qua khung xương của cậu không thích hợp cho việc sinh đẻ tự nhiên, phẫu thuật sẽ an toàn nhiều hơn.

“Trình thiếu gia, cậu tốt nhất không nên đi vào!”

“Không được.”

“Kia, chúng tôi chính là đề nghị, bởi vì có một số người không thể thừa nhận loại hình ảnh này.”

“Ít nói nhảm đi, tôi muốn vào đó!”

Mồ hôi được lau đi, trước mắt lại có chút rõ ràng, Trình Hi đứng ở bên cạnh cầm lấy tay cậu, cậu vì sợ hãi, khẩn trương cùng với cảm thấy xấu hổ, nên gắt gao nắm chặt tay hắn. Cả quá trình cậu không rõ ràng lắm.

Chỉ biết là khi cậu tỉnh lại, bụng đã bằng phẳng.

Trình Hi ngồi ở bên giường, vẫn nắm chặt tay cậu, cậu nhẹ nhàng cử động, hắn liền giật mình tỉnh lại, sắc mặt tái nhợt, cậu không biết hắn bị làm sao!

Hắn nhìn cậu, lại nhìn nhìn bên cạnh, cậu theo ánh mắt hắn nhìn lại, thấy một chiếc giường nhỏ nhỏ xinh xinh.

Hắn đứng lên ôm cái bao được bọc kỹ càng kia, sau đó đưa tới trước mắt cậu. Trong lòng cậu hết sức mâu thuẫn, cậu đã hy vọng đó là một đứa nhỏ tàn tật, sẽ làm cho Trình Hi thất vọng, nhưng đó là một đứa nhỏ mạnh khỏe, đây dù sao cũng là một sinh mệnh. Có phải hay không sau khi sinh đứa nhỏ, ngay cả tâm cũng sẽ dịu đi.

“Nhìn xem, rất đẹp phải không!” Trình Hi cẩn thận bế đứa nhỏ, gần gũi dùng tay nhẹ nhàng đụng đưa.” Là con trai, hơn nữa rất khỏe mạnh, lại mập mạp”

Trong lòng cậu có đủ điều nhưng lại nói không ra. Trăn trở lặp đi lặp lại nhưng cuối cùng chỉ có thể gật gật đầu.

Cậu mệt mỏi thở dài, cậu bất quá chỉ không hòa hợp với hắn mấy giờ, lại phải trải qua vạn trạng khốn khổ như không bao giờ dừng! Trên trán truyền đến thứ mềm mại, thì ra là Trình Hi hôn cậu, Trình Hi bất quá so với cậu lớn hơn một tuổi, nhưng bá đạo giống như một bậc đế vương tài năng. Chúng ta so ra kém nhau quá xa

“Về sau. Không sinh nữa” Trình Hi thanh âm có chút chua xót.

Cậu không biết hắn có ý gì, mặc kệ hắn tiếp tục nói, “Trên giường, em ra rất nhiều máu, bác sĩ nói cơ thể em đặc biệt. Lúc ấy, tôi thực giống như ngồi trên núi đao! Nhìn thấy dao kia rạch bụng em một nhát, tôi cả người đổ mồ hôi. Có lẽ tôi thực không nên đi vào.” Nói một hồi, thanh âm đã muốn yếu đến không còn sức.

Cậu chậm rãi rút tay ra, nhắm mắt lại, không nhìn hắn, cũng không xem đứa nhỏ mới sinh ra kia.

“Em mệt rồi, nên nghỉ ngơi một chút đi! Tôi ở bên cạnh với em, cha vừa rồi đã tới, không có gì phản ứng, tỏ vẻ chấp nhận đứa nhỏ này ! Không nói nữa, em ngủ đi!”

Một tuần sau, cậu trở về biệt thự Trình gia.

Thái độ Trình Hi đối với cậu so với trước kia tốt lên nhiều, mà cậu tựa hồ cũng không từ chối, nếu giãy giụa chỉ thêm thống khổ, vậy cần gì phải làm thế!

Chúng ta ở chung càng ngày càng giống một đôi vợ chồng , đứa nhỏ cũng chưa đặt tên, Trình Hi hỏi thúc, dù sao vẫn là đặt cho đứa nhỏ một cái tên tốt a. Cậu cười khổ, hắn đã có cái lý thuyết, con hắn cái gì đều cũng phải tốt nhất.

Chị gái Trình Hi đặc biệt thích đứa nhỏ, mỗi ngày về nhà đều ôm nó chơi đùa với nó. Đối với người sinh nó là cậu, thật cũng không có gì đặc biệt, giống như là chuyện đương nhiên vậy, cậu cũng không rõ chị hắn như thế nào.

Lúc này, Trình Hi cũng không hạn chế cậu ra ngoài, vân tay mở cửa của cậu cũng đem thu vào . Qua mấy tháng, mọi người đã như lúc trước, không còn chú ý nhiều đến cậu .

Lúc đứa nhỏ được ba tháng, Trình gia làm tiệc mừng cho nó, công khai nó là trưởng tôn của Trình gia, bọn họ bao cả nhà hàng nổi tiếng nhất. Không biết bọn họ làm cách gì để che dấu mẹ đứa nhỏ, nhưng là lấy thân phận Trình gia, miệng nói cái gì chính là cái đó!

Cậu không muốn đi, Trình Hi cũng muốn ở lại, chỉ là cha đứa nhỏ không thể không đi !

“Đầu tôi đau, ngủ một giấc sẽ không sao” cuối cùng, Trình Hi thấy cậu nằm trên giường mới chịu rời đi.

Trình Hi trong lòng đắc ý, vui vẻ, Ngô Thụy đã là của mình, có đứa nhỏ, hẳn liền càng thêm chạy không được, xem bọn hắn như vậy, một nhà ba người bình thường có cái gì phân biệt, Trình Hi không phải con gái, da mặt lại mỏng, hẳn thật muốn khiến tất cả mọi người biết mình có một bảo bối.

Mặc dù Trình Hi cũng hoài nghi mình như thế nào lại thích Ngô Thụy, nhưng bộ dáng kia sợ hãi khi bị hắn ôm lấy, thân thể trắng nõn mềm mại, tuy rằng thường xuyên làm hắn tức giận, nhưng không giống như bọn con gái trước kia chỉ biết lấy lòng hắn.

Nhưng, bây giờ thái độ Ngô Thụy đối với hắn đã tốt hơn nhiều, cũng không còn ồn ào nữa, xem ra có đứa nhỏ thật hay a...Trình Hi khó tránh trong lòng cười trộm.

Đêm nay tâm tình hắn lại cao hứng, có thể nào mất hứng? Đứa con lại rất đáng yêu. Lúc này trong lòng hắn lại có chút dằn vặt, Ngô Thụy như thế nào lại không thoải mái. Lúc này cảm thấy không vui nên đối đãi với khách cũng không tập trung.

Chờ buổi tiệc chấm dứt, đã muốn rạng sáng. Mọi người khuyên Trình Hi ở khách sạn một đêm, Trình Hi cự tuyệt, say khướt lái xe trở về.

Đi đến nửa đường, điện thoại đột nhiên vang lên, Trình Hi nghe điện thoại, cả người đều choáng váng. . . . Trên đường không biết bao nhiêu cái đèn đỏ, nếu nửa đêm xe lưu thông không ít, chắc chắn tai nạn xe cộ sẽ tám chín phần phát sinh.

Chờ Trình Hi về đến nhà, bên trong bên ngoài vây đầy cảnh sát, còn có cả đội phòng cháy, là nhà hắn đang cháy.

Trình Hi chân run lên, chạy thẳng vào bên trong, mọi người vây quanh đem hắn giữ lại, trưởng tôn Trình gia nếu xảy ra chuyện gì, ai cũng không chịu được trách nhiệm!

“Thụy. Thụy.” Trình Hi hô to, “Các người có hay không đi vào cứu người, bên trong có người đang ngủ”

“Thực xin lỗi, Trình thiếu gia, chúng tôi tới ngay khi phòng ở đã muốn cháy sạch sẽ, khói bay tận trời, lửa lan quá nhanh. Cậu hãy nén bi thương”

Nghe vậy, Trình Hi ngay cả mắng chửi người khí lực cũng không còn. Ngã xuống đất, tâm tình hoảng hốt. . .

48. Chương 48

Dọn dẹp lại biệt thự bị cháy đến mức tan hoang.

Mọi ngõ ngách chỗ nào không tìm, gây áp lực cho cả Trình gia, truyền thông thì không đưa tin. Chỉ nói biệt thự đã cũ, lần nữa sửa chữa lại!

“Đứng lên! Đứng lên cho ta!” Một đôi giày cao gót không chút lưu tình đá mạnh một cái.

“Umh.” Chỉ rên rỉ một tiếng, người trên mặt đất ngay cả nhúc nhích cũng không có.

Dáng người nóng bỏng, mỹ lệ xoay người đi ra ngoài, sau đó bùng một chậu nước trở về.

“Ầm” một tiếng, toàn bộ nước được đổ lên mặt người nằm trên đất.

Nước lạnh như băng, rốt cục khiến cho hắn có chút phản ứng, ngồi dậy, “Chị làm cái gì vậy!”

“Chị còn muốn hỏi em đang làm cái gì đây! Nhìn em nửa sống nửa chết như vậy khiến cho mọi người rất đau lòng!”

“ Em không phải người của chị. Chị bớt lo chuyện đi!” Hấn gãi tóc, chuẩn bị đi tắm rồi tiếp tục ngủ.

“ Nếu em không phải em trai chị , chị đã mặc kệ em từ lâu rồi! Em cũng đủ rồi, em nói em trốn học đã bao lâu? ! Cha cũng biết tình trạng của em, em nói cha còn có thể ngồi xem em như vậy được bao lâu nữa?”

“ . . . ”

“Vẫn là nói, chị muốn đem đứa nhỏ mang đi, em như vậy, có thể như thế nào đem đứa nhỏ giao cho em, chị sắp phải về Mĩ !”

“Không được, đứa nhỏ ai cũng không thể mang đi!”

Ngẩng đầu lên một cách dờ dẩn, ánh mắt mang sắc đỏ, làn da trắng bệch, tóc tai lộn xộn ,rõ ràng là Trình Hi.

Trình Ảnh bắt đầu dĩ thử dài, “ Cha đã thừa nhận đứa nhỏ này, như thế, cha sao có thể để em làm đứa nhỏ chết đói !”

“Ai nói em sẽ đem nó đói chết, bảo mẫu sẽ làm mọi việc!”

“ Vậy để đứa nhỏ ở bên cạnh cha có gì khác nhau.”

“ Làm sao không khác nhau, em là cha đứa nhỏ!”

“ Cha hay ông nội gì cũng như nhau thôi!”

“ . . . Em không tranh cãi cùng chị nữa, chị quay về Mĩ đi.” Trình Hi cầm lấy ly nước lạnh uống vài ngụm, cổ họng khô khốc rồi cuộc cũng thoải mái.

“Em.”

Thấy Trình Ảnh bỏ đi, Trình Hi suy sụp lại ngã xuống trên mặt đất, hai tháng, tuy rằng vẫn hy vọng Ngô Thụy có thể còn sống, nhưng lại hiểu được đây chỉ là mình đang an ủi bản thân, ở đồng phế tích bị cháy phát hiện một bộ hài cốt, trên hài cốt còn giữ một cái miếng ngọc, đó là lúc y hạ sinh, mình đưa cho y.

Nhìn bên ngoài, đã là ba giờ chiều, hôm nay là ngày thứ hai, vậy là đã hai tuần rồi, dù sao mình cũng không muốn biết ngày. Trình Hi thay quần áo mới, đem quần áo ướt sũng tùy ý ném trên mặt đất, chốc lát sẽ có người đến đem đi!

Trình gia có một đồng biệt thự! Chỉ là ngẫu nhiên cho rằng nơi đây an nhàn, trước khi có biệt thự mới, Trình Hi muốn tạm thời ở đây .

Đứa nhỏ đã được năm tháng, vẫn chưa có tên! Lúc bé được ba tháng, Trình Hi đã suy nghĩ được vô số tên, mạnh mẽ có, tao nhã có, cao quý có. Chỉ còn chờ chọn một cái, nhưng một hồi tất cả đều cháy! Trình Hi cũng không có tâm tình để suy nghĩ tên nữa.

Trình Hi đi vào phòng bên cạnh, dì Lý đang ôm đứa nhỏ chơi đùa.

Khuôn mặt phúng phính cùng hai khóa mắt nhỏ xinh. Tay bé đặt ở trước ngực sờ sờ. Trình Hi đặt tay bên cạnh, lập tức bị bé cầm lấy. Trong lòng có chút tư vị không rõ, là cao hứng nhưng lại thương tâm. Thụy.

“Vất vả người rồi , dì Lý.”

“Có gì đâu, thiếu gia! Có thể chiếu cố tiểu thiếu gia là phúc khí của tôi rồi!”

“Đúng rồi, dì Lý, đứa nhỏ này kêu Trình Tư”

Lại qua mấy ngày, Trình Hi bắt đầu khôi phục lại hần, trở lại trường học, lại thành quý công tử kiêu ngạo ương ngạnh, bất cần đời, trưởng tôn của Trình gia Trình Hi. . .

Trình Hi vẫn không có dũng khí báo cho cha mẹ Ngô Thụy, hấn không muốn mở miệng, nếu cha mẹ Ngô Thụy vẫn tiếp tục tìm, có thể dễ chịu hay không so với hấn hiện tại, ít nhất bọn họ cho rằng NgôThụy còn sống. Về phần đứa con Trình Tư, Trình Hi vì không cho cha mình đem đi mà đã tranh cãi không

ít, cuối cùng cũng phải đi tìm Trình Ảnh giúp đỡ, dù sao cũng là chị gái, Trình Ảnh vẫn luôn hướng về em trai.

Biết đâu một ngày, hắn sẽ nói cho cha mẹ Ngô Thụy, là hắn đã hại chết con bọn họ, nhưng hắn vĩnh viễn cũng sẽ không đem Trình Tư nói cho bọn họ biết, Trình Tư là thứ duy nhất bây giờ có thể chứng minh rằng Thụy từng là bảo bối của hắn. Nếu không phải có đứa con, Trình Hi sẽ nghĩ đến mình như vừa trải qua một giấc mơ, trong mơ hắn nhìn thấy một yêu tinh hấp dẫn, sau đó mình bẻ gãy cánh của nó, làm cho nó vì mình mà lưu lại.

Hắn còn trẻ, mới vừa biết đến ái tình, còn không có khả năng để khắc cốt ghi tâm sinh mệnh này. . . Đau đớn không thể quên được cũng sẽ theo thời gian trôi đi, cuối cùng sẽ gặp được một nửa khác, có thể nắm giữ trong tay, không có thương tổn!

Trong quán Bar ồn ào náo nhiệt, phần lớn là người trẻ tuổi mơ mơ màng màng, ngồi trên ghế đều là những đôi tình nhân.

“Hi, khỏe không, lâu rồi chúng ta không cùng nhau đi chơi nha!”

Đầu mùa xuân thời tiết vẫn lạnh, cô gái mặc áo hai dây xinh đẹp ngồi trên người Trình Hi, khuôn mặt thanh tú, đẹp nhưng không tầm thường!

“ . . .” Trình Hi không trả lời, bưng ly rượu lên rồi đứng dậy.

“Hi, hôm nay tôi về nhà anh được không ? Nghe nói anh mới đổi sang biệt thự mới!”

Trình Hi ngừng uống, nhìn chằm chằm vào người kia, khiến cô ta trong lòng sợ hãi, ” Ha....Ha....ta...tôi nói đùa thôi ...”

“ Sau này còn đùa nữa, đừng xuất hiện ở trước mặt tôi” Buông ra lời nói, Trình Hi đẩy cô nàng ra, khoác áo lên vai bước đi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đám bạn xấu bên cạnh, “Các người, muốn làm thì đi thuê phòng, đừng ở chỗ này chướng mắt!”

Trong lúc nhất thời, không khí có chút khẩn trương. Nhưng bởi vì kiêng dè thân phận của Trình Hi, mọi người đành ha ha tỏ vẻ không sao.

Bạn gái Trình Hi đương nhiên là muốn xoay chuyển tâm tình của Trình Hi nên bắt đầu tìm đề tài trò chuyện, chỉ là tâm tình Trình Hi vẫn không chút thay đổi.

“ . . . A Hi, nghe nói anh có đứa con ! Trên báo chí đăng. Đứa nhỏ của anh nhất định rất đáng yêu a.” Không chú ý tới ánh mắt không bình thường của Trình Hi, chỉ biết hắn dừng động tác uống rượu, cô nàng còn tưởng chuyện này khiến cho Trình Hi hứng thú, lại nói tiếp, “A ha, tôi thật muốn làm mẹ đứa nhỏ nha., Hi ,nếu anh muốn có người bế đứa nhỏ, tôi cũng nguyện ý.”

Còn chưa nói xong, Trình Hi đã bóp nát ly rượu trong tay. . . Người ở đây liền lấy đồ cho hắn cầm máu nhưng lại bị hắn gạt ra!

“Cút cho tôi, nếu còn để tôi thấy cô, tôi sẽ rạch nát khuôn mặt cô!”

Bị Trình Hi dọa đến chảy nước mắt, cô nàng không dám cầu xin tha thứ, lập tức chạy ra ngoài.

Mấy người bạn bên cạnh lập tức khuyên giải an ủi Trình Hi.

“Các người cũng vậy, đều cút ra ngoài cho tôi !”

Trong phòng chỉ còn lại có màn hình đang chiếu ca nhạc, những đĩa thức ăn đắt đỏ cùng những ly rượu sòng sành đã được trả tiền!

Trình Hi nhìn thấy máu trên tay không khỏi nhớ tới ngày đứa con được sinh ra, màu đỏ của phòng giải phẫu.

Ở một tiểu khu trong thành phố, những nhóm công nhân viên, phần lớn là gia đình bình thường, ngược lại là Lưu Khải Ninh xem như nhân viên có điều kiện tương đối tốt, cha hắn là uỷ viên chính trị hội nghị hiệp thương, mẹ là bí thư thị trường, gia đình luôn bận rộn, thoát nhìn địa vị không tồi, trên thực tế không biết đã gặp qua bao nhiêu người, cha mẹ hắn đối với thương trường có thể xem như hiểu biết nhưng lại hứng thú với nơi này.

Lưu Khải Ninh cầm bát canh tôm, liên tục hô ‘ nóng ’, chạy đến phòng khách buông bát canh, không ngừng chà xát tay.

“ Cậu như thế nào xằng bậy, tại sao không dùng bao tay?” Âm thanh từ phòng bếp truyền đến.

Lưu Khải Ninh mặt nhăn mày nhú, rồi lại vui vẻ cười, không có một tia khổ sở. “Đã biết, đã biết!” Sờ sờ cái mũi, tự nhiên đi vào phòng bếp.

Đặt lên khay vài món ăn, một bên xoa xoa cái tay Lưu Khải Ninh.

“ Cậu lại như vậy.” Người ở nhà bếp sốt ruột nói.

“Đã biết, đã biết, cậu so với mẹ tớ còn nói nhiều hơn a. Tiểu Thụy!”

49. Chương 49

Đồ ăn từng món được đặt trên bàn, hương thơm tỏa ra bốn phía. . .

“Cám ơn cậu đã thu nhận và giúp đỡ tớ!” Cậu như cũ cảm kích nói. Nếu không gặp được Khải Ninh, cậu còn không biết nên đi nơi nào nữa.

“A không cần khách khí, tuy rằng cậu không chịu nói là chuyện gì, nhưng, có thể giúp cậu, tớ thực vui vẻ a, hơn nữa cậu còn có thể nấu cơm ~ umh, thật sự là tiện nghi !”

“Trường học ở đó thật sự không có việc gì sao? Tại sao phải trở về đó!” Cậu có chút lo lắng, nếu vì nguyên nhân của cậu, mà làm trái quy định nhà trường, cậu không ở lại chỗ này !

“Thật sự không sao! Lần trước cậu mất tích, tất cả mọi người nói cậu vì mâu thuẫn, cậu bị Trình Hi bắt nạt Cho nên trường học không hề ép buộc chúng tớ ở lại !”

Ba tháng trước, buổi tối ngày đó, lúc Trình Hi rời đi, nhà không có một bóng người, Trình Hi không thích người ngoài ở trong phòng nghỉ nên bọn người hầu buổi tối đều đã quay về chỗ ở của mình nghỉ ngơi. Cậu chỉ tháo xuống miếng ngọc trên người cùng đồng hồ Trình Hi tặng, nhẹ nhàng thả một ít lửa, sau đó liền đi ra ngoài.

Không nghĩ tới ở bên ngoài lại gặp Khải Ninh, nguyên lai, Khải Ninh vẫn không tin Trình Hi, nhìn thấy trên báo gia đình Trình Hi hội tụ, cho nên thừa dịp trong nhà không người đến tìm hiểu một chút.

Sau đó, cậu không biết gì liền đi theo về nhà Khải Ninh, trong nhà hắn không có người, cậu nói với cha mẹ Khải Ninh trong nhà có việc, cần ở nhờ, liền được chấp thuận . Khải Ninh hỏi có nên cho cha mẹ cậu biết việc này hay không, cậu do dự rồi cự tuyệt, cậu sợ Trình Hi sẽ giống như trước thông qua bọn họ tìm được cậu.

Cậu vốn không hy vọng Trình Hi hiểu lầm cậu đã chết, dù sao chỉ cần điều tra sẽ phát hiện, trong phòng là không có ai. Nhưng mấy tháng trước, một chút động tĩnh đều không có, nghe Khải Ninh nói, Trình Hi đã về trường học. Xem ra phong ba sắp bình yên, Trình Hi đối với cậu đã hết hứng thú .

Mà việc cậu sinh đứa nhỏ, cậu không mong gặp lại nó, nếu có thể khôi phục cuộc sống bình thường như trước kia, đó thật là tốt

Chờ qua một thời gian, cậu sẽ rời khỏi nhà Khải Ninh, cậu với họ không thân cũng chẳng quen lại quấy rầy hần lâu như vậy, cậu thật sự thấy thẹn trong lòng! Gia đình Khải Ninh còn có việc cho hần. Cậu không thể cứ thế trông cậy vào hần.

“Phát gốc cái gì vậy. Mau ăn đi!” Khải Ninh thúc giục .

Gật đầu, không thêm nghĩ nữa, dù sao cậu đã muốn cùng Trình Hi không còn quan hệ

Ăn cơm trưa xong, Khải Ninh chuẩn bị đi học, cậu phải ở trong nhà.

Buổi tối bảy giờ, không sai biệt lắm hần sẽ trở về. Hiện tại là sáu giờ bốn mươi. Cơm chiều căn bản đã làm xong.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, cậu tắt bếp, ngừng công việc, chuẩn bị đi mở cửa. Ngoài cửa là một người lạ mặt.

“Xin hỏi anh tìm ai?” Là bạn Khải Ninh sao?

“A Khải không ở nhà sao?”

Cậu mở cửa, người kia có chút ngoài ý muốn nhìn cậu, “ Cậu là?”

“Tôi là bạn cậu ấy, tạm thời ở đây, vào đi, Khải Ninh sắp về rồi !” Cậu nghiêng người để người kia đi vào.

Vào phòng y rất tự nhiên ngồi xuống mở TV. Nhìn thấy đồ ăn trên bàn, y nghi hoặc hỏi, “ Cậu làm hả?”

“ Umh, cậu ngồi một lát, trong bếp còn có chút việc!” Cậu chỉ chỉ phòng bếp, ý bảo mình không thể bởi y nói chuyện phiếm, sau đó vào phòng bếp, đây là việc làm duy nhất cậu có thể báo đáp sự giúp đỡ của Khải Ninh.

Một lúc lâu, tiếng chuông lại lần nữa vang lên.

Lúc này là Khải Ninh đã về, “A, tiểu Thụy, có cơm chưa? Đói chết tớ rồi!”

“Có rồi. Mới vừa làm xong”

“Tớ giúp cậu bưng!”

Lúc hần đổi đôi dép lê, cậu liền nói, “Không cần cậu bưng, có bạn cậu tới , mau vào nhà đi!”

“A. Ai tới “

Hần vào cửa vừa, cả khuôn mặt liền nhả lại một đồng, khiến bạn hần bất mãn nói, “ Này này, cậu đối với bạn bè như vậy sao? Lạnh nhạt quá đi!”

“Nhiều lời, cậu tới làm cái gì ?” Khải Ninh vừa đi vừa hỏi.

Ngô Thụy vừa xoay đầu, hần đã muốn vào phòng bếp chuẩn bị bưng thức ăn lên. Cậu vội ngăn cản, “ Không cần cậu giúp, mau đi ra đi.”

Hần cười hì hì xoay người đi ra ngoài.

Bởi vì có khách đến, cậu lại phải làm thêm cơm. So với bình thường chậm hơn một chút.

“A a, tiểu tử, cậu không tới nha!”

Khách nhân thấy cậu đưa cơm cho, y liền hướng Khải Ninh liếc mắt.”Khó trách bình thường tan học cậu liền bỏ chạy “

“Lo ăn phần cơm của cậu đi. Tiểu Thụy, mau tới ăn cơm”

“Tớ đi làm canh đã!” Có khách làm nhiều thức ăn một chút sẽ tốt hơn.

Cậu vừa nói xong, vị khách kia lại càng cười to, cậu không rõ mình đã làm cái gì, mà Khải Ninh đối với đứa bạn đang cười của hần, ánh mắt đã có chút khẩn trương.

Chờ cậu làm xong hết mọi thứ, bọn họ hai cái ghế đã ghé sát vào nhau không biết đang nói cái gì . . . Cậu có một chút tò mò, “ Các cậu đang nói gì vậy?”

Khải Ninh xua tay, “Không có, đùa giỡn thôi!”

Người kia cũng cười ngồi trở lại vị trí của mình, mọi người bắt đầu dùng cơm!

“Đúng rồi, tôi là bạn của a Khải, Diệp Tuyên, cậu kêu là gì, nhưng đừng gọi tên đầy đủ nha! Tôi rất ghét !”
Thật sự là cách giới thiệu đặc biệt nha.

“Tôi là Ngô Thụy, trước kia cùng Khải Ninh học chung, bây giờ có chuyện nên tôi ở nhờ nhà cậu ấy.” Nghĩ lại cậu lại bổ sung thêm, “ Cậu có thể gọi tôi tiểu Thụy như Khải Ninh !”

“Không được, tôi không gọi cậu tiểu Thụy, tôi thích độc đáo, Thụy, tôi thích gọi là Thụy!” Y nhìn cậu chăm chăm, cậu một trận xấu hổ, Khải Ninh và bạn hắn thật khác xa nhau.

“ Nhìn đủ chưa?” Khải Ninh nghiêm mặt nói.

“Keo kiệt!” Diệp Tuyên cúi đầu ăn cơm.”Umh...umh, Thụy làm thức ăn ngon thật”

Thụy. Hình như Trình Hi cũng từng gọi cậu như vậy ,xưng hô kiểu này cũng không tính là đặc biệt, nhưng, không cần thiết nói cho y!

9 giờ tối, Diệp Tuyên vẫn ở lại cùng bọn họ nói chuyện phiếm, Khải Ninh thì không ngừng hối thúc y về.

“Không bằng hôm nay tở ở lại một đêm!” Diệp Tuyên nhìn cậu. Cậu lại nhìn Khải Ninh, cậu không phải chủ nhà, y là bạn của Khải Ninh, hắn là hỏi hắn mới đúng.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ, cậu còn làm loạn, chúng ta liền tuyệt giao!” Nói xong, Khải Ninh liền kéo Diệp Tuyên ra ngoài.

Diệp Tuyên cũng không phản kháng, miệng nói: “ Biết rồi, biết rồi”, miệng hướng về phía cánh cửa nói, “Thụy, tôi sẽ thường xuyên đến dùng cơm!”

Một tiếng rầm, cửa đóng lại, đây là lần thứ hai cậu thấy Khải Ninh mạnh bạo, lần đầu tiên là vì Trình Hi, lần thứ hai cư nhiên lại bởi vì Diệp Tuyên, Trình Hi cậu có thể lý giải, còn Diệp Tuyên là bạn của hắn, như vậy khiến cậu cảm thấy khó hiểu .

“Thụy, sau này tở không có ở nhà, hắn tới, đừng mở cửa cho hắn, cứ coi như không nghe!” Khải Ninh ở trong phòng đi vài vòng, hướng cậu nói.

“Như vậy không tốt lắm đâu!” Dù sao cũng là bạn của hắn nha!

“Không liên quan, cậu cũng đừng nói chuyện cùng hắn . Đừng thấy hắn giống người tốt, thật ra rất là quậy phá. So với Trình Hi chỉ có bằng không kém đâu!” Hắn ngồi vào bên cạnh cậu mở miệng.

Trình Hi? ! Hắn như thế nào lại đem Diệp Tuyên cùng Trình Hi so sánh!

“Biết tở cùng Diệp Tuyên quen nhau như thế nào không? Nhà Diệp Tuyên là buôn bán, không phải cái loại đứng đắn, nhưng bọn họ chuẩn bị hợp pháp hóa, cho nên tìm đến nhà của tở, cũng không phải hy vọng nhà tở giúp đỡ, bọn họ không cần, chỉ là cho có lệ thôi. Cấp trên đã biết hành vi của bọn họ, cũng bảo bọn họ thay đổi! . . .Lúc trước, đến nhà của tở không chỉ Diệp Tuyên, còn có tay chân của hắn nữa, khi đó hắn chẳng qua là một đứa nhỏ. . . Chúng ta là quen biết nhau như thế đó . . .”

“ Cậu như thế nào biết.”

“ Cha mẹ tở quan trường chuyện gì cũng không giấu diếm tở! Hơn nữa có một số việc không cần nói rõ, nhìn sẽ biết!”

Cậu trầm mặc. . . Bây giờ người lạc hậu chính là cậu, chỉ từ sau khi gặp Trình Hi, cả thế giới đều thay đổi, bây giờ ngay cả Khải Ninh chỉ cần đơn giản nhìn một cái cũng đã hiểu!

“Cho nên, tiểu Thụy, cậu không cần để ý đến hắn. Cậu không thích hợp cùng người như hắn tiếp xúc!”

Vậy còn cậu . . .Khải Ninh, ngay từ đầu hắn liền đem cậu trở thành bạn bè quan tâm chăm sóc! Chúng ta là có thể làm bạn sao. . .

Sau lần gặp đó, Diệp Tuyên thực sự cũng thường xuyên đến thăm, nhưng đều là lúc có Khải Ninh ở nhà y mới tới.

Điều này khiến cậu yên tâm, nếu không cậu thật sự không biết có nên hay không nghe lời Khải Ninh không cho Diệp Tuyên vào nhà.

Thời gian ở chung, cậu thật sự không cảm thấy được Diệp Tuyên cùng Trình Hi có cái gì tương tự, Diệp Tuyên thoát nhìn chính là cởi mở, là một thiếu niên hoàn toàn bình thường.

Dần dần, cậu cho rằng Khải Ninh chỉ là lo lắng quá mức.

Hôm nay là cuối tuần, cha mẹ Khải Ninh khó có được thời gian rảnh, muốn dẫn hắn về nhà ông bà, cho nên, hôm nay cậu ở nhà một mình.

Buổi tối cậu tùy tiện ăn mì gói, ngồi xõm trên sofa xem TV, tiếng gõ cửa vang lên.

Diệp Tuyên rõ ràng đứng ở bên ngoài, Khải Ninh không có ở nhà, cậu cảm thấy vẫn là nên mở cửa nói với y một tiếng. Vì vậy cậu ra mở cửa. Cửa mới vừa mở ra, y liền vào nhà.

“Cái kia, Khải Ninh không ở nhà, hôm sau mới về.” Cậu nhẹ nhàng nói, ý bảo y về đi.

“Không liên quan, tớ hôm nay tới ngủ nhờ!”

Y nháy mắt, cởi giày, rồi đóng cửa lại.

“...” Này.

“Không để cậu khó xử đâu! Tớ ngủ phòng Khải Ninh, trước kia tớ cũng thường xuyên tới đây ngủ nhờ mà!”

“Không sao, cậu là bạn của Khải Ninh...” Nói xong, cậu chuẩn bị đi ngủ, cậu đã quen ở chung với người khác.

“Tớ đói bụng, có gì ăn không?”

Y tự nhiên hỏi, cậu tự nhiên phản xạ đi nấu cho y.

“Cậu từ từ ăn, trong tủ lạnh còn, tôi đi ngủ trước đây, ăn xong để chén đặt ở đây, ngày mai tôi đem rửa!” Nói xong, cậu đi lên lầu.

“A, sớm như vậy, nói chuyện phiếm với tớ đi! Thụy!”

Đột nhiên nghĩ tới lời Khải Ninh đã nói qua, cậu cười cười tiếp tục lên lầu, tắm rửa sạch sẽ rồi nằm trên giường, thời gian quả thật còn sớm, vì thế cậu mở đèn bàn lên, lấy sách ra xem. Lật vài tờ, thấy hơi buồn ngủ, xem ra buổi tối đọc sách rất mệt. Nhắm mắt lại mặc cho suy nghĩ bay lượn, chốc lát sau đã mơ màng.

Đang mơ mơ màng màng, cái chăn hình như nặng lên, ép tới khiến cậu thấy khó thở. Có điểm giống Trình Hi trước kia cùng cậu ngủ chung, lại suy nghĩ lung tung, Trình Hi làm gì có ở đây. . . Thật vất vả để ngủ, không muốn mở mắt ra, nhưng thật sự rất nặng, cậu miễn cưỡng mở mắt ra...

“Diệp. Tuyên.”

Hắn như thế nào lại chạy đến phòng cậu, trong lúc nhất thời cậu không biết nên làm gì.

“Đây không phải là phòng của A Khải sao?” Hắn cũng mang theo nghi hoặc.

A. Khải Ninh nói đây là phòng khách.”Tôi không biết.”

Y đột nhiên nằm úp xấp xuống cười, tiếng cười ở trong phòng vang lên, khiến trên người cậu lông tơ đều dựng thẳng lên.

“Không sao, chúng ta cùng nhau ngủ vậy!” Y đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

“Nhưng, phòng Khải Ninh ở ngay kế bên, cậu ngủ phòng cậu ấy đi!” Cậu miễn cưỡng bản thân, cảm thấy không được tự nhiên.

“Không cần, chúng ta ngủ cùng nhau !” Nói xong, Diệp Tuyên vạch chăn chui vào. Cậu vội đứng dậy ”Tôi qua bên đó ngủ!”

“Không cần khách khí vậy chứ. Đến đây, chăn này rất ấm áp nha !”

Bị tay y lôi kéo, cậu lại quay về trên giường, đang chuẩn bị đứng lên, lại nghe hấn nói một câu, “Không cần nhăn nhó như vậy a, Thụy, nhìn bộ dáng người, thật giống vợ của A Khải, mọi người đều là bạn, ngủ cùng nhau thì có sao.”

Cậu âm thầm cắn răng chịu đựng , đúng vậy, ở trong mắt người bình thường ngủ cùng nhau cơ bản không có gì...Cậu nếu cùng Diệp Tuyên gây mâu thuẫn, sẽ gây thêm phiền toái cho Khải Ninh ..

Không đứng dậy nữa , cậu quyết định chịu đựng cả đêm, Diệp Tuyên cũng không phải Trình Hi, không cần phải lo sợ! Y không biết cơ thể của cậu, hơn nữa, không phải mỗi người đều đối với cơ thể dị dạng của cậu nảy sinh dục vọng. Cậu an ủi chính mình, thân thể vẫn là hơi run rẩy, đây là bản năng sinh lý.

50. Chương 50

Bên cạnh đột nhiên có người, như thế nào đều không thể quen, cậu đưa lưng về phía y, mặt hướng cửa sổ.

Lúc này cậu đã không thể kìm kềm được nữa, y lại duỗi tay ra khoác lên trên lưng cậu, cậu cho là y đang ngủ nên vô thức hành động. Đợi một lúc, y vẫn không có phản ứng, cậu cầm lấy tay y, muốn thả xuống, lại bị y cả người ép tới sát.

Cậu cảm nhận được thân thể ấm áp phía sau lưng, lập tức giãy giụa đứng lên

“ Cậu làm cái gì vậy. Đừng cử động” Diệp Tuyên không ngờ cậu sẽ đột nhiên đứng lên, mà cậu cũng không đoán được hành động kế tiếp của y là đè lên người cậu!

“ Cậu. Buông!” Cậu cố tình trấn định đối y nói.

Y duy trì tư thế, hỏi lại cậu, “ Cậu làm gì phản ứng mạnh như vậy chứ?”

Cậu bị hấn chất vấn nhất thời không nói được gì, “. . . Cậu không thích người khác cùng cậu tiếp cận. . .”

“Như vậy a.” Y có chút đăm chiêu, “ Bất quá tớ thích ôm người khác ngủ. . . Tớ là khách. . . Cậu chiều tớ một chút đi!” Y vẽ mặt nghiêm túc, nói xong, kề sát lưng cậu nằm xuống.

Cậu vì không hiểu chuyện gì, cho nên vừa nghe đã giật mình, nhưng Diệp Tuyên nói y thích ôm người khác ngủ, tựa như bình thường ôm một cái gối ôm. Y hô hấp vững vàng, tới nửa đêm, rốt cuộc chịu không được, cậu cũng rơi vào giấc ngủ.

Buổi sáng thức dậy, cánh tay Diệp Tuyên vẫn đặt trên người cậu, xoay người qua, chân hấn cũng không quy củ gác ở lên , khó trách cả người không thoải mái. Cậu lại bất động, thật sự là trong lòng như có lửa đốt! Không biết có nên gọi y tỉnh dậy hay không!

Đúng lúc , y thở dài một tiếng, thu hồi tay chân, quay đầu tiếp tục ngủ. Cẩn thận xác định y còn đang ngủ say, cậu cầm quần áo vào WC, mặc xong mới đi ra ngoài, hướng trên giường thấy y còn ngủ!

Y là khách, cậu cũng không phải chủ nhà. . . Cậu đi xuống lầu mở tủ lạnh, vẫn còn chút rau xanh, vậy làm trứng muối ăn thôi. . . Ngắm lại người kia còn đang ngủ, vẫn là nên làm nhiều một chút, chờ y tỉnh là có thể ăn!

Nhưng khi cậu đem thức ăn bưng lên bàn, thì Diệp Tuyên cư nhiên đã đang đi xuống, sắc mặt rất tốt.

“ Cậu tỉnh thật đúng lúc, tôi mới vừa làm xong điểm tâm!” Cậu nhẹ nhàng nói, đứng dậy giúp y lấy một cái chén.

Hắn nghe xong bước lại bàn ngồi xuống, thản nhiên tiếp nhận bát trong tay cậu.”Oa, Thụy, người thật sự là mẹ hiền dâu thảo nha!”

Y cố ý trêu chọc. Cậu nhất thời cảm thấy mặt đỏ lên. Cái cách ví von này cậu thật sự không thích

“Mặt đỏ kìa, Thụy, cậu cũng quá thanh tú đi!” Diệp Tuyên vừa nói vừa nhéo mặt cậu, khiến cậu sợ tới mức lập tức cầm đầu ăn .

“Khụ khụ. Khụ.” Cậu bùm miệng ho khan, Diệp Tuyên cũng kích động đi đến sau lưng giúp cậu vỗ lưng.

Một lúc lâu, rốt cục cũng hết : ”Không sao , cảm ơn”

“Điều tại tớ, cậu da mặt mỏng, tớ lại hay nói giỡn!” Diệp Tuyên thẳng thắn giải thích, trong lòng cậu ấn tượng về y lại tốt lên một chút, người hiện tại, cho dù y mắc sai lầm thì cũng không thể trách cứ y.

“Là tôi không cẩn thận!” Cậu cười cười, tiếp tục ăn. Y cũng trở lại ghế ngồi.

“A. A Khái khi nào về?”

Cậu nghĩ nghĩ nói, “ Chắc là tối nay, cậu ấy nói như vậy ”

“Vậy tớ sẽ không đi, đợi hắn trở về!”

Được rồi. Dù sao hôm nay Khải Ninh sẽ về, đồ ăn trong nhà cũng không còn nhiều, cậu cũng phải đi mua thêm. Ngồi một hồi không ai nói gì, cậu hướng Diệp Tuyên nói.”Tôi một lát nữa sẽ ra ngoài mua chút đồ ăn”

“ Chúng ta cùng đi đi! Tớ cũng muốn đi siêu thị mua đồ “

Yêu cầu của y, từ đi siêu thị mua đồ ăn đơn thuần lại biến thành đi dạo siêu thị! Kết quả hai tay chẳng có gì.

Diệp Tuyên thật sự hay nói đùa, cũng có phần hài hước, tuyệt không giống Khải Ninh đã nói. Dọc theo đường đi cậu cư nhiên cũng bị y làm cười vài lần. Ở cửa y lại nói một truyện cười, vốn cũng không muốn cười, nhưng bộ dáng Diệp Tuyên cười hì hì làm cho cậu nhin không được cũng thả lỏng cơ thể, cười theo

Kết quả khi cửa mở ra khiến cậu kinh ngạc Khải Ninh cư nhiên đã về !

“Thấy tớ về liền vui vẻ vậy sao a. Tiểu Thụy.” Khóe miệng Khải Ninh nhếch lên nhìn cậu, rồi cứng đờ khi thấy Diệp Tuyên phía sau đi vào .

Cậu vội đóng cửa lại, để đồ trong tay xuống mặt đất, tiếp tục nhận đồ trong tay Diệp Tuyên. Khải Ninh tức giận. Hắn tức giận vì cậu cho Diệp Tuyên vào nhà? ! Nhưng, Diệp Tuyên là bạn hắn a. Hơn nữa, ngoài Khải Ninh ra Diệp Tuyên là người , duy nhất cùng cậu tự nhiên nói chuyện, miễn cưỡng có thể xem như là bạn.....

“A Khải, về sớm như vậy a!” Diệp Tuyên như thường ngày thấy Khải Ninh liền chạy tới vỗ vỗ vai hắn.

“Sao cậu lại tới đây!”

“Tớ đến chơi a!” Diệp Tuyên đáp một cách sáng khoái.

“ Cậu Đến đây lúc nào!?” Khuôn mặt tuần tú của Khải Ninh dường như bốc hỏa .

“Đem qua!”

“Cái gì. Vậy cậu có phải hay không. Có phải hay không.” Khải Ninh một câu nghẹn ở trong miệng nửa ngày cũng không có nói ra được. Diệp Tuyên tiếp lời ”Đúng vậy, tớ ở đây ngủ một đêm!”

Khải Ninh vừa nghe, bật người mắng, “ Cậu hỗn đản, đã nói không được trêu chọc Ngô Thụy!”

“Thụ cũng không phải chỉ có cậu có thể làm bạn, tớ cũng là bạn của cậu ấy, làm sao lại trêu chọc chứ !” Diệp Tuyên nói xong quay lại nhìn cậu. Mà cậu cũng đang nhìn bọn họ.

“Tiểu Thụ, tớ còn chưa ăn, sáng sớm đã lái xe trở về!”

Cậu thấy vậy liền khẩn trương, “ Cậu uống nước trái cây, ăn bánh mì trước đi! Tớ đi làm cơm trưa.”

“Umh!” Khải Ninh đảo mắt khôi phục lại phong độ vốn có. Nhưng hôm nay khẩu khí của hắn. Dường như có chút làm nũng. Cậu đi vào nhà bếp, liên tục đem một đám gói to gói nhỏ bỏ vào tủ lạnh, chỉ để lại phần cần dùng.

Lúc đang làm cậu nghe được bọn họ ở ngoài cãi nhau.

“ Cậu làm chậm quá đi” Câu này là Diệp Tuyên nói.

“ Cậu nói bậy bạ gì vậy. Cậu cho là ai cũng giống cậu sao, tôi không cho phép cậu làm càn.” Âm thanh phần nộ này là của Khải Ninh.

“Nói bậy? Ít giả bộ đi. Cậu nếu không cùng tớ giống nhau, cậu làm sao lại để ý như vậy chứ. Cậu thật biết đùa nha, a Khải. Chính mình không ăn lại không cho người khác ăn. Tớ hôm qua rất ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ nha, cho cậu một cảnh cáo, tớ sẽ ra tay Chúng ta đều dùng bản lĩnh đi.” Diệp Tuyên nói sâu xa, cậu không biết bọn họ đang nói cái gì, đi thẳng vào bếp.

Lúc cậu đi ra thì thấy hai người trên sofa đang đánh nhau, đây là làm sao vậy. Mới vừa rồi còn rất tốt mà.

Thấy cậu sững sờ tại chỗ, bọn họ im lặng dừng tay, Diệp Tuyên nở nụ cười, “ Khiến cậu sợ, Thụ, chúng ta đùa giỡn thôi, trước đây cũng thường xuyên như vậy!”

Khải Ninh phũ phũ quần áo cũng phụ họa theo, “Tiểu Thụ đừng lo lắng, chúng ta hay đùa giỡn lắm!”

“ Vậy là tốt rồi. Các cậu tiếp tục chơi đi, tôi đi nấu cơm ”

Ăn xong cơm , mọi người vẫn là như trước, bọn họ hai người trò chuyện, cậu nghe, lâu lâu cũng nói mấy câu . Ai biết bọn họ nói chuyện một hồi tự nhiên nói tới Trình Hi, cậu khó có thể kiềm chế dựng lỗ tai lên nghe.

“ Cậu biết không? Người nhà tớ nói Trình Hi có một đứa con !”

Tim cậu liên tục đập nhanh, mà Khải Ninh hừ lạnh một tiếng khinh thường.

“Quả nhiên lợi hại nhaa. Ha ha. Không nghĩ tới cái loại như Trình Hi cũng có phụ nữ sinh con nối dõi cho, còn tưởng rằng hắn sẽ không lưu tình mà xóa sạch chứ, nghe nói trước kia có một cô gái có thai , chạy tới uy hiếp Trình gia, kết quả bị Trình Hi bức phá thai , phí phẫu thuật cũng phải tự mình bỏ ra. Lần này a, có ẩn ý nha” Diệp Tuyên thần bí nói.

Trong lòng cậu cũng rất hoảng sợ, Trình Hi không phải rất thương trẻ con sao?!

“ Cậu nói nhiều như vậy làm cái gì?” Khải Ninh tựa hồ trời sinh cùng Trình Hi không hợp nhau, vừa nghe Diệp Tuyên nhắc đến hắn, lập tức không kiên nhẫn.

“Gia đình hắn, tớ đương nhiên biết, Trình thị tài phiệt rất lớn a.”

“ Cậu ít đặc ý đi, trong mắt người khác chẳng phải cậu cũng gây nhiều tội lỗi lắm sao!” Khải Ninh châm chọc trả lời.

“ Người khác cũng chính là cậu phải không?”

Diệp Tuyên vừa hỏi, khiến Khải Ninh không thể nói gì nữa, vài giây sau mới trở mình liếc mắt một cái, “Không nên nói lời vô nghĩa như vậy!”

“Hắc hắc, a Khải tớ thật là nghiêm túc nha.”

Khải Ninh đột nhiên trừng mắt y”. Tôi đây nói cho cậu biết, tôi cũng rất nghiêm túc!”

Lời nói bọn họ thật đúng là không đầu không đuôi, chỉ có bọn họ mới hiểu, đúng là bạn bè a!

51. Chương 51

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong, Diệp Tuyên quyết định đi về!

Khải Ninh từ lúc Diệp Tuyên về có chút cúi đầu dăm chiêu, cậu tốt nhất là không nên quấy rầy, lên lầu trở về phòng, nhưng lại không được tự nhiên. Diệp Tuyên nói phòng này trước kia là của hắn, Khải Ninh nói đây là phòng khách khiến cậu không hề hoài nghi, còn cảm thấy phòng khách bố trí thật chu đáo. Nghĩ lại làm mình đỏ mặt

Tắm rửa xong, cậu quyết định nói với Khải Ninh sẽ rời khỏi đây, cậu không thể cứ ở mãi trong nhà Khải Ninh, cho dù là bạn bè, quấy rầy lâu như vậy cũng phải đến lúc tạm biệt .

Lau khô tóc, cậu lại xuống lầu, Khải Ninh vẫn còn ngồi ở sofa.

“Khải Ninh, tớ cũng quấy rầy cậu lâu như vậy rồi, ngày mai tớ quyết định dọn đi!”

“ ” Ánh mắt hắn có chút mơ màng như là không nghe rõ cậu nói gì, cho nên cậu lặp lại lần nữa.

“Tiểu Thụy, cậu không cần khách khí cùng tớ, cậu xem, cậu ở nhà của tớ, tớ sẽ không cần ra ngoài để ăn, hơn nữa nhà cũng được lau chùi sạch sẽ! Cậu tiếp tục ở lại đi!” Khải Ninh kéo cậu ngồi vào bên cạnh hắn.

“ ” Trong mắt cha mẹ, cậu đã mất tích một năm, không biết bọn họ còn ở Anh hay không, còn giữ số điện thoại cũ hay không, nhưng, sống nhờ ở nhà Khải Ninh cũng không phải là kẻ lâu dài.”Không được, cảm ơn cậu. Tớ cuối cùng cũng phải đi thôi, tớ sẽ tự chăm sóc mình”

Khải Ninh trầm mặc hồi lâu, mới nói, “ Cậu muốn đi đâu? Người nhà cậu không phải ở Anh sao? Cậu cũng nói cậu không cần đi Anh mà!”

“Nhưng mà, tớ vẫn có họ hàng ở trong này! Tớ sẽ đi tìm bọn họ!” Cậu biết cậu không thể giải thích rõ ràng, theo cá tính của Khải Ninh nhất định lo lắng cho cậu, “ Hơn nữa thiên hạ rộng lớn mệnh mỏng, không có cái gì là vĩnh cửu, tớ sớm muộn gì cũng phải đi, cậu không cần lo lắng!”

Khải Ninh vẫn không nhúc nhích, một hồi lâu mới miễn cưỡng cười, “ Đúng vậy, thiên hạ rộng lớn mệnh mỏng,... cậu ngày mai muốn đi sao?”

Cậu gật đầu, nếu đã muốn nói lời từ biệt , không có lý do gì lại chối bỏ.

“Chắc cậu rất thoải mái a, tiểu Thụy. ” Hắn nhìn chằm chằm cậu nói một câu.

Cậu cúi đầu, vốn chỉ là ở nhờ, cậu không muốn gây thêm phiền toái cho hắn, hắn lại nói là cậu sai Một lúc lâu cậu ngẩng đầu, Khải Ninh vẫn ngồi tại chỗ nhìn cậu, nhưng vừa rồi, biểu cảm trên mặt hắn rõ ràng là giận dữ

“Sao, sao vậy? ” Cậu ấp úng, nghi hoặc.

Cậu vừa mở miệng, hắn liền đứng lên, cậu cũng vội vàng theo hắn đứng lên. Hắn vóc dáng so với cậu cao hơn, cậu đột nhiên cảm nhận được có một cái gì đó thật lớn mạnh! Làm cậu không khỏi lui lại mấy bước.

“Đây là cái gì?” Hắn đột nhiên xốc áo của cậu.

“Cái gì?” Cậu khó hiểu hỏi lại, Khải Ninh như thế nào đột nhiên thô bạo.

“ Cậu chính là vì vậy mà rời đi phải không? Cậu muốn đi tìm Diệp Tuyên sao? Cậu cảm thấy hắn so với tớ tốt hơn có đúng hay không?”

Hắn không ngừng lớn tiếng quát, khiến cậu càng thêm rối rắm, cậu rốt cuộc làm sai cái gì ? Cùng Diệp Tuyên lại có quan hệ gì chứ? !

“ Cậu còn giả vờ, Tiểu Thụy! !” Hắn kéo cậu tới WC, đem cậu đẩy vào tấm gương bên cạnh, xé mở quần áo của cậu .

“Đây là cái gì?” Khải Ninh để cậu nhìn vào gương, cậu cũng thấy rõ ràng , ở xung quanh cổ có mấy chỗ tím hồng.

“Tớ không biết.” Cậu thật sự không biết lúc nào bị như vậy .

Khải Ninh mở vòi nước, cầm lấy khăn mặt vắt rồi bắt đầu mạnh mẽ chà xát những chỗ tím hồng, khí lực lớn đến nỗi cậu không thể thở.

“Khải Ninh. Đau, cậu buông ra.” Cậu cầm lấy tay hắn, chỉ thấy hắn hé ra khuôn mặt giận dữ , “A a. Buông ra.” Cậu một phen đẩy hắn, chạy ra ngoài, Khải Ninh như vậy, rất giống Trình Hi !

Khải Ninh không chú ý bị cậu đẩy ra , lập tức đuổi theo, “Tiểu Thụy, cậu đừng chạy! Cậu chạy cái gì. Hay là các cậu thật sự làm!”

Làm. Làm cái gì. Chẳng lẽ hắn cho rằng cậu cùng Diệp Tuyên. Cho rằng cậu cùng hắn. lời nói Khải Ninh rất kỳ quái. Cậu chạy vài bước đã bị hắn tóm được.

” Quá đáng. Tớ chỉ rời đây một ngày mà thôi.” giọng nói Khải Ninh tràn đầy ảo não.

“ Cậu không cần nghĩ lung tung a, Khải Ninh, tớ cùng Diệp Tuyên chính là ngủ cùng nhau thôi! Cái gì cũng chưa làm.”

Cậu muốn giải thích, nhưng lại bối rối, dường như khiến Khải Ninh càng thêm hiểu lầm! Hắn đột nhiên đem cậu đẩy ra, cậu chật vật lui về phía sau, té xuống sô pha.

Cậu nín thở: “Khải Ninh.”

“Đừng nói chuyện với tớ!” Hắn lớn tiếng quát lên, thanh âm lớn đến mức khiến cậu rụt người lại.

Cậu không dám mở miệng, nhìn hắn bên cạnh đi tới đi lui, trong lòng bất ổn. Khải Ninh luôn luôn ôn hòa, trừ lần trước không tốt khi đối mặt Trình Hi, đây là lần đầu tiên hắn tức giận từ khi bọn họ ở chung. Cậu không thể thích ứng khi thấy hắn thay đổi một cách đột ngột như vậy.

Trong đầu một mảnh trống rỗng , không biết nên hình dung tình cảnh này như thế nào.

Mạnh mẽ không phải luôn luôn kiên cường, Cậu lại không cứng rắn như vẻ ngoài của mình. Cậu ngã trên sô pha không dám cử động mạnh, tiếng gầm vừa rồi của Khải Ninh vẫn còn quanh quẩn bên tai, cậu sợ lại làm chuyện gì không đúng!

“Thực xin lỗi. Tớ không phải cố ý!” Khải Ninh đột nhiên cười, ngồi chồm hổm trước mặt cậu.

“Không sao Tớ phải lên ngủ, sáng mai tớ đi!” Nói xong, cậu bước qua hắn, hướng lầu đi lên.

Tuy rằng Khải Ninh đã khôi phục bình tĩnh, nhưng cảm giác bị hắn dọa vẫn còn.

Bước nhanh trở về phòng, đóng cửa lại, đi tới bên giường, ngẫm nghĩ một hồi cậu lại đứng dậy, lần đầu tiên ý niệm khóa cửa nổi lên trong đầu! Mà cậu cũng quả thật làm như vậy!

Đắp chăn trùm kín người lại, cậu vẫn áy náy mình không tin tưởng bạn bè!

Như là hưởng ứng tâm tình của cậu, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

“Tiểu Thụy. Cậu ngủ chưa? Tiểu Thụy.”

Cậu không biết như thế nào, trực giác nói cho cậu biết không nên để ý! Cậu kéo chăn, một lát sau, tiếng đập cửa ngừng.Trong lòng yên tâm, nhưng đột nhiên lại nghe âm thanh chuyển động.

Cậu ngồi dậy nhìn chằm chằm cánh cửa mở . Khải Ninh cầm trong tay một cái chìa khóa. Đây là phòng hắn, hắn đương nhiên là có chìa khóa!

“Nguyên lai cậu không ngủ a. Tiểu Thụy. Vừa rồi như thế nào không lên tiếng !” Thanh âm Khải Ninh có chút trách cứ.

“Tớ Tớ vừa rồi đang suy nghĩ nên không nghe Cậu làm sao vào được!”

“Tớ tìm cậu có việc! Cậu không ngại chứ!”

Nhìn thấy hần đóng cửa đi đến bên giường ngồi xuống, cậu không dám nói gì. Hôm nay, theo bình thường thì cậu sẽ không nghĩ gì, nhưng , hôm nay cậu không muốn cùng Khải Ninh nói chuyện, hành vi của hần hôm nay không thích hợp.

“ ”

Thấy cậu trầm mặc, Khải Ninh nở nụ cười, “Tiểu Thụy. Cậu ngày mai đi rồi, tớ có việc nhất định phải nói với cậu. ”

“Không thể ngày mai nói sao? !” Cậu như bình thường nhẹ nhàng nói, tay ở phía sau đã siết chặt lại!

“Không thể!” Khải Ninh nghiêng người về phía trước, để cậu thấy rõ vẻ mặt của hần, con mắt đen khiến cậu thấy vẻ nghiêm túc trong đó.”Tiểu Thụy. Kỳ thật tớ vẫn thích cậu. Cậu biết không? ”

Cậu nuốt nước miếng, không nghĩ sự việc lại như thế. ” Cậu là bạn tốt nhất của tớ, tớ đương nhiên cũng thích cậu!”

“Không phải, Tiểu Thụy! Không phải kiểu bạn bè! Tớ đối với cậu. Tớ đối với cậu. ” Khải Ninh có chút kích động , hần bắt lấy bả vai của cậu lay động. Tuy cậu bị hần làm cho hoảng sợ nhưng vẫn cố gắng nói.

“Không phải, Khải Ninh! Không phải! Chúng ta là bạn bè. bạn bè ”

“Không cần cự tuyệt tớ! ! !”

Ồ. Nói được một nửa thì Khải Ninh lập tức ngăn chặn, dùng tay bịt kín miệng cậu. Động tác này khiến cả người hần đề lên người cậu, tuy rằng cách chặn nhưng vẫn làm cậu nghĩ đến cảm giác trối buộc của Trình Hi! Khải Ninh trước mắt rất giống Trình Hi, cậu đá chân hần muốn đứng lên.

Nhưng khí lực của cậu thắng không được Trình Hi cũng thắng không được Khải Ninh. Cuối cùng cũng chỉ đổi lấy tình trạng kiệt sức thở dốc mà thôi, mà tay của cậu cũng gãy ra để lau nước miếng đang chảy

Thấy cậu dùng lực, Khải Ninh thả tay ra, “Tiểu Thụy. Tớ sẽ đối tốt với cậu! Cậu xem, cậu ở đây, chúng ta cùng nhau vui vẻ!”

Cậu lắc đầu, Khải Ninh hần cư nhiên lại mang loại tâm tư này! Cậu lại nghĩ hần là bạn tốt của cậu. Cậu quả nhiên không nên tin tưởng bất cứ kẻ nào, không tin tưởng sẽ không bị phản bội đến đau khổ như thế này.

“ Cậu tiếp cận tớ đều là vì lý do này sao?” Thanh âm của cậu không kiềm chế được run run! “Vì vậy cậu mới đối tốt với tớ phải không?!”

Khải Ninh không trả lời, cũng không phủ nhận! Mắt của cậu cay cay ! Ban đêm thật lạnh, kỷ niệm trở nên hỗn độn. hần là bạn của cậu, người bạn duy nhất. Nguyên lai, là cậu sai rồi.

“Tiểu Thụy, tớ sẽ đối với cậu còn tốt hơn so với bạn bè! Cậu là đặc biệt. Tiểu Thụy”

Khải Ning lặp lại tên cậu một cách máy móc!

Khải Ninh nói thích cậu. Là thích. Hần đem cậu so với con gái mà thích sao?

Cậu đột nhiên cảm thấy rùng mình, tựa như khi đang ở cùng Trình Hi! Mùi đàn ông trên người Khải Ninh cứ quanh quanh quẩn quẩn. Cậu không muốn Khải Ninh biết bí mật của cậu. Cậu đã không còn có thể tin tưởng hần nữa

52. Chương 52

“Khải Ninh. Tớ đã biết rồi! Cậu buông tay tớ ra được không!” Cậu ôn nhu khuyên . “ Cậu cũng thích tớ sao? Không, cậu chấp nhận tớ sao?” Hấn càng cúi xuống, cơ hồ đem mặt áp sát mặt cậu, cậu sợ đến mức phải gật đầu. Hấn cười, nụ cười cực kỳ sáng trong đêm tối! “Thật tốt quá, tiểu Thụy, tớ chỉ biết cậu nhất định sẽ chọn tớ!” Hấn buông cậu ra rồi nhìn từ trên xuống dưới . Nhưng mà động tác kế tiếp của hấn khiến cậu ngỡ ngàng, Khải Ninh đứng bên cạnh bắt đầu cởi quần áo! Cậu ngăn lại cơ thể run rẩy, “Làm gì vậy. Khải Ninh.” Tay hấn chậm một chút cũng không có, “Cùng nhau ngủ a!Cậu không phải nguyên ý chấp nhận tớ rồi sao? Đây là chuyện bình thường nha!” Đó là. Đó là do cậu bị hấn dọa mà. Nếu không cậu chẳng có lý gì mà chấp nhận! “Nhưng Nhưng” Cậu vắt hết óc nghĩ lý do, trong khi cậu còn lắp bắp, trên người hấn chỉ còn cái quần lót, nhìn thật không ra, Khải Ninh ngày thường bộ dáng thư sinh, dáng người còn kém cỏi hơn Trình Hi! Mà lúc cậu cúi đầu tránh né hấn, hấn đã đi vào bên trong. “.” Cậu lập tức hướng phía ngoài đi ra, nhưng Khải Ninh phản ứng rất nhanh, đem thân thể cậu kéo lại. “Tiểu Thụy! Cậu và Diệp Tuyên cùng nhau ngủ, tại sao không chịu ngủ cùng với tớ? !” Nguyên lai là nguyên nhân này. Khải Ninh đột nhiên nói ra tất cả là vì Diệp Tuyên! Nhìn đến ánh mắt phần nộ của Khải Ninh, cậu nhớ lại Trình Hi cũng có loại ánh mắt này, tốt nhất lúc này ngàn vạn lần không nên phản kháng, bằng không sẽ không có tác dụng. Cậu nén sợ hãi, cười “Không phải, tớ ngay từ đầu chỉ bị dọa thôi!” “Vậy cùng nhau ngủ đi” nói xong hấn kéo cậu nằm xuống. Hai người không nói gì, cậu chờ Khải Ninh ngủ nhưng hấn lại ôm cậu, cầm không ngừng cọ vào tóc cậu. “Đúng rồi. Thiếu chút nữa quên.” Hấn đẩy cậu ra, rồi hít hà cổ của cậu, cậu kinh ngạc mà hét toáng lên! “Gọi tên Diệp Tuyên hỗn đản ấy đi!” Khải Ninh càng hít càng dùng sức, phạm vi cũng càng lúc càng lớn! Dần dần chuyển thành vừa liếm vừa hôn. Thân thể nóng bỏng của hấn ma sát cơ thể cậu, hô hấp bắt đầu dồn dập. Ngày đó ở với Trình Hi, cậu đã biết chuyện gì sẽ xảy ra. “Khải Ninh. Cậu buông ra. Tớ xin cậu” Sự tình phát triển như thế, chỉ sợ không thể khống chế được. Nhìn thấy dục vọng trong mắt Khải Ninh, cậu sinh ra tuyệt vọng! “Tiểu Thụy. Tớ muốn cậu.” Hấn quả nhiên kích động! “Không được. Không được.” Khải Ninh.” Cậu thét chói tai, cởi quần áo còn có thể còn lại gì. Thanh âm của cậu khiến Khải Ninh nhíu mày lại, “Tiểu Thụy, tuy rằng nơi này cách âm không tồi, nhưng ban đêm vẫn nên im lặng tốt hơn!” Nói xong hấn cùng Trình Hi làm động tác giống nhau, điên cuồng hôn cậu. Cậu hoảng đến muốn chết, trong ngực kịch liệt đập phồng! “Tiểu Thụy, tớ biết cậu vừa rồi chính là qua loa cho có lệ. Ngày mai cậu vẫn sẽ đi! Tớ thật sự thích cậu! Chẳng lẽ cậu không có cảm giác sao? Cậu lại không có chỗ để đi, tiếp tục ở tại chỗ này không phải tốt hơn sao.” Diệp Tuyên hấn cũng muốn cậu, nhưng tớ cùng hấn không giống, hấn chỉ là chơi đùa, còn tớ là thật lòng! Tiểu Thụy, cậu đừng trách tớ. Một ngày nào đó cậu sẽ hiểu.” Hấn nói xong, vén áo cậu lên, lau nước mắt cho cậu. Cậu cảm giác được hấn ngậm nhũ đầu của mình. Thân thể run nhè nhẹ, sợ hãi, nhưng cậu biết rõ đó cũng là khoái cảm! Cậu cảm thấy xấu hổ đến cắn chặt răng. Lung tung sờ soạng một hồi, hấn liền vội vàng đem cậu trở mình, đầu lưỡi dọc theo lưng trượt xuống rãnh mông! Sau đó đi vào chỗ khe, hấn chẳng lẽ muốn. Quả nhiên, hấn liếm nơi đó cho ướt, cư nhiên như thế nào đầu lưỡi đi vào. Trời Cậu vận vẹo chỉ đổi lấy áp chế càng mạnh! “Không nên cử động” Âm thanh trầm thấp của Khải Ninh vang lên, cậu chấn động, biết hấn sẽ nhịn không được . Lại miễn cưỡng âu yếm trong chốc lát, hấn liền than nhẹ một tiếng, đem vật cứng rắn để tại khẩu huyết. “A a.” Nơi đó đã lâu không hoạt động nay lại bị mạnh mẽ ép mở ra. Cậu đau đến muốn mức chết, phía sau truyền đến hơi thở của Khải Ninh, cái mông bị hấn vuốt, “Tiểu Thụy, thả lỏng, bên trong cậu rất chặt Âm thanh dục tình có thể nghe một cách rõ ràng. “Đúng, thả lỏng! Tiểu Thụy!” Đây chẳng qua chỉ là đau đớn nhất thời, dù sao lúc Trình Hi còn nhốt cậu, cơ thể của cậu đã bị hấn làm đến phi thường mẫn cảm, không ngờ, sự nhạy cảm chồng chất trong mấy tháng qua bây giờ đều bộc phát. Cậu rên rỉ , người phía trên càng thêm vui vẻ, chỉ vài cái trều sáp, cậu bắt đầu phối hợp vận vẹo thân thể, thậm chí bắt đầu co rút nội vách, khoái cảm càng tăng cao! Nếu miệng bị chặn lại, cậu sẽ không hoài nghi chính mình lại đâm dăng như vậy! “Tiểu Thụy, thật tốt. thật thoải mái. Cậu muốn đem tớ cắt đứt à !” Khải Ninh nhả nhận không còn tồn tại nữa, trong miệng phun ra toàn từ ngữ thô lỗ, cũng vì lời nói của hấn mà cậu lâm vào khoái cảm cô trụ phân thân của hấn. Thân thể cuồng loạn, đầu óc lại thanh tỉnh , vì là ban đêm, Khải Ninh vì dục vọng nên vội vàng, cho nên bí mật của cậu cũng xem như tạm thời được bảo vệ.

Mồ hôi trên người hấn rơi xuống lưng , khiến làn da mẫn cảm của cậu không khỏi run rẩy! Sức ép dây dưa

mấy giờ, rốt cục cũng yên tĩnh lại. “Thực xin lỗi.” Hấn nằm ngửa trên giường nói, ngày xưa hấn vẫn hay tựa đầu trên vai cậu. Hấn lặp lại nhiều lần ba chữ này, nhưng cậu thật sự không có cách nào tha thứ cho hấn! “Tiểu Thụy. Tớ thích cậu. Thật sự.” Cậu muốn nói gì đó, nhưng nói không nên lời. Tất cả trở nên xa lạ, không có gì có thể cứu vãn! Diệp Tuyên, y cùng Khải Ninh đã thành công trong việc khóa chặt cậu, cậu chính là bị y thăm hại! Vốn Khải Ninh không hề như vậy, bọn họ ở chung đã lâu cũng không có gì, hiện tại xem như toàn bộ xong cả rồi! Vẫn không nhúc nhích, cậu chỉ có thể giả vờ ngủ! Làn da trên người do bị chần nệm chà sát nhiều quá mà đỏ ửng lên, cảm giác đau rát vẫn không hề suy giảm. “Tiểu Thụy. Tớ có thể giải thích.” Hấn thở dài, “. Chính là, tớ không hối hận khi làm như vậy.” Cậu không ngủ được cho đến sáng hôm sau, Khải Ninh thì không ngừng vuốt ve cậu, hấn cũng không ngủ! Buổi sáng. Yên lặng mặc quần áo, Khải Ninh tinh thần phấn khích hỏi, “Tớ hôm nay không đi học, tớ ở nhà cùng cậu được không?” Kỳ thật hấn chỉ là muốn thăm dò xem cậu có đi hay không. “Hôm nay là thứ hai, đương nhiên phải đi học! Cậu đi đi. Trưa muốn ăn gì.” Cậu giống ngày thường hỏi. “.” Hấn kinh ngạc mấy giây, sau đó cao hứng nói, “Tùy. Cậu không cần làm, nghỉ ngơi cho tốt, trưa tớ mang cơm trở về!” Cậu “umh” một tiếng. Nhìn thấy hấn đang cài nút thắt, cậu đi qua giúp hấn, hấn ngược lại toàn thân cứng đờ, “Được rồi, đi nhanh kéo muện, nhớ mua điểm tâm trên đường, mau đi đi” Cậu vẫy vẫy tay nhắc nhở hấn. Phía sau vô cùng đau đớn, cậu cố gắng cử động cơ thể, thay quần áo Khải Ninh đem tới. Kiên quyết bước ra ngoài. Suốt đêm qua mưa tầm tã. Cậu lơ đãng bước trên đường, chẳng hay va phải một đám thiếu niên, “Thực xin lỗi” cậu đầu cũng không ngước lên, liên tục xin lỗi. Nhưng bọn họ không buông tha mà còn bắt lấy tay cậu. “Này, đụng trúng ta mà còn muốn đi hả!” “Đúng thế. Đâu có đơn giản như vậy chứ. Đại ca chúng ta còn chưa cho phép người đi!” “Thực xin lỗi. Tôi không phải cố ý!” Đây không phải là bắt nạt kẻ yếu sao. “Cậu là Tiểu Thụy!” Bên cạnh đột nhiên vang lên âm thanh quen thuộc. “Cậu cúi đầu làm tớ cũng không nhận ra. Cậu như thế nào tới chỗ này.” Cậu ngửa đầu, Diệp Tuyên! Nhớ tới chuyện y làm ở cổ, cậu quay đầu bỏ chạy, không để ý đến tiếng hét của hấn. Bạn của hấn cũng la lên ‘bệnh thần kinh!’ “Đại ca, người đó là ai thế?” “Một người bạn!” Diệp Tuyên không kiên nhẫn giải thích, “Các người cứ chơi đi, ta có việc” “Đại ca, hôm nay không đi Bar à!” “Đại ca muốn đuổi theo cậu trai kia à. Hấn chạy mất rồi! Hôm nay cùng đi chơi đi” Bên cạnh vài người lôi kéo khuyên nhủ Diệp Tuyên, có cơ hội được đi ngủ gì lại không đi! Diệp Tuyên nhìn thấy thân ảnh đã chạy xa, ngẫm lại cũng có lý, chơi xong rồi qua nhà Khải Ninh tìm hấn, dù sao hôm nay cũng rảnh. “Đi thôi!” Diệp Tuyên phẩy tay, hướng mục tiêu mà đi. *** “Thật xin lỗi. Hôm nay chỗ này đã được bao rồi?” “Mất hứng a.” Diệp Tuyên nhún mày, mấy tiếng than phiền lập tức im bặt. “Thực xin lỗi, Diệp thiếu gia! Thật sự đã có người bao hết!” Người quản lý khó khăn giải thích. Người giàu có thật phiền toái, bỗng chốc lại đến hai người, phòng khách quý nhất lại có một, thật không biết phải làm sao. _____ Hết

53. Chương 53

“Nếu không thì ngài có thể chọn những gian phòng khác.” Lý do thật khéo léo.

Diệp Tuyên đổi mấy thứ này vốn không có hứng thú, nhưng mà phải đổi phòng thì người nào trong lòng cũng không thoải mái! Đang suy nghĩ có hay không chấp nhận một chút, phía sau đã vang lên một câu giễu cợt.

“Ai nha, không nghĩ tới Diệp thiếu gia với nơi này cũng có hứng thú nha!” Tựa vào hành lang, nhân vật đang soi mói chính là Trình Hi!

Không phải oan gia không đụng đầu!

Diệp Tuyên cùng Trình Hi kỳ thực bọn họ vốn có quen biết. Diệp Tuyên cũng chú ý đến Trình Hi. Hai người gia đình đều có thể lực, cùng là thú đội lột người! Nội tâm đều tà ác giống nhau, nhưng nguyên nhân khiến bọn họ ghét nhau, thù hằn lẫn nhau đều là vì một cô gái, một thiếu niên bình thường mười bốn tuổi

có lẽ vẫn là khó hiểu thế sự, nhưng Diệp Tuyên lại sinh ra trong gia đình hắc đạo, được nuông chiều từ nhỏ, rượu và gái đẹp là điều không thể thiếu đối với hắn

Bạn gái của Diệp Tuyên quyền rũ Trình Hi, Trình Hi có thịt đưa đến bên miệng, chẳng lẽ không ăn, nhưng cô ta lại cố tình che giấu mọi chuyện, khi Diệp Tuyên biết, hai người chính thức kết thù kết oán! Thật không phải Diệp Tuyên thương bạn gái hắn, mà đó là mặt mũi của người đàn ông, không thể để bị cầm chừng! Nếu Trình Hi thân phận không khác biệt, Diệp Tuyên tuổi trẻ khí thịnh, tránh không được đổ máu! Cuối cùng, hai người đánh một trận rồi mới êm xuôi.

Diệp Tuyên trong lòng đang khó chịu, bây giờ thấy Trình Hi không giận mà lại cười, “Nơi đó so được với cậu a, Trình gia thiếu gia thật uy phong a, đến bạn bè xấu cũng qua lại”

Trình Hi cũng không để ý, cười lạnh một tiếng, “. Nếu Diệp thiếu gia đến đây, không bằng cùng nhau vào chơi đi!”

Diệp Tuyên vốn định nói vài câu rồi về, nhưng vừa thấy cừu nhân trong mắt châm chọc, lại thay đổi ý niệm trong đầu, hắn nghĩ mình sẽ không đi nên mới nói như thế phải không? Ta lại có thể nào như ý nguyện của mi, mi dám nói, ta liền dám đi!” Được Các anh em, Trình gia thiếu gia mời khách, chúng ta sẽ không khách khí !”

Hắn đến gần Trình Hi, cười nói ”Tốn kém rồi”

Phòng dành cho khách quý lớn như vậy, thực sự mới xứng! Cả trai lẫn gái bên trong nhìn thấy Diệp Tuyên đi vào, đã có người lập tức nhận ra hắn. Có thể cùng Trình Hi chơi đùa, tự nhiên sẽ không là người bình thường, gia tộc xí nghiệp có thể ngang hàng.

Thấy Diệp Tuyên thanh tú đẹp trai, nhiều cô gái chụm đầu lại xầm xì. Trình Hi giống ác ma, mà Diệp Tuyên lại ngụy trang giống thiên sứ!

Diệp Tuyên một bên cùng phụ nữ nói chuyện, một bên đánh giá Trình Hi đang ngồi một mình uống rượu.

“Các cô luôn ở với tôi, sao không đi tìm Trình thiếu gia?” Diệp Tuyên hướng xung quanh mà nói.

“Ai nha. Hi căn bản không để ý tới con gái a.”

“Đúng vậy, gọi chúng tôi đến nhưng lại không cần chúng tôi, chỉ một mình uống rượu!”

“Aizzzz. Thật sự là chỉ có thể nhìn không có thể ăn a!”

Diệp Tuyên nói trúng chỗ thương tâm của các cô nàng, bọn họ lập tức thở dài .

“Vậy các cô biết nguyên nhân không?” Diệp Tuyên tò mò cười hỏi.

Chúng mỹ nhân lắc đầu. Diệp Tuyên trong lòng âm thầm cao hứng, vậy là hắn đã gặp chuyện thương tâm, xứng đáng!

Cùng mỹ nữ Trình Hi gọi lại nói chuyện một lát, Diệp Tuyên tìm hiểu một hồi cũng không có tin tức gì liên nghĩ đến Thụy, hôm nay hắn thực khác thường , chỗ gặp được hắn cách nhà Khải Ninh ngồi xe cũng 10 tiếng đồng hồ, hắn tới chỗ này làm cái gì. Còn một bộ dáng không tỉnh táo nữa. Nơi này thật nhàm chán, biết vậy vừa rồi nên đuổi theo hắn.

“Tuyên, anh nghĩ gì vậy? Chúng tôi không làm anh hứng thú sao?” mấy cô nàng đã bắt đầu xưng hô thân mật.

Diệp Tuyên cười, các cô nàng lập tức cười theo hắn .

“Nghe nói đứa con của thiếu gia thực đáng yêu!” Diệp Tuyên thuần túy nói bừa .

“Không rõ lắm! Hi cũng không thích hỏi mẹ đứa nhỏ là ai! Bằng không hắn sẽ sinh khí a ~” cô gái với đôi màu mắt cam chớp chớp nói.

Có lẽ. nguyên nhân Trình Hi khác thường chính là bởi vì chuyện này. Tâm tư Diệp Tuyên lay động.

“Vậy các cô có biết người sinh Trình tiểu thiếu gia không?”

“Không biết đâu! Đáng tiếc a. Bất quá may mắn bọn họ không kết hôn, hẳn là cô gái kia lên lút mà sinh! Hi như thế nào có thể để cho một người phụ nữ sinh con.”

Đây cũng chưa chắc, Diệp Tuyên chuyển động con mắt, đứa nhỏ của Trình Hi tám phần là bị mẹ bỏ lại!

Diệp Tuyên nghĩ như vậy, nhưng thật ra vẫn rất sắc bén, có nằm mơ hẳn cũng sẽ không nghĩ đến mẹ đứa nhỏ chính là người nào đó hẳn định gặp.

Túi quần rung lên, Diệp Tuyên lấy điện thoại ra, là A Khải gọi!

Sao lúc này hẳn lại gọi điện thoại, đứng lên đi đến một bên, Diệp Tuyên tiếp điện thoại!

“Cái gì. Cậu đừng vu khống tớ. Tớ không có lừa gạt cậu ấy. Buổi sáng tớ còn thấy cậu ấy mà? A Khải? ! Rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?” Diệp Tuyên nghi ngờ lời nói của A Khải, nhin không được buồn bực!

Còn chưa kịp hỏi nguyên nhân rõ ràng, điện thoại đã tắt, Diệp Tuyên đứng tại chỗ càng nghĩ càng thấy kỳ quái.

Không nói gì hết, Diệp Tuyên đi ra ngoài.

Chờ những người khác phản ứng, người đi đã không thấy đâu nữa!

Đám con gái tự nhiên không cam lòng, kéo đồng bạn của Diệp Tuyên hỏi.

“Chuyện gì vậy! Tại sao lại đi ?!”

“Có khi nào đi tìm bạn gái không!”

Bị đám con gái vây quanh, đám bạn của Diệp Tuyên chỉ biết gãi gãi đầu, “Không thể nào, lão Đại không có bạn gái. Có thể là đi tìm bạn! Gần đây lão Đại hay đi tìm bạn, hình như bọn họ kêu là A Khải và Thụy.”

“Người vừa mới nói hẳn tìm ai?” Trình Hi tay ngừng uống rượu, nắm cổ áo người kia hỏi.

“Bạn a!”

“Gọi là gì?”

“A Khải chính là Lưu Khải Ninh a”

“Còn ai kêu Thụy? Tên đầy đủ là gì?” Trình Hi quan tâm chính là người thứ hai.

“Không, không biết! Đại ca gọi hẳn là Thụy a. Chúng tôi chỉ biết người đó tên Thụy ở nhà của Khải Ninh, phần lớn thời gian hẳn đều đến nhà Khải Ninh a.” Trình Hi bộ dạng giận đến nổi cả gân xanh khiến cho mọi người xung quanh không ai dám lên tiếng.

Lưu Khải Ninh. Lưu Khải Ninh. Thụy. Thụy. Lưu Khải Ninh giấu Thụy.

Trình Hi không dám tin. Có lẽ. Sự tình cũng không phải đơn giản như vậy. Tóm lại, một đường hy vọng nổi lên, Trình Hi vẻ mặt kích động rời đi.

Mất đi hai nhân vật chủ yếu, nhóm con gái cũng đi, không con gái, bọn con trai cũng không còn hứng thú.

Trong nháy mắt đại sảnh lại trống trơn. Quản lý thở dài, muốn đến đều đến, muốn đi đều đi.

Đáng tiếc chính lúc Trình Hi cấp tốc đuổi tới nhà Khải Ninh, cũng chỉ có thể giương mắt nhìn nhau! Người cần tìm đều không thấy, còn âm ỉ cái gì.

Mặc kệ chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy đã bỏ lỡ dịp may, Trình Hi cơ hồ dùng tất cả quan hệ để tìm kiếm, đầu tiên là sân bay cùng các nhà ga. Kỳ thật đây là không cần thiết ... bởi vì cậu trên người căn bản không có giấy chứng nhận cùng tiền, việc này về sau cậu nghĩ lại cũng vẫn như thế.

Cậu chậm rãi bước trong đêm, vùng ven sông ánh đèn đủ loại màu sắc chiếu trên đường lớn, trước mắt là những ngọn đèn đường. Cuộc sống về sau phải như thế nào, cậu bây giờ rất mơ hồ, lại chưa trưởng thành,

muốn đăng ký hộ khẩu cũng rất khó khăn. Nhiều lần cũng chỉ có thể đi làm thêm, hi vọng người ta không đòi giấy chứng nhận là tốt rồi.

Về phần gia đình, cậu cũng không muốn gây thêm phiền toái cho cha mẹ nữa . Chỉ có thể khiến cho cha mẹ thêm phiền não mà thôi, cậu không muốn để đau khổ của mình liên lụy đến người khác.

Dọc theo bờ sông rồi, qua đêm ở đây, ngày hôm sau cậu chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, đau nhói ở hạ thân vẫn là sự thật!

Việc cấp bách là kiếm chỗ ở, các cửa hàng căn bản sẽ không nhận cậu vì lai lịch không rõ, các nhà trọ lại phải có tiền mới ở được! Trước mắt chỉ có thể ăn ngủ ở đầu đường, rốt cuộc cũng có một quán bar tuyển nhân viên phục vụ, họ nhận cậu, tiền lương không cao, nhưng cũng may được bao ăn ở! Hơn nữa lại được ngủ một mình, không cần ở chung với người khác, cậu lập tức gật đầu .

Ban đêm bắt đầu bưng chén đĩa qua lại. Tuy rằng cậu không hiểu quy tắc, nhưng quản lý để cậu làm việc như thế là được rồi!

Dần dần cùng mọi người quen thân, thật ra mọi người rất chiều cố cậu, nhất trí cho rằng cậu có nỗi khổ riêng , đại khái là nghĩ đến trong nhà xảy ra một số chuyện linh tinh thôi! Cậu cười không đáp, mọi người cũng coi như cậu cam chịu . Kỳ thật những gì cậu trải qua, chỉ sợ nói ra, lại khiến người ta chê cười.

Lễ tình nhân gần đến, quán bar cũng vì ngày đó mà cũng chuẩn bị. Dự tính ngày đó việc kinh doanh nhất định tăng lên .

Mọi người chà lau cửa sổ, chuẩn bị đi mua vài thứ bố trí lặt vặt.

Mọi người nói cậu còn nhỏ, biết ý tưởng bạn cùng lứa, nên hỏi ý kiến cậu, cậu trả lời một câu “ Mọi người nói chính là cái gì? Ăn ngon không ?” Mọi người bị đả kích trong nửa giờ, sau đó không còn ai hỏi ý kiến cậu nữa. Cậu ngẫu nhiên trở nên nhàn nhã.

Nghĩ lại. Kỳ thật như vậy cũng không sai. Tuy rằng không thể lên đại học, không thể có cuộc sống đầy đủ, có thể ngẫu nhiên giống như vậy, ngược lại là chuyện tốt. Những người làm việc ở đây sẽ mãi không biết niềm hạnh phúc của cậu

Cậu lau chùi cánh cửa kính, khước miệng không khỏi nhếch lên .

54. Chương 54

Chớp mắt đã tới ngày 14 tháng 2, trên đường phố toàn những cặp đôi, cảnh tượng ồn ào náo nhiệt.

Trong quán đã sớm chuẩn bị tốt , hôm nay thời gian mở cửa và đóng cửa đều thay đổi. Bất quá, quản lý đã hứa sẽ tăng lương cho nên người cũng liên cao hứng tiếp nhận, dù sao cũng phải sống, lễ tình nhân rồi sẽ qua, nhưng cơm thì vẫn phải ăn.

Lễ tình nhân như một ngày hội của người nước ngoài, thật là đảo lộn quy luật tự nhiên, cậu từng nghĩ như vậy, kết quả bị mọi người nói là suy nghĩ què mùa! Nghĩ đến, cậu lại nhớ tới đêm thất tịch năm trước, Trình Hi kéo cậu đi xem phim. Tuy là cuối cùng ở trong nhà xem, nhưng cảnh tượng kia cơ hồ vẫn như cũ hiện lên rõ ràng. Cậu tuy không thích Trình Hi, nhưng ngày đó cậu thực sự rất vui vẻ.

Vài ngày nữa có lẽ cậu nên đi đến rạp xem phim.

“Ngô Thụy đừng ngăn người, đồng chén ở đây còn chưa lau xong nha!”

“Nha! Xin lỗi!” Cậu hoàn hồn, vội vàng cầm lấy khăn lau đứng lên.

“Nghĩ đến bạn gái à ?”

“Không có! Không có!” Cậu lắc đầu, cái gì bạn gái Đời này cũng không biết bọn con gái có hay không chấp nhận cậu!

Ngày thường quán Bar bảy giờ mới làm việc, hôm nay chưa đến năm giờ liền mở cửa! Còn tung ra chiêu bài “Nụ hôn ngọt ngào”. Nụ hôn ngọt ngào thật ra là một loại thức uống mới được chế ra! Hương thơm của nó so với mùi vị mới cũng không khác biệt lắm! Nhưng là hương vị so với thứ khác lại ngon hơn.

Những người khách lần lượt đi vào, thời gian càng lâu, trong quán tràn ngập khách. Trừ bỏ khách cũ ra, còn có không ít khách mới tới.

Màn đêm buông xuống bao phủ lòng đường, trong quán Bar luôn bận rộn luôn. Dưới ngọn đèn, hé ra một khuôn mặt biểu cảm hăng hái!

“Ngô Thụy, phòng Trang Nhà hai ly Ngọt ngào! Cậu giúp tôi mang tới nha!”

“Umh!” Cầm lấy khay, mâm, cậu cẩn thận đi qua nhiều chỗ.

Trong phòng Trang Nhà có một thanh niên và một cô gái, người nam đưa lưng về phía cậu, nên cậu chỉ thấy được diện mạo cô gái, quả thật rất đẹp. Người con trai nghiêng người để lấy ly rượu trên khay, thả vài tờ tiền mặt lên đó, rồi nói “Số còn lại boa cho người!”

Cậu vừa thấy, không biết có phải là khoe khoang trước mặt con gái hay không, tóm lại kiếm được, cậu thấp giọng trả lời, “Cảm ơn”

Nhưng mà vừa nói xong, lúc cậu định xoay người đi, cổ tay lại bị nắm chặt, cậu cả kinh, chén đĩa thiếu chút nữa rơi xuống. Sau khi cầm chắc lại, cư nhiên lại là Diệp Tuyên.

Cậu muốn rút tay về, nhưng lực đạo rất mạnh. Cô gái kia kinh ngạc nhìn y rồi quay sang nhìn cậu!

“A Lãng, cô về trước đi, hôm nay tôi có chút việc, sau này sẽ tìm cô!”

“Có chuyện gì hôm nay không nói được sao? Tuyên, hôm nay là lễ tình nhân, anh đã nói theo em mà!”

“Ngoan, cô về trước đi, muốn mua cái gì thì mua” Nói xong, y lấy tiền đưa cho cô nàng.

Cô gái run rẩy tiếp nhận, cũng thật mạnh vút trên mặt đất, quay đầu chạy ra ngoài, lúc đi ngang qua cậu, thấy trong mắt cô nàng nước mắt rưng rưng. Cô gái này thật sự thích Diệp Tuyên!

“Đã lâu không gặp.” Diệp Tuyên mở miệng.

Cậu làm theo trả lời “Đã lâu không gặp.”

“Ngồi xuống nói chuyện đi!” Y lôi kéo cậu ý bảo ngồi xuống.

Cậu lắc đầu, “Tôi đang làm việc, không thể được!”

Cậu hy vọng lý do này có thể khiến y để cậu ra ngoài, nhưng lại bị câu tiếp theo của hắn đánh gãy.

“Cậu cũng không hy vọng tớ gọi điện thoại cho A Khải. Hoặc là Trình Hi chứ”

Cậu mở to hai mắt nhìn y, Trình Hi?! Cậu không nghe nhầm chứ! Khải Ninh cậu không nói, đằng này lại là Trình Hi, Diệp Tuyên như thế nào lại biết? !

Nhìn thấy cậu ngồi xuống, Diệp Tuyên cười ngọt ngào.

“Thụy, cậu tại sao đột nhiên bỏ đi? Tuy rằng A Khải không nói, nhưng tớ đại khái cũng đoán được!. Sau, không nghĩ tới Trình Hi cũng biết cậu, nhưng lại giống như khua chiêng múa trống tìm cậu! Thực làm cho tớ ngoài ý muốn. Thụy sao cậu không trả lời tớ a.” Diệp Tuyên nói.

“.” Cậu im lặng không đáp.

“Thụy. thật ra tớ chỉ là muốn xác định cậu có phải hay không đang nói dối! Nếu cậu không nói, chính là không tin tớ, tớ đây có thể gọi điện thoại cho Khải, à không, gọi cho Trình Hi sẽ tốt hơn!”

Cậu nhìn Diệp Tuyên, không dám tin. Cậu đã nghĩ Diệp Tuyên là người tốt! Vẫn không tin Diệp Tuyên lại là loại người này. Xem ra cậu thật sự có mắt không trông rồi. Đúng vậy, ngay cả Khải Ninh cậu cũng nhìn nhầm rồi, huống chi là Diệp Tuyên mới quen biết không lâu!

“Thụy, cậu nghĩ sao? Tớ không bức cậu nữa~” Diệp Tuyên cười ha ha dựa vào ghế.

Toàn thân giống như bị dội một gáo nước lạnh, cậu thật không biết như thế nào.

“Tôi nói!”

Diệp Tuyên nghiêng người hưng phấn nhìn cậu, chờ cậu nói!

“ . . . Tôi trước đây cùng Trình Hi ở chung ký túc xá. Hắn, cưỡng bạo tôi. Sau đó tôi bỏ đi , cuối cùng. Lại bị hắn tìm về. Sau đó, người nhà Trình Hi biết, chúng tôi cả nhà chuyển sang Anh, không ngờ sau này người nhà Trình Hi vẫn không được hắn, tôi bị hắn bắt trở về. Về sau, tôi phóng hỏa, chạy ra khỏi nhà, sống ở nhà Khải Ninh. Cứ như vậy. Cậu vừa lòng chưa ?” Cậu run rẩy , một câu lại một câu nói ra. Trừ bỏ cơ thể của, cậu tất cả đều nói thật! Không sợ y điều tra!

Y nheo mắt lại, trước sau như một hào phóng nở một nụ cười!”. Những gì tớ biết cũng không khác biệt lắm, không tồi, Thụy! Cậu quả nhiên không gạt tớ ~”

“ Như vậy tôi có thể đi rồi chứ! Hôm nay bận nhiều việc!” Cậu khấn cấp đứng lên.

“Đừng a. Chúng ta thật vất vả mới gặp được nhau!” Diệp Tuyên lười biếng lôi kéo cậu ngồi xuống.

Lấy tay y bỏ ra, cậu đứng lên”Tôi đang vội!”

“Thôi bỏ đi, tớ ở đây cũng không có hứng thú, đi trước đi , rảnh tớ sẽ tìm cậu a!” Nói xong, Diệp Tuyên phát tay rời đi.

Thật vất vả để mọi chuyện êm xuôi, cuối cùng lại gặp y! Mặc kệ thế nào, vì an toàn, cậu nên rời đi, quả nhiên, thành phố quá nhỏ, gặp lại không khó!

Bốn giờ sáng.

Cậu phủ thêm áo khoác, đẩy cửa ra, sắc trời còn tối, khiến người ta cảm thấy tịch mịch! Đi chưa được mấy bước, một đôi tay từ phía sau bịt miệng cậu lại, không kịp giãy dụa, thêm một người nâng chân cậu lên, đem cậu nhét vào một chiếc xe đỗ ở đầu đường.

Trong lòng cậu bối rối, không phải Diệp Tuyên tố cáo với Trình Hi đấy chứ!

Chờ thấy rõ người trong xe, đây mới làm cho ta giật mình!

“Như vậy chúng ta mới có thể gặp nhau , Thụy!” Diệp Tuyên nghiêng đầu, duỗi thân.

“ . . . ”

Xe đã chạy từ lúc cậu bị quăng vào, ta cố gắng kéo cửa nhưng như thế nào cũng không mấy may động đậy!

“Thụy, không phải nhanh như vậy đã muốn đi chứ! Từ lúc cậu rời nhà Khải Ninh, tớ chính là rất nhớ cậu ! Cậu không nhớ tớ sao? ! Uống công tớ tìm cậu khắp nơi !” Thanh âm trong trẻo của y vang lên, “Bất quá số tám may mắn, so với Trình Hi cùng A Khải tìm được trước ! Ha ha!”

“Diệp Tuyên, cậu muốn làm gì!”

“A. Tớ không phải đã nói tớ ghét nhất bị người khác gọi đầy đủ tên tớ sao? ! Sửa miệng a Thụy

~”

“A Tuyên. Cậu bắt tôi làm cái gì. Muốn đem tôi giao cho Trình Hi sao?”

Cậu nhắc tới Trình Hi, y cả người kích động, “ Ai thèm để ý tên hỗn đản kia chứ! ”

Không phải muốn đem cậu cho Trình Hi!” Vậy cậu làm cái gì! ?”

“Không phải nói rồi sao? Chúng ta tụ họp thôi!”

Cậu biết có hỏi đi hỏi lại cũng không ra, Diệp Tuyên căn bản sẽ không nói dụng ý của y cho cậu biết.

Xe chạy không bao lâu, liền dừng lại. Cửa xe bị Diệp Tuyên mở ra, trước mắt là một ngôi biệt thự rất lớn!

“Về đến nhà rồi ! Đến, Thụy, vào nhà tắm rửa đi!”

“Thụy, cậu cảm thấy tớ được không?”

Y đột nhiên đem mặt dí sát trước mặt cậu, dọa cậu thiếu chút nữa ngã chổng vó trên ghế sofa.

“ Cái gì được không, chúng ta là bạn bè a!” Trong lòng cậu không muốn, ngoài miệng như cũ trấn an nói.

“Ha ha. Thụy cậu còn giả vờ, cậu không phải cùng Trình Hi có cái loại này quan hệ sao. Hơn nữa cậu trốn A Khải bỏ đi, cũng không phải nguyên nhân đơn thuần, ngày đó tớ thấy thần sắc của A Khải tớ đã biết, hẳn chắc chắn đã làm cái gì đó rồi!”

“” Cậu không biết nói gì, chỉ có thể trầm mặc.

“A. Chỉ có tớ bị loại ra bên ngoài, tớ thật là bị thiệt ! Không công bằng a.” Diệp Tuyên thở dài nói một câu như vậy.

Cậu nhìn hắn, cắn răng. Chủ ý của Diệp Tuyên là gì, chính hắn đều đã bộc lộ rõ , cậu cũng không phải ngây thơ như lúc trước, sẽ không ngốc đến mức nghĩ Diệp Tuyên bắt cậu đến ôn chuyện, huống chi bọn họ vốn không có cái gì để nói!

“Tôi biết ý của cậu. A Tuyên, cậu làm cho tôi lo lắng. Tôi cũng không muốn lại bị Trình Hi đuổi theo, cậu cho tôi thời gian đi.” Cậu cúi đầu, trong lòng một mảnh hỗn loạn khiến cậu không thể hình dung được tâm tình lúc này.

55. Chương 55

“Tớ không vội! Thụy, cậu có thể chậm rãi suy nghĩ, tớ cùng Trình Hi không giống nhau! Tớ sẽ chăm sóc cậu! Nếu cậu nguyện ý , cậu cũng không cần lo lắng về Trình gia , lại có thể tiếp tục đi học!”

. Bọn họ có cái gì không giống, y chẳng qua so với hắn hơn một cấp độ mà thôi! So với y, Trình Hi coi như trắng thối hơn! Quên đi, cậu nghĩ như vậy chẳng phải coi trọng Trình Hi sao , cá mè một lứa thôi chẳng có gì khác!

“Vậy cậu để tôi yên tĩnh một chút đi.” Cậu ngẩng đầu nhìn y.

“Thụy, không cần lộ ra ánh mắt ủy khuất như vậy a. Tớ đã sớm nói với cậu , cậu như thẹn thùng nhìn người khác vậy, chính là sẽ bị hiểu lầm a!”

Thẹn thùng. Cậu trong lòng khấn nguyện!

“Dù sao cậu cũng không có chỗ ở, trước hết ở lại đây đi, chờ cậu hiểu rõ rồi hãy đi, thuận tiện lúc ở trong này dưỡng thân thể cho tốt, cậu ở bên ngoài nhất định ăn không ngon!”

Nếu cậu không đồng ý, y cũng chẳng để cậu đi ra ngoài. Cùng Trình Hi sống chung lâu ngày, cậu biết đối với Diệp Tuyên chỉ có thể thuận theo, “ Tôi biết rồi, tôi sẽ suy nghĩ.”

Diệp Tuyên ngồi nói rất nhiều chuyện với cậu, y vẫn là như vậy nói và nói . Cậu chỉ có thể yên lòng gật đầu cho có lệ , cậu không giỏi ăn nói nên phần lớn là y tự nói, nhưng toàn là những lời tạp nham không có ý nghĩa.

Buổi tối, cậu thật không nghĩ Diệp Tuyên một chút ý rồi đi cũng không có!

“Cậu ngủ ở đây sao?” Cậu chung quy vẫn là kiềm chế không được hỏi.

“Đương nhiên a

” Y lập tức trả lời, “ Nhưng, tớ là quân tử, sẽ không làm cái gì khác ~ cậu đừng lo lắng”

Quân tử. Quân tử mà uy hiếp người khác như thế sao, vỏ bọc bên ngoài cho dù là đường cũng không che được bản chất bên trong! Nếu cậu không đáp ứng, y không phải sẽ thay ngay một bộ dạng khác, có lẽ nhốt cậu cả đời!

“Chúng ta phân ra ngủ sao?” Cậu hỏi lại.

“Cùng nhau ngủ cũng không có gì! Tớ cái gì cũng không làm!”

“ Tôi sớm muộn gì cũng sẽ đáp ứng cậu, cậu để tôi một mình gốc mấy ngày không được sao?”
Cậu gần như cầu xin .

Y suy nghĩ một lát: “Được rồi, được rồi!”

Không biết phòng y có giấu thứ gì để giám sát không, nhưng khả năng có vẫn là rất lớn.

Cậu ngay cả bây giờ ở đâu cũng không biết, nhưng khoảng cách xe đi không lâu, chắc sẽ không quá xa đi, nhưng quang cảnh quanh đây có thể là vùng ngoại thành , chung quanh cũng chỉ có vài ngôi nhà.

Luẩn quẩn một vòng lớn, kết quả cũng chẳng được gì.

Có lẽ nếu cậu chết , mọi tính toán đều được chấm dứt .

“ Em rốt cuộc ở đâu? Em trốn đi đâu vậy? !” Trình Hi nhìn đứa con đang ngủ trên giường mà than thở.

Rất cục biết được người chết trong phòng không phải Thụy, sau chuyện ở câu lạc bộ, hắn bắt đầu tìm kiếm khắp thành phố, hắn cũng biết còn có những người khác cũng đang tìm . Nhưng vẫn hy vọng mình có thể tìm thấy.

Trong lòng hận không nói nên lời, ngay cả chuyện cậu ta phóng hỏa giả chết cũng làm ra. Bỏ lại đứa nhỏ chính mình sinh mà chạy trốn .

Dù sao cũng là ruột thịt của mình, cậu ta lại không để ý! Xem ra, những ngày cậu ta ngoan ngoãn cũng là tình nhân giả nghĩa .

Nghĩ như vậy , hắn thực hận không thể bóp chết cậu. Muốn đánh gãy chân cậu để cậu không thể đi đâu được.

Trình Hi trong lòng càng ngày càng thâm trầm, nghĩ mình quá mức nhân từ nương tay , mới có thể để cậu có cơ hội trêu đùa mình....mới có thể mất đi cậu!

Mấy ngày sau, Diệp Tuyên quả nhiên tuân thủ lời hứa, hành động cử chỉ cũng chỉ đơn thuần như một người bạn.

Nhưng, cậu cảm thấy y càng lúc càng thiếu kiên nhẫn, bởi vì số lần y hỏi ngày một tăng thêm.

“Thụy, cậu rốt cuộc đã nghĩ kĩ chưa?” Đang xem TV, y bỗng nhiên buông điều khiển, hỏi cậu.

“... Tôi cần thêm thời gian.”

Diệp Tuyên rõ ràng không thể lãng phí thời gian thêm nữa.

” Mặc kệ, ngày mai là kỳ hạn cuối cùng, cậu nghĩ mãi không thông, khiến tớ muốn chờ cũng không thể chờ thêm được nữa a.”

Lời nói tuy mang chút đùa giỡn, vẫn không che giấu được sự uy hiếp.

... Đáp ứng y, thì có khác gì khoảng thời gian trước với Trình Hi

Cậu cuối cùng, cũng chỉ còn một ngày tự do...

....

Diệp Tuyên cười tà mị, đem cậu đặt phía dưới thân, vẽ mặt y hoàn toàn tương phản với hành động thô bạo cởi bỏ quần áo cậu, cậu tuyệt vọng rũ mắt xuống, cậu hiểu rõ, chống cự sẽ mang lại hậu quả gì, cũng giống như Trình Hi, càng giãy dụa càng kích thích thú tính của hắn.

“Đừng sợ, Thụy, tớ sẽ rất ôn nhu!” Diệp Tuyên thì thầm bên tai, y nhẹ nhàng mơn trớn vành tai cậu, đùa giỡn với nó.

“Các cậu... đều như nhau... cùng Trình Hi.... đều như nhau.” Cậu bất động, lạnh nhạt trả lời.

Áp phía trên cậu, động tác của Diệp Tuyên chợt dừng lại, sức nặng phía trên cơ thể đột nhiên tiêu thất. Y nhìn cậu, vẽ mặt khó chịu, bắt đầu cài lại áo vốn bị y cởi ra. Cậu ngỡ ngàng nhìn y, không hiểu chuyện gì đang xảy ra? Diệp Tuyên cứ nhiên lại có thể buông tha cậu dễ dàng như thế !

“Tớ và Trình Hi không giống nhau! Tớ so với hắn tốt hơn nhiều! Thụy, cậu đừng hiểu lầm tớ ...”

Đây là... chỉ một câu nói, vừa vô tâm vừa có tình, trong nháy mắt lại có thể cứu cậu..

“Ha ha, Thụy, tớ sẽ khiến cậu hiểu rõ : tớ và Trình Hi không giống nhau ! Đúng rồi, cậu chưa đáp ứng tớ, nên cứ ở đây đi.. Tớ sẽ đưa cậu đến trường lần nữa, ah, ngày mai, ngày mai đi,

chúng ta cùng đi học a. Thụy, cậu muốn học lại năm nhất không?”

“... Không cần, tôi tự học.”

“Thật tốt quá, vậy là cùng năm rồi, bài vở cũ tớ cho cậu mượn !”

“...” Đột nhiên có gì đó lóe lên trong đầu cậu...

Diệp Tuyên bước tới, khẽ chạm vào tóc cậu, nhẹ nhàng nói.

“Không cần lo lắng về Trình Hi, có tớ, hắn không thể chạm vào cậu ! Hơn nữa, có muốn tránh, cậu cũng không thể tránh hắn suốt cả đời !”

Suy nghĩ một hồi, cậu liền gật đầu, đứng, dù có muốn trốn hắn, cậu cũng không thể trốn cả đời.

Diệp Tuyên học năm ba, Trình Hi trước học cùng lớp với y, sau đó, lại chuyển sang năm nhất học cùng cậu. Hôm sau đi học, dù là khác lớp, nhưng tất cả điều quen thuộc đến lạ lùng.

Cậu ngồi xuống, bắt đầu học bài. Không lâu sau, cửa lớp đã bật mở, Trình Hi vẽ mặt âm trầm bước vào. Cậu giật mình, choáng váng, nhanh thế sao? Lớp học có chút ồn ào, thầy giáo cũng ngẩng ra nhìn khuôn mặt tuần tú đang điên cuồng của Trình Hi.

” Em đi ra ngay cho tôi, Ngô Thụy!”

Thanh âm hắn không lớn, chỉ như một tiếng rít khẽ, cũng đủ làm toàn thân cậu lạnh buốt, cậu hiểu rõ, sự giận dữ đến điên cuồng, đều chất chứa trong tiếng nói kia.

“Dựa vào cái gì... Thụy giờ là bạn của tôi, hơn nữa còn là khóa trên của cậu !”

Cảnh tượng này cũng đã diễn ra một lần, chỉ có khác nhân vật, là Khải Ninh và Trình Hi cùng giành co, bây giờ, đổi thành Diệp Tuyên và Trình Hi. Cậu cúi đầu, tại sao, chẳng lẽ chạy đến chân trời góc biển cũng không thể thoát sao?

“Tôi không muốn nói lời vô ích, Diệp Tuyên, cậu rút ngay đi !! ” Hắn quay sang cậu ” Ngô Thụy, nếu em không ra, đừng trách tôi không lưu tình, em không muốn tôi nói ra mọi chuyện đúng không?”

Cậu im lặng, đứng, cậu không muốn. Quay sang Diệp Tuyên, cậu nhẹ giọng.

“Tôi hiểu rồi, chúng ta ra ngoài nói chuyện, thầy, em xin phép nghỉ!”

Cậu đi trước, Diệp Tuyên theo ở phía sau.

Ba người im lặng đi đến sân thượng.

“Có chuyện gì thì nói mau, tôi và Thụy còn phải học !” Diệp Tuyên khiêu khích nói.

Trình Hi không để ý đến y, chỉ bất động nhìn cậu. Đôi mắt của hắn sâu thẳm, cậu nhớ ánh mắt của hắn trước đây nhìn cậu cũng vậy, thâm trầm, vừa cuồng loạn, vừa có cái gì đó... dịu dàng... quan sát cậu. Hắn từng chút một, bắt đầu bước đến gần cậu, cậu có chút sợ, hơi lùi lại. Diệp Tuyên liền chắn phía trước, không cho Trình Hi đến gần. Trình Hi khiêu mi, một đấm đã giáng vào mặt Diệp Tuyên, rất nhanh, Diệp Tuyên cũng phản kích lại, hai người lập tức lao vào đánh nhau.

Cậu luống cuống, không biết ngăn cản bọn họ hay là gọi người đến, nhưng bọn họ đánh nhau như thể phát điên, động tác nhanh đến mức không kịp nhìn. Cậu biết rõ bản thân mình không ngăn được, còn nếu gọi thêm người thì chỉ làm mọi việc thêm rắc rối. Kết quả, đợi đến lúc hai người đánh nhau đến kiệt sức, lăn ra vật lộn cùng nhau, cậu mới hết lên.

“Các người dừng lại hết đi!!”

56. Chương 56

Nghe thấy tiếng cậu, bọn họ mới lấy lại được ý thức, lập tức trừng mắt nhìn nhau, sau đó từ từ đứng lên.

“Thụy, theo tôi trở về.” Trình Hi nói.

“Khách của tôi không cần cậu quan tâm!” Diệp Tuyên phản bác ngay.

Cậu bối rối, hết nhìn Trình Hi lại nhìn Diệp Tuyên.

Đúng lúc này, khách không mời lại đến.

“Tiểu Thụy...” Khải Ninh không biết lúc nào đã đứng phía sau cậu.

“Tớ, tớ nhìn thấy Trình Hi đột nhiên đi ra, thì có dự cảm, nên cũng xin thầy giáo nghỉ học... quả nhiên...” Khải Ninh kích động nói, hắn chăm chú nhìn cậu, muốn chạy đến chỗ cậu, nhưng bị người ngăn lại, là Diệp Tuyên và Trình Hi.

“A Khải, cậu đến càng thêm phiền a!” Diệp Tuyên nói.

“A Tuyên, cậu thật quá đáng, là cậu đem Tiểu Thụy giấu đi phải không?” Khải Ninh phẫn nộ nói.

“Tớ không có, đều là do các cậu khiến Thụy sợ hãi chạy mất nha, tớ chỉ ra tay cứu giúp một chút tỏ trắng lạc đường mà thôi!” Diệp Tuyên trả lời, có ý đùa giỡn lại có ý khiêu khích.

“....” Khải Ninh im lặng không đáp.

Trình Hi khẽ rít ” Dừng quản chuyện của tôi, Thụy vốn là người của tôi, còn lại, cút thật xa là tốt nhất.”

“Tôi sợ cậu a,... đã đến nước này rồi, Thụy là khách của tôi, cũng sẽ sớm trở thành người của tôi thôi, Trình Hi, cậu quên mất, Thụy căm ghét cậu đến mức nào sao, thức thời thì cút đi, đỡ khiến tôi ngứa mắt.” Diệp Tuyên nhếch môi cười.

Cậu chỉ biết im lặng, đứng nhìn bọn họ. Khải Ninh thì vẫn cứ lặng lẽ quan sát cậu.

Kết quả : Diệp Tuyên không chịu nhượng bộ, Trình Hi gặp phải đối thủ, cũng không làm gì được. Cư nhiên lại chuyển sang năm ba, mà Khải Ninh cũng chuyển luôn sang năm ba, loáng một cái, năm ba trở nên nổi tiếng.

Năm nhất là năm có thành tích tốt nhất, Trình Hi chuyển thì không nói làm gì, nhưng đến cả Khải Ninh – một trong những học sinh gương mẫu nhất cũng chuyển, đủ khiến thầy cô đau đầu không thôi.

Cậu chán nản nằm bò lên bàn, đây là chuyện gì a, sống làm sao đây chứ! Áp lực Trình Hi mang đến đã rất lớn, giờ lại thêm Diệp Tuyên và Khải Ninh, còn áp bức đến mức nào nữa ! Ai cũng có ý đồ, cậu giống như con rối, mặc bọn hắn giành qua giành lại.

Liên tục mấy ngày như vậy, cậu cảm giác như muốn sụp đổ, đừng nói là học, đến tập trung tinh thần cũng không được. Lúc nào cũng vậy, cậu ở giữa, ba người bọn họ vây xung quanh, tranh cãi rồi khiêu khích lẫn nhau, gay gắt đến mức không thể chịu nổi.

Nếu biết sự tình chuyển biến như vậy, cậu đã không đi học rồi !!

Cậu thật không ngờ, Trình Hi, lại có gan lớn như thế, ở trong nhà WC, sai người mang cậu đi. Cậu biết Trình Hi đã tách Diệp Tuyên ra, bởi vì cho dù cậu đi đâu, Diệp Tuyên cũng theo sát bên cạnh.

Cậu vẫn còn nhớ ngày hôm đó, cậu bị đánh cho ngất đi, trong lúc mơ màng, đã cảm thấy có người mang đi rồi.

Lúc tỉnh lại, Trình Hi đứng cạnh bên, tay đang nhẹ nhàng bế một đứa bé.

Cậu lập tức hiểu rõ, đứa bé đó là ai, lập tức nhắm mắt lại, không nhìn đến nó.

“Tỉnh rồi thì đứng lên đi!” Trình Hi lạnh giọng nói “Thật không dễ dàng gì, tên hỗn đản Diệp Tuyên kia, đến cả vệ sĩ cũng dùng đến, nhưng, người của tôi cũng đâu thua kém gì!”

Cậu mở mắt, ngoan ngoãn đứng dậy.

Trình Hi bế đứa bé trong tay, nhẹ nhàng đặt nó trong xe đẩy. Trình Hi có thể là một người cha tốt, vì cậu thấy động tác của hắn vừa dịu dàng lại vừa tràn ngập sự trù ừ.

Cậu đang ngơ ngác nhìn hắn, thì một cái tát, dữ dội, giáng vào mặt. Cậu cắn môi, nỗi đau đớn đã lâu không gặp, giờ trở lại thật mạnh mẽ !

” Đồ dê tiện... Tôi đối với em tốt như vậy... Em lại ... lại phóng hỏa giả chết...” Trình Hi rít lên, từng chữ từng chữ như rút từ tận tâm can, đau đớn kịch liệt cùng phần nộ điên cuồng hòa lẫn vào nhau.

Phóng hỏa... giả chết ... giả chết ?!! ... Cậu có phóng hỏa, nhưng giả chết bằng cách nào. Cậu cúi mặt, lặng lẽ suy nghĩ.

Một cái tát nữa lại giáng xuống, cậu choáng váng, bên má phải, da thịt tê dại như bị bỏng.

Một lúc sau, Trình Hi đã lao đến cơ thể cậu, hắn xé rách quần áo cậu, bắt đầu trên người cậu thô bạo dò xét.

” Em, dám tìm đàn ông khác... Dâm dăng... Có hay không cùng bọn họ ...” Hắn tháp trụ mặt cậu, ép cậu nhìn thẳng vào hắn. Đôi mắt đen, thăm thẳm tràn ngập sát khí, hung hãn nhìn cậu.

“Không, không có...” Cậu run rẩy, toàn thân lạnh buốt, cậu nhớ đến Khải Ninh, nhưng chuyện đó đã lâu lắm rồi. Nói ra, là cậu tự giết hắn, mà cũng là tự giết mình.

“Không có? Hừ, đừng để tôi thấy được, tôi phét em luôn!”

Hắn áp cậu nằm sấp xuống, toàn thân lơ lửng trước mắt hắn, thô bạo, hắn đâm ngón tay vào hậu huyệt của cậu. Đau đớn tràn lan, động huyệt rất lâu đã chưa có ai chạm qua, giờ lại bị người tàn bạo tiến vào.

Một lúc, hắn thỏa mãn rút tay ra.

“Sau này, xem tôi đối với em như thế nào!” Hắn buông ra một câu nói, rồi đứng lên, đi về phía học tử, mở nó ra.

Từ bên trong ngăn kéo, lấy ra một vòng trang sức kỳ quái, đỉnh đầu là một vòng tròn tinh xảo giống như vòng đeo tay, nhưng lại có một sợi xích thật dài phía cuối. Cậu còn đang nghi hoặc, đã thấy hắn tháo giấy cậu ra, đem thứ kia xích chân cậu lại!!

Cậu choáng váng, như vậy có khác gì súc sinh?

“Tôi không muốn!” Cậu kéo áo Trình Hi, nhỏ giọng nói.

Hắn đẩy cậu ra, lạnh lùng trả lời “Không muốn? Em đã trốn hai lần rồi, lần trước tôi đã nói qua, nếu em dám trốn, tôi tuyệt đối không tha cho em! Đối với em tốt cũng không được, đứa nhỏ cũng không giữ được em, vậy thì tôi chỉ còn cách này. Đây là do em tự tìm lấy...”

Cậu im lặng, lúc này, nếu muốn trốn, sợ là khó hơn lên trời.

” Bỏ biểu tình này đi, lát sau, tôi còn phải chiêu đãi em một chút, hoan nghênh em trở về!” Trình Hi ác ý nói, môi hắn nhếch lên, nhưng sát khí trong ánh mắt lại dữ dội khiến tim cậu ngừng đập...

Cậu cắn chặt môi, không biết cái gì sẽ chờ cậu phía trước, nhưng cậu hiểu, nó sẽ không hề đơn giản.

Trình Hi mở ngăn kéo, rút ra một hộp thuốc.

Thuốc độc? Một suy nghĩ lóe lên trong đầu cậu.

” Sai rồi! Không phải thuốc độc!” Trình Hi nhìn cậu, cười nhạt nói.

Chẳng lẽ là... cậu bối rối.

Trình Hi tà mị cười “Thục, em chờ mong cái gì a!”

Cậu nhăn trán, điều là do hắn bại hoại, khiến cậu chỉ có thể nghĩ như vậy thôi.

Dịch thể màu xanh lục được trích ra từ một ống kim, không lẽ hắn định đâm chết cậu sao!

Hắn cầm kim tiêm, chậm rãi tiến lại, môi nhếch lên thành một đường cong tà ác. Cậu không giãy dụa, cũng không chống cự, mặc hắn nắm lấy cánh tay, đâm kim vào. Đau đớn nhói lên trong chốc lát, dịch thể lạnh lẽo từ từ tiến sâu vào cơ thể, cậu khê rên, sự tê tái từng chút từng chút lan khắp cơ thể.

“Chỉ là chút thuốc gây tê thôi.”

” Anh không cần... phải lãng phí... Tôi đã ở đây rồi, còn có thể làm được gì sao?” Tác dụng thuốc đến rất nhanh, chỉ một lát, cậu đã nằm sấp trên giường, hư nhược vô lực mà nói.

“...Em không cần sợ tôi lãng phí..” Hắn xoay đầu, quay về phía cửa nói “Vào đi!”

Một phụ nữ trung niên bước vào, trang phục vô cùng kiêu cách, theo sát phía sau là một cô gái trẻ nhỏ nhắn.

“Là cậu ta sao?” Người phụ nữ lên tiếng. Trình Hi khê gật đầu.

“Được rồi, làm việc thôi!”

Cậu nhìn bọn họ đi đến phía mình, cơ thể chỉ bất động không thể làm gì, rõ ràng là cơ thể của cậu, nhưng cậu lại không thể cử động dù chỉ là một ngón tay.

“Các người muốn làm gì?” Thanh âm cũng trở nên hư nhược, cậu vô lực nằm trên giường.

“Không cần phải sợ, chỉ là làm một chút việc nhỏ thôi mà!” Cô gái theo sau nhẹ nhàng trả lời, vuốt nhẹ lưng cậu, cô quay sang hỏi Trình Hi.

“Trình thiếu gia, làm theo kế hoạch sao?”

“...Đúng !... Chuyên tâm làm việc đi, đừng hỏi nhiều, cũng đừng nói nhiều...” Trình Hi lạnh nhạt trả lời, hắn chậm rãi đi đến chỗ đứa nhỏ, vừa ngồi vừa đọc sách.

Họ lật cơ thể cậu lại, sử dụng vật gì đó lau cơ thể.

Sau đó, một chiếc túi đen được mở ra, đặt cạnh đó. Cậu choáng váng, bên trong, một loạt kim châm, từ bé đến lớn, lấp lánh sáng bóng bày ra trước mắt.

” Nhất định là muốn làm việc này sao?” Cô gái trẻ quay sang hỏi Trình Hi lần nữa.

” Phải!” Hắn đáp nhẹ tênh.

Cậu yếu ớt lên tiếng.

“Không muốn... Tôi không muốn.. Các người không được làm vậy, đây là cơ thể tôi...”

Họ lặng lẽ nhìn cậu, bình thần trả lời “Tôi làm việc cũng vì tiền mà thôi...”

Trình Hi muốn làm gì, cậu đã rõ, cần môi, trong lòng vô cùng kích động, không khác gì trước đây, thân thể của cậu... chỉ là một con rối... mặc hần bài trí... mặc hần sắp xếp... mặc hần chà đạp.

Cảm giác khuất nhục tràn ngập trong mắt, cơ thể cậu bất động, nằm yên phô bày ra trước mặt mọi người. Cậu hiểu rõ, một khi đã bị bắt trở về, Trình Hi sẽ không để cậu sống yên ổn, nhưng, đau đớn chỉ là nhất thời. Một thời gian sau, Trình Hi có chán ghét cậu, thì hình xăm này sẽ vẫn theo cậu mãi, nhắc cho cậu biết, nhắc cho cậu hiểu, và cũng nhắc cho cậu nhớ kĩ, quá khứ trước kia, từng bị chà đạp, từng bị vũ nhục, từng cảm thụ thống khổ đến nhường nào. Đến cả quên đi... hần cũng không cho phép cậu được hy vọng...

Cậu nhìn về phía Trình Hi, hần vẫn lặng lẽ đọc sách. Cậu khẽ cười, có muốn làm gì cũng không được nữa rồi ! Tuyệt vọng, cậu nhắm mắt, trước khi cảm nhận được cảm giác lạnh buốt khi kim châm chạm vào da thịt...

57. Chương 57

Kim châm không mang lại đau đớn cho cậu, mà chỉ có chút khó chịu.

Cậu ngẩng mặt, lẳng lặng quan sát Trình Hi, hần nhàn nhã đọc sách, không một lần liếc mắt nhìn cậu . Thỉnh thoảng, cậu thấy hần cúi xuống, đùa với đứa bé đang nằm bên cạnh. Môi hần nhếch lên, như thể đang cười, cậu cũng không rõ, vì nụ cười của hần rất khác, không có sát khí, mà cũng chẳng có sự tà mị quen thuộc.

Nhắm mắt lại, cậu cảm nhận kim châm chạm vào da thịt, cảm giác khuất nhục lại tràn lên, cậu mở mắt, trừng bọn họ, vô ích. Cuối đầu, lại ngược mắt nhìn Trình Hi.

Trình Hi, ... cậu cần môi, hần quả thật rất anh tuấn, khuôn mặt đẹp như điêu khắc, mắt mũi miệng đều hoàn mỹ, mỗi một động tác, một cử chỉ đều thể hiện sự sang trọng, nếu như tính cách hần không quá bại hoại, cậu nhất định cũng thật ngưỡng mộ hần!

Cậu bất động, cũng không biết họ đang làm gì với cơ thể của mình.

“Trình thiếu gia, hôm nay thể này là đủ rồi, thuốc sắp hết tê, làm tiếp chỉ sợ thân thể không chịu thêm được nữa!” Thu hồi kim châm trên tay, người phụ nữ lớn tuổi bỗng lên tiếng.

“...Được rồi! Lần tiếp theo là khi nào?” Trình Hi buông sách trên tay.

“Năm ngày, năm ngày sau tôi sẽ trở lại.”

“Được rồi , người đâu, tiễn khách!”

Đến lúc họ đi ra ngoài, cơ thể cậu bắt đầu có cảm giác. Từ phía thắt lưng, sự nóng bỏng bắt đầu dâng lên. Đau đớn dần dần lan tỏa toàn thân. Là một cảm giác vừa tê vừa thống khổ. Cậu nhú mào, vừa hy vọng có thể cử động, giờ đã hối hận rồi. Cơ thể càng lúc càng khó chịu, những chỗ kim châm vừa chạm vào, nóng lên, tê rần như bị bỏng. Cậu áp mặt vào gối, cắn chặt môi, cố gắng chịu đựng. Đúng lúc cậu đang cực lực kìm nén nỗi đau, Trình Hi đã nắm lấy tóc cậu, nâng người cậu lên. Từ da đầu truyền đến một trận đau nhức, thêm sự thống khổ của cơ thể, đau đớn khiến cậu không thể chịu nổi. Cậu khẽ rên.

” Đau...”

” Đau?” Trình Hi nhếch miệng, rít lên một tiếng, rồi như điên dại gào thét ” Đau? Đau sao? Cái này thì gọi là đau cái gì?... Em còn chưa biết đau khổ thật sự là gì... Khiến người đau đến đến chết lặng, đau đến đến không thể cất tiếng kêu, đó mới là đau khổ chân chính...”

Cậu im lặng, đau đớn khiến cậu không nghe rõ được hần nói. Nhưng cậu biết thống khổ chân chính là gì... đó là cảm giác đau như cắt, hận đến mức toàn thân tan rã!

Trình Hi buông tay, quăng cậu xuống giường, đau đớn khiến cậu mê man đi.

Sự tê dại kéo dài vài tiếng liên tục, trán cậu ướt đẫm mồ hôi, cậu hoảng hốt phát hiện căn phòng có người, là một bà lão, khuôn mặt phúc hậu, đang chăm sóc đứa bé trong nôi.

Cậu cố chịu đau, chậm rãi đến gần, bà có chút ngạc nhiên khi thấy cậu, nhưng lại nhẹ giọng nói ” Nó đang ngủ, động một chút là nó tỉnh ngay, nên mỗi lần nó ngủ thì không nên làm ồn.”

Cậu cúi người, nhìn vào trong nôi, là một đứa bé mập mập, đôi má phúng phính trắng hồng như bánh bao, trên miệng còn dính chút nước miếng.

Trình Hi có lẽ chăm sóc nó rất tốt, ít nhất cũng đem nó dưỡng thành một đứa trẻ tròn trĩnh, kha khá.

Cậu lẳng lặng nhìn nó, lớn hơn lúc trước nhiều.

Một lúc lâu, cậu quay đầu, ngồi xuống sofa. ” Rất béo a...” Cậu thất thần lẩm bẩm, đứa bé nào cũng trắng trắng tròn tròn như thế này sao?

Cậu lại nhớ đến trường học , lần này đột nhiên biến mất, không biết Trình Hi có giải thích với nhà trường không nữa ? Không, chắc chắn là không.

Ngày hôm sau, Trình Hi có khách, là Diệp Tuyên và Khải Ninh, tuy rằng bọn họ cũng không tốt đẹp gì, nhưng không khiến cậu sợ hãi như Trình Hi. Càng lúc cậu càng sợ Trình Hi, hẳn không giống như trước đây, có cái gì đó âm trầm, lẳng lẽ hơn nhiều.

Cậu muốn kêu cứu, chỉ cần cậu kêu lên, là có thể thoát. Nhưng đâu đơn giản như vậy, Trình Hi không xích chân cậu nữa, mà trói chặt trên giường, muốn động cũng không thể động, hẳn nhét khăn tay vào miệng cậu, lại ác ý mở cửa phòng để cậu nghe rõ mọi việc...

Dù cậu không nghe rõ bọn họ nói chuyện, nhưng cậu biết là đang tranh cãi rất gay gắt. Quay đầu, cậu nhìn thấy một bình hoa ngay đầu giường, nghiêng người, cố chạm vào nó. Không được, cậu thử lần nữa, vẫn không được. Rướn người, cố hết sức, gần như đẩy toàn bộ cơ thể đi, ” Bình” một tiếng, bình hoa vỡ tan, bể nát. Phía lầu bỗng nhiên tĩnh lặng, rồi sau đó lại còn âm ỉ hơn.

Sau đó, Lý Di – bà lão chăm sóc đứa nhỏ đi ra, ” Thiếu gia, không có việc gì, là do tiểu thiếu gia làm vỡ bình hoa , may mắn không bị thương, đều là do tôi không chú ý!”

Cậu không thể tin được. Không ngờ một Lý Di hiền lành lại có thể trở nên sắc bén như thế.

Cậu mở mắt trừng trừng nhìn Lý Di nói, sau đó Lý Di đem đứa bé bế ra ngoài, cho Diệp Tuyên và Khải Ninh cùng nhìn, ý bảo chỉ là do nó nghịch ngợm. Lý Di trở lại, dọn dẹp bình hoa bị vỡ, chỉnh lại cái gối, rồi trấn an vuốt nhẹ trán cậu, lòng cậu phát lạnh, Trình Hi là chủ nhân nơi này, Lý Di sẽ không giúp cậu.

Sau đó, hai tiếng “Tiễn khách” vang lên, lạnh ngắt.

“Làm tốt lắm, dì Lý.” Trình Hi mỉm cười, ôm lấy Lý Di. Sau đó u ám liếc nhìn cậu.

“Thiếu gia?... Thật sự là tiểu thiếu gia làm.”

Làm vỡ bình hoa ngay đầu giường, không phải là chuyện một đứa bé không thể làm được, nhưng cậu hiểu rõ, Trình Hi biết.

“Tôi hiểu rồi, dì Lý, đem tiểu thiếu gia bế ra ngoài đi, hôm nay trời rất đẹp!” Trình Hi thay đổi nét mặt, mỉm cười nói với Lý Di.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, cậu có chút lo lắng.

“Khiến em thất vọng rồi! Bọn họ đã rời đi!” Hắn bình thản nói ” Em nghĩ tôi đối với em không tốt sao? Điều do em ép tôi.. Nhớ không? Ngày Tư nhi ra đời, chúng ta không phải rất tốt sao...” Hắn ôn nhu nói, vuốt ve khuôn mặt cậu.

Cậu ngược nhìn hấn, từ lúc có đứa bé, hấn đã đem cậu trở thành ” vợ ” rồi.. Nhưng cậu muốn cười cũng không cười nổi, thân là con trai, bị đem thành con gái sao có thể vui nổi chứ ?

” Hôm nay, và hôm sau nữa, nghỉ ngơi đi. Còn 3 ngày nữa, đừng làm bậy!” Trình Hi lui về phía sau, vừa nghiêm khắc vừa ôn nhu nói với cậu.

Ba ngày?... Thất lưng lại phát đau, đã hai ngày rồi, mà cảm giác tê dại vẫn chưa hề tiêu tan.

” Đến lúc xong sẽ cho em xem, không tệ đâu...”

Ánh mắt Trình Hi sáng ngời, tươi cười khiến cậu phát sợ. Cậu rùng mình tự hỏi, thân thể sẽ biến thành cái dạng gì sau 3 ngày nữa...

Buổi tối, Trình Hi ôm lấy cậu, dán chặt vào cơ thể cậu.

Vì trên lưng bỏng rát, cậu chỉ có thể đối mặt với hấn ngủ, tránh không để hấn áp vào lưng. Không dám nhìn hấn, cậu từ từ nhắm mắt lại.

“A...” Cậu thất thanh kêu lên.

Trình Hi cắn vai cậu, nhẹ nhàng vuốt ve vành tai cậu. Cơ thể cậu run rẩy, cảm giác khó chịu bắt đầu. Chốc lát, tay Trình Hi đã cởi bỏ quần áo cậu, chạm nhẹ vào da thịt mẫn cảm. Thân thể cậu và hấn dán chặt lấy nhau, rất nhanh, cậu đã cảm thụ cơ thể hấn có sự biến hóa.

“Không... không muốn...”

“Không muốn cái gì? Có phải là chưa làm qua đâu?... ” Hấn thì thầm vào tai cậu, nhẹ giọng nói “... Con cũng đã sinh, bây giờ còn muốn gì nữa? Rõ ràng là một kỹ nữ dâm đãng, lại giả vờ thuần khiết!”

Lời nói của hấn khiến cậu khó chịu, cậu liền lui lại. Hấn đã đưa tay ra, chế trụ bả vai cậu, bóp như muốn nghiền nát nó, tay còn lại hấn vòng qua thất lưng cậu, chạm vào vết thương đã chịu qua vô số kim châm. Cậu nhũm mày, đau đến toàn thân tê dại. Hấn nhìn mắt bắt đầu đã rơm rớm nước, cười hờn nhẹ lên khoe mắt cậu, môi hấn chạm vào da thịt cậu, ướm át lại mang vị đạo nam tính.

Tay hấn chạm nhẹ vào phía sau cậu, rồi từ từ tiến nhập.

“Chỉ là ngón tay thôi mà, cần gì kẹp chặt như thế! Cơ khát lắm sao?” Hấn ngậm lấy vành tay cậu, tăng thêm một ngón nữa, tiến nhập thật sâu vào bên trong, cậu như muốn ngừng thở, cổ thả lỏng, cơ thể trái lại càng thất chặt hơn nữa.

” Em...”

Hấn cúi xuống, cắn nhẹ vào cổ cậu, môi mơn trớn vào nơi da thịt mẫn cảm nhất. Cậu run rẩy, có chút giãy dụa, hấn liền tức giận, một ngón lại một ngón đâm càng lúc càng sâu. Cậu cắn môi, huyết động đã lâu không ai chạm vào, giờ đau đớn như bị xé rách. Cậu cố thả lỏng cơ thể, cảm giác càng lúc càng khó chịu.

“Được rồi, đừng phản kháng tôi!” Trình Hi thỏa mãn càn quấy trong cơ thể cậu, thỏa mãn liếm môi. Cậu run rẩy, kéo lấy tay hấn.

“Dừng... dừng ... dừng lại...” Thanh âm hỗn hển vang lên, cậu khó nhọc van xin hấn.

“Dừng lại?” Hấn ngẩng đầu lên, thấp giọng cười.

Khi tiếng cười của hấn kết thúc, ngay lập tức, phân thân to lớn, cương cứng đã lập tức tiến vào. Cậu như ngừng thở, trước đã không thể chịu nổi cảm giác đau đớn như xé rách toàn thân kia, giờ cơ thể giống như vỡ tan ra.

“A a... a...” Cậu ngẩng đầu lên, cố gắng giãy dụa, thống khổ tràn ngập, khiến mắt cậu ngấn nước. Đau đến mức toàn thân run rẩy, hô hấp cũng không thông.

“Kẹp chặt như vậy làm gì, muốn tôi bắn ra sao...”

Hấn vừa nói vừa đánh vào mông cậu, cậu cắn môi, mắt đã ứa lệ. Run rẩy muốn thả lỏng, nhưng phân thân động đậy không ngừng, mỗi nơi nó đi qua, sự tê dại cùng thống khổ kéo đến như xé nát cậu.

“Phế vật!” Hấn thấp giọng nói.

Sau đó, hấn ngừng lại, kéo cự vật to lớn ra khỏi cơ thể cậu. Hấn kéo lấy cậu, khiến cậu ngồi dậy, rồi đem đặt cậu ngồi xuống đùi hấn, cậu có chút mơ hồ, cho đến lúc cự vật đâm sâu vào cậu mới hiểu. Tư thế này càng làm phân thân đâm sâu vào hơn, mạnh mẽ hơn và cũng thống khổ hơn.

” Đau...”

Tay hấn ôm chặt lấy cậu, đặt cậu quỳ sấp xuống, hai tay cậu áp chặt vào giường, phân thân xoắn không ngừng vào cơ thể cậu, đâm thật sâu vào bên trong. Cậu run rẩy, tay chân vô lực như muốn đổ gục xuống, duy trì không nổi tư thế nửa quỳ nửa ngồi này. Hồi lâu, hấn lại chuyển sang phương pháp tiến nhập khác, điên cuồng mà đâm vào cậu.

Vai bị hấn chế trụ... Cả người không thể cử động nổi, chỉ mặc hấn ra vào không ngừng.

Liên tục như thế, cậu cũng không chịu nổi nữa, khí lực cũng tiêu tan, đành nằm vô lực trên giường, mặc hấn chà đạp. Khi hấn buông ra, cậu cho rằng cuối cùng cũng kết thúc, nhưng tất cả, chỉ là sự bắt đầu, hấn nâng cậu lên, đâm sâu vào huyệt khẩu xấu xí mỏng manh phía trước...

Khi cậu tỉnh lại, đã là buổi chiều, cậu nằm sấp trên giường, thắt lưng đau đớn... Khi cậu định xoay người lại, cơ thể đã bị giữ lại, Trình Hi không biết lúc nào đã đứng trước mặt cậu, có lẽ hấn vừa tắm xong, tóc còn rũ nước, chảy dài xuống khuôn ngực nam tính của hấn.

“Đừng lộn xộn, chạm vào vết thương, hai ngày nữa phải tiếp tục rồi.”

Hấn không nói, cậu cũng đã quên hình xăm phía sau lưng rồi. Chẳng lẽ hôm qua hấn đổi tư thế cũng vì nhớ tới vết thương trên lưng cậu sao... Quên đi, hấn cũng chỉ là sợ cậu phá hỏng hình xăm, nghĩ đến đó, trong lòng cậu đang hòa hoãn lại cứng lên, Trình Hi làm gì có ý tốt!

Cậu không nói gì, run rẩy muốn đứng lên, từ thắt lưng và chân đều truyền đến cảm giác tê dại rất khó chịu...

Ba ngày sau, Cậu lại gặp hai người phụ nữ kia, Trình Hi theo lệ ngồi bên cạnh đọc báo. Lúc này đã qua 5 ngày, còn tiêu tốn gấp đôi thời gian, Trình Hi không tiêm thuốc tê, cứ thế mà khóa chặt thân thể cậu vào lan can giường, nhưng hấn cảnh báo nếu cậu động dậy, phá hỏng đồ họa trên lưng, hấn sẽ tìm nơi khác mà khắc vào, cho đến khi cậu ngoan ngoãn mới thôi. Vì không muốn có thêm bất cứ dấu vết nào, cậu đành cắn môi, chịu đựng đau đớn, nằm sấp trên giường gần một ngày một đêm, đợi đến lúc bọn họ nói “Được rồi”, cậu đã muốn ngất đi.

Ngày hôm sau, đau đớn còn nhiều hơn trước, phạm vi cơ thể tiếp xúc với kim châm cũng nhiều lên. Cậu nghe bọn họ nói với Trình Hi, còn phải thêm nhiều ngày nữa, khiến cậu vô pháp tưởng tượng nổi đồ họa sau lưng lớn đến cỡ nào.

Mười ngày sau sẽ tiếp tục xăm hình, nhưng đến ngày thứ 4, chị gái của Trình Hi bỗng xuất hiện, mà Trình Hi lại không có ở nhà. Lúc cậu đang ngồi nghịch vòng xích chân, thì Trình Ảnh bước vào. Trình Ảnh vuốt nhẹ tóc, đi tới trước mặt cậu, rồi nhanh như chớp, vung tay tát vào mặt cậu.

” Đê tiện... không phải đã cắt rồi sao? Còn trở về làm gì!” Lần trước gặp cậu còn bình thản, giờ đã bộc lộ thái độ chán ghét rất rõ ràng.

“... Là Trình Hi bắt tôi trở về!” Cậu nhỏ giọng nói.

“Hừ, ép buộc cậu, rõ ràng là cậu không muốn đi !... Cậu câu dẫn em trai tôi, cậu là đồ yêu tinh, đồ biến thái !!... Uống công tôi giúp cậu chuẩn bị thi thể, cậu lại không biết xấu hổ mà trở về!... Hi nhi lại vì cậu mà cầu xin tôi... Cậu là đồ quái vật...” Trình Ảnh vừa nói, vừa đánh cậu, cậu không thể động thủ với con gái, chỉ mặc cô ta gào thét. Móng tay cô ta sắc nhọn, cào nát mặt cậu, khuôn mặt Trình Ảnh dữ tợn điên cuồng, tất cả đều là hận ý đối với cậu. Cậu nhếch môi cười, đều là do em mình không tốt, lại đổ hết tội cho cậu...

58. Chương 58

Thân thể bị đánh không đau lắm, nhưng ngôn ngữ sắc bén, hiểm độc của Trình Ảnh lại khiến cậu tổn thương.

Cậu rút cuộc cũng rõ, vì sao ngày cậu rời đi, Trình Hi không đi tìm cậu.

Hóa ra, cô ta đã sắp đặt trước rồi, chuẩn bị thi thể... khiến cho Trình Hi tin... cậu đã chết....

Cậu mặc cô ta gào thét, móng tay Trình Ảnh sắc nhọn xước qua mặt cậu, để lại những vết đỏ rất dài. Cô ta có lẽ cũng mệt rồi, nhưng động tác vẫn như cũ, điên loạn, cuồng dại. Nguyên lai, móng tay con gái không phải chỉ để trang trí nha, mà còn là một loại vũ khí nữa... Cậu nhếch môi, khẽ cười...

Đến lúc có người vào phòng, cậu đã cảm thấy hai bên má chảy xuống lưng một vị đạo tanh tanh, là máu, cậu cũng đã tưởng tượng được mặt mũi mình lúc này ra sao, có lẽ bê bết máu và vết xước. Quên đi, cô ta nói cậu câu dẫn em trai cô ta, nên phá hỏng khuôn mặt này không phải là rất tốt sao? Cậu là con trai... cũng đâu cần quan tâm đến chuyện này...

Sâu trong lòng, tại tồn tại một hy vọng mong manh, nếu như mặt cậu biến thành cái dạng này, Trình Hi có thể sẽ chán ghét, có thể buông tha cậu,... Nếu như cậu tự mình làm việc này, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua! Nhưng nếu là chị gái hẳn thì sao?...

Có lẽ đây là ý trời! Cậu không trách cô ta, chính cậu, cũng không muốn cùng Trình Hi một chỗ...

Một lúc sau, có người đem Trình Ảnh đi, cậu nhìn cô ta mệt lả, miệng vẫn gào thét như điên. Sau đó, có tiếng nói âm ỉ phía dưới, cậu biết, là bọn họ gọi điện cho Trình Hi.

Đến lúc Trình Ảnh nhìn thấy Trình Hi, cậu thấy trong mắt cô ta ánh lên sự hoảng loạn, nhưng lập tức cô ta bình tĩnh lại, nhìn thẳng vào hắn.

Trình Hi không nói gì, chỉ lạnh lùng vung tay lên.

” Bốp!”

Âm thanh sắc nhọn vang lên, mọi người trong phòng đều ngây ngẩn nhìn. Trình Ảnh choáng váng, không thể tin mà ôm lấy má phải của mình. Hạ nhân lập tức đi ra ngoài, chỉ còn Trình Hi và Trình Ảnh ở lại.

“Em biết em vừa đánh ai không?” Thanh âm Trình Ảnh run rẩy, cũng có chút yếu đuối, cô mở to hai mắt nhìn Trình Hi.

“Em lúc nào cũng cho rằng chị sẽ đứng về phía em...” Trình Hi lên tiếng.

“...Chị lúc nào cũng đứng về phía em...” Giọng Trình Ảnh dịu đi.

“Vậy chị đang làm cái gì?” Trình Hi nhìn về phía cậu ” Em nghĩ chị chấp nhận cậu ấy rồi, nên mới giúp em!... Nguyên lai, tất cả chỉ là giả dối... Chị rõ ràng không chấp thuận em và Thụy ở cùng nhau...”

“Đúng! Chị không muốn... Em trai của chị, cùng một thằng con trai khác... Chị có thể chịu đựng được... Nhưng, cậu ta là con trai ? Cậu ta là đồ biến thái... là đồ dị dạng... Chị sao có thể chấp nhận cậu ta ở cạnh em... Chị nhận nhìn, chị biết trong bụng nó có cái gì... Chị chờ đến lúc đứa bé chào đời... đến lúc giọt máu Trình gia được giữ lại... Còn em, Trình Hi, em cũng dừng lại đi...”

“Chuyện của em, không cần chị lo, cha cũng đã bỏ qua rồi, không đến phiên của chị !”

Trình Ảnh bị lời nói lạnh lùng của Trình Hi làm cho tức giận.

“Em dám nói với chị như vậy sao? Em cho là cha bỏ qua thật hả? Nằm mơ!... Em mang dòng máu Trình gia, cha có thể mặc kệ sao?... Dừng lại đi!... Dừng đợi đến lúc cha ra tay...”

Cậu biết cô ta yêu Trình Hi đến mức nào, cô ta không bao giờ muốn hắn gặp nguy hiểm, dù gì đi nữa, hắn vẫn là em trai mà cô ta nâng niu chiều chuộng nhất.

“Chị đi đi! Đừng nói nữa! Em có cách làm của em, chuyện của em cứ để em tự giải quyết!”

“...”

Một khoảng im lặng, rồi âm thanh “Chát” lại vang lên!

Trình Ảnh tát thẳng vào mặt Trình Hi. Ánh mắt bùng bùng lửa giận, Trình Hi im lặng, đứng im nhận một cái tát.

“Em làm chị quá thất vọng rồi, Hi nhi!”

Lúc Trình Ảnh xoay người bỏ đi, Trình Hi chỉ buông một câu “Tạm biệt...” lạnh lùng.

Cậu im lặng, chuyện này, tất cả đều là lỗi của cậu, có lẽ, sự tồn tại của cậu, chính là một điều sai lầm!

Thở hắt ra, Trình Hi tiến lại gần cậu, hẩn nhịu mày, nhìn khuôn mặt đầy vết xước. Bác sĩ lập tức được gọi đến để kiểm tra.

“Trình thiếu gia, móng tay của tiểu thư rất sắc, để lại không ít vết xước và vết thâm, nhưng nếu sử dụng phương pháp hợp lý, cũng không để lại dấu vết gì.”

Trên mặt cũng được bôi thuốc, những vết xước tiếp xúc với thuốc lại bỗng rất lên, cậu nhịu mày, không khác gì xát muối lên vết thương.

“Còn đau không?” Trình Hi hỏi cậu, giọng hẩn hết sức nhẹ nhàng.

“...Không đau!” Cậu không thể nói đau, Trình Ảnh vốn cao ngạo như thế, mà lúc cô ta vung tay đánh cậu, cậu lại thấy mắt cô ta ươn ướt. Cô ta thật sự thương yêu Trình Hi, cũng thật lòng hận cậu... Cậu hiểu, em trai mà mình cưng chiều nhất, lại dính lấy một đứa “quái dị”, một đứa “biến thái”, thử hỏi cô ta làm sao có thể chịu nổi chứ?

“Tôi không biết chị ấy sẽ làm vậy...”

“Không cần giải thích! Tôi không quan tâm!”

” Em!”

Hắn gầm lên, phần nộ hất văng thuốc đang bôi trên mặt cậu, nếu là trước kia, hắn sẽ không ngại ngần mà đánh cậu một trận thừa sống thiếu chết!

“Nếu không sao, năm ngày nữa tiếp tục.”

Nói xong, Trình Hi liền rời đi. Cậu nhếch môi, trong lòng dâng lên một tia khoái ý, là anh vì tôi mà tranh cãi với Trình Ảnh, giờ anh phải hối hận!

Thuốc rất hiệu quả, chỉ vài ngày sau mặt cậu đã bắt đầu có dấu hiệu lành. Vết thương khép miệng, nhưng lại ngứa ngáy khó chịu vô cùng, cậu kìm không nổi đưa tay lên. Bị Trình Hi bắt gặp, hắn lập tức trối hai tay cậu lại. Cậu phải bảo đảm tuyệt đối không lặp lại, hắn mới chịu thả ra.

Thi thoảng, cậu lại dờ ra nhìn đứa bé cạnh giường, khi còn nhỏ cậu có bé vậy không nhỉ, có tròn trĩnh trắng trắng như vậy không? Đứa bé này rất kháu khỉnh a, nhưng mà cho nó ăn nhiều vậy, béo phì thì làm sao. Đến lúc đó không biết Trình Hi sẽ có biểu tình gì nữa.

Cậu nhìn nó, thử gơ tay lên, mặt nó cũng chỉ to bằng bàn tay cậu.

Cậu nhẹ nhàng thử lén chạm vào nó. Mềm quá, mịn nữa, cậu thích thú sờ mặt nó, rồi di chuyển xuống cổ, nơi này da thịt còn mềm mại hơn.

” Em đang làm cái gì vậy!”

Một tiếng quát lớn vang lên, rồi có gì đó đẩy mạnh cậu về phía sau, cậu ngã xuống mặt đất, kinh ngạc nhìn hẩn. Cậu thấy hẩn khẩn trương ôm lấy đứa bé ra ngoài, vừa hôn nó vừa thì thầm trấn an. Cậu hiểu rồi, hẩn nghĩ cậu muốn giết nó sao? Đúng là trước đây cậu đã làm một lần... Nhưng hiện giờ nó đã lớn như vậy, làm sao có thể... Nó cũng là một sinh mệnh, lại là một sinh mệnh do cậu sinh ra...

Cậu không giải thích, Trình Hi, hẩn muốn nghĩ sao thì tùy...

Nhéch miệng cười, cậu nhìn hấn nhú mày, đôi mắt âm trầm quan sát cậu.

” Em thật độc ác!” Thanh âm hấn băng lãnh.

“...” Anh dựa vào cái gì nói tôi như vậy, cậu nhẹ giọng đáp lại hấn “Tôi như vậy, điều do anh ép tôi...”

Cậu đã quá tuyệt vọng, tất cả đều không còn quan trọng nữa!

Năm ngày sau, bọn họ lại đến. Cậu không nói gì, chỉ nhắm mắt mặc kệ.

Thời gian chịu đựng càng lúc càng dài thêm, không có thuốc tê, cậu có thể cảm thụ được từng mũi từng mũi kim châm, sắc gọn đâm thẳng vào da thịt. Đau đớn kéo dài, kèm theo sự tê dại đến bỏng rát. Trình Hi yêu cầu bôi thuốc trực tiếp vào vết xăm, để nghiêm phạt hình động “ác độc” của cậu.

Mồ hôi chảy dài trên thân thể cậu, toàn thân run rẩy vì đau đớn, Trình Hi không đọc sách nữa, chỉ lặng lẽ quan sát toàn bộ quá trình, thích thú hưởng thụ sự thống khổ trong mắt cậu.

Đến lúc kết thúc, cậu run rẩy giơ tay, che lấy mắt. Cắn môi thật chặt ngăn không cho nước mắt chảy xuống, cậu biết cậu yếu đuối, cậu nhu nhược, con trai, chịu đau một chút, đã giống như con gái nước mắt lưng tròng. Có lẽ do thể chất chẳng, cậu tự biện hộ cho mình.

“Khóc sao?”

Hấn nhìn vai cậu khẽ run, cất tiếng lạnh lùng hỏi. Giống như hỏi ” Có vui không?”, tàn độc đến cực điểm.

Cậu khó khăn hô hấp, phía sau lưng, Trình Hi chậm chậm đưa tay, chạm vào da thịt vừa bị kim châm tiếp xúc. Hấn từng chút từng chút, vuốt ve vết xăm. Cậu cắn chặt răng, đau, đau quá! Da thịt mẫn cảm bị chạm vào, cảm giác như nằm trên lửa. Cậu thở dốc, động tác của hấn ngày một nhanh hơn, thống khổ hơn..

“A, ...đã quên, tay của tôi rất bẩn, nếu như bị nhiễm trùng, công trình lại hỏng mất!”

Trình Hi đột nhiên lên tiếng, cậu cắn môi, run run nhìn hấn.

“Được rồi, sát trùng là ổn thôi!” Hấn mở ngăn kéo, lấy ra một lọ dung dịch trong suốt “...A, chỉ còn còn thôi, dùng tạm vậy!”

Cậu run rẩy kịch liệt, hấn càng lúc càng đến gần, mở lọ cồn, đổ trực tiếp vào vết thương trên lưng cậu !! Thống khổ ủa vào trong đầu, khiến cậu vùng vẫy trong đó, cậu giật nảy người, muốn thoát ra. Đã bị hấn giữ chặt lại, hung hăng lấy cồn thấm xuống da cậu.

“A... không... không...” Cậu lả đi, đau đớn khiến mắt cậu hoa đi, nước mắt chảy ngày càng nhiều hơn, không ngừng rơi xuống.

Hấn không để ý đến tiếng kêu bất lực của cậu, dùng hết cả một lọ cồn mới hài lòng bỏ tay ra!!!

59. Chương 59

Đau nhức đến cực hạn , ý thức cũng trở nên mơ hồ. Khiến cậu nằm yên trên giường một ngày một đêm không cử động. Đắp một tấm chăn mỏng cũng đủ đau, vậy nên chỉ có thể dùng hệ thống sưởi để làm ấm cơ thể .

Đến lúc có thể rời giường , quay đầu nhìn xuống , mơ hồ thấy được hình xăm phủ đều khắp thắt lưng, phần lưng cứ như được phủ thêm cây cối, nhưng nhìn trước nhìn lui cũng không sao nhìn rõ được . Cậu đi tới phòng tắm, lúc đầu hình xăm không rõ, chỉ thấy rõ những nét viền , màu sắc cũng rất nhạt, tựa như một bản thảo vẽ phác họa , Cậu đã định hỏi Trình Hi xem nó là gì, nhưng giờ thì không cần nữa, nhìn qua nét hình xăm một vài lần, nó là quả thực là một chữ “Hi” , nhưng cũng không phải chỉ đơn thuần là một chữ bình thường , mà do vô số hoa văn lồng vào nhau tạo nên, tựa như một tác phẩm nghệ thuật !

Cậu có chút hư nhuyển đi tới bồn tắm, mở nước ấm, rồi vùi mình vào trong bể nước, hưởng thụ cảm giác được nước bao quanh.

Nhìn qua hình xăm vài lần, cậu biết hình xăm sau lưng đã sắp hoàn thành, bởi vì chỉ thoạt nhìn qua cũng đã thấy rõ rồi. Dù cậu rất chán ghét nó, nhưng cũng không thể không thừa nhận hình xăm này quả thực rất đẹp!

Lau khô người, cậu đi ra ngoài, từ sau chuyện lần trước, đứa nhỏ không còn xuất hiện trước mắt cậu, cậu suốt ngày không có việc gì làm, cậu còn trẻ, không có lý do gì mà ở không như vậy cả đời. Dục vọng độc chiếm của Trình Hi còn cao hơn cả sự tưởng tượng của cậu, cậu vốn nghĩ hẳn sẽ sớm chán ghét cậu, nhưng bây giờ cũng không rõ là đến khi nào hẳn mới giảm đi sự hứng thú ấy....

Khải Ninh là bạn của ta, thế nhưng tâm tư của hẳn đối với cậu lại lại không hề như cậu đối với hẳn... Còn Diệp Tuyên, hẳn với Trình Hi thì đều là cùng loại, cho dù được y cứu ra, chỉ sợ cũng không khác bây giờ là bao nhiêu

Tuy rằng thái độ bây giờ của Trình hi so với trước khi căn nhà bị cháy vẫn còn rất ác liệt, nhưng so với mấy ngày đầu thì đỡ hơn rất nhiều.

Nhìn một mảng mờ mịt trước mắt... cậu không dám nghĩ tới con đường tương lai của mình nữa.

“ Đang suy nghĩ gì vậy ? Khuyên em ít dùng tới bộ não đi !” Trình Hi châm chọc nói.

Hắn vẫn như cũ vẫn là một học sinh kiêu ngạo, suốt ngày trốn học ! Cậu cũng đã từng cảm thấy việc học thật khô khan, nhưng giờ, dù cho có muốn cũng không thể được nữa!

Cậu cúi đầu, tiếp tục xếp lại đồng giấy.

“ Em còn dám nói không có tình ý gì với Diệp Tuyên ... không có gì thì sao hẳn tích cực tìm em như thế !? ... ơ là một cái là không được...” ý hẳn đầy chỉ trích ... anh bực bội cái gì ...các người không phải đều giống nhau sao, thấy cái gì thú vị liền chơi đùa ...

Một ngày như vậy rất nhanh mà kết thúc. Quả nhiên cha của Trình Hi không mặc kệ hẳn, Trình Ảnh nói rất đúng, bọn họ dù sao cũng là cha con!

Trình Hi ném mạnh những thứ trên bàn xuống, nhìn những bức ảnh trên mặt đất, ai cũng là mỹ nhân xuất chúng ...

Trình Hi luôn luôn được cưng chiều, phản ứng của hẳn cũng không ngoài dự đoán của cậu ! phẫn nộ, tức giận, hẳn trút hết lên tất cả đồ đạc trong phòng, nhất thời, trong phòng trở thành một đồng hỗn loạn!

Hắn cũng chỉ giữ được thái độ đó khoảng nửa ngày, bởi vì cha hẳn tới, cậu ở một bên nghe trộm....

“ Con phải kết hôn, Hi! “

“ Hừ ! Chuyện của con, cha quản được sao?! Kết hôn? Đùng đùa!”

“ Con phải cho con của con có mẹ! Tuy tuổi của con chưa đủ, bắt quá đĩnh hôn trước cũng được ! ... con của con cần có mẹ !” Không để ý thái độ phản đối của Trình Hi, cha hẳn nói.

“ mẹ ?! ... nó có!”

“....” Trầm mặc một lát “ Buồn cười thật ...ai thừa nhận điều đó Cha tuy rằng không nhúng tay vào chuyện của cậu ta, đó là do cậu ta không ảnh hưởng đến tiền đồ của con, nếu đã sinh con xong rồi ... thì phải cưới một cô gái môn đăng hộ đối, kế thừa gia nghiệp ... chuyện khác cha mặc kệ, bao gồm cả việc người kia ... “

Dừng một chút, cha Trình Hi nói tiếp “ Con còn cãi nhau với A Ảnh đúng không !? ... chị con rất là tức giận, nếu con còn cứng đầu như thế thì không ai giúp được con nữa đâu... “

‘ Phan ‘ Trình Hi một quyền đập mạnh vào tường “ Ai muốn các người giúp đỡ! ... tôi có thể nào cũng không cần các người quản ... tôi sẽ không đính hôn, đám tiện nhân này không cần ai hết !”

“ Vậy con muốn cái gì !” Thanh âm của cha Trình Hi cũng đã cất cao vài phần “ con muốn cái gì ?!... con cần bản cũng không biết chính mình muốn gì ! con cứ tiếp tục chống đối như vậy thì sớm muộn gì sau này cũng sẽ hối hận ! “

Trình Hi cười nhạt, “ Chống đối !? Việc này tôi làm nhiều lắm rồi ! tôi đương nhiên biết mình muốn cái gì ... tôi cũng không phải ông, chỉ biết làm chuyện trái lương tâm!”

“ con ... con còn biết suy nghĩ không hả!? “ cha hấn bỗng nhiên hét lên , tức giận nói “ Đừng nên quá phận , Trình Hi !”.

Trình Hi không biểu hiện gì nhìn lại nói “ Không sai , tôi chỉ muốn lấy một mình Ngô Thụy ! về phần con của tôi , nó có mẹ, ông đừng hòng mượn cớ mà đuổi cậu ấy đi!... còn nữa , tôi cần bản không muốn kế thừa thứ gì của ông cả!”

...câu nói tiếp theo cậu không còn tâm tư để nghe nữa

Trình Hi nói cái gì Hấn nói , lấylấy ... lấy cái gì ... nhất định là do hấn tức giận nhất thời mà nói ra thôi! Cậu xấu hổ lui trở về phòng ...

Lúc sau Trình Hi đẩy cửa bước vào, trên mặt vẫn còn hiện rõ sự phẫn nộ !

So với lần trước, lần này cha con họ gặp nhau còn kịch liệt hơn. Trình Hi cũng không nói lý do cha hấn đến, nếu như hấn đã không nói thì cậu cũng không hỏi làm gì.

Trong quãng thời gian hình xăm được hoàn thành , cha của Trình Hi có đến thêm vài lần nữa, nhưng lần nào cũng là không vui mà về.

Cậu nghĩ nếu cứ tiếp tục như thế , cha hấn trước sau gì cũng ra tay thôi, bởi vì cha của Trình Hi không phải người thường , sẽ không giống như những ông bố thông thường khác , đến lúc đó, Trình Hi kết hôn ... sau đó , vợ của hấn nhất định cũng không để cậu yên ! Như vậy ... lúc đó tất cả sẽ kết thúc ... cậu im lặng chờ đợi, cái gì cũng không làm, chuyện nên đến sẽ đến thôi !

Quả nhiên, rất nhanh, cha của Trình Hi đã mất hết kiên nhẫn. Lúc cha của Trình Hi tới, cậu đang ở trong phòng khách uống nước, vừa thấy ông ta, cậu lập tức tránh đi, nhưng lại bị ngăn lại. Sau đó, một cuộc tranh chấp không ngớt diễn ra.

Lúc sau , cha Trình Hi tức giận dương tay đánh cậu, nhưng không ngờ được chính là Trình Hi lại đứng trước mặt tránh cho cậu cái tát đó. Khiến cậu và cha hấn đều bất ngờ , cho nên không khí thoáng lạnh xuống!

Cuộc tranh luận vừa kết thúc ... chỉ còn lại hai người bọn họ , nhìn nét mặt Trình Hi sừng đỏ, cậu không biết nên làm gì , do dự một lúc , cậu định đi lấy khăn lạnh, nhưng suy tính một hồi, lại chật vật lê bước lên lầu !

“ Cha, em trai hấn là do bị người ta mê hoặc thôi , hơn nữa , cha cũng không phải không biết tính hấn , cứ nói cái gì là làm cho bằng được ... từ nhỏ đã thế rồi...”. Nhìn cha mình tức giận, Trình Ảnh đưa tách trà nóng cho y , khuyên y nguôi giận .

“ ... Lần này Hi nhi ... azzzznó lớn như thế nhưng lại là lần đầu tiên có thái độ thế này ... tuy rằng trước đây cũng “

“ Cha đừng tức giận , chờ thêm một thời gian nữa , A Hi hết hứng thú rồi cũng tự động kết thúc thôi.” Trình Ảnh tuy vẫn còn tức giận chuyện lần trước, nhưng cũng nhịn không được mà che chở cho Trình Hi.

“ Lần này... cha có cảm giác không tốt... Hi nhi hình như là nghiêm túc thì phải ...”

Trình Ảnh nhíu mày “ không có đâu ! Em trai hấn tuyệt sẽ không ...”

“ Vậy cha tính làm sao bây giờ ?” Trình Ảnh trong lòng phiền muộn nói .

“ ... Con nói xem, Ảnh nhi ? ... Biện pháp để tiêu diệt hoàn toàn hi vọng của một người...” , hớp một ngụm trà nóng , Trình lão gia trở lại phong thái thường ngày, chính là phong thái của một kẻ đẩy thủ đoạn trên thương trường.

Trình Ảnh ngẩn ra ... bắt đầu suy nghĩ dụng ý của cha mình ... cha cũng sẽ không định dùng cách đó chứ ...

“ Con cũng không nên nhúng tay vào nữa...cha sẽ giải quyết ...nên sớm quay về Mỹ đi”.

.... Trình Ảnh nhìn cha mình, nhận ra ý tốt trong đó, nếu sớm rời đi chừng nào thì tránh khỏi phải xung đột với Trình Hi chừng ấy!

Trở lại khách sạn ... Trình Ảnh trong lòng suy nghĩ về Trình Hi ... em trai a... em thật không thể hiểu được nỗi khổ tâm của chị rồi ... trước đây , Trình Hi từng là một cậu em trai rất đáng yêu, lúc nào cũng chỉ biết kêu “ chị” , và cũng từng hướng cô mà làm nũng... Trình Ảnh đang miên man nhớ tới chuyện cũ bỗng giật mình, đưa mắt hướng về điện thoại. Hết nhấc ống nghe lên rồi lại bỏ xuống. Quên đi, có cảnh báo trước cho hắn thế nào thì đó cũng là chuyện sớm hay muộn thôi...

Trình Ảnh thô bạo dập ống nghe xuống!

Bốn tháng sau ...

Cậu nhu nhu hai mắt, nhìn về phía đồng chăn trước mặt, đứa trẻ này ban đêm rất thích đắp chăn, lúc đầu cậu còn tưởng là có chuyện gì, đi bệnh viện luân phiên kiểm tra , thì chỉ ra kết quả là một đứa bé khỏe mạnh bình thường!

” бат..... бат.....” ba ba.....

“ Ngoan, tiếp tục ngủ đi ...”. Cậu vỗ vỗ chăn , giúp nó đắp lại chăn.

“ ô!” mơ mơ màng màng nhắm hai mắt lại! Vui mặt vào đồng gối, cái tật xấu này đã nói nhiều lần rồi, vậy mà nó vẫn không sửa được!

Hôm sau , vì đêm qua thức dậy mấy lần , nên sáng sớm đầu óc có chút hỗn độn... Đi ra ngoài, hạ nhân bắt đầu hướng cậu chào hỏi, cậu cũng đáp lại! Quay đầu đóng cửa phòng, không khỏi thở dài... Trước đây nghĩ thế nào cậu cũng không thể ngờ được tình hình bây giờ của mình!

Hướng về phía cửa sổ , cậu kéo tấm rèm cửa màu trắng ra ! ánh sáng mặt trời sáng sớm chiếu thẳng vào, do chưa kịp thích ứng nên cậu bị ánh sáng làm cho lóa cả mắt.

Xoay người đi đến bên giường .

“ Chào buổi sáng, Trình Hi ...”

Cũng đã chịu báo ứng rồi.

Nên kết thúc thì cũng đã kết thúc.

Nếu không thì đã không như thế này...

Mấy tháng trước cậu đã đấu tranh rất nhiều, con người quan trọng nhất là gì, đơn giản chỉ là một chữ “mệnh”! Sở dĩ,... lúc hắn còn sống, là hắn nợ cậu... thế nhưng nếu hắn “chết”*, thì cậu lại là người nợ hắn...

60. Chương 60

Sự việc trở nên như vậy , thật sự không thể đoán được ... Đúng thế, chuyện ngoài ý muốn này đến quá đột ngột!

Một tháng trước, hình xăm đã hoàn thành. Trình Hi đi ra ngoài , bắt cậu đi cùng, hình như cha Trình Hi yêu cầu hắn đi tiễn chị mình, chị hắn ở đây hơn nửa năm là vì chuẩn bị chuyển về định cư ở Trung Quốc, chị Trình Hi cũng không định kế thừa công ty cha mình mà muốn gây dựng một sự nghiệp riêng!

Chuẩn bị đã xong xuôi, chị Trình Hi quay lại Mỹ để thu xếp hoàn thành công việc bên đó.

Trình Hi vốn cũng thấy hổ thẹn khi động thủ với chị mình nên không nói gì liền đáp ứng. Về phần cậu đi theo , hoàn toàn là ngoài ý muốn , bởi vì cha Trình Hi đã nói với hắn rằng tốt nhất là đừng nên rời mắt khỏi cậu, kết quả cậu lại là nguyên nhân khiến bất hoà giữa Trình Hi và cha hắn càng thêm kịch liệt hơn.

Cậu cũng thấy rất kỳ quái , thái độ của Trình Hi đối với cha hắn hoàn toàn không giống như là thái độ của con cái đối với cha mình.

Có điều hiểu kì thì vẫn chỉ là hiểu kì, tìm hiểu tâm tư hắn , cậu không có hứng thú!

Lúc Trình Ảnh thấy cậu theo ở phía sau , niềm vui lúc nhìn thấy Trình Hi lập tức biến mất, cô ta tức giận nói “ Em nhất định phải chọc giận chị sao !”

Kết quả, chuyện hòa hợp của hai chị em lại không giải quyết được gì.

Lúc nhìn thấy máy bay của Trình Ảnh đã mất hút về phía chân trời, bọn họ cũng chuẩn bị trở về. Mới vừa đi đến bãi đỗ xe , điện thoại Trình Hi đột nhiên reo lên, cùng lúc hắn nghe điện thoại, một chiếc xe mercedes màu đen đột ngột lao đến... Nơi này là bãi đỗ xe, không có chiếc xe nào có thể chạy với tốc độ như thế... Sau đó, cậu bỗng thấy chiếc điện thoại màu trắng của Trình Hi bị ném qua một bên.. .cậu bị hắn đẩy ra xa....

Chuyện xảy ra quá đột ngột! Cậu một mực tin rằng đây chỉ là tai nạn.

Thế nhưng khi nghe thấy âm thanh khóc thét lên của cha Trình Hi, khi nghe tiếng ông ta thều thào nói “không thể!”, khi nghe được tiếng trách móc , thì cậu mới bừng tỉnh hiểu ra, nguyên lai, mục tiêu là cậu!

Thế này là tự làm tự chịu sao, cậu cười ha ha, cậu chỉ biết rằng nhất định có một ngày sẽ được giải thoát, nhưng không ngờ lại là giải thoát theo phương thức này. Có lẽ đây mới chính là tự do chân chính, từ nay, Trình Hi sẽ không còn ảnh hưởng đến cậu nữa.

Lý trí nói cho cậu biết, cậu nên đi thôi, đi ra ngoài, rửa hết máu trên tay, sau đó liên lạc điện thoại, tất cả sẽ kết thúc. Nhưng trong đầu lại nhớ tới lúc hắn đẩy cậu ra, trong nháy mắt còn mơ hồ như vậy nhìn thấy ánh mắt của hắn, nghĩ lại, hình ảnh hiện lên quá rõ ràng, rõ ràng đến cả ánh mắt kinh ngạc cùng thất thần của hắn...

Cậu rất ghét hắn , tuy rằng hắn cũng có nhiều mặt khiến cậu kinh ngạc, nhưng cậu chưa bao giờ nghĩ có thể buông tha một cơ hội có được tự do tốt như thế này.

Cậu nợ hắn một mạng! Cậu quyết định bỏ ra một năm , một năm nay cậu sẽ ở lại bệnh viện để chăm sóc hắn , một năm sau, bất luận kết quả có như thế nào, cậu cũng sẽ rời đi, tìm tự do của mình. Bởi vì đây chính là điều hắn nợ cậu...

Chị gái Trình Hi vừa đến nơi liền vội vã đáp chuyến bay tiếp theo để trở về. Dáng vẻ yêu kiều trước khi đi không còn nữa, nhìn cha mình, cô khóc không thành tiếng.

“ Nếu biết trước như thế này nếu biết trước ... con thế nào cũng sẽ không đồng ý để cha làm như vậy a....oa oa...” Nước mắt Trình Ảnh ngập đầy hai mắt mà kêu gào “ A Hi a”

“”

“ Tại sao lại động thủ nhanh như vậy... tại sao lại nhằm lúc có A Hi ở cạnh chứ... không thể nào mà... không thể nào... em trai a...”

“ Cha không ngờ chúng lại hành động nhanh như vậy, vốn dĩ... cha chuẩn bị gọi nó đến công ty , sau đó mới, mới ... không ngờ ... Ảnh nhi ... cha không ngờ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy a !”

Bọn họ xem ra rất là bi thương, cứ nhiên lại ở trước mặt đương sự là cậu mà thảo luận vấn đề này!

Đối với quyết định của cậu ,bọn họ cũng không phản đối, mà Trình Ảnh lại biểu thị nếu như Trình Hi tỉnh lại, nhất định sẽ không bao giờ...quản chuyện của bọn họ nữa . Đối với thái độ ấy của cô ta , cậu chỉ gượng cười, cô ta chắc không phải là hiểu lầm cái gì chứ. Đang muốn giải thích, nhưng nhìn về phía Trình Hi đang hôn mê, chắc cũng không cần nữa ... Nghe bác sĩ nói, thời gian Trình Hi tỉnh lại cũng không xác định!

Cậu ở lại một năm, đơn giản chỉ là muốn để cho lòng mình thanh thản

Mà Trình gia cũng không để lộ tin tức Trình Hi bị tai nạn ra ngoài, chỉ là thay hấn làm thủ tục nghỉ học, bên ngoài thì nói hấn đã ra xuất ngoại. Điều này là do Trình Ảnh nói cho cậu biết, cô ta cũng không còn tâm tư để lo cho sự nghiệp của mình nữa.

Tuy cậu ở bệnh viện chưa được một tháng, nhưng, mỗi ngày đều rất chu đáo, lo lắng mọi việc, nên ban đầu bọn họ nghĩ cậu là hạ nhân của Trình gia, sau thấy không phải, lại cho rằng cậu là em trai của Trình Hi, cậu chỉ cười cười, cậu vốn cũng không muốn bị hiểu lầm là em trai của hấn, nhưng vẫn không thể nói ra cậu với hấn là bạn học, có người nào liên tục chiếu cố bạn mình như vậy sao, phần lớn thời gian đều ở bệnh viện, còn cha Trình Hi vẫn đang bận rộn với công việc, thỉnh thoảng mới đến thăm Trình Hi, ngoại trừ sắc mặt khó chịu khi nhìn cậu thì cũng không nói thêm gì.

“Ta vốn nghĩ cậu với những kẻ đó như nhau...” Cậu đang gọt táo, Trình Ảnh đột nhiên nói.

” ? “

“Ngay từ lúc sinh ra, a Hi đã là một đứa trẻ rất được hoan nghênh, các bạn nữ rất coi trọng dung mạo lẫn gia thế của nó. Nó tính tình không tốt, những người vốn thật lòng thích nó thì lại không dám tiếp cận, còn những kẻ tiếp cận nó, cùng nó gặp mặt, đều là những kẻ bụng đầy tâm kế... Lúc ta nhìn thấy cậu, đã nghĩ rằng, nếu cậu đã không thích nó thì đừng giả mù sa mưa mà không chịu rời đi... Vốn dĩ cậu chỉ là một kẻ đạo đức giả. Cậu chẳng qua tâm cơ quá thâm hiểm...”

Cậu nghe mà vô cùng kinh ngạc, cô ta ngừng một chút rồi nói tiếp, “...ta có phải rất xấu xa hay không, ta chưa từng trách cứ A Hi ... đúng vậy, ai chết cũng được, chỉ cần nó không có việc gì là được rồi! Ta biết cậu thực ra là sợ nó... ta cũng biết rõ thủ đoạn của Trình gia, biện pháp khiến cho kẻ khác muốn chết mà không được ... biết hai đứa ở cùng chỗ sẽ gặp nhiều khó khăn, cũng biết chỉ cần A Hi nguyện ý, sẽ không có ai nói gì được các người, bởi vì nó là người Trình gia. Nhưng mà, ta là chị nó, ta mong nó thực sự hạnh phúc... không ai có thể bảo đảm tương lai nó sẽ không hối hận ... hạnh phúc của hấn...”

Trình Ảnh nói, nói mãi, rồi cô khóc nức lên.

Cậu nói “Chị nói đúng, là em sai... chị đừng khóc nữa...” vỗ vỗ lưng, giúp cô nhuận khí.

Nước mắt không ngừng tuôn rơi, Trình Ảnh vì chuyện của Trình Hi mà trở nên yếu đuối đáng thương.

“Nếu như nó tỉnh lại, ta sẽ chúc phúc cho hai đứa. Cha cũng sẽ không dễ dàng mà động tới cậu nữa... trải qua lần này, chính ta mới biết được A Hi có bao nhiêu quan tâm tới cậu...”

Trình Hiquan tâm đến mình ?!

“Không phải, hấn chỉ sợ mất đi một món đồ chơi mà thôi.” Cậu cười khổ nói.

Trình Ảnh kinh ngạc thở mạnh nói “món đồ chơi ?! ... cậu sẽ vì một món đồ chơi mà liều mạng để xe tông sao ?! “

Cậu giật mình nói “Ai biết được.....”

Trình Ảnh bỗng nhiên đứng lên, tia sáng chiếu vào thấy rõ vệt nước mắt trên khuôn mặt cô! Dùng ánh mắt phức tạp xem xét cậu thật lâu, thẳng đến khi cậu trốn tránh đi ra ngoài, mới nghe được âm thanh hút khí của Trình Ảnh. Đóng cửa lại, cậu thở phào nhẹ nhõm.

Trước đây, cậu luôn tìm cách tránh tiếp cận Trình Hi, nhưng hiện tại lại có thể tự nhiên ngồi bên cạnh hấn, thỉnh thoảng còn học theo hộ lý của Trình gia giúp hấn xoa bóp cơ thể... Một Trình Hi lúc nào cũng kiêu ngạo thích công kích người khác đã biến mất, chỉ còn lại một khối thân thể vô tri vô giác đệp để...

Có lúc cậu cũng thấy hấn thật đáng đời, nhưng bất giác lại phủ nhận, là hấn đã cứu mạng của cậu a, trong ngực bỗng co thắt một cái, sao có thể quên chính hấn đã hại cậu, là hấn khiến cậu phải sống dở chết dở! Nghĩ như thế, cậu lại không nhận được ý muốn trả thù....

Trước đây, cậu chưa từng nghĩ đến hai chữ “trả thù”, bởi vì cậu không có năng lực để làm chuyện đó, nhưng bây giờ chỉ cần cậu động thủ một chút, Trình Hi ngay lập tức sẽ đi gặp Diêm Vương ... mấy lần, tay cậu đụng vào bình thuốc, nhưng cuối cùng cũng rút trở về, cậu từ lúc nào thì trở nên xấu xa như vậy chứ.

Trình Ảnh tựa hồ không biết cậu sẽ có cái ý niệm như thế trong đầu, cho nên nếu không thật sự cần thiết thì cô ta cũng sẽ không nói chuyện với cậu. Mà cha của Trình Hi, có lẽ là hiểu rõ mối quan hệ của cậu và Trình Hi nhất... hần hiện tại đồng ý để cậu chiếu cố Trình Hi, nhưng cũng âm thầm cảnh cáo, nếu như có bất cứ chuyện gì, nhất định sẽ không để cậu được yên!

Giờ càng già càng cay – câu danh ngôn này thật có đạo lý. Thực ra, sự uy hiếp của ông ta cũng là một lý do để cậu thu tay về, hoặc cũng có thể cậu chỉ muốn mượn một cái cớ mà che dấu cho sự bất lực của chính mình...

Trình Ảnh tuy rằng đã chuyển giao hầu hết các bộ phận công việc, nhưng cũng có một số cái cần đích thân cô, vì thế vừa ngồi một lát liền đứng dậy đi về. Cậu cười trừ nói “ tạm biệt ”, trong lòng lại rơi vào tĩnh lặng.

Ngày tháng trôi qua thật nhanh, mới đó đã nửa năm trôi qua. kỳ tích bọn họ mong chờ vẫn không xuất hiện, cho dù Trình gia có tiền như thế nào, khoa học kỹ thuật cũng không có khả năng phát triển vượt bậc trong một ngày để bọn họ sử dụng, cho dù có bác sĩ tốt nhất hay thuốc thang tốt nhất thì Trình Hi vẫn gầy gò như cũ, vẫn không thể hấp thụ được chất dinh dưỡng đưa vào....

Nếu so với những bệnh nhân khác, Trình Hi đã may mắn rất nhiều, cơ thể hần mỗi ngày đều được xoa bóp cẩn thận, cho dù có gầy như thế nào cũng không ảnh hưởng đến dung mạo của hần.... ở một mức độ nào đó vẫn rất anh tuấn!

Bây giờ cậu vẫn còn đang ở Trình gia , không phải do cậu không muốn đi, thực tế thì ngày thứ hai sau khi Trình Hi bị tai nạn cậu đã chuẩn bị hết đồ đạc để dọn ra ngoài nhưng lại bị Trình Ảnh ngăn cản. Cô ta nhất định bắt cậu phải ở lại để chăm sóc đứa nhỏ, còn cả cái cam kết một năm kia nữa! cậu cũng không đoán được tâm tư của cô ta. Còn căn nhà, cha của Trình Hi một lần cũng không thấy tới, chỉ có Trình Ảnh lâu lâu lại đến một lần.

Lúc đầu nhìn thái độ của cô ta, cậu cứ ngỡ cô ta cũng thật sự thích đứa nhỏ này. Lần cô ta đánh cậu, cậu đã biết nàng chán ghét đứa nhỏ này bao nhiêu! Thời gian trôi qua rất bình thản, cậu ngoại trừ mỗi ngày đi đến bệnh viện, còn lại thì đi làm ở một hiệu sách, công việc cậu làm là ngoài giờ, vốn muốn tích góp tiền, coi như là dành cho dự định tương lai.

Cậu cũng không liên lạc với cha mẹ mình nữa, cậu nghĩ nếu như cậu trở về cũng chỉ làm bọn họ thêm thương tâm. Lâu như vậy rồi, chắc họ cũng nghĩ cậu đã chết , đã lâu như vậy, cuộc sống của họ cũng đã bình thường lại rồi....

Điều làm cậu để tâm nhất lúc này là đứa con của mình, cậu cũng không biết từ lúc nào mà đã thực lòng thương nó. Nó đã hai tuổi, cũng biết làm nũng rồi. Nó hỏi cậu mẹ nó đâu.... mỗi lần như thế lại khiến cậu rất xấu hổ, cậu tuy là cha thân sinh ra nó....nhưng lại không có cách nào có thể cho nó một người mẹ....

Có một lần , Trình Ảnh cũng có mặt ở đó , nó liền hướng cô ta mà kêu mẹ... kết quả bị Trình Ảnh nghe được, cậu xấu hổ đến mức hận không thể kiếm được chỗ mà chui vào, Trình Ảnh cười thật to, nhìn đứa nhỏ hài lòng như vậy, cậu thầm nghĩ cô ta cười lên thật đẹp... Trừ bỏ chuyện Trình Hi, cô ta cứ như là con người khác vậy!

Nhưng khi nghe câu nói tiếp theo của cô ta, nụ cười của cậu liềm tắt. Nàng lấy kẹo đùa với Tư nhi, rồi nói

“Tiểu Tư phải làm sao bây giờ?!... làm sao đây, tính tình a Hi trở nên như vậy, phân nửa trách nhiệm đều do cha chúng ta, bởi vì cha nên nó mới trở thành như thế! Mẹ của chúng ta, vì chuyện cha đã làm... mà chết.... ta cũng không muốn Tư nhi trở thành một đứa trẻ không cha.”

“Vậy... phải làm sao bây giờ?” Không lẽ Trình gia có thể để cho con cháu của mình cưới cậu sao “ Không bằng nói cho Tư nhi tôi không phải là cha của nó...”.

“ Cậu định nói cậu là mẹ của nó sao?!”

“Đương nhiên là không phải” cậu nhện không được nói lớn tiếng, “ Nói em là người tạm thời chăm sóc nó là được ...”.

“Không được!” Trình Ảnh lập tức phản đối.

Sau đó, cô nói, “Như vậy đi... còn 5 tháng nữa là cậu có thể rời khỏi Trình gia, nếu thế thì để ta kết hôn với cậu luôn.... làm thế đối với Tư nhi cũng tốt, còn về phía cha ta thì cứ để ta! Thêm nữa Tư nhi còn nhỏ, sau này chỉ cần nói dối vài câu là có thể dễ dàng cho qua!... huống chi nó thật ra cùng với ta cũng là chung huyết thống a...”

Cậu há hốc mồm, nhìn cô ta tự nhiên nói với mình, cũng không biết là nói thật hay là đùa giỡn

61. Chương 61

” A..... ha ha.....” Cậu cười gượng vài tiếng.

“ Biểu tình của cậu thật khó coi ! ta tính như vậy không được sao?!” Trình Ảnh bắt mắt nhìn cậu.

Biết nói sao đây, tính tình của Trình Ảnh thật sự là Nhìn ánh mắt chọc tức của cô ta, cậu thấy thật vui!

” Được thôi.....”

” Thiết.....” mặt cô ta thật không cam lòng.

“ Cái kia ... thực sự em không lừa chị , là em cam nguyện như thế...”

“Được rồi được rồi, không cần khẩn trương như vậy chứ, chỉ là nói qua cửa miệng mà thôi!” cô ta cắt ngang lời cậu .

“”

Quên đi, là giả hay thật cũng chẳng sao!

“Ăn xong cùng đi thăm a Hi đi”.

“Không được, chị đi đi, em còn có việc!” cậu lắc đầu nói.

Cô nàng hất tóc nói, “Công việc đó có gì tốt chứ, tiền cũng không có bao nhiêu”.

Cậu cười không đáp, số tiền đó đối với cô ta thì cũng chỉ là một con số đơn giản mà thôi!

Sáng hôm sau, vẫn là một buổi sáng bình thường, cậu đi đến bệnh viện.

Y tá đang tiêm thuốc cho hắn. thấy cậu tới thì đối cậu cười cười, nói “ Tới rồi à .”

Cậu “umh” một tiếng.

Cuộc nói chuyện đơn giản mau chóng kết thúc!

Bình thường để không mất thời gian, cậu sẽ ở lại trong căn phòng, bệnh viện đã chuẩn bị sẵn, phòng cũng rất đầy đủ, rất thoáng, nếu so với phòng trọ cao cấp cũng không khác biệt lắm, chỉ là nếu như có thể bớt đi một ít màu trắng trong phòng.

Ngồi mãi cũng thấy mệt, lâu lâu cậu lại đứng lên đi qua đi lại, tìm việc khác làm!

Có đôi khi lại tự lẩm bầm mồm mình.

“A... hôm nay a Ảnh đúng là làm mình giật cả mình mà, lại còn nói như thế nữa chứ.. aizzz... may mà cô ta chỉ nói giỡn a, ngô ngô... bắt quá tiểu Tư đúng là lớn nhanh nham, bây giờ lại còn biết nói nữa... cha mà đi thì sẽ nhớ con lắm a, tiểu Tư...”

Đứng trên sân thượng, cảm thụ cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, cậu miên man nghĩ. Những ngày buồn chán như vậy cũng sắp kết thúc rồi

Thời gian càng trôi qua cậu lại càng thêm chờ mong, ngoài ra còn có một cảm giác không xác định được!

Ngày qua ngày trôi đi, cậu vui vẻ nhìn số tiền trong sổ tiết kiệm của mình ngày một tăng, tuy đối với Trình Ảnh thì đây vẫn chỉ là một con số lẻ, nhưng còn đối với cậu, cũng đủ để thuê một căn phòng, yên ổn sống qua ngày.

Kỳ hạn càng tới gần, tâm tình cậu ngày càng chuyển biến tốt đẹp, có đôi khi ngay cả nhìn Trình Hi cậu vẫn có thể nở nụ cười.

Trình Ảnh nhìn bầu trời trong xanh của mùa xuân, đột nhiên nói muốn đưa Trình Hi ra ngoài làm cậu trở tay không kịp, nhưng sau khi được bác sĩ đồng ý, cậu vẫn cùng cô đưa Trình Hi ra ngoài. Người đẩy xe đương nhiên là cậu, nếu cậu có ý kiến phản đối gì, Trình Ảnh lại dùng vẻ mặt “phải có phong độ của một người con trai” để nhìn cậu. Cậu liền vui vẻ, từ trước đến nay cậu đều mong được làm một người đàn ông chân chính....

Hoa viên có rất nhiều loại hoa, nhiều người thân đưa người bệnh ra ngoài tản bộ, bầu không khí thật ấm áp!

Bỗng một cặp vợ chồng đi tới trước mặt, trông rất quen, chắc lúc trước đã gặp qua rồi, hai bên rất tự nhiên nở nụ cười chào nhau.

“ Lại tản bộ a”

Cậu gật đầu “Vâng, thời tiết hôm nay thật đẹp”

“Đúng thế...” người vợ nhìn qua phía Trình Hi nói, “ Đây là?”

“Em trai cháu a!” Trình Ảnh liền nói.

“A, số cô thật tốt, chồng cô đúng là người tốt nha, lúc nào cũng thấy cậu ấy đến bệnh viện !”

“Ha ha... đúng vậy.” Trình Ảnh cư nhiên lại cười trừ thừa nhận.

Cậu nhìn Trình Ảnh có chút bất đắc dĩ,nhìn cặp vợ chồng quay đầu lại mỉm cười đối bọn họ rồi quay đầu đi tiếp.

Trình Ảnh không kiên nhẫn, ngay lập tức liền cười ha ha, nhất thời thu hút rất nhiều ánh mắt mọi người nhìn qua. Cậu liền vội vàng kéo cô ta tới ghé đá ngồi xuống.

“ Cậu xem, đã nói đề nghị của ta thật không tồi mà. Nhiều người còn nhầm như vậy nữa!”

“Nhiều...” Cậu đang nói bỗng dừng lại, Trình Ảnh ngay lập tức liền nhìn cậu một cách kỳ quái.

“Làm sao thế?”

“ Em hình như thấy Trình Hi vừa cử động...”

Trình Ảnh liền sửng sốt “...Làm sao có thể, cậu thấy rõ không?”

Cậu nhìn lại lần nữa, lại thấy không có gì.

“ Cậu sẽ không bị nắng làm hoa mắt chứ!”

Mặc dù Trình Ảnh nói như vậy, nhưng mọi người đều hiểu hơn ai hết cô là người mong Trình Hi tỉnh lại nhiều nhất, xem ra, đúng là cậu hoa mắt rồi... cũng đúng a... hần như thế nào lại có thể tỉnh lại lúc này!

Cậu an tâm rồi lại bắt đầu cùng Trình Ảnh nói về sự nghiệp của cô.

“ Hôm nay thời tiết thật đẹp ...” Trình Ảnh có chút không được tự nhiên nói.

” Umh!”

“Còn một tháng nữa, cậu đã tính sẽ đi đâu chưa?”

“ Vẫn chưa...” dù chỉ có một mình, cậu vẫn kiên cường muốn được độc lập ... nhưng cậu thực sự vẫn chưa nghĩ kĩ....

“ Nhất định phải đi sao ? Cậu mặc kệ tiểu Tư sao ? ”

....Nếu không thì như thế nào đây? Chẳng lẽ đưa tiểu Tư đi cùng sao? ” Ngoài buồng tay còn có cách nào không... sớm muộn gì cũng phải xa nhau thôi!”

“Cậu từng nghĩ tới cách khác chưa?” Trình Ảnh thanh âm cẩn cẩn dục dục nói.

“ Cách gì?” còn có cách khác sao, cậu hiểu kì hỏi.

“Ồ lại Trình gia!” Trình Ảnh nói xong liền chăm chú nhìn cậu.

Cậu nghe xong mới đầu chỉ cười một tiếng, lúc sau không nhịn được liền cười thật to, nói, “ Chị biết rõ cách đó không có khả năng mà!”

“Cái gì mà không thể chứ?! Trên đời này không có cái gì là không thể !”

Đúng vậy, trên đời này mọi chuyện đều có thể phát sinh, duy chỉ có việc này là không thể, cậu làm sao có thể ở lại Trình gia, chỗ cậu ghét nhất. Tuy rằng mấy ngày nay cùng Trình Ảnh ở chung cũng có chút cảm tình, nhưng nhiều đó không đủ để bù đắp cay đắng của cậu.

“ Vậy mà đã một năm rồi, thời gian trôi thật nhanh a...” Thấy cậu không tiếp lời, Trình Ảnh liền nói tiếp, “Có thể hỏi cậu một vấn đề được không?”

“Đương nhiên là được a!”

“Không cần phải đáp ứng nhanh như thế, nhưng nếu đáp ứng rồi thì phải nghiêm túc trả lời ta!”

Nghe giọng điệu nghiêm trọng của cô làm cậu có chút khấn trương, nhưng cậu vẫn trả lời, “Đương nhiên!”

“ Cậu, còn hận a Hi sao?”

Cậu cả kinh, cô ta quả nhiên vẫn rất xảo quyệt, kiềm chế hoảng loạn trong lòng, cậu cố trấn tĩnh nói, “ Đúng vậy, tuy hần là em trai của chị, nhưng em không thể nói dối...”

“Cho dù hiện tại nó biến thành như vậy, cậu vẫn hận nó sao?”

“ Vâng!” Cậu theo phản xạ nói.

Trình Ảnh nghe xong liền hướng tầm mắt về phía Trình Hi, vẻ mặt mang theo nét đau thương.... Cậu thuận theo ánh mắt của cô nhìn lại, trên giường, da của Trình Hi trắng nõn gần như trong suốt, dưới ánh mặt trời còn có thể nhìn thấy rõ những mạch máu xanh xao.

Cậu biết khi nói những lời này sẽ khiến một người chị như Trình Ảnh thương tâm, nhưng không biết tại sao lại còn nói như vậy!...Cho dù đó là lời nói thật , cậu cũng không cần phải ...thực sự nói ra a ! Trình Hi đã như vậy, cậu thoải mái một chút cũng không sao... nghĩ xong cậu liền vô cùng ảo nảo , cậu vẫn là thiếu những đạo lý đối nhân xử thế a...

Lặng lẽ quan sát một hồi, Trình Ảnh hạ mắt, lông mi dài phủ bóng xuống khuôn mặt của cô, im lặng vuốt ve khuôn mặt của Trình Hi, rồi nói, “ a Hi... em nghe thấy không?nghe thấy không? ... cậu ta là hận em... chị không trách cậu ta... a Hi a....là do em phát hiện quá muộn , nếu như em sớm hiểu rõ tâm ý của mình thì... em tỉnh lại đi... a Hi a... em tỉnh lại đi mà...”

Khuôn mặt Trình Hi vẫn một mảng trắng bệch.

Nói một hồi, một giọt nước mắt trong suốt rơi ra từ khóe mắt của Trình Ảnh, cô dường như không phát hiện cứ thấp giọng nói... giống như Trình Hi đã tỉnh lại ... Còn cô ta đang nói cái gì, cậu cũng không muốn để ý, tâm ý cái gì...nếu như cậu cứ cố tìm hiểu thì sẽ không thể nào không chế mọi việc được nữa....

Cậu lấy khăn tay ra để lau mặt cho cô, nhưng tay lại bị cô ta giữ lại.

Cô ta chậm rãi mở miệng nói, “ta không sao, chỉ là phát tiết một chút thôi... cậu không phải buổi chiều có việc sao? Về trước đi... ta ở lại bồi a Hi một chút nữa.....”

Cậu hốt hoảng trở ra, từ xa nhìn lại, vẻ mặt bi thương của Trình Ảnh thoáng nhìn thật động lòng người, vẻ đẹp của Trình Hi lại mang theo nét âm nhu hiếm có, bọn họ ở cùng nhau, tựa như một bức tranh thật hoàn mỹ. Cậu không nhìn nữa... xoay người bước ra khỏi bệnh viện!

62. Chương 62

Cả buổi chiều, lòng cậu không lúc nào yên, thậm chí thiếu chút nữa thối lộn tiền, miễn cưỡng mới chống đỡ được đến giờ tan ca.

Buổi tối trở về, Trình Ảnh đang ngồi thưởng thức cà phê. Cũng may là cô ta không nói gì! Bọn họ cũng không nhắc lại chuyện ngày đó nữa!

Rốt cục, cũng đến ngày đó!

Cậu thu thập mọi thứ xong mới phát hiện, ngoại trừ quyền sở tiết kiệm thuộc về chính mình, còn lại ngay cả quần áo của mình cũng là của Trình gia. Hai bàn tay trắng cũng tốt, cậu có thể bắt đầu lại lần nữa!

“Cậu phải đi rồi sao?”

Trình Ảnh dựa ở phía cửa nói.

Cậu chỉ mỉm cười rồi nhẹ nhàng gật đầu.

“Ăn sáng với ta đã rồi đi!” Cô nói rồi đi xuống lầu.

Bữa ăn này có lẽ là bữa ăn thân thiết nhất cậu từng có từ khi ở Trình gia.

“Cậu có biếta Hi từng nói thế nào về cậu không?” Trình Ảnh hai tay xếp ở trên bàn hướng cậu hỏi.

Cậu hiếu kì nhìn về phía cô nàng, người khác nhìn cậu như thế nào, cậu thực sự muốn biết, nhưng nếu là Trình Hi.....cậu vẫn nhớ rõ hẳn đã từng đối cậu nói là— quái vật!

“....Lúc đầu a Hi gọi điện cho ta nói nó gặp được một người bạn cùng phòng rất thú vị, nó nói tuy người đó là nam, nhưng mà tính tình lại cứ như con thỏ, lúc nào cũng sợ nó. A Hi ngữ khí lúc đó có chút không tốt, ta liền chọc nó là chắc do nó hung hăng quá Sau đó qua vài ngày, nó nói người bạn cùng phòng kia của nó là một người nói dối, cậu ta không bị bệnh khiếm phách gìnó nói, người bạn cùng phòng kia không giống những người khác, lúc nào cũng rào đón nó..... ta liền nói, nếu cậu ta đã sợ em thì làm sao còn dám đến gần em chứ..... rồi nó nói, nó có hứng thú với người bạn cùng phòng kia, nó là em trai ta, hẳn nghĩ gì ta đương nhiên biết, ta biết nó ham chơi, nên lúc nào cũng cảnh cáo nó chú ý an toàn.....giờ nghĩ lại, đáng lẽ lúc đó ta nên ngăn cản hẳn..... một thời gian rất lâu sau, nó không liên lạc với ta nữa, trong lòng ta bỗng cảm thấy sợ hãi, a Hi luôn có chừng mực, đối với người bên ngoài chỉ xem như một món đồ chơi mà thôi.....rồi chuyện ta lo lắng đã xảy ra, lúc a Hi gọi lại cho ta, nói cha đã biết chuyện của nó ở bên ngoài..... ở phía bên kia điện thoại, hẳn dùng ngữ khí ta chưa bao giờ nghe thấy để nói chuyện....vốn dĩ, ta không định giúp nó.... nói với nó ở chung với người kia sẽ không có gì tốt đẹp đâu. Nhưng....a Hi lại đối ta làm nũng....ngữ khí đó.....ta không nhớ đã bao năm rồi không được nghe lại.....nó vẫn đối với ta nói đó chỉ là một món đồ chơi.... nhưng trong thâm tâm ta lại biết không đơn giản chỉ là một món đồ chơi nữa”

Cô nói xong, liền nhìn về phía cậu đang cúi đầu, tại sao cô lại nói những lời này..... “ Đến khi, cha cùng ta phát hiện ra thì đã quá muộnnghe xong chuyện, cậu còn muốn đi nữa hay không?”

Trình Ảnh thanh âm đầy áp lực nói.

Lời nói của cô ta vang vọng trong đầu cậu.

Một lúc lâu, cậu nén xuống tâm tình phức tạp, đối cô ta nói : Đây là ước định a.....một năm rồi.....”

“Ta biết.... giờ không thể nào quay lại như trước kia nữa, có thể đi gặp a Hi lần cuối được không?!”

“Vâng.....”

Đi qua hành lang quen thuộc, tới phòng bệnh đầy vẻ xa hoa....Trình Ảnh không đi vào mà chỉ ở cạnh cửa nói: “ Cậu nói chuyện với a Hi một lát đi”

Đờ dãn bước vào phòng, cậu kéo ghế ngồi bên chiếc giường lớn màu trắng thuần, đưa tay vuốt ve khuôn mặt Trình Hi, có lẽ đây là lần cuối gặp hân nên tâm tình thả lỏng không ít!

Nhớ lần đầu tiên gặp hân, cậu chỉ thấy hân vẻ ngoài thật tốt, sau đó cùng hân ở chung, hân lại khiến cậu sợ hãi không bao giờ dám nhìn thẳng vào mặt hân nữa.

Chỉ riêng lần này: “ Anh thật sự rất....may mắn a.....ông trời quả thực không công bằng...”

“Trình Ảnh thật là một người chị tốt, hôm nay chị ấy vì anh mà nói với tôi rất nhiều, nhưng tôi đành phải để chị ấy thất vọng rồi.... mỗi người đều có quyền lợi hạnh phúc của mình..... cho dù là tôi....tôi cũng muốn mình có được hạnh phúc..... những ngày đó....tôi như đang ở trong cơn ác mộng..... mộng cả ngày đêm không tỉnhcó đôi khi, tôi chỉ mong tất cả đều không phải là sự thực, chỉ cần tôi mở mắt ra, khoảnh khắc lúc tôi gặp anh hay khi anh cưỡng bạo tôi đều chỉ là mộng ảo..... Tôi nghĩ, lúc này tôi mới được tỉnh lại từ trong cơn ác mộng kia.....Anh có hiểu không? Cuộc đời tôi là của chính tôi.... Anh không thể nào làm chủ được nó ...” Lời nói mang theo vài phần hỗn độn, tâm tình cậu cũng theo nó mà loạn nhịp.

“ Hôm nay cuối cùng cũng đến, có những đêm tôi ngồi chờ đợi ngày này, anh có hiểu ý nghĩa của nó không?! Tạm biệt, Trình Hi.....” Cậu đứng dậy, cái ghế bị đẩy sang một bên vang lên thanh âm “đông” một tiếng.

Mở cửa, Trình Ảnh đang đứng ở trước cửa, không biết cô ấy có nghe được lời cậu nói không, nhưng sắc mặt của cô ấy thật không tốt chút nào.

“Như vậy liền đi sao?”

“Đã nói lời từ biệt rồi....em nghĩ mình nên sớm rời đi một chút.”

Căn phòng cậu thuê đã được bố trí đầy đủ, chỉ chờ cậu vào ở.

“Thôi được..... sau này ta còn có thể đến thăm cậu không?” Trình Ảnh nhẹ giọng nói.

“Đương nhiên là được...”

Cậu tuy rằng không muốn cùng người Trình gia có thêm quan hệ gì nữa, nhưng ở cùng nhau một năm, Trình Ảnh đã thành một người bạn của cậu rồi.....

Sau đó Trình Ảnh cười, nhìn cậu nói, “ Tạm biệt”, bước qua thềm cửa, cậu dường như thấy lúc đó giữa cậu và bọn họ có một khoảng cách không thể nào vượt qua.....Cậu buồn bã rời đi.....

Trình Ảnh buồn bã nghĩ, như thế cũng không thể giữ cậu ấy lại sao?

“a Hi a....cậu ấy đi rồi....cậu ấy sẽ không bao giờ....trở về nữa.....chị hối hận a.....chị thật đáng trách” Trình Ảnh nức nở nói, nếu cô không oán trách em trai mình tiếp cận cậu ta, nếu mình có khả năng giữ cậu ta lại thì.....

Thanh âm nức nở càng lúc càng lớn, rồi từ từ biến thành tiếng thút thút nghẹn ngào.

Em trai đã từng quên cả bản thân mà cứu người kia....

Trình Ảnh nắm chặt cổ tay của Trình Hi, còn Trình Hi, nơi con người vốn dĩ phải đóng lại, lại đang mở ra!

“Đừng khóc nữa.....chị”

Trình Hi co giật khóe miệng, nhẹ giọng nói.

“Em tại sao lại không nói ra.....a Hi a.....em trước đây muốn nói cái gì liền nói ngay, tại sao bây giờ lại không dám nói gì cả.....a Hi a.....em nói chị phải làm sao bây giờ a.....” Trình Ảnh khóc càng lợi hại hơn.

“Nói sao? Em phải nói gì....Cậu ấy là hận em , chịvừa nãy....em vốn định nói, nói muốn cậu ấy ở lại cạnh em, nói em, em..... nhưng....cậu ấy lại nói đó là ác mộng.....”

Bàn tay dè lên trán có chút run rẩy.

Trình Ảnh liền lấy tay xoa nhẹ lưng nó.

“Ác mộng.....đúng thế...” nhắm mắt lại, Trình Hi nói, “ Cậu ấy nói cậu ấy muốn có hạnh phúc.....khi còn ở chung với em, cậu ấy chưa từng cười..... nhưng khi em phải vào đây, em mới biết hóa ra cậu ấy cũng sẽ cười.....tiếng cười cậu ấy cứ vang mãi bên tai em.....chị à.....em nghĩ.....lần này.....em thực sự sai rồi.....”

Một tháng trước, lúc Trình Ảnh đưa hân ra ngoài đi dạo, hóa ra việc hân tỉnh lại cũng không phải là ảo giác! Mà Trình Hi không kinh động bọn họ là bởi vì khi hân có lại ý thức, thân thể lại vô pháp chi phối, rồi hân nghe được câu hỏi của Trình Ảnh.

.... “ Cậu hận nó sao?”

..... “Hận”

Tựa như một quả bom, khiến niềm vui của hân khi tỉnh lại tất cả đều tiêu tan. Khoảng thời gian hân hôn mê, tình cảm trong lòng dần được dỡ bỏ, hân còn nhớ lúc nhìn thấy dòng máu đỏ tươi chảy ra, cảm nhận cái chết đang từ từ đến gần, nhưng hân lại không thấy sợ hãi, ngược lại, dường như có hạt giống tình ái nào đó đang từng lúc lớn lên trong lòng hân....

Khi hân đang chìm trong bóng đêm, Trình Hi đã từng nghĩ, nếu như có thể tỉnh lại lần nữa, có thể đưa hân trở về quá khứ, trở về thời gian đó....

Nhưng liệu dễ dàng như vậy sao.....

Cho dù đó có là Trình Hi cũng vô phương làm được, chỉ còn biết nói với chính mình tất cả đều là ký ức mà thôi!

Hối hận không thể nói cho cậu ta rằng hân yêu cậu.....cậu nói mong muốn hạnh phúc của cậu đã phá hủy hết kiên trì của hân.....hân cũng đã muốn cho cậu hạnh phúc.....

Hai tay che lấy đôi mắt, Trình Hi thanh âm có chút cấp bách nói, “Chị à, tạm thời khoan hãy để tin tức em tỉnh lại ra ngoài.”

“Không cần lo lắng, chúng ta đều nói với bên ngoài là em đang ở nước ngoài. Chỉ cần nói em du học trở về là được rồi!” nói gì thì Trình Ảnh vẫn rất vui vẻ vì a Hi đã tỉnh lại.

“Được.....vậy cũng tốt.....nếu là du học thì phải ở lâu một chút...”

“a Hi à.....em.....”

“Em không sao, một năm vất vả cho chị rồi.....”

Một câu nói vất vả, khiến trong lòng nổi lên không ít chua xót, Trình Ảnh nhin không được mà nhào tới ôm lấy hân!

Hoàn cảnh mới, sinh hoạt mới, nơi này so với Trình gia quả là một trời một vực,

Gian phòng nhỏ nhỏ, cùng lắm chỉ bằng phòng tắm của Trình gia, nhưng như thế, nơi này từ nay sẽ là căn nhà thuộc về chính cậu.

Giá thuê cũng rẻ, vị trí cũng không tệ, hơn nữa nơi này cách hiệu sách chỗ làm của cậu không xa, đi bộ chừng 15 phút là tới.

Hôm qua rất vội , vì vật dụng sinh hoạt nhiều nên tiền cũng nhanh chóng cạn dần, cậu bây giờ không thể chịu thêm biến động nào bên ngoài được nữa. Có đôi khi cậu cũng nhớ tới Trình Tư, bởi vì cậu biết cậu sẽ không bao giờ có thể.....gặp lại, nên chỉ còn biết ngày ngày nhớ nó.

Ban đêm là thời điểm khó khăn nhất, đôi mắt mở to chờ cho đến sáng, cậu cũng không muốn dùng thuốc để có một giấc ngủ, nhưng nghe nói nếu làm thế thì cơ thể sẽ không tốt, bây giờ cơ thể này là của chính cậu, chỉ có khỏe mạnh mới có thể kiếm tiền, chuyện sinh bệnh với cậu bây giờ là chuyện xa xỉ nhất.

Đối với nguyên nhân bị mất ngủ, có lẽ là do di chứng thói quen sinh hoạt ngày trước, cũng có lẽ do tâm trí cậu lúc nào cũng một mảnh mờ mịt, đối với Trình Tư nhớ nhung....hay là.....đối với con người thâm trầm kia của Trình Ảnh.....

Cậu làm ở hiệu sách này cũng đã ba năm, lúc này cậu đang nhìn thần thờ vào bìa tạp chí, ở trên in hàng chữ thật to, “Thiếu gia Trình thị – du học trở về, người nổi nghiệp?!”

Tính tính ngày.....hơn hai năm rồi, hần tỉnh rồi sao.....

“Ông chủ, 3 bản tuần san giải trí tuần trước bán được một bản rồi.....”

“ Oh, đã biết!” cậu máy móc trả lời.

Hiệu sách này nửa năm trước đã giao lại cho cậu, ông chủ trước là chuyển đến nơi khác, cậu cũng không có khả năng gì, nhưng ngày thường lại thật thà, cần cù, nên ông chủ liền để cậu tiếp quản tiệm, còn tiền thì gửi theo định kì cho ông.

Trình Hi.....hai chữ này, cậu chưa từng nhắc tới suốt hai năm qua, nhưng không thể phủ nhận hần vẫn tồn tại ở một góc nào đó trong lòng cậu, giống như hình xăm trên lưng vậy.

Từ lúc nghe tin hần tỉnh lại đến nay, cậu vẫn luôn lo lắng chờ đợi, sợ hãi hần sẽ lại một lần nữa làm cuộc sống của cậu biến đổi, nhưng một tháng trôi qua, cậu mới phát hiện là do mình quá đa tâm thôi, đúng thế, Trình Hi sau khi tỉnh lại, nhớ đến những chuyện trước đó....nào tông xe....rồi hôn mê.... chỉ là trò cười thôi.

Cậu cười khổ, hần nhất định sẽ rất nhanh thoát li khỏi quá khứ, thế nhưng còn cậu thì cơn ác mộng kia vẫn âm ỉ trong lòng.....

Bước trên đường, nhìn thấy những đứa trẻ đáng yêu, cậu bất giác dừng lại, nhìn thấy chúng, cậu lại cảm thấy thật giống tiểu Tư, nhưng nhìn kĩ lại thấy không phải.....

Mỗi lần tắm, cậu đều không dám cúi đầu.....nhớ tới những ngày mới đầu, vào mùa đông mà hệ thống nước nóng không bật được, chỉ có thể co rúm thân thể mà chà xát người!

Về đến nhà, mở TV thì thấy đăng toàn tin tức việc Trình Hi kế thừa xí nghiệp, thực hiện cải cách mới. Lúc thấy Trình Hi xuất hiện trên TV, cậu hầu như nhận không ra hần.

Hình ảnh của hần thời niên thiếu không còn nữa.... hần đã trưởng thành như thế rồi sao?

Chỉ qua một tai nạn xe, nhưng hần lại lột xác trở thành một con người hoàn toàn mới.....

63. Chương 63

Mình đang nghĩ gì thế này ...

Từ lúc nào mà mình trở nên tàn nhẫn như thế , “Chỉ là một tai nạn” ... đây lại là ý nghĩ của mình sao ...

Tắt TV đi , cậu nhìn dòng xe cộ đông đúc bên ngoài, trong ngực dần trở nên trống rỗng.

Lúc trước hần luôn tùy ý hủy hoại cậu, ngay cả sau này hần cũng không nhận lấy sự trả giá của mình bao nhiêu, đến cuối cùng, đây cũng chỉ là trò chơi tiêu khiển cho hần mà thôi!

Đình đông....

Tiếng chuông cửa vang lên..... chắc là a Việt đến.....

Ngay khi cậu vừa mở cửa, nụ cười trên khóe miệng đột nhiên cứng lại, cậu thế nào cũng sẽ không nghĩ đến kẻ vừa xuất hiện trên TV cách đây chỉ mới 10 giây lại đang đứng trước mặt cậu – là Trình Hi!

Cậu cứ nhìn hần như thế đẩy cửa bước vào.....

Hần vẫn tự nhiên như vậy, tự nhiên đến mức cậu không biết làm thế nào để mở miệng.

Hần như thế nào lại tới đây, như thế nào lại tới đây, đầu óc cậu cứ liên tiếp lặp lại những câu hỏi này!

“Lâu rồi không gặp!”

Hắn mở miệng nói câu đầu tiên, mà cậu cứ nhiên lại khấn trương trả lời, “ Vâng, đã lâu không gặp.....”

Bị hắn tìm thấy, ngực cậu tràn đầy sợ hãi, có lẽ là do kinh ngạc khi nhìn thấy hắn, mà cũng có lẽ.....trăm mối ngổn ngang cứ dâng trào khiến cậu không biết hình dung thế nào! Cậu vẫn còn nhớ rõ từng câu của Trình Ảnh nói, thậm chí là rõ đến từng từ trong đó.....

Cậu đã từng cho đó chỉ là hiểu lầm, chỉ có như vậy, cậu mới có thể giữ được hận ý của mình, lúc Trình Hi ở trước mặt cậu ngã xuống, cậu không ngạc nhiên, cũng không hề chấn động, không gì cả!

Bên tai bỗng xuất hiện tiếng hô hấp quen thuộc, nguyên lai là Trình Hi đã ôm chặt lấy cậu!

“ Anh không thể.....anh đã từng muốn thả em đi.....thế nhưng anh làm không được.....tha thứ cho anh....là anh ích kỉ....anh rất muốn nói như thế, nhưng lại nói không được, nếu anh nói được thì đó không phải là anh nữa rồi.....anh chỉ muốn nói em là của anh, bây giờ anh đã trở lại, em cũng phải trở lại bên cạnh anh!” Thanh âm Trình Hi trầm thấp.

“ Buông!” Cậu giãy dụa, nhưng vẫn như trước, không thể thoát khỏi cái ôm của hắn!

Hắn ngược lại gia tăng khí lực! giống như trước không cho cậu cơ hội phản kháng.....

“ Anh yêu em.....em là của anh, vĩnh viễn không thay đổi, trừ phi anh chết, nếu không em không được rời khỏi anh....”

Như sấm nổ bên tai, cậu nuốt nước bọt, cậu có nghe nhầm không đấy!

Cậu không biết trả lời như thế nào, cậu đã từng nghĩ cậu không hề yêu thương hắn, thế nhưng một lời hắn nói ra, dù chỉ là một câu nói đùa, vẫn làm cho cổ họng cậu dâng lên sự chua xót. Chỉ một câu nói, thế mà so với những lời Trình Ảnh đã từng nói lại làm cậu suy nghĩ nhiều hơn

“Tôi không biết....anh không nên nói như vậy..... có một số chuyện không nên nói ra”

“Hừ, dù có nói hay không cũng chẳng có gì khác, em chỉ cần biết đời này đừng hòng rời khỏi anh!”

Lời vừa nói ra, cậu liền ảo não thở dài, vừa rồi sao cậu lại nói như thế, hắn đang mềm yếu thế này, đáng lẽ cậu phải ra sức mà trút giận mới phải. Giờ nghe thấy ngữ khí trước đây của hắn, cậu càng thêm hối hận.

Nhưng khi Trình Hi thấp giọng cười khê, tim cậu đau đớn mà co rút lại.....tiếng cười này, thật giống như lúc trước....

Đợi một lát, cậu đẩy hắn ra, nói, “ Anh về đi....”

Hắn nghe liền đi ra cửa, quay đầu lại nói, “ Anh sẽ còn đến anh sẽ dùng hành động để chứng minh..... anh không phải chỉ nói đùa, cơn ác mộng đó, đã là của quá khứ rồi!”

Đi tới ngoài cửa, ánh mặt trời thật ấm áp, đêm nay có lẽ cậu sẽ ngủ ngon, bởi vì cậu vừa nhận ra, ở sâu trong lòng của Trình Hi, vẫn có một tia ánh nắng, hắn vẫn biết được đã tổn thương cậu như thế nào.....

Nhưng nhớ tới lời nói ngang ngược kia của hắn, trong lòng không khỏi nổi lên sợ hãi.....

Ngày hôm sau , cậu thật không ngờ mới 7 giờ sáng đã thấyTrình Hi trước cửa, lúc vừa thấy hắn khuôn mặt mơ màng của cậu lập tức liền thanh tỉnh.

Mà sau khi nghe hắn nói câu đầu tiên, cậu lại càng đứng không vững.

“ Anh nghĩ kĩ rồi, em nên quay về Trình gia đi.” Hắn nói.

“” Cậu không rõ lúc đó trên mặt cậu là biểu tình gì nữa, nhưng nhất định là rất buồn cười .

Cậu biết Trình Hi đầu óc đơn giản, nhưng không ngờ lại đơn giản đến mức này, hắn thế nào lại yêu cầu một kẻ trăm phương ngàn kế muốn rời khỏi lại trở về nơi đó chứ.

“Không!” Cậu kiên định nói,

Hắn nghe rồi thở dài: “Tại sao không?”

“ Anh còn hỏi sao? Đương nhiên là bởi vì....” Bởi vì nếu trở về anh sẽ lại giam cầm tôi chứ sao!

“ Anh sẽ không nhốt em lại nữa, vẫn sẽ để em làm công việc hiện tại của mình, như vậy được chứ!”

“.....không phải thế, tôi đã nghĩ cả buổi tối rồi, chúng ta không nên quay lại vẫn tốt hơn, mọi chuyện đều kết thúc từ sau tai nạn xe đó rồi!”

Trình Hi nhướng mi, khuôn mặt hần so với dấu hiệu chuẩn bị phát hỏa trước đây thật giống nhau, trong lòng cậu liền nổi lên tia sợ hãi, nhưng do không muốn hần nhìn ra nên chỉ có thể gắt gao trừng hần, lúc sau, không ngờ hần lại nhịn xuống.

“.....nếu như anh chết rồi, như em nói mới là kết thúc, nhưng anh không chết, anh còn sống, nên không thể kết thúc được, anh đã nói rồi, em là của anh, tại sao em lại không nhớ?! Hay là do em không muốn nhớ đến!?... em mong anh chết thật sao, chết rồi sẽ dễ dàng cho.....”

Cậu ngực đầy phẫn nộ nói: “ Anh nói cái gì, anh cho là anh chết rồi tôi sẽ hài lòng sao?!”

Nghe thấy lời cậu nói, trong mắt hần tựa hồ lóe lên tia kinh ngạc cùng sung sướng, nếu như không nghe câu tiếp theo cậu nói, hần chắc đã cười lên rồi.

“Trên lưng đeo thêm một cái mạng người, làm sao có thể sung sướng, so với lúc bị anh giam cầm liệu khác bao nhiêu!.....tất cả đều do gia đình anh gây ra, tại sao lúc nào hậu quả cũng trút xuống đầu tôi chứ, anh cho rằng những ngày anh hôn mê tôi vui lắm sao?!.....Anh còn hạnh phúc hơn tôi nhiều, anh cái gì cũng không biết, mà tôi đêm nào cũng không thể ngủ ngon vì từng cơn ác mộng! Anh chỉ biết cướp đoạt, mặc kệ kẻ khác có tình nguyện hay không.....mà cũng đúng, anh là cậu chủ Trình gia, từ nhỏ so với kẻ khác đã cao quý, huống chi tôi lại như thế.....” Cậu cam chịu nói.

“”

“ Đừng nhìn tôi !” Đừng nhìn dáng vẻ chật vật của cậu lúc này.

Trong phòng thoáng cái trở nên yên lặng.

“.....Vốn dĩ anh đã muốn để cho mọi thứ đều kết thúc, nhưng anh là Trình Hi! Trốn tránh không phải là tính cách của anh! Em muốn hạnh phúc, có thể.....nhưng đó phải là hạnh phúc anh dành cho em ! Em nói tất cả đều là ác mộng, muốn tỉnh lại, không sao, anh sẽ giúp em tỉnh lại, nhưng khi tỉnh rồi, mộng đẹp của em cũng phải do anh nắm giữ!”

.....hần nói sao.....cậu bỗng nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hần, hần như thế nào lại biết những lời cậu nói lúc rời đi, lẽ nào lúc đó hần đã tỉnh rồi sao?!

“ Anh....anh.....” Cậu lắp bắp nói.

Hần thoải mái mà thừa nhận, “Không sai, lúc em rời đi anh đã tỉnh lại rồi!”

“Vậy anh....anh.....” Cậu không nói nên lời. “ Anh muốn làm tôi áy náy sao?”

“ Em muốn chọc anh tức chết phải không?” mặt hần thoát nhìn đen như đáy nồi.

“”

“Lúc em đi, lại nói một đồng như thế, nói anh phải làm thế nào?! Anh cũng bị thương tổn a!” Hần lớn tiếng nói.

Trình Hi lại nói như thế sao!!! Cậu nhịn không được co rút thân thể.

Thấy phản ứng của cậu, hần hít một ngụm khí lớn để ổn định lại tâm tình! Hần vì sao.....trong đầu cậu đầy nghĩ vẫn.....

“Haha.....tôi lại quên mất.....anh là ai.....”

“ Ý em là sao?!” Trình Hi đề thấp thanh âm, nhìn cậu nói.

“....chẳng có ý gì....anh nhất định là rất hài lòng. Từ xa nhìn tới cười nhạo tôi, từ đầu đến cuối, anh đều là người thắng cuộc.....”

“ Em! Hừ, lúc anh tỉnh lại.....là do anh tỉnh lại không lúc! Có nhớ ngày đó 2 người đưa anh ra ngoài không?”

Hắn vừa nói cậu liền nhớ tới!

“ Thế thì sao?”

“...Ngày đó chị anh có hỏi em một chuyện? Em còn nhớ không?”

Một chuyện sao?!

Trình Ảnh hình như hỏi cậu có hận Trình Hi hay không.....chẳng lẽ?!

“ Em có biết cảm giác của anh lúc đó ra sao không?! Nếu đã tỉnh lại trước thì anh còn có thể ngồi yên sao!? Hừ!” Trình Hi nhớ tới cảnh tượng ngày đó, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Đúng là, không được thích hợp lắm, nhưng mà: “Nhưng anh vẫn tiếp tục giả vờ đó thôi?!”

“Anh đã định nói ra rồi, nhưng không nói chuyện này nữa, qua hết rồi.” hắn vừa chuyển hướng câu chuyện lại nói: “Bây giờ không giống như trong quá khứ nữa!”

Cậu nhắm mắt lại, bây giờ và trước đây có gì khác biệt chứ, chẳng lẽ chỉ vì thái độ anh ân cần một chút là tôi nên cảm thấy vinh dự sao?

“ Anh đi đi.....” Cậu thản nhiên nói.

“ Em! Em quay lại Trình gia có gì không tốt? Hoàn cảnh ở đây chẳng ra gì! Em không muốn được đi học lại sao? Không muốn từ nay về sau cái gì cũng không cần lo lắng, không cần bận tâm về công việc...kiếm ăn..... còn có, em không muốn gặp lại con mình nữa hay sao?”

“ Anh có nói gì đi nữa, tôi cũng không đổi ý đâu.....về phần đứa nhỏ, nó là do anh ép buộc tôi, tôi làm sao phải luyến tiếc nó!” Cậu cắn răng, tự dối lòng mình nói.

“.....” hắn có chút không tin nhìn cậu, sau đó châm chọc nói: “ Không ngờ em lại máu lạnh như vậy!”

Cậu biết hắn đang nhớ tới lần đó, lần hắn cho rằng cậu hãm hại tiểu Tư! Ngược lại có chút khó chịu: “ Anh đi đi! Chúng ta không nên dây dưa tới nhau nữa!”

Nói xong cậu liền quay đầu đi, nhưng bỗng nhiên phía sau nhói lên, mất đi ý thức.

Trình Hi, hắn vẫn đề tiện như thế, cứ nhiên lại có thể.....

Đây là ý nghĩ trong đầu trước khi cậu hoàn toàn ngất đi!

64. Chương 64

Có cái gì đó đang nhẹ nhàng sờ mặt cậu, giống như đang giục cậu mau tỉnh lại.

Lúc mọi thứ trở nên rõ ràng, một cái lúm đồng tiền thật to liền xuất hiện ngay trước mắt cậu, nháy mắt mất cái, hóa ra “thứ” đang làm tóc cậu rối tung lên là tiểu Tư!

Cậu vẫn còn nhớ nó, dù cho năm tháng làm nó thay đổi như thế nào.

Có lẽ nó cũng không còn nhớ cậu nữa, đôi mắt nó nhìn cậu chắc cũng giống như nhìn một người khách xa lạ mà thôi. Nếu như cậu kích động đi tới chắc nó sẽ nghĩ cậu là một ông chú kì lạdo dự thu hồi cánh tay vươn ra, cậu thở dài.....

“Ba ba.....”

.....nó vừa gọi mình là gì.....mình có nghe lầm không? Là ảo giác sao?!

“Ba ba!” thanh âm trong trẻo lại cất lên mang theo vài phần ai oán.

Trong ngực liền nặng xuống, đứa nhỏ đã ôm lấy cậu, trong lòng ngực liền truyền ra một hơi ấm nhẹ nhẹ, đứa nhỏ này còn nhớ cậu sao!

Cậu ôm chặt nó, ôm đến khi nó phải kêu lên “đau quá” mới buông ra. Mỗi lần người khác nhắc tới đứa nhỏ, cậu đều hồ hững cười, làm như không để ý. Nhưng trong lòng lại luôn tích tụ, nguyên lai, cậu lại nhớ đến khoảng thời gian cùng sống với nó nhiều như thế.

Hai người cùng sống dựa vào nhau, cậu chăm sóc nó, mặc cho nó có làm nũng thế nào.

Nhưng là.....cậu lại vô pháp đem nó dành về từ Trình Hi.

Hay là chờ mấy năm sau, khi cậu có gia đình riêng rồi, có đứa con khác rồi, khát khao này mới có thể nguôi đi!

“Tiểu Tư....con còn nhớ ba sao.....còn nhớ ba sao.....” Cậu kích động đến mức gần khóc.

“ô...” Tiểu Tư đột nhiên từ trong người cậu đứng phắt lên, kéo cậu đi về phía phòng khác.

Tiểu Tư rất nhỏ, nên cố gắng lắm mới kéo được tay cậu, cậu chỉ đành bất đắc dĩ theo nó, rồi nhìn tiểu Tư mở TV, sau đó, trên màn hình bỗng xuất hiện thân ảnh của cậu, cậu trừng mắt nhìn màn hình, nhìn một hồi, mới nhận ra đây là lúc cậu còn ở đây, đang bị theo dõi.

“Tiểu Tư ngày nào cũng gặp ba ba nha~, nên sẽ không quên ba ba đâu!”

Thanh âm non nớt khiến cậu càng thêm xót xa.....

Cậu ngồi xổm xuống, nhìn thẳng nó, mắt tràn ngập nước.

“ Cha mỗi ngày cũng cùng tiểu Tư xem.....”

“ Cha?”

“ Vâng” Tiểu Tư gật đầu thật mạnh: “ Nhưng cha thật đáng ghét, Tiểu Tư muốn cha dẫn đi gặp ba ba, nhưng cha không để ý.....”

“” sờ sờ đầu nó, cậu nghĩ thầm, thì ra là Trình Hi.....

Nhìn xung quanh, không thấy trình Hi đâu!

“Trình....cha con đâu rồi? Tiểu Tư?”

“Cha đi làm rồi.....cha nói tiểu Tư phải chăm sóc ba ba, không được làm ba ba tức giận bỏ đi, nếu ba ba đi rồi sẽ không quay về nữa.....”

Trình Hi....anh lại muốn lợi dụng đứa nhỏ này sao?

Không phải chính anh ép tôi bỏ đứa nhỏ này sao!? Trong lòng cậu liền dâng lên cảm xúc vừa đau xót vừa căm động.

Cậu bế Tiểu Tư đi về phía cửa, quả nhiên, mã khóa thay đổi rồi..... mở không được nữa.

Sau đó, cậu đành phải cùng tiểu Tư ngồi trong phòng chơi đùa , nói đúng hơn là cậu bồi nó chơi. Đứa nhỏ này sức lực thật phi thường, cậu đã muốn thử đến phi phò, mà nó vẫn hăng hái tung bừng chạy tới chạy lui.

Như thế cũng tốt, tạm thời có thể không suy nghĩ chuyện của hắn nữa, nhưng cũng chỉ là tạm thời thôi.

Đến lúc kim đồng hồ chỉ hướng 5h, Trình Hi mới trở về. Tiểu Tư chơi mệt đã về phòng ngủ, bây giờ chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lúc hắn đang cởi áo ngoài, cậu hỏi, “ Anh muốn như thế nào?”

“Cho em chỗ ở thôi, anh không phải đã nói rồi sao?”

“ Ồ? Anh muốn nhốt tôi ở đây sao?”

Hắn như không kiên nhẫn nổi hô lên: “ Em nói bậy bạ cái gì vậy? Cho em ở nơi tốt thế này, nếu còn thấy giống như địa ngục thì cứ đi đi!....đừng có phiền tôi nữa, hôm nay ở công ty đã mệt chết rồi!”

Nói xong hắn liền đi lên lầu.

!! “ Anh.....rõ ràng đã khóa cửa lại!”

“cái kianó xài dấu vân tay, chỉ cần ấn dấu tay lên đó là được, được rồi, tôi đi nghỉ ngơi, nếu em muốn thì cứ đi, có điều sáng mai tôi không ngại đến khiêng em về đâu.”

“”

Cậu không nói gì, nhìn hắn đi lên lầu, không thể tin được chuyện lại thành ra như thế

“Đúng rồi, ở đây không có ai nữa, lát nữa em nhớ lấy cơm nước trong tủ lạnh ra hâm lại, cả món canh ưa thích của tiểu Tư nữa!” hắn đi đến lầu hai thì dừng lại, dựa vào lan can quay đầu xuống nói.

“”

Nếu trong nhà đã không có ai thì tiểu Tư chắc sẽ đói bụng! Mà Trình Hi chắc cũng chưa bao giờ bước chân vào bếp, lúc còn ở với hắn cậu biết, nếu hắn mệt mỏi mà đi ngủ thì vài tiếng sau cũng chưa tỉnh lại.

“aizzzz.....”

Cậu đi đến mở tủ lạnh, bên trong đồ ăn rất phong phú, chắc là trước đó đã chuẩn bị đầy đủ rồi, chỉ cần hâm nóng lại một chút là có thể ăn được. Hôm nay như thế mà đã trôi qua nửa ngày, bỗng nhiên nhớ ra hôm nay mình còn chưa qua tiệm, cậu cuống cả lên, vội cầm lấy điện thoại gọi cho nhân viên của tiệm, nói nhà có việc, đành phải nhờ cậu ấy vài hôm.

Rõ ràng cậu là sợ Trình Hi lợi dụng tiểu Tư để dụ dỗ mình, nhưng cậu phải thừa nhận, hôm nay là cậu nguyện ý chấp nhận sự lợi dụng đó!

Ngắn ngủi một hồi cũng đến 6h. Tiểu Tư chắc cũng sắp tỉnh rồi.

Lấy thức ăn từ trong tủ lạnh ra, cậu đi tới nhà bếp bắt đầu hâm nóng lại, cơm cũng đã nấu sẵn, đồ ăn chỉ cần bỏ vào lò viba hâm nóng một chút là xong.

Chỉ một lát sau, cơm nước đã chuẩn bị đầy đủ.

Đậy nồi lại giữ ấm thức ăn, cậu đi lên lầu gọi tiểu Tư rời giường.

Bước vào căn phòng nhỏ đầy ắp thú bông, tâm tình cậu lại trở nên vui vẻ, vừa mới giặt tắm chán lên, một đôi mắt tròn vo liền đập vào mắt, nó tỉnh rồi!

“Đã đói chưa? Cục cưng!”

“Umh!”

Cậu bế nó xuống lầu, đứa nhỏ năm tuổi thật lớn, mà cậu cũng không muốn thừa nhận mình khí lực yếu! Sợ rằng chưa đến một năm nữa cậu đã bế không nổi nó nữa !

Đợi canh nguội bớt, cậu múc một muỗng nhỏ đút cho nó, chỉ một muỗng nhỏ mà cái miệng nó lại há thật to.

Cả bữa cơm cậu cứ ngồi nhìn cái miệng nhỏ nhỏ của Tiểu Tư chứa đầy thức ăn, cảm thấy thật vui.

“?”

Cảm nhận phía sau hình như có ánh mắt nhìn mình, cậu quay đầu lại, cầu thang vẫn vắng vẻ như thế, cậu không khỏi than thầm, bệnh đa nghi lại tái phát nữa rồi, Trình Hi chắc còn đang ngủ, nếu hắn ngủ thì lúc nào cũng ngủ thật lâu.....

65. Chương 65

Cậu bây giờ tâm trạng thật giống lúc trước chăm sóc đứa nhỏ, rất vui.

Cho tiểu Tư tắm rửa xong, cảm giác mệt mỏi liền kéo tới.

Lâu ngày không hoạt động thân thể quả nhiên muốn nhũn cả ra. Sau này chắc không thể ngồi yên thảnh thơi trong tiệm như trước được nữa, cậu cười khổ, sao giống như ông cụ thế này. Đến lúc Tiểu Tư ngủ vẫn không thấy Trình Hi xuất hiện. Không còn tiếng la ồn ào của tiểu Tư, không gian chợt trở nên vắng lặng, trong ngực bỗng thấy có điểm kỳ quái.

Tâm tư Trình Hi cậu rất rõ ràng, cậu cũng hiểu tình cảm của hắn! Nhưng cậu làm sao có thể đoàn tụ lại như xưa?! Cho dù có bù đắp thế nào, vết sẹo ngày xưa cũng không biến mất!

Trái tim cậu rất nhỏ, nếu đã chất chứa thương tổn cùng tiểu Tư, thì những cái khác sẽ không thể đi vào.....

Hôm sau, thái độ Trình Hi vẫn cương ngạnh như trước, nhưng lúc này sự cương ngạnh của hắn chỉ còn là lời nói mà thôi, dù cậu có cự tuyệt, hắn cũng không dùng bạo lực hay bất cứ sự uy hiếp nào nữa.

Thỉnh thoảng hắn đưa Tiểu Tư đến tìm cậu, mà cậu lại vì tiểu Tư nên vô pháp cự tuyệt, nhưng tiểu Tư lại muốn quay về Trình gia. Cậu cũng không mong Tiểu Tư ở đây, thứ nhất bởi vì cậu sợ nó sẽ không quen lối sống đơn sơ này, cậu cũng có một phần tự ti, cậu không thể nào cho nó một cuộc sống giàu có được, thứ hai cậu sợ Trình Hi cũng đòi ngủ lại Trình Hi từ sau lần bị cự tuyệt cũng không còn nhắc đến nữa.

Nhưng số ngày hắn tới ngày càng nhiều, mà cậu dù lạnh lùng đến thế nào, cũng phải đối với tiểu Tư cười cười. nếu không có Trình Hi, những ngày này thật khó mà quên.

Cậu thích cuối tuần đưa tiểu Tư ra ngoài chơi, nhìn nó vô lo mà tươi cười, cậu không khỏi nhớ tới mình lúc nhỏ, vì thân thể dị dạng, cậu không có lấy một người bạn, không chơi gì, mùa hè cũng chỉ có thể nhìn những đứa trẻ kia vui đùa trong nước, nhìn mà ước ao. Nhưng lâu dần, cậu cũng không còn ước ao gì nữa.

Trình Hi không ngăn cản chúng ta, cậu thật rất cảm kích điều ấy, mặc dù cậu biết vẫn có người theo dõi từ một nơi bí mật gần đó. Tiểu Tư là cậu chủ của Trình gia, an toàn của nó phải đặt lên hàng đầu, cậu hiểu mình không thể có cách nào đưa nó đi, cậu biết, nên cũng không hi vọng gì nhiều.

Nếu như có thể như thế này cả đời cũng tốt lắm rồi, không cùng Trình Hi có bất kỳ quan hệ thể xác nào, chỉ cần thỉnh thoảng nói vài câu với hắn, chỉ cần thỉnh thoảng được thấy tiểu Tư.....

Cậu cũng mong muốn quên đi quá khứ, lẳng lặng như thế mà sống

Cậu đang chờ đợi, đợi một thay đổi nào đó, bởi cậu biết, nếu cứ như thế này thì cũng không phải là lâu dài.

Trình Hi vẫn như trước cao ngạo không ai so nổi, nhưng hắn vẫn chưa có hành động gì.

“Tiểu Tư nhờ em chiếu cố vài ngày, tôi sắp tới có nhiều việc, không có thời gian chăm sóc nó!”

Quảng cho cậu hai, ba câu nói, Trình Hi liền biến mất mấy ngày.

“Trình gia không phải nhiều người làm lắm sao?” cậu còn chưa kịp nói.

Nhưng, người quay về lại không phải là Trình Hi mà là luật sư.

Luật sư đưa cho cậu một đồng văn kiện, là văn kiện chuyển giao một phần tài sản, sản nghiệp đều để lại cho Tiểu Tư, nhưng tên người giám hộ lại là cậu.

“Ngô tiên sinh, bây giờ cậu chủ Trình đã lập nghiệp bên Anh, tài sản bên đó của cậu ấy thực tế từ khi đi du học đã có rồi, tài sản Trình gia này để lại cho tiểu thiếu gia Trình Tư. Bất quá để thuyết phục những bên khác cũng tốn không ít sức, tuy rằng Trình Tư tiểu thiếu gia là người kế thừa hợp pháp, về mặt này lão gia cũng không phản đối, nhưng lại khúc mắc ở phương diện người giám hộ..... tóm lại, tiểu thiếu gia sẽ do ngài chăm sóc, nhưng với điều kiện phải dẫn tiểu thiếu gia về Trình gia mỗi tháng một lần.....”

Ngồi bất động ở trên ghế thật lâu, cậu khó có thể tin được, đây không phải là nói Trình Hi sẽ rời đi sao?!

Lưng rất đau! Ký ức ngày đó đã khắc sâu vào tâm trí cậu!.... chỉ là, Trình Hi chung quy đều không phải là người thường, dù hấn thích thế nào.....nếu hấn đã cầm được thì cũng buông được, nhưng cậu vẫn hiểu rằng buông tay dứt khoát là không có khả năng. Cậu chỉ không hiểu được tại sao hấn để cậu làm người giám hộ.....cho đến khi Tiểu Tư đủ 18 tuổi cậu vẫn có thể ở với nó sao?!

Tài sản của Trình gia lớn như thế nào, cậu cũng không dám nghĩ, bất quá cậu sẽ không động đến một đồng, chỉ cần là của Trình gia cái gì cậu cũng không muốn liên quan, hơn nữa những thứ đó vốn là của Tiểu Tư, cậu dù vô dụng nhưng bây giờ vẫn sẽ cho nó một cuộc sống thật tốt, cậu hiểu tiền quan trọng như thế nào, thứ đó sẽ giúp Tiểu Tư an ổn sống cả đời,....rất cực bây giờ, cậu nhịn không được mà rơi lệ.

Nước Anh

Trình Hi xoa hai bên thái dương, không để bản thân có thời gian suy nghĩ. Tự tin từ lúc đầu đã dần trở thành bất lực. Nhất định không thể gặp mặt, chỉ cần thoáng liếc qua khuôn mặt kia thôi, hấn sẽ không thể nào buông tay được nữa. Hấn thực sự vẫn không được tha thứ sao?

Ngày đó nhất thời kích động làm cậu ấy hôn mê, đưa cậu ấy về nhà, tưởng rằng lần thứ hai có thể cướp lại được cậu ấy ngày xưa. Nhưng khi cậu ấy rơi vào hôn mê, dịch thể trong suốt từ khóe mắt tuôn ra lại đập vào mắt hấn, Trình Hi bỗng nhiên cảm giận thị lực của mình, tại sao lại như thế! Ác mộng, đúng rồi..... cậu ấy đã nói rằng đó là ác mộng.

Trái tim.....vẫn cứ đóng chặt, thủy chung không chịu mở, chỉ cần hấn hiện diện, khuôn mặt cậu ấy thủy chung không có nét cười.

Chỉ khi hấn lặng yên, âm thầm nhìn, mới có thể thấy được nụ cười của cậu ấy khi ở cùng tiểu Tư.

Hấn cuối cùng cũng chỉ có thể làm được một điều, giao sản nghiệp của mình cho Tiểu Tư, để cậu ấy làm người giám hộ, bởi hấn muốn dù hấn không chiếm được cậu ấy, cậu ấy vẫn mãi mãi không thể quên hấn, chỉ cần cậu ấy nhìn đứa nhỏ kia, cậu ấy sẽ nhớ đến hấn, bởi vì..... nó là con của hấn và cậu ấy.....

Chỉ cần còn sống là còn hi vọng!

Chó má! Tất cả cũng chỉ là lời nói! Hi vọng gì vào thứ không còn có khả năng! Chán nản đi tới kệ sách thật lớn nhưng phủ đầy bụi, bàn tay đưa ra thật đẹp đầy ưu nhã, so với động tác thô bạo giật ngăn kéo ra thì một trời một vực,

Bên trong, rất nhiều ảnh chụp đang nằm xếp chồng lên nhau, đó là ảnh hấn thuê trình thám chụp lại, góc độ nào cũng thật rõ ràng, sườn mặt của cậu ấy, chính diện của cậu ấy, ngay cả cái thở dài hay nhíu mày của cậu ấy đều có, bỗng dưng hấn giật mình, hấn đang làm chuyện ngu xuẩn gì thế này! Trình Hi trong lòng không ngừng khinh thường mình, một mặt lại cảm thấy may mắn, ít ra còn có cách này để hấn cảm giác được bọn họ rất gần nhau.

“Ba ba! Con nhớ cha a!”

Tiểu Tư bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước, nghiêng đầu nói.

“....”

Cậu không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể nói cho nó biết tạm thời không có cách gặp được Trình Hi, thở dài, biết rằng lừa dối trẻ em là hành vi không tốt, nhưng làm thế cũng để tránh cho nó khỏi thương tâm.

“Ba ba, ba cũng nhớ cha sao?” Thanh âm ngây thơ liền đập vào trong lòng không chút phòng bị của cậu.

“....”...Sao...”sao con lại nghĩ vậy? Tiểu Tư?”

“Bởi vì ba ba trông rất cô đơn a!”

Mình có sao, mình phải là rất vui chứ: “Không có a, cùng ở với Tiểu Tư, ba ba sẽ không cô đơn đâu!”

“Nhưng mà con dù ở chung với ba ba vẫn thấy cô đơn a, con nhớ cha

”

Cậu phải nói gì với nó đây? “Tiểu Tư, so với ở cùng ba ba, con nghĩ sống cùng cha tốt hơn đúng không?”

Nếu như tiểu Tư đối với Trình Hi đã quán quýt như thế, cậu cũng đành buông tay, chỉ cần bỏ nó ở lại thì Trình Hi sẽ xuất hiện.

“ Umh ...umh

Nhưng mà ở chung với cha cũng có ba ba đúng không? Giống như trước đây!”

“.....a.....” Mình cùng Trình Hi là hai đường thẳng song song a!

“Sao không ở chung được! Rõ ràng ba ba cũng nhớ cha mà!”

Thanh âm Tiểu Tư rất nhỏ, nhưng cũng rất rõ ràng, nó nói cậu nhớ Trình Hi, không thể nào, tâm tình cậu rất vui, cậu cuối cùng cũng đã thắng rồi,

Đứa nhỏ thật là mẫn cảm, có thể nhìn ra sự mềm yếu của cậu rõ đến như vậy.....

Cậu sao lại nhớ Trình Hi chứ! Nhưng mà tuy rằng hần đối với cậu.....tuy rằng hần.....

.....”Tiểu Tư, ba ba đưa con đi tìm cha nha~”

Tiểu Tư dù sao cũng là đứa trẻ, nghe thế không khỏi miệng cười toe toét, nhìn nó, cậu bất giác cũng mỉm cười.

— Chính văn hoàn —

66. Chương 66: Phiên Ngoại [1]

Trình Hi mở cửa, lúc nhìn thấy hai người kia quả thực không thể tin vào hai mắt của mình, hần đã tự nói với mình rằng nhất định sau này dù thế nào cũng không mơ tới chuyện này nữa!

“ Ta nhất định đang nằm mơ, đi ngủ sớm một chút vậy!” Không dám nhìn tới nữa, bởi vì mộng càng đẹp bao nhiêu khi tỉnh lại sẽ càng thêm thống khổ mà thôi. Thở dài, Trình Hi xoay người bước vào.

Ngay khi khoảnh khắc cánh cửa phòng khép lại, tay của cậu bất giác lại run lên, không biết im lặng bao lâu, tay đang đặt trên chiếc chuông cửa cũng từ từ hạ xuống, cậu đúng là ngốc mà? Bởi vì tiểu Tư nhớ hần, chỉ bởi vì vài lời nói tùy tiện..... lại khiến cậu chạy đến đây mà rước lấy nhục nhã.....hay là Trình Hi đã sớm.....đúng rồi, lúc hần còn ở trường, người khác có đẹp đến bao nhiêu hần cũng có thể lạnh lùng mà vứt bỏ.....

Thật may, tiểu Tư còn đang ngủ, không thấy chuyện như vậy, khịt khịt mũi mấy cái, cậu kéo chiếc khăn quàng cổ che cho khuôn mặt nhỏ nhắn trong ngực, cậu đúng là điên mới đáp máy bay đi gấp đến đây, may là tiền đem cũng đủ dùng, lượm cái túi nhỏ trên đất lên, kiểu này chắc là phải đến khách sạn người hoa ở một đêm, ngày mai lại đỡ Tiểu Tư, rồi đưa nó về. Tiểu Tư vẫn còn đang ngủ say khê hừ một tiếng, rồi co người lại tiếp tục ngủ. Tuy rằng tay cậu đã tê cứng hết, nhưng vẫn không nỡ đánh thức nó dậy.

Nhưng, ngay khi cậu vừa từ thang máy bước ra, đang chuẩn bị gọi xe thì một cỗ lực lớn đem cậu kéo trở lại: “ Quả nhiên là em!” Trình Hi thấp giọng nói.

“.....” Nếu vừa rồi vội vàng đóng cửa như thế, còn làm việc dư thừa chạy đến đây làm gì!

Ngay lúc cậu đang trầm mặc, Trình Hi liền ôm lấy Tiểu Tư trong lòng ra, cậu cũng đã bế Tiểu Tư hơn một tiếng rồi, cánh tay sớm không còn sức, chỉ có thể vô lực mà nhìn hần ôm lấy Tiểu Tư.

“Trả nó lại đây!” Cậu nhỏ giọng nói.

Trình Hi làm như không nghe thấy bỏ đi, không quên nhìn cậu một cái, ý bảo cậu đi theo hắn.

Làm sao bây giờ?!...không lẽ bỏ Tiểu Tư ở lại mà chạy sao, tuy Trình Hi chắc chắn sẽ không thương tổn hắn, nhưng là....

Trong lúc cậu còn đang do dự, không biết từ khi nào cả ba đều đứng trong thang máy nhỏ hẹp.

Không dám ngược lên nhìn hắn, nhưng bả vai không tự chủ được cứ run lên! Cậu không sợ hãi, chỉ là một cảm giác thật khó gọi tên....

Tâm tình cậu phức tạp chôn chân ở thang máy, rốt cục cũng tới được tầng 27 nơi Trình Hi ở. Địa chỉ của hắn là do Trình Ảnh nói cho cậu biết.

“Vào đi!”

Nghe tiếng Trình Hi thúc giục, cậu bước vào.

Trình Hi sau khi đưa Tiểu Tư về phòng, phòng khách chỉ còn lại hai người bọn họ, cậu im lặng không nói. Lúc này chắc là nên nói gì đi, nhưng nói gì bây giờ nhỉ, bình thường cậu vốn đã không có năng khiếu nói chuyện, huống chi là lúc này.

Tiếng thở dài đột ngột của Trình Hi phá tan bầu không khí tĩnh lặng.

“Em vẫn sợ tôi như thế sao?”

A? Cậu không khỏi lui về sau vài bước. Kì thực không phải cậu sợ, chỉ là khẩn trương mà thôi, còn tại sao cậu lại lui về phía sau, cậu cũng không rõ, chẳng lẽ là do thói quen trước đây lưu lại sao?! Chẳng lẽ cậu lại sợ hắn sao?! Hay là vì....

“ Anh tại sao lại đi xuống....” Cậu bỗng nhiên thốt lên nghi vấn trong lòng ngực.

Hắn đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền ảo não vò đầu. Nhìn hắn tỏ vẻ phiền muộn, sớm biết thế thì đã không hỏi. Cậu cúi đầu, Tiểu Tư giao cho hắn là được.

“Thực ra.....aizzzz.....tôi cứ tưởng.....cái kia.....” Trình Hi càng nói càng lúng túng.

“Không cần nói nữa, tôi biết anh chán ghét tôi, nhưng lại lưu luyến Tiểu Tư.....tôi sẽ đi ngay, tôi tới đây là vì Tiểu Tư nhớ anh !” Cậu vội vã cắt đứt lời hắn, vừa nói vừa đi về phía cửa.

“Em nói cái gì?!” hắn kéo cậu lại, “.....tôi cứ tưởng mình đang nằm mơ a.....vậy nên mới đóng cửa lại!”

Nằm mơ.....nằm mơ.....không phải thế chứ, anh tưởng tôi là kẻ ngốc sao?! Cậu vùng vẫy cánh tay đang bị Trình Hi nắm chặt, có biện hộ gì thì cũng nên tìm lý do tốt hơn a, Trình Hi anh lúc nào cũng nói, cũng làm cho có lệ như vậy.

“Em đừng dây nữa, tôi không muốn làm bị thương em!” Trình Hi đột nhiên quát lớn.

Cậu cứng người, hỏi: “ Anh muốn thế nào?”.....

Trình Hi đem cậu ấn xuống ghế sofa, sau đó nhìn kĩ rồi nở nụ cười, hắn cười làm xương cốt cậu như nhũn ra, hắn chưa từng cười như thế....

“Em lúc nào cũng nói tôi tàn nhẫn! Kì thực tàn nhẫn chính là em đó! Ngô Thụy!”

Tàn nhẫn ... cậu thật không ngờ có một ngày cậu cũng sẽ bị người khác dùng hai từ này hình dung, lại càng không ngờ kẻ đó lại là Trình Hi.

Dù không hiểu tại sao hắn nói cậu như thế, nhưng bị người khác nói mình tàn nhẫn quả không dễ chịu.

“ Lúc nào chỉ có hai người em cũng dùng ánh mắt đầy chỉ trích nhìn tôi.....tôi thừa nhận, là tôi quá phận, tôi cũng hối hận những việc mình làm năm đó....tôi muốn bù đắp, muốn văn hồi..... nhưng em ngay cả một cơ hội đều không dành cho tôi, thậm chí còn mong tôi chết đi....em cứ đóng chặt mình lại.....cái gì cũng không muốn biết....em có biết tôi khổ sở thế nào không! Em là đang trả thù sao?! Thấy tôi như vậy chắc là rất

đáng cười.....em muốn rời đi, tôi đã không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa, nhưng rồi em lại đột nhiên xuất hiện.....em rốt cuộc muốn thế nào đây?!.....” Thanh âm Trình Hi cứ dần nhỏ lại.....

“Xin lỗi..... tôi không nên đến đây.....đáng lẽ tôi phải nhờ người đưa tiểu Tư đến.....”

Hắn túm vai cậu: “ Em nên đến hay không không phải là vấn đề! Em rốt cuộc không hiểu hay giả vờ không hiểu!”

Cậu theo thói quen cúi đầu, nơi bả vai bị hắn xiết thật đau.

Thời gian dài đến mức đáng sợ, Trình Hi không lên tiếng nữa, phảng phất như đang chờ đợi cậu trả lời. Cậu thực sự không biết nói gì, chẳng lẽ Trình Hi nói đúng sao, cậu và hắn đã đổi chỗ nhau rồi, người hạnh phúc là cậu, còn kẻ chịu đau khổ lại trở thành hắn? ý niệm chợt lóe lên bị cậu lập tức phủ nhận! không phải, cậu không muốn trả thù hắn! Ngay khoảnh khắc hắn đẩy cậu khỏi chiếc ô tô kia, cậu đã không còn hận hắn nữaThời gian hắn hôn mê, cậu muốn bản thân mình bắt đầu lại.....nhưng tại sao giờ cậu lại ở đây.....tại sao vậy?!

“Tôi.....không biết.....” Cậu chỉ biết lắp lửng nói.

Thanh âm của cậu rất nhỏ, nhỏ đến mức cậu còn không biết mình vừa nói cái gì. Nhưng Trình Hi lại nghe thấy, hắn nhăn mày nói: “Không biết?.....Em chỉ biết nói thế thôi sao? Cái gì cũng không biết.....cái gì cũng không nghĩ.....” Trình Hi che mặt ngồi phịch lên ghế sofa.

Cậu nuốt nước bọt, nhìn bờ vai đang run của hắn.....hắn..là đang tức giận sao?

Cậu yên lặng quan sát, tầm mắt bỗng nhiên bị một tia trong suốt thu hút.....sẽ không chứ! Cậu lắc đầu, Trình Hi sao lại như thế?! Trong lòng cứ tự khuyên bản thân, nhưng tay lại không do dự vươn ra, đến khi gần chạm vào vai hắn mới bật chợt giật mình!

Đồng hồ báo thức đột ngột kêu lên, cậu hốt hoảng thu tay về ! Thực sự là điên rồi!

“....Không phải....tôi nói không biết vì tôi không rõ lắm....Anh trách tôi tại sao tới đây, tôi cũng trách mình như vậy a. Tôi cũng tự trách mình.....tại sao lại tới đây.....tôi cũng từng nghĩ, chỉ là, nghĩ mãi không ratôi... tôi... anh nghĩ tôi có thể thoải mái sao?.....” Cậu lại nghĩ tới cánh cửa bị khép lại trước mặt mình. Trong nháy mắt, ngực cậu khó chịu đến mức dường như sắp ôm Tiểu Tư không được nữa rồi.....

”Sớm biết anh chán ghét tôi như vậy, tôi cũng sẽ không tới....mà anh đã không muốn thấy tôi, thì còn đuổi theo làm gì, còn nói dối như vậy....tôi... tôi....” nhớ tới bản thân mình ngồi trên máy bay rất lâu, nhưng đón tiếp mình lại là hoàn cảnh như thế, không tìm được nức nở đứng dậy.....

“Em khóc cái gì.....sao lại thích khóc như vậy a.....đã lớn thế này rồi, một chút cũng không thay đổi!” Trình Hi thanh âm khàn khàn nói.

Cậu chính là như thế này! Bị người khác nói như vậy, cậu phần nộ quay mặt đi lau nước mắt.

“Tôi không nói dối....thực sự là nghĩ đang nằm mơ” Trình Hi bất đắc dĩ nói: “ Lúc tôi rời đi, nhiều đêm tôi cứ mơ thấy em đến tìm tôi, sau đó chúng ta.....thế nhưng khi tỉnh mộng, em biết còn lại cái gì không? Chỉ có trống rỗng thôi.....” .

“Vậy....vậy anh cũng không nên đóng cửa a, Tiểu Tư còn đang ở trong lòng tôi! Làm tôi hoảng cả lên” cậu hoảng hốt nói.

Trình Hi vừa nghe xong, cứ nhiên hưng phấn nhìn chằm chằm vào cậu, làm cho cậu thấy được viên mắt hồng hồng của hắn .

“ Em , Em là bởi vì tôi đóng cửa mà đau khổ sao?!”

Thanh âm của hắn nghe kỳ quái , bất quá cậu lại trả lời là: “ đúng thế!”

“ Thật tốt quá ! Thật tốt quá !” hắn vươn lên như muốn ôm cậu, nhưng nhìn cậu lùi về sau, lại vội vàng thu tay lại, trong mắt có chút âm đạm, nhưng là vẫn cười. Tâm tình đột ngột chuyển tốt của Trình Hi khiến cậu không hiểu nổi. Bất quá, tâm tình của cậu....dường như cũng tốt lên

“ Bây giờ khuya rồi, đi ngủ thôi .. có chuyện gì ngày mai nói tiếp !”

” a?!”

“ Thế nào ? Muốn trở về sao?! ... Nếu đã quay về thì tôi đương nhiên sẽ không cho em bước ra khỏi cánh cửa này nữa!”

“ a, nhưng mà ...” Ngay lúc nghe được hai chữ “đi ngủ”, thân thể cậu bắt giắc lại run lên!

Không đợi cậu mượn cớ, Trình Hi một tay kéo lấy cậu, đưa về phía phòng ngủ: “ Hôm nay em cùng Tiểu Tư ngủ ở đây đi!” Nói xong liền kéo ra một góc chăn đẩy cậu vào.

Cậu ngẩn người nhìn hẩn đi ra ngoài: “hồ....” Không cần ở chung phòng với hẩn! Trình Hi trở nên quân tử như thế từ lúc nào vậy!.... Mà cũng đúng, hẩn hồi trước vẫn còn là thiếu niên tuổi trẻ khí thịnh, giờ đã trở thành một thương nhân thành thực rồi, đương nhiên phải khác trước. Kể mãi dừng lại ở thời điểm niên thiếu chắc cũng chỉ có cậu mà thôi.

Ngực đột nhiên trở nên vắng vẻ, lặng lẽ nằm trên giường, trần trọc nhiều lần vẫn không ngủ được! Mấy tiếng đồng hồ đã trôi qua , nhưng cậu vẫn cứ sợ hãi, một chút cũng không yên lòng.

“Cạch” một tiếng, cửa mở ra, cậu liền nhắm mắt lại, mặt vùi sâu vào gối trên giường, bàn tay đặt trên lưng Tiểu Tư cũng cứng ngắc không dám động! Tiếng bước chân khe khẽ vang lên, cậu ngay cả hô hấp cũng không dám!

Sau đó là một hồi im lặng! Cậu muốn ngẩng đầu lên nhìn hẩn đã đi chưa, nhưng lại sợ bị phát hiện nên tiếp tục giả vờ ngủ! Thời gian nặng nề trôi qua, đợi đến khi cậu sắp chịu không nổi thì tiếng bước chân lại vang lên, tiếp đó là tiếng đóng cửa rất khẽ. Cậu cứ nhìn về phía cửa....mãi đến bình minh!

Đến khi cậu nhìn thấy bóng đêm bắt đầu tản đi qua rèm cửa sổ, cậu mới mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Cậu ngủ rất ngon, ngủ đến tận chiều mới tỉnh, Trình Hi cũng để cho cậu ngủ không đánh thức. Cậu hiểu kì, chẳng lẽ hẩn biết đêm qua cậu không ngủ sao?

Lúc cậu mặc quần áo đi ra ngoài, thì thấy Tiểu Tư đang ngồi trên đùi Trình Hi chơi, nhất định lúc cậu đang ngủ nó đã chạy đi mua đồ chơi rồi, trên sofa, trên bàn toàn là đồ chơi của nó!

Thấy cậu đi ra, Trình Hi rất tự nhiên chào hỏi: “Ngủ ngon không?”

Rồi hẩn cầm lấy điện thoại, gọi cho phục vụ phòng đem đồ ăn lên. Tiểu Tư rất vui, lú lú không ngừng, hoa chân múa tay bày ra bộ dạng vui sướng, đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cả lên.

Thức ăn được đưa lên, bọn họ cũng không nói lời nào, may mà còn có Tiểu Tư làm bầu không khí không đến mức lạnh lẽo. Đến khi bắt đầu ăn, cậu mới phát hiện bây giờ đã là hai giờ chiều rồi!

“Đi trên đường bồi tiểu Tư một mớ thức ăn vặt, nên có hơi no....” Trình Hi nói: “Tiểu Tư, mau tới ăn đi, con hứa với cha thế nào hả?! Mấy thứ kia vừa không sạch sẽ lại không có dinh dưỡng, nhanh lại đây ăn! Dừng chơi nữa!” Tiểu Tư quả nhiên sợ Trình Hi, vừa nghe hẩn nói xong, lập tức liền đi tới, ủy khuất mà liếc mắt về phía cậu.

Vừa ăn cậu vừa suy nghĩ xem phải làm gì....” Ăn xong tôi sẽ đi đặt vé máy bay....”

Trình Hi nghe xong, thanh âm lạnh lạnh nói: “Em đi Tiểu Tư phải làm sao đây? Sắp tới tôi đi công tác vài ngày không về, nếu như em yên tâm đồng ý giao Tiểu Tư cho người khác chăm sóc thì tôi cũng không nói gì....”

....vì vậy, cậu tạm thời “danh chính ngôn thuận” lấy cớ chăm sóc Tiểu Tư mà ở lại nhà Trình Hi. Cậu cùng Tiểu Tư ngủ ở phòng ngủ của Trình Hi, còn hẩn thì ngủ ở nơi khác.

67. Chương 67: Phiên Ngoại [2]

Ở chung với Trình Hi mấy ngày, chung quy cũng không khác trước lắm, vì cậu rất ít khi chạm mặt hắn, mà hắn bình thường đều liên tục đi ra ngoài mấy ngày không về, cho dù có chạm mặt thì cũng nói với nhau vài câu đơn giản có lẽ!

Tiểu Tư oán giận nói muốn Trình Hi bồi nó chơi, cậu chỉ biết cười khở. Có một hôm, Tiểu Tư cứ nhiên hỏi cậu, Trình Hi có phải là không thích nhìn thấy nó hay không? Cậu sao có thể nói cho nó kỳ thực là do Trình Hi không muốn nhìn thấy cậu mà thôi. Cậu nhìn Tiểu Tư, ôm chặt lấy nó.

Ở lại đây càng lâu, ngực cậu càng thêm áp lực! Thái độ Trình Hi ngày càng rõ ý muốn lảng tránh. Cậu muốn cùng hắn nói chuyện, nên mới ngồi thức ở phòng khách tận 12h đêm, mà cậu cũng không biết đêm nay hắn có về không, cậu vốn đã chờ hắn hai ngày rồi.

Chiếc đồng hồ trên tường bỗng lên tiếng, tiếng vang trong đêm khuya càng tăng thêm vẻ trống trải cô liêu. Cuối cùng cửa mở.

Trình Hi kéo chiếc cà vạt ném xuống đất, thân hình có chút không vững, cậu vừa định bước tới gần, một mùi rượu thật nồng xông vào mũi. Cố gắng áp chế mũi, cậu miễn cưỡng đưa hắn đến ngồi trên sofa, vừa chạm đến sofa mềm mại, hắn liền gục mặt xuống, chờ đến khi cậu đem khăn mặt ra, hắn đã ngủ rồi!

Xem ra là say quá rồi, biết hôm nay không thể cùng hắn nói chuyện, vừa lúc chuẩn bị đi ngủ, bất chợt cậu lại nhìn về phía Trình Hi, cũng không thể để hắn ngủ ở ngoài được, nhưng nhìn tấm chăn trên tay một hồi, cậu đành thở dài. Đang lấy chăn phủ lên cho hắn, tay chưa kịp thu lại bỗng bị nắm chặt, cậu kinh ngạc không dám thở mạnh. Hắn vẫn còn đang ngủ, xem ra là nằm mơ. Nhẹ nhàng rút tay về, cảm giác nóng hổi nơi bàn tay hắn vẫn còn lưu lại!

Bước khỏi bồn nước ấm áp, tắm ban đêm quả thật rất lạnh, điều hòa có hoạt động tốt đến mấy cũng không thể chống lại khí lạnh ban đêm.

“!” nhắm mắt, cậu mò mẫm hai bên tìm kiếm khăn mặt, nhưng không ngờ lại mò phải một thứ gì đó vừa mềm lại ấm áp !

“ Em làm cái gì vậy!” Mở mắt hai con mắt khó chịu còn dính nước, nhìn về phía Trình Hi đang đứng không vững, trên tay còn cầm khăn mặt, cậu lại lui dần về phía sau. Áo ngủ còn để ở phía cửa, cậu vội vàng đẩy Trình Hi chạy ra ngoài, Trình Hi uống cũng không ít, nên cậu chỉ cần dùng chút sức là dễ dàng đẩy hắn ra.

Phủ thêm áo ngủ lên người, chưa kịp hoàn hồn, đã bị một cổ lực mạnh từ sau tóm lấy, cảm nhận được khí tức nóng hổi của Trình Hi ở ngay tai, thân thể không khỏi căng cứng lại.

Đến giây tiếp theo, khi áo ngủ đang dần bị mở ra, cậu mới hốt hoảng hô lên.

“Xuyt! đừng đánh thức đứa nhỏ!” Trình Hi thanh âm không rõ ràng nói.

Cậu trừng mắt nhìn hắn, không hô lên nữa, không phải vì lời hắn nói, mà là do hắn đã xé một mảnh áo ngủ nhét vào miệng cậu.

Ngay khi khí lực của Trình Hi hạ xuống, cậu đã bị hắn đè ở trên tường, cảm giác được đầu gối hắn đang tách hai chân mình ra, cậu liền sống chết giãy dụa, nhưng giãy dụa vài cái liền bị chế trụ, lúc này cậu mới cảm nhận được Trình Hi đã hoàn toàn khác so với trước đây, hắn đã trở thành một người đàn ông cường tráng ! Bộ vị nam tính cứng rắn của hắn ma sát phía sau cậu, hắn dùng một tay ngăn cậu lại, tay kia đưa xuống hạ thân tìm kiếm!

Cậu lắc đầu, cầu xin hắn buông ra, nhưng hắn vẫn không liếc mắt nhìn đến, cứ tiếp tục làm việc của mình!

Ngay khi hắn cắn trên cổ cậu một ngụm, cậu liền đình chỉ động tác, hành vi của hắn thật giống như dã thú! Như thấu nỗi sợ hãi của cậu, hắn cúi đầu nở nụ cười, theo âm thanh rung động, hàm răng của hắn thì thoảng lại rơi vào da thịt cậu, đau đớn lại truyền đến.

“...” hô hấp của cậu như đình chỉ lại, một vật thô to nóng như lửa đang mãnh liệt xâm nhập cơ thể cậu, nơi ô uế kia còn chưa kịp được mở rộng, đã bị hấn đi vào. Phía sau đau nhức, chân mất dần đi khí lực, nếu không có hấn chế trụ cậu từ đằng sau, cậu sợ rằng mình đã té ngã rồi. Tay bị hấn vây chặt, cậu cũng không chống cự nữa.

“Chặt quá!” Thanh âm Trình Hi say sưa cất lên. “Thật sự là mộng đẹp....”

Cậu ngây ngẩn ! Có nghe nhầm không chứ!

Nằm mơ?

Cậu còn đang suy nghĩ, bỗng cơn đau nhức truyền đến từ hạ thân cắt ngang nghi vấn của cậu.

Cơ thể ngoại trừ đau nhức ra thì không còn cảm giác được gì khác, tiếng thở dốc của Trình Hi cũng là âm thanh duy nhất cậu nghe được!

“Chặt quá!” hấn cứ lặp lại nhiều lần, mà cậu chỉ có thể cúi đầu rên rỉ, loại sự tình này quả thật dù bao nhiêu lần cũng không chịu nổi!

Lồng ngực đập phập phồng liên tục, vòi sen chưa tắt vẫn đang tiếp tục xả nước xuống, Trình Hi dán chặt trên thân thể cậu! Nội tạng bị đâm vào hết sức khó chịu, môi run lên, nước trên mặt không biết đã chảy vào trong miệng cậu. Nếu hấn không ôm chặt cơ thể cậu, chỉ sợ cậu đã lạnh run không chịu nổi nữa.

Viễn mắt trở nên nóng rực, độ ẩm trên trán tựa hồ cũng mất đi, dù biết bản thân không dễ dàng mắc bệnh, nhưng loại sự tình này vẫn làm cậu hết sức thống khổ.

Địa phương nhỏ hẹp vẫn chưa được bôi trơn và mở rộng đã bị hấn cường ngạnh bài khai, dù có làm nhiều lần hành vi này cũng hết sức miễn cưỡng. Lúc này cậu còn có tâm tình nhớ lại những chuyện....kia, chẳng lẽ cậu cũng tiến bộ rồi sao! Lại có thể dời đi lực chú ý như vậy?!.....a....vẫn là đau chết đi được!

Trình Hi bỗng cắn cổ cậu, cậu cố gắng muốn tách hấn ra, ngay khi vừa quay đầu lại, cậu phát hiện mình làm sai rồi, hấn bắt mặn lại gia tăng khí lực, như muốn cắn đứt da cậu. Bỗng cậu ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt, hơi nóng của nước bốc lên, vị tanh càng thêm nồng đậm, nhưng lúc cậu cúi đầu mới phát hiện mình đã hiểu nhầm, mùi máu kia không phải từ cổ, mà là.....chỗ địa phương kia. Quả nhiên là miễn cưỡng.....

Trình Hi thở dốc ngày càng nhanh, cậu biết hấn sắp đạt đến cao trào! Nghĩ thầm: rốt cuộc cũng kết thúc!

Trình Hi tựa hồ như bị nước trên trán làm vướng víu, hấn lắc đầu, để lộ ra vầng trán thật trắng, đây là lần đầu tiên cậu nhìn kĩ hấn. Long mi dài nhỏ vốn không hợp với đàn ông, nhưng ở trên khuôn mặt hấn lại vô cùng hài hòa. Cái mũi cũng khiến nhiều người ao ước, hấn thở dốc, màu da dần phớt hồng, trông cũng thật gợi tình, tình cảnh như thế này mà cậu còn cảm khái dung mạo hấn!

Hạ thân cậu đã đau đến mức không còn cảm giác, chỉ còn biết nhìn bả vai của hấn phập phồng bất định mà phán đoán tình trạng của hấn, sau một hồi trừu sát, hấn nhướn mi, phóng ra.....

Khoan đã.....hấn bắn ở trong thân thể cậu! Cậu còn không quên thân thể của mình như thế nào, bộ phận sinh dục nữ trong cơ thể cậu phát triển khá hoàn thiện, nếu không cậu cũng không thể nào có tiểu Tư.

Đợi hấn thả lỏng một chút, cậu liền lập tức đứng dậy, nhịn xuống cảm giác xấu hổ rút phân thân của hấn ra khỏi cơ thể.

Bả vai đột nhiên bị hấn nắm trụ, xoay người cậu lại, hấn vuốt ve hình xăm trên lưng cậu: “rất đẹp....là của tôi....đều là của tôi...” Hấn cười rồi cúi đầu xuống liếm lông lưng cậu, khiến cậu không khỏi run rẩy, sau đó,.....trên đùi liền cảm nhận được một vật cứng rắn. Cậu không màng đến nữa, cậu biết đêm nay sẽ không yên rồi, người đã say thì làm gì còn lý trí.

Quả nhiên những lần cậu tỉnh lại sau những đợt hôn mê ngắn, đều thấy Trình Hi vẻ mặt đầy dự vọng nằm úp sấp trên người cậu. Lúc này, cậu thấy thật may vì mình còn có thể hôn mê mà giải thoát.

Khi cậu mở mắt ra, liền thấy Trình Hi sắc mặt khó coi ngồi ở trước giường.

” Xin lỗi!”

Thật lâu sau, cậu vẫn không thể tin đây là lời xin lỗi của Trình Hi, cho dù trước đây hẳn có ác liệt đến mức nào, cũng không hề nói qua hai chữ đó. Vành mắt của hắn đen một màu thật đáng sợ.

Cậu nhắm mắt lại, mắt cậu thực sự rất khó chịu. Xem ra Trình Hi đã hoàn toàn tỉnh rồi. Cậu thật sự mong sao mình đừng tỉnh lại a! Thật là xấu hổ! Hôm qua hẳn làm như thế, cậu lại không trách hắn được....trời ạ! Cậu kéo chăn qua trùm đầu lại!

“Đừng làm vậy, không tốt cho cơ thể đâu!...” Trình Hi giật chăn bông ra, ép cậu phải lộ mặt ra ngoài.

Mình...mình....mình sao thế này....đáng lẽ người không biết nói gì phải là Trình Hi chứ?!!

“.....”

Sau một hồi trầm mặc, Trình Hi mở miệng nói: “ Hôm qua....anh...anh không biết.... lúc tỉnh lại mới phát hiện....mới.....” Trình Hi càng nói càng nhỏ, đầu càng cúi thấp.

Cậu cũng không muốn cùng người say rượu tính toán, nhưng vẫn có ngoại lệ nha. ... dù Trình Hi có dùng lý do gì biện hộ cho hành động tối qua của mình, cậu vẫn không thể trấn an mình tha thứ cho hắn, nhưng, không biết sao, thấy bộ dáng nao núng của hắn, cậu lại tự hiểu rằng là hắn không cố ý...

“.....tôi sẽ coi như không có việc gì xảy ra! Hôm qua là anh uống say....kì thực cũng một phần do tôi không khóa cửa”, Cậu thay hắn tìm một lý do: “Coi như không có chuyện hôm qua!” Nghe cậu nói xong, Trình Hi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“ Sao? Sao hả?”

Cậu bị Trình Hi nhìn chằm chằm, không khỏi sợ hãi! Lẽ nào hắn muốn cậu nói chuyện hôm qua đương nhiên có xảy ra sao?!

“Em không trách anh sao?”

“....” không phải là không trách, mà trách hắn thì được cái gì? Thời gian cũng không quay ngược lại!: “Dù sao chuyện cũng đã qua, sau này anh đừng uống nhiều như thế nữa!”

Trình Hi không phản ứng gì! Cậu cũng không hi vọng hắn cảm tạ mình, nhưng thấy hắn ngồi ngây ngốc ở đó, trong ngực không khỏi nặng nề.

“ Em không trách anh là được rồi! Uống thuốc đi! Em hình như là sốt rồi!”

Trình Hi cầm thuốc trên bàn đưa cho cậu.

Cậu thấy Trình Hi khôi phục bộ dạng bình thường, lại thấy bất mãn! Cậu lúc nào cũng không thể bày ra bộ dáng tự nhiên như thế được.

“ Umh.” Cậu cầm lấy thuốc uống.

“ Thân thể em anh đã lau sạch sẽ rồi, nghỉ ngơi vài ngày chắc cũng không sao, mấy ngày tới anh sẽ chăm sóc em”

“ Không cần! Nghỉ ngơi một chút là được rồi!”

“ Không được! Như vậy anh sẽ khó chịu, chuyện này cũng là do anh! Hôm đó đi với khách hàng, nên dù tửu lượng kém cũng phải uống, bình thường có trợ lý giải quyết, nhưng hôm qua hẳn lại đi công tác! Nên anh mới như vậy! Bằng không anh tuyệt đối sẽ không đụng đến em!”

Trình Hi dẫn cậu nghỉ ngơi xong liền đi ra ngoài, lời nói của hắn vẫn vang vọng trong đầu cậu. Nếu đã không muốn đụng đến cậu thì đêm qua còn thêm khát như vậy làm cái gì! Quả nhiên vẫn là do uống say.

“Ba ba....ba ba làm sao vậy....?” Tiểu Tư tỏ vẻ hoảng hốt chạy tới chạy lui hai bên cậu. Cậu sờ đầu Tiểu Tư, đầu cậu rất đau.

Vừa lúc Trình Hi đi vào: “ Đến đây, không được quấy rầy ba ba nghỉ ngơi!” Nói xong liền lôi tiểu Tư ra ngoài, vừa đến cửa liền xoay người lại nói: “ Đừng suy nghĩ nhiều, yên tâm nghỉ ngơi đi! Anh sẽ chăm sóc Tiểu Tư! Bị bệnh thường hay khát nước, nếu muốn uống nước thì kêu anh, anh ở ngay bên ngoài!”

“ Umh” cậu đáp. Có muốn nghĩ nhiều hay không thì giờ cậu cũng không thể.

68. Chương 68: Phiên Ngoại [3]

Trình Hi lãnh đạm như thế ... thật quá xa lạ ! Cậu vốn đã quen hẳn lúc nào cũng dây dưa, bây giờ lại như vậy thật khiến người ta sợ !

Chẳng lẽ cậu lại giống mấy đứa nhóc tiểu học thích bị ốm để có người ở bên sao?! Buồn cười a! Trong lòng tự an ủi mình, nhưng nước mắt lại không thể kiềm chế, thấy hốc mắt đã hơi ươn ướt, cậu liền vùi ngay vào đồng chăn nhắm mắt lại. Hình như khóc lúc bị bệnh tốt cho cơ thể a. (thật thế sao

~~, ta cũng muốn học theo nha)

“Cha... ba ba bị bệnh sao?!”

Tiểu Tư chớp chớp hai con mắt, hướng Trình Hi hỏi.

“....Umh, cho nên mấy ngày nay con phải ngoan ngoãn! Cha sẽ chăm sóc cho con” Trình Hi lấy tay búng lên trán Tiểu Tư nói.

“ Đau nha! Cha thật hư !”

“Hư? Khoan đã..... hôm qua có phải con chạy đến phòng tắm nhìn lén phải không?” Trình Hi nhìn tiểu Tư. Tiểu Tư vừa nghe thấy, liền lộ ra biểu tình ‘xong, bị phát hiện rồi’

“Con chỉ là muốn đi tè nha.... đâu biết cha ở trong đó khi dễ ba Thụy Thụy a.....với lại sau đó con liền về phòng, ba ba cũng đâu có phát hiện!” Tiểu Tư dô dô cái miệng lên nói.

“Nói bừa, phòng con cũng có toilet riêng, không đi ở đó lại chạy đến phòng tắm làm gì? Hử?!” Trình Hi đương nhiên không tin, đứa nhóc này hẳn chăm sóc từ nhỏ, nhìn thấy nó nói mà mắt cứ đưa lung tung đi chỗ khác liền biết có quỷ kế rồi.

“Đáng ghét nha! Là do con nghe có tiếng động nên mới chạy tới a” Tiểu Tư vắn vẹo thân mình nói: “ Miễn là con không nói với ba Thụy Thụy là được chứ gì.”

“Cha không nói cái này.....khụ, đương nhiên là không được chạy đi nói lung tung! Nhưng mà từ khi nào con học được thói đi rình trộm thế hả?” Trình Hi giáo huấn đứa nhỏ, tuy nó là con của hắn, nhưng mới tí tuổi đầu thế này đã như thế thì không được, tránh sau này khỏi....

“Cha nói tiểu Tư rình trộm sao?....Tiểu Tư rõ ràng là đi từ cửa chính vào mà! Cha không tin con, con sẽ vào xin lỗi ba ba, từ nay con không dám như vậy....nữa.” Nói xong liền nhắc chân chuẩn bị chạy vào phòng.

“Quay lại!” Trình Hi lập tức kéo nó lại, nếu việc hôm đó hắn không say bị bại lộ, thì chẳng phải đã long trời lở đất sao.

“Hắc hắc, con biết cha sẽ không giận Tiểu Tư mà! Cha yên tâm đi, Tiểu Tư cũng muốn cha ở cùng một chỗ với ba ba nha!”

Trình Hi đang rất lo lắng, chuyện bị đứa nhỏ thấy hai người đang làm tình với nhau cũng không phải là chuyện lớn gì, nhưng về mặt cái gì cũng hiểu này của nó mới là lý do khiến hắn lo lắng! Chẳng lẽ hắn giáo dục vỡ lòng cho con sai rồi sao.

“ Ý của cha là hôm qua, cái con thấy là.....là.....” Trình Hi thật nghĩ không ra từ nào để nói với đứa nhỏ.

“Bác Ảnh nói cha cùng ba ba là vợ chồng! Không phải thầy giáo cũng nói, vợ chồng làm việc đó là chuyện bình thường hay sao?” Tiểu Tư thẳng thắn trả lời câu hỏi của cha.

.....Trình Ảnh! Chị rút cuộc đã nói với nó cái gì a! Trình Hi nhin xuống khoe miệng đang muốn co quắp lên.....nhưng, cũng phải bội phục khả năng liên tưởng của tên tiểu quỷ này.....

“Cha yên tâm đi, tuy ba ba không phải là cha ruột của con nhưng mà con rất thích ba ba!”

Sau này tiểu Tư lớn lên sẽ hỏi mẹ nó là ai, mà hẳn lại không có cách nào nói Ngô Thụy chính là người đã sinh ra nó.....

“Tiểu quỷ, sao con không hỏi cha có phải là cha ruột hay không?!” Trình Hi hiểu kì nói.

Tiểu Tư trưng ra vẻ mặt như đang nhìn một thằng ngốc nói “.....Chuyện rõ ràng như thế còn phải hỏi sao! Cha đúng là già rồi nên hồ đồ nha”

.....Thật là! Ngô Thụy cùng tên cáo con này một điểm cũng không giống! Vừa nhớ tới Thụy, Trình Hi không khỏi thở dài!

“Cha....cha....con hứa rồi mà, cha cứ yên tâm đi!....hắc hắc, cha, hôm qua cửa hàng đồ chơi vừa bán xe tăng kiểu mới đó, cha mua cho con đi!”

“....” nếu không phải nó là con ruột của mình, Trình Hi thật muốn đập nó một phát dính vách tường!

Tuy rằng nhiệt độ tối hôm sau đã hạ bớt, nhưng cậu vẫn phải nằm hai ngày, cơ thể không chút sức lực mới cử động được.

“Em đỡ chút nào chưa?” Đạo này Trình Hi đa phần đều ở nhà, so với thời gian bận rộn lúc trước thật khác hoàn toàn! Khiến cậu không khỏi tự hỏi.

“Công việc trước đó anh đã sắp xếp xong, cũng nên nghỉ ngơi mấy ngày, trợ lí nhiều như thế, cũng không phải là ngữ ăn không ngồi rồi. Hơn nữa em bị thế này là lỗi của anh, anh chăm sóc em thì có sao!” Nghe hẳn nói, cậu cũng hiểu được sơ sơ, nhưng hình như vẫn có chỗ lạ lạ!

“A, đúng rồi, mấy ngày nữa sẽ quay về biệt thự ở, cũng không thể ở khách sạn mãi được!” Trình Hi nói.

“Oh” Cậu còn tưởng Trình Hi không có chỗ ở nên mới phải ở khách sạn : “Vậy sao anh lại ở đây?”

“Ở đây gần công ty, trước đó anh chỉ có một mình, ở nơi nào chẳng như nhau, về nhà chỉ thêm phiền phức!.....Giờ tiểu Tư đến rồi nên quay về nhà ở vẫn tốt hơn!”

“Vậy tôi chuẩn bị để về, nhà anh dù sao cũng có người hầu !” Quả nhiên hẳn là vì Tiểu Tư đến.....

“Không được, thân thể em không tốt, ở lại dưỡng sức thêm đi!”

“Đúng đó....ba ba đi mà, con muốn theo ba ba nha!.....nhưng mà con cũng muốn cha nữa....” Tiểu Tư nhìn cậu đầy ủy khuất nói!

“....”

Tiến hành dọn nhà cũng thuận lợi, dù sao cũng chỉ là rời khách sạn ! Biệt thự của Trình Hi mang phong cách thời trung cổ, vừa nhìn thấy cậu chỉ biết há hốc miệng ra ngơ ngác nhìn.

Tiểu Tư lần đầu nhìn thấy biệt thự to như thế, cuống lên chạy nhảy lung tung, còn cậu lúc vừa mới nhìn thấy, liền nghĩ tòa nhà này mà kêu biệt thự thì hơi oan uổng, phải là nguyên một tòa lâu đài mới đúng.

“Thế nào? Cũng không tệ đúng không? Còn có thể nhìn thấy biển ở bên ngoài nữa!....” Trình Hi ở bên giới thiệu, bất quá cậu nghe cũng không vào, không ngờ hẳn cũng có thể chọn mua được nơi thanh tịnh như thế.

Trình Hi cũng không hứng thú với phòng ốc , nên hẳn không cùng cậu đi xem, mà cũng phải, nhà mình thì còn có gì xa lạ mà tham quan! Chờ đến khi cậu mệt bỏ hơi tai đưa Tiểu Tư đang vui vẻ quay về phòng, thì trời cũng đã tối, đèn cũng bật sáng trưng.

Cơm nước đã sắp đặt đầy đủ trên chiếc bàn lớn.

“ Ăn cơm thôi!” Trình Hi đang ngồi, vừa thấy cậu cùng đứa nhỏ liền đứng lên nói, xem ra đang chờ bọn họ.

Bàn tuy lớn, nhưng lại chỉ có ba cái ghế, cậu giúp Tiểu Tư ngồi lên cái ghế ở giữa, vậy là tiểu Tư ngồi giữa cậu và Trình Hi.

Cơm rất ngon, chỉ là bầu không khí có phần trầm mặc.

“ Ba ba, con muốn ngồi chỗ ba ba, con muốn xem biển a

”

Tiểu Tư đột nhiên kéo tay áo cậu làm nũng, cậu nhìn theo ánh mắt nó, quả là chỗ ngồi của cậu có thể thấy rõ biển sau cánh cửa thủy tinh trong suốt. Có điều Tiểu Tư nhỏ người, nên bị cậu che mắt không thấy được.

“Được! tới đây, ba ba ôm con lên!”

Cậu chưa bao giờ cự tuyệt yêu cầu của Tiểu Tư, bởi vì khi còn nhỏ cậu không bao giờ có thể hưởng người khác làm nũng, nên khi nhìn thấy nó như vậy, ít nhiều cũng làm ta hạnh phúc.

Nhưng khi cậu đổi chỗ với nó rồi, mới phát hiện mình đang ngồi cạnh Trình Hi, nhin không được định đứng dậy bỏ đi.

Cậu cúi đầu ăn, cũng không còn tâm tư để ý Tiểu Tư nữa, may mà nó cũng không nháo hay nghịch ngợm gì. Lén nhìn về phía Trình Hi, hần ngay cả bộ dáng cầm chén đũa cũng rất ưu nhã!

“ Nhìn anh làm gì.... ăn đi!”

Trình Hi vừa ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt cậu, cậu giống như là chợt dạ, lúng túng cúi đầu xuống.

Tiếp theo ăn cái gì cậu cũng không nhớ được, chỉ biết lúc ăn xong bụng đã căng tròn.

Buổi tối Trình Hi nói muốn ở trong thư phòng làm việc, cậu vừa nghe liền thả lỏng không ít, vui mừng ngồi ở phòng khách bởi Tiểu Tư: “ Ba ba, ở đây đẹp quá a!”

“ Umh” cậu đáp, nơi này quả thật rất đẹp.

“ Ba ba, ba ba vĩnh viễn ở cạnh Tiểu Tư được không ?”

“ Đương nhiên là được rồi !” Cậu cười cười sờ mặt nó, tuy rằng trước đây cậu đã từng ao ước nó không tồn tại trên đời này.

“ Vậy Tiểu Tư vĩnh viễn cũng có thể ở đây phải không?” Ngẩng mặt lên, Tiểu Tư vẻ mặt chăm chú nhìn cậu nói.

Cái này cậu phải trả lời như thế nào đây! Bất quá Tiểu Tư cũng đã thân thiết với Trình Hi , chắc có thể đi được rồi. “Đương nhiên, đây là nhà của cha con mà, Tiểu Tư tất nhiên có thể ở đây, ở bao lâu cũng được !”

“ Thật tốt quá, có ba ba vĩnh viễn ở đây bởi Tiểu Tư, còn cả cha nữa

”

Khoan đã.....Mình khi nào thì nói sẽ vĩnh viễn ở lại đây! “ Chuyện đó.....Tiểu Tư, ba ba có chuyện muốn nói với con, ba ba.....không thể ở đây mãi được.....con....”

Cậu còn chưa nói xong, mắt Tiểu Tư liền ngập nước, chuẩn bị chảy ra ngoài, cậu đành im lặng.

“ Gạt người, ba ba là người nói dối !”

“”

“ Ba ba nói sẽ bồi con, vậy mà còn nói không ở đây mãi được! Ba ba là người nói dối!”

“Tiểu Tư, có một số việc....không đơn giản như vậy a! Ba ba không thể ở lại đây!”

“Tại sao không thể, cha có thể, Tiểu Tư có thể, ba ba sao lại không thể.... ba ba không thích Tiểu Tư” nước mắt nước mũi đã bắt đầu dính tèm lem, cậu liền lấy khăn tay ra lau cho nó.

“....” cậu im lặng một hồi không nói, “Được rồi, ngoan nào.....ba ba không đi nữa.....nín đi...đừng khóc nữa...”
Cậu trấn an tiểu Tư.

Trình Hi ở lại biệt thự mấy ngày, sau đó lại bắt đầu đi làm việc lại, chỉ là lần này hẳn bắt đầu đi làm đúng giờ, ngày nào cũng đúng giờ về ăn cơm, thỉnh thoảng khi nào phải đi xã giao cũng gọi điện về báo, giống như một người chồng mẫu mực, Trình Hi làm cho cậu thấy được một mặt khác của hắn. Dần dần, hình ảnh Trình Hi tàn bạo, ích kỉ năm xưa từ từ biến mất trong mắt cậu, thay vào đó là một người trẻ tuổi thành công nho nhã..... thỉnh thoảng cũng sẽ nói chuyện, thậm chí những tối gần đây còn chúc nhau ngủ ngon nữa.

Nháy mắt hai tháng đã trôi qua, thời tiết lạnh lên không ít.

Tiểu Tư rất hoạt bát, ở trường cũng chơi với rất nhiều bạn. Lâu lâu lại lôi đám bạn về nhà chơi, nhìn bọn trẻ vô tư chơi đùa, tâm tình cậu rất vui vẻ.

“Tiểu Tư, chia bánh kem cho bạn con ăn nè, nếu hết còn bánh pudding nha !” Cậu nhìn đám trẻ con đang ăn, căn dặn Tiểu Tư.

“Dạ! Con muốn bánh vị chanh cơ!”

Tiểu Tư tay không ngớt đem bày mấy thứ đồ chơi quý báu ra, bình thường thấy nó lúc nào cũng khư khư giữ đồ chơi như giữ bảo bối, thế mà giờ có thể lấy ra, trẻ con vẫn là trẻ con, có cái gì hay đều muốn đem khoe với bạn bè hết!

Nhìn bọn chúng chơi đùa, cậu cũng không làm phiền nữa, ngồi một bên xem TV. Nhìn mấy khối bánh xếp ngay ngắn trên bàn, cậu đưa tay lấy một khối cho vào miệng.

Ngọt quá, chua một chút thì tốt ! ô...vừa mới nghĩ xong cậu lại cảm thấy buồn nôn! Đè ngực lại, chạy nhanh đến WC liền nôn thốc nôn tháo! (hắc hắc em lại có bầu rồi ^o^)

Ô.....tôi qua có bị gì đâu! Hay là do hải sản trưa nay ăn không sạch sẽ?! Nhưng mà hai người kia có bị gì đâu a.....

“Ba ba, ba ba làm sao vậy?”

Tiểu Tư không biết từ lúc nào đã chạy đến chỗ cậu, gương hai con mắt to tròn vẻ quan tâm hỏi, trong lòng cậu tự nhiên thấy thật ấm áp.

“ Không sao, ba ba chỉ hơi khó chịu thôi! Ngày mai sẽ tốt, con ra chơi với bạn đi!” Cậu xoa xoa mớ tóc mềm mềm của nó, cười nói.

“ Không cần, ba ba khó chịu bọn con sẽ không làm ồn nữa! Bọn con sẽ ra ngoài chơi đủ quay !” Tiểu Tư nói xong liền lập tức lôi đám bạn nó ra ngoài, bên ngoài vốn lạnh, mà cậu lại không thắng nổi tính kiên trì của nó, đứa nhỏ này quả nhiên là cao thủ cố chấp a! Hơn nữa Tiểu Tư cũng là lo lắng cho cậu, cậu đành giúp bọn nó quàng lại khăn cho thật ấm, căn dặn phải chơi cẩn thận.

Tiểu Tư chơi đến khi trời hơi ngả chiều, mới chạy về, xem ra là chơi xong rồi.

“Tiểu Tư, thay quần áo trước đã, coi chừng cảm lạnh đó !” Cậu vừa giúp nó thay quần áo vừa hỏi: “ Bạn con đâu hết rồi?”

“Chú tài xế đưa bọn họ về rồi!”

Nhà của Trình Hi khá xa khu thành phố, nơi này cũng không có nhiều nhà dân. Nên mỗi lần đi thì rất lâu, vậy nên tài xế nhà Trình Hi cũng coi như khá bận rộn.

Trời đã hoàn toàn tối đen, nhưng cũng không muộn lắm, Trình Hi hôm nay lại tan tầm sớm, cơm tối cũng không phải chờ lâu thì hắn về.

Cơm nước lại được dọn sẵn như mọi khi, có điều không khí bình thường ngày lại đột nhiên bị Tiểu Tư phá vỡ: “ Cha!.....ba ba hôm nay khó chịu nha! Vậy mà cha một chút cũng không phát hiện!”

“ Không, không có, chỉ là hơi khó chịu một chút thôi, không có gì lớn đâu” Cậu vừa nghe xong liền buông đũa giải thích. Trình Hi đứng lên đi tới sờ sờ trán cậu, nói thầm: “ Cũng không có nóng”

“Đúng thế, không sao đâu, Tiểu Tư làm rộn lên thôi”

“Ngày mai mời bác sĩ đến khám!” Trình Hi bổ sung.

“Không cần, tôi không sao đâu....” Lời chưa kịp nói xong đã bị cái tròng mắt của Trình Hi thu vào bụng,

Trình Hi vẫn theo thường lệ ăn xong liền đi đến thư phòng.

Đang xem tư liệu, hần bỗng nhớ tới lời tiểu Tư nói, chắc cũng không phải sinh bệnh đi, cảm mạo có nhiều lúc cũng không nóng, nói chung một lúc nữa gọi điện cho bác sĩ bảo mai đến khám cho cậu ấy là được rồi. Chính Trình Hi cũng không ngờ có thể ở chung với cậu lâu như vậy, tuy rằng vẫn không thể ngủ cùng nhau, nhưng lần kia cũng coi như là may mắn đi, vừa dịp uống không ít rượu nên cũng không lộ sơ hở. Vả lại, dù sao trước đó cũng mơ mơ màng màng rồi mới tỉnh hẳn, chắc cũng không.....cũng không tệ đi.....

Nghĩ vậy, Trình Hi liền yên tâm không ít, nếu tên tiểu quỷ kia không nói thì Thụy cũng không có khả năng phát hiện.” A....thật muốn giả say thêm một lần nữa a!” Dù biết kể cả có uống say thêm lần nữa vận khí cũng chưa chắc tốt như lần trước, nhưng mà Trình Hi vẫn có điểm chờ mong, đây là cảm giác gì a....

Trình Hi thở dài.....như bây giờ.....là sự dầy vò của hạnh phúc sao..... tốt nhất cứ bất động, nóng vội sẽ không có hiệu quả.

“Azzzzzzzz.....xem tư liệu thôi.....”

Nhưng Trình Hi không ngờ, cục diện như thế lại bị tình huống ngày hôm sau phá vỡ.

Bác sĩ được gọi tới vốn là bác sĩ tư của Trình Hi, trước đây cũng từng làm việc ở Trình gia, do cũng lâu năm, nên khi xuất ngoại Trình Hi liền mang theo bên người. Ngay lúc bác sĩ báo cáo kết quả cho Trình Hi, khuôn mặt Trình Hi chỉ có thể dùng cụm từ “ đa màu đa dạng” để hình dung! Còn dưới con mắt của bác sĩ, khuôn mặt Trình Hi lúc này phải dùng hai từ “kinh khủng” mà hình dung, nụ cười nửa miệng trên khuôn mặt đó tuyệt đối không thể cho là đẹp. Cái biểu tình cười mà không cười kia làm gì có ai dám khen tặng chứ.

“Ah....về chuyện kia....cậu chủ Trình.....”

Trình Hi rốt cuộc cũng phục hồi sắc thái bình thường: “ Chuyện hôm nay khoan hãy nói ra, tôi sẽ tự xử lý.”

“Vâng, cậu chủ” chuyện vướng tay chân như thế tôi cũng không muốn nói làm gì, ai muốn đối diện với người có thân phận đặc thù như thế nói hẳn đã mang thai chứ.....bác sĩ tự đáy lòng thầm nghĩ.

Thật tốt quá, thật tốt quá.... suy nghĩ đầu tiên Trình Hi nghĩ đến không phải vui mừng vì có thêm một đứa con, mà là hẳn đã có cơ để tiếp cận Ngô Thụy rồi. Ha ha.....tuy rằng lúc nói cho cậu ấy biết phải cẩn thận, nhưng mà nhìn cậu đối với Tiểu Tư thì đứa nhỏ mới này, đối với bọn họ chỉ có tốt lên mà thôi,.....

Sau đó Trình Hi suy nghĩ liên tục tìm cách, vừa nghĩ thầm: Số mình thật là may mắn mà..... chuyện mình vừa mới đau đầu liền giải quyết được ngay!

Bác sĩ sau khi xem bệnh xong cũng chỉ căn dặn cậu không nên ăn đồ lạ, nghỉ ngơi cho tốt sẽ không sao nữa. Xem ra đúng là cậu đa tâm quá rồi, ai chẳng có lúc khó chịu trong người chứ.

“ừm....” Cậu đề xuống cảm giác khó chịu, với tay lấy ly nước trái cây bên cạnh uống xuống.

Nhìn qua khung cửa thủy tinh, một cảnh hoa thoáng hiện lên, xem ra chuẩn bị đổi mùa. Trình Hi hôm nay không đi làm, đưa Tiểu Tư đi học xong, hần ngồi xuống cạnh giường cậu. Cậu tuy rất kinh ngạc nhưng cũng không hỏi gì.

“Cái kia.....em có thích Tiểu Tư không?”

“....” Lẽ nào cậu thoát nhìn không thích Tiểu Tư sao? Bỗng nhớ đến lời đứa nhỏ nói lúc trước..... ” tôi đương nhiên là thích nó rồi, dù thế nào, dù thế nào thì tôi với nó vẫn là.....” bốn chữ ‘máu mủ tình thâm’ dù cậu nghĩ nửa ngày vẫn không thể thốt ra ngoài miệng được.

Khuôn mặt Trình Hi liền lộ vẻ thả lỏng, nói “ Ah.....chuyện đêm hôm trước, em có thật là tha thứ cho anh không?”

Sao lại nhắc tới chuyện đêm đó, trong lòng cậu bỗng có điểm bất an: “ Đương nhiên là tha thứ rồi, là do anh uống say.....huống chi anh cũng đã xin lỗi, mọi chuyện đều đã qua!”

“ Nếu anh nói vẫn chưa qua hết thì sao?” Trình Hi nói

“ Ý gì?” cái gì mà chưa qua hết.

Trình Hi cắn răng nói: “ Em không phải là khó chịu sao? Bác sĩ nói em không bệnh gì cả.....chỉ là đang mang thai thôi.....”

“ Tôi biết là tôi không có bệnh a.....khoan đã, anh vừa nói cái gì.....”

“ Em mang thai rồi!”

“....” Cậu cảm thấy trời đất đột nhiên đảo ngược! Tại sao lại như thế!? Lần trước đúng là không sử dụng đồ bảo hộ, bản thân cũng mất hết sức lực để lấy thứ đó ra. Mà quan trọng là Trình Hi hần.....hần.....

Tại sao lại không may như thế! Lúc còn chưa có tiểu Tư ngày nào cũng bị Trình Hi.....mà phải rất lâu sau mới hoài được nó.....lần này sao lại, sao lại như thế.....

“ Em không sao chứ?”

Thấy cậu vẫn không có phản ứng, Trình Hi liền hỏi.

“”

“Này, em không sao chứ?” Trình Hi đưa mặt đến trước mặt cậu hỏi.

“ A.....lại gần như thế làm gì! Dọa chết người à!” Cậu hốt hoảng lui về phía sau.

“.....là do gọi nãy giờ mà em không phản ứng gì a! Rốt cuộc.....em nghĩ thế nào.....”

Cậu nghĩ thế nào.....bộ dạng của Trình Hi lúc này cũng không đáng ghét, ít ra cũng không điên cuồng như ngày xưa.....

Chẳng lẽ đi bệnh viện phá thai sao? Nhưng cậu cũng không muốn người khác biết được cơ thể mình! Hay sinh nó

“ Anh để tôi suy nghĩ đã!” cậu đáp. Có lẽ phải suy nghĩ . Đáng lẽ cậu phải không do dự mà đi phá nó, nhưng chẳng hiểu sao lại nhớ đến Tiểu Tư.

“ Được rồi! anh sẽ không quấy rầy em nữa, nhớ phải cẩn thận.....” Biết nóng vội không được nên Trình Hi cũng không ép buộc, nếu cậu ấy đã đồng ý suy nghĩ thì sự việc chắc sẽ không chuyển xấu rồi.

“ Chuyện đó, anh vẫn mong Tiểu Tư có thêm nhiều anh em hơn.....đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ của anh thôi!” Nói xong Trình Hi lấy áo khoác khoác lên người cậu, rồi bổ sung tiếp: “ Tuy hệ thống sưởi ấm vẫn hoạt động tốt, nhưng nên mặc ấm thêm một chút thì tốt hơn!”

.....đây chẳng phải là câu cậu thường nói với Tiểu Tư sao!

Trình Hi quay trở lại thư phòng, trên đường đi đều lén quan sát người đang ngồi ngơ ngác ở đằng kia.

Aizz... aizzz....tuy rằng đã nắm được khoảng 80%, nhưng chung quy thì người tính không bằng trời tính. Lỡ như....chỉ là lỡ như, cậu ấy nói không muốn có đứa con đó thì làm sao bây giờ?! Không lẽ cười trừ rồi đưa cậu ấy đi phá thai sao! Bất quá làm như thế có thể lưu lại ấn tượng tốt cho cậu ấy, nhưng mà quan hệ của hai người thì vẫn lạnh nhạt như trước a. Thật khó mà....

Sẽ không sao đâu, dù gì cũng là con của cậu ấy, cậu ấy nhất định sẽ để nó ra đời..... Tâm tình của Trình Hi lúc này phải nói là trầm đến mức đáng sợ! Hắn lắc lắc đầu, khôi phục bộ dáng tự tin lúc trước, sợ gì chứ, nhìn biểu hiện của Thụy lúc này chắc chắn đã mềm lòng không ít rồi, huống chi còn có cả Tiểu Tư, ông trời có muốn ngăn cản cũng không được!

“Hơ....” không có việc gì, không có việc gì!

69. Chương 69: Phiên Ngoại [4]

Đến tận tối ngày thứ ba cậu mới quyết định xong.

Cậu biết, lúc này nếu cậu bỏ đứa nhỏ đi thì tương lai một ngày nào đó cậu sẽ hối hận. Nên cho dù lòng vẫn còn hoang mang nhưng cậu quyết định sẽ giữ lại đứa con này.

Khi cậu nói cho Trình Hi, hắn cười và nói nhất định sẽ toàn tâm chăm sóc đứa trẻ....cùng cậu! Từ đó cậu bắt đầu cuộc sống ngày ngày ăn ngủ, đầu bếp được Trình Hi căn dặn rất kĩ càng, hắn ở nhà cũng lâu hơn, thời gian cứ thế yên ổn trôi đi. Một tháng sau, bụng cậu cũng đã hơi nhô ra, cũng may bây giờ là cuối năm, quần áo mặc dày nên cũng không nhìn thấy gì, nhưng cậu vẫn biết, quần áo cũng sẽ có ngày không còn che dấu được nữa.

Càng nghĩ càng khiến cậu thêm thấp thỏm, nếu lỡ Tiểu Tư thấy kỳ quái hỏi, cậu không biết phải trả lời nó ra sao?!

Nghĩ nghĩ, cậu đành hướng Trình Hi hỏi, hắn chỉ cười nói không sao. Lúc đó cậu rất kích động, cậu làm sao có thể thương tổn Tiểu Tư, nếu như nó biết nó là do cậu, một thứ quái vật bất nam bất nữ sinh ra thì làm sao có thể chịu nổi. Sau đó Trình Hi khuyên cậu đừng suy nghĩ nữa, hắn sẽ tìm cách. Nghe được lời hứa chắc chắn của hắn, cậu cũng đành nhủ với lòng mình sẽ không sao đi.

Lại một tháng nữa trôi qua, đứa nhỏ trong bụng cũng đã được bốn tháng, áo khoác rộng thùng thình miễn cưỡng mới có thể che được hình dạng của nó. Có điều sức lực cậu ngày càng giảm, Tiểu Tư đôi khi lại trách cậu dạo này ít chơi với nó, rồi lại làm nũng lăn qua lăn lại, bị Trình Hi bắt gặp, lôi đến thư phòng nói chuyện, lúc đi ra thì quả thực rất ngoan .

Bởi vì cậu luôn nằm trên giường, nên Trình Hi liền gọi bác sĩ tới, kết quả kiểm tra cũng không có vấn đề gì, nhưng bác sĩ nói cậu cứ nằm trên giường mãi cũng không nên, phải vận động nhiều mới tốt cho sức khỏe.

Từ đó về sau, không để ý cậu phản đối thế nào, Trình Hi mỗi ngày đều ép buộc cậu ra ngoài đi lại, có điều hắn lại đi theo làm cậu mất tự nhiên, không những thế nhất định còn phải nắm tay cậu, nói sợ cậu có gì bất cẩn . Cậu đương nhiên là không muốn, nhưng nếu còn nói tiếp thì thể nào hắn cũng nói đó là trách nhiệm của hắn.

Lúc này cậu đành cảm thán sao da mặt Trình Hi lại dày như thế. Một thời gian sau, Trình Ảnh đến, lúc vừa nghe tin này, cậu đầu tiên là vui vẻ, sau nghĩ lại sao có thể đem bộ dạng hiện tại ra mà đối mặt với cô ta được a! Nhìn vẻ khó xử của cậu, Trình Hi nói: “Chị ấy tới đây để chăm sóc Tiểu Tư, anh biết bây giờ em ở nhà ngại gặp Tiểu Tư, nên gọi chị ấy tới ở cùng Tiểu Tư một thời gian. Anh biết em ngại, nhưng Tiểu Tư rồi cũng lớn lên, chị hai cũng không phải người ngoài, nên nhờ chị ấy là thích hợp nhất!”

Cậu vốn định mở miệng nói, lại bị Trình Hi dội ngược trở lại. Sau đó Trình Ảnh cũng không gặp cậu mà trực tiếp đưa Tiểu Tư đi, chỉ gọi điện thoại thông báo, Cậu biết Trình Ảnh sợ cậu xấu hổ. Mấy ngày sau đó, cậu vẫn tiếp tục ở chung với Trình Hi, bởi vì cơ thể cậu nên thái độ Trình Hi đối với cậu nhu hòa đến mức không thể ngờ được. Trình Hi cũng đã nói tuyệt đối sẽ không đụng đến cậu nên cậu cũng yên tâm.

Tuy trong lòng cậu dù có yên tâm nhưng vẫn có điểm quái dị, năm cũng sắp hết, đáng lẽ lúc này phải là lúc cả nhà cùng đoàn tụ với nhau, cậu vừa buồn vì không được đón năm mới với Tiểu Tư, vừa nhớ đến cha mẹ

vốn tưởng cậu đã chết mà cắt đứt quan hệ.

Đêm giao thừa đến, Trình Hi đưa cho cậu một cái áo khoác thật rộng nói: “Được rồi, như thế thì nếu không đụng vào sẽ không phát hiện đâu!”

Cậu nghi hoặc nhìn hần, “.....”

“Lát nữa chị hai cùng Tiểu Tư sẽ đến đây cùng đón năm mới, như vậy không cần lo Tiểu Tư sẽ phát hiện!” Trình Hi vừa giúp cậu chỉnh cổ áo vừa nói.

“.....”

Lúc này cậu thật rất cảm kích hần.

Do dự một lúc, cậu quyết định cảm ơn hần: “Cám ơn!”

“.....” Trình Hi cười cười, đỡ cậu ngồi xuống.

Thật sự rất nhớ Tiểu Tư, vừa nhìn đồng hồ, cậu vừa tức vì không thể làm cho nó chạy nhanh lên một chút. Rốt cuộc lúc cậu chờ không được nữa, tiếng chuông cửa liền vang lên, cậu đứng dậy đi chưa được mấy bước thì Tiểu Tư đã chạy ù tới.

Cậu theo thói quen cũng vươn tay ôm nó. Nhưng Trình Hi vừa lúc kéo nó ra, nói: “Ba ba con khó chịu, không được ôm!”

Lúc này cậu mới nhớ tới bụng mình nếu bị Tiểu Tư ôm lấy sẽ phát hiện ra, ngẩng đầu lên, Trình Ảnh vẽ mặt hăng hái nhìn cậu, cậu xấu hổ cúi đầu.

Trình Hi giống như phát hiện cậu ngượng ngùng, đối Trình Ảnh nói: “Ở ngoài cửa làm cái gì, vào đi, chuẩn bị ăn nào!”

“Được được....” Trình Ảnh hướng cậu cười cười, sau đó tiếp nhận Tiểu Tư trong tay Trình Hi đi vào.

Tối đó là buổi tối vui nhất của cậu, cậu ăn không ít thứ! Không biết bọn họ giải thích cho Tiểu Tư thế nào, ngày hôm sau Tiểu Tư cũng không nháo không khóc ngoan ngoan theo Trình Ảnh trở về. Trình Hi nói, cái đó gọi là trưởng thành!

Lúc Trình Ảnh còn ở lại, cậu vốn định cùng cô ta nói chuyện, nhưng chưa kịp ra ngoài đã bị Trình Hi chặn lại, hần cường điệu hóa nói như thế không tốt cho cơ thể, cậu chỉ còn biết phần nộ đi vào. Lúc Trình Hi đóng cửa, cậu liền cảm thấy có chút khó chịu, không phải ở bụng, dường như là có chút không tự nhiên ở ngực, Trình Hi hần.....đối với đứa con này thật tốt.... nếu hần đã thích trẻ con như thế thì hần nên kết hôn sinh vài đứa mới đúng!

Sau khi Tiểu Tư đi rồi, Trình Hi bắt đầu đi làm lại. Hôm nay cậu cũng nhàn rồi, không có việc gì làm, nhớ Trình Hi dặn cậu nên ở trong phòng đi đại lại, vận động cơ thể, nghĩ nếu dọn dẹp phòng ốc sơ sơ cũng không sao đi, còn gian ngoài thì đã có hạ nhân.

Động tác quả nhiên chậm chạp hơn trước rất nhiều, cũng may thời gian không gấp, nên cậu cũng từ từ làm. Đến khi cậu dọn dẹp phòng ngủ của mình xong, thì cũng đã hơn một tiếng đồng hồ, nghĩ nghĩ có nên giúp Trình Hi dọn dẹp sơ qua không!.....nghĩ lại, dù sao Trình Hi cũng là người tôn trọng chủ nghĩa cá nhân, giờ đi vào cũng không tốt lắm!

“!”

Bỗng có tiếng chuông điện thoại reo lên, cậu lắng nghe, phát hiện âm thanh đó là từ phòng Trình Hi truyền đến. Phân vân không biết có nên vào hay không, bởi vì cậu biết phòng Trình Hi chưa bao giờ khóa cửa.

Vốn cũng định tôn trọng riêng tư của Trình Hi, có điều lỡ như ai đó gọi có việc gấp thì sao! Vì thế, cậu đẩy cửa đi vào.

Phòng của Trình Hi thật giống như con người hần, toát lên vẻ kiêu ngạo, à không, nếu là hiện tại thì phải là trầm ổn mới đúng. Nói đúng hơn thì căn phòng này so với trước đây thật giống nhau.

Ngay khi vừa bước vào, tiếng chuông liền dừng lại, vất vả lắm mới tìm ra chỗ để chiếc điện thoại.

Vừa định cầm điện thoại lên xem thử ai gọi, nhưng lại bấm nhầm thành xem tin nhắn mới đến, “ Hi, anh dạo này làm gì thế, sao không gọi điện cho người ta! Anh biết người ta nhớ anh rất nhiều a?! — Tiểu Nghi”

Cậu cảm thấy hối hận vì đã đi vào, đáng lẽ nếu sợ việc gấp thì phải gọi đến công ty báo cho hấn a! Vì thế cậu để di động lại vị trí cũ, mong Trình Hi khi về sẽ không phát hiện ra cậu đã đụng vào nó!

Mệt mỏi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, quay về phòng của mình,

“ Mình đúng là ngốc mà.....” Trình Hi tới bây giờ đối với phụ nữ vẫn là bình thường a, tại sao mình lại quên mất chứ. Đã quyết định phải quên đi chuyện vừa rồi, nhưng trong đầu cậu lại cứ liên tục nhớ đến, người con gái tên Nghi kia, cô ta cùng Trình Hi là gì....

Thế nên Trình Hi mới nói tuyệt đối sẽ không đụng đến mình?! Chẳng lẽ.....là do bụng mình, hấn mới không liên lạc lại cho cô ta!

Một lát sau.....

“ Bụng đau quá!” cậu ấn ấn bụng: “Đau quá!”

Leo lên giường, đắp kín chăn lại: “ Phải nghỉ ngơi thôi, chắc là vận động nhiều nên mệt .” nói xong liền ngủ một giấc tới tận trưa.

Khi Trình Hi trở về cậu mới thức dậy: “ Sao lại còn ngủ thế này không lẽ ngủ từ hôm qua đến giờ sao? Vậy không tốt đâu! Ngủ lâu quá sẽ không tốt cho cơ thể, dậy đi nào, chuẩn bị ăn cơm” Trình Hi nói xong liền xốc chăn lên.

“” Trình Hi ngây ngẩn cả người.

Cậu thuận theo ánh mắt hấn nhìn lại, hóa ra trên người cậu vẫn còn đang mặc áo ngủ: “ Sáng nay đã định thay, nhưng lại thấy hơi mệt, nên.....”

Cậu còn chưa giải thích xong, đã bị hấn ngắt lời.

“Như thế cũng không tốt, mặc thế ngủ dậy nhất định bị cảm, giờ là mùa đông.” Cậu càng nghe càng thấy phiền toái, ngực bỗng nổi lên một trận buồn bực, Trình Hi ôn nhu như thế làm gì.

“ Anh không cần nói nữa! tôi biết tôi làm cái gì cũng sai ! tôi biết anh quan tâm thứ trong bụng tôi! Anh yên tâm đi, nó sẽ không sao hết! sẽ không có vấn đề gì!” Cậu cất cao thanh âm hướng Trình Hi nói.

Nghe xong, Trình Hi liền tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn cậu. Đừng nói là hấn, ngay cả cậu cũng chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ phản kháng hết to như thế này.

“Xin lỗi, tôi đang không vui!”

“ Không sao. Bác sĩ cũng nói rồi, tính em bây giờ dễ nổi nóng lắm!” Trình Hi bày ra bộ dáng đã hiểu.

“ Vậy nên anh mới ôn nhu như thế?” cậu bật hỏi!

Trình Hi ngẩn ra, nhưng sau đó liền nói: “Không phải!.....nếu em đã hỏi như thế chắc là chưa hiểu rồi, không sao, sau này sẽ hiểu, nhất định một ngày nào đó sẽ hiểu được!.....nhưng mà nghe em hỏi thật vui, như vậy chứng tỏ quan hệ chúng ta đã cải thiện nhiều rồi!”

Trình Hi nói xong, cầm lấy áo khoác bên cạnh phủ thêm cho cậu, sau đó nắm tay, chuẩn bị đưa cậu xuống lầu. Cậu giật tay ra tránh hấn!

“ Em hôm nay làm sao thế?” Trình Hi thở dài hỏi!

“Không biết! Chỉ là.....bụng đau quá, rất đau!.....rất đau!” cậu cúi đầu nói.

Trình Hi ngay lập tức liền khẩn trương đỡ cậu ngồi xuống, sau đó với lấy điện thoại đầu giường chuẩn bị bấm số!

“Không, không cần đâu!” Cậu giữ tay hấn lại: “ Thực ra cũng không phải đau bụng mà, chỉ là.....nói chung tôi không biết nói như thế nào, nhưng không cần gọi bác sĩ ! Tôi không sao đâu”

“Nhưng sắc mặt em không được tốt lắm.” Trình Hi nhìn cậu.

“....”, “ Không sao đâu! Ngồi một chút là tốt rồi!”

Nghe thế Trình Hi buông điện thoại xuống, ngồi bên cạnh cậu, hai người đều không nói gì, bầu không khí yên lặng đến trầm mặc! Dần dần, cậu cũng thả lỏng cơ thể, xem ra cơn đau này là do áp lực khi cậu suy nghĩ lung tung thôi! Không khí tịch mịch trong phòng cũng dần được tiếng hít thở đều đều xua tan.

“Giờ tốt rồi.” Cậu cười cười nói.

“Nhưng buổi chiều cũng nên để cho bác sĩ qua khám sơ qua!”

“ Anh quan tâm đứa nhỏ này vậy sao?” Cậu nắm chặt tay, ngay cả bản thân cũng không biết tại sao lại hỏi như vậy!

“ Anh cũng lo lắng cho em nữa!” Trình Hi nâng cằm cậu khiến đôi mắt còn đang buông xuống phải ngẩng lên. Khuôn mặt hần bỗng lướt qua, làm cậu không khỏi nhìn đi hướng khác.

“....” Trình Hi thoáng hiện lên vẻ không thoải mái.

“ Đây, anh phải đi làm sao?”

Trình Hi đột nhiên nở nụ cười, vẻ mặt khó coi của hắn cũng tiêu tan: “ Không, anh ở nhà bồi em. Dù sao hôm nay cũng không có việc gì quan trọng!” Nghe hắn nói xong, ngọn lửa trong ngực cậu như được nước mưa dội sạch!

Kiểm tra cũng không khác bình thường bao nhiêu, thi thoảng cậu lại lén liếc về phía Trình Hi, hắn vẫn ngồi bên cạnh chăm chú theo dõi động tác của bác sĩ, giống như không phát hiện ra hướng nhìn của cậu, sau một lúc, bác sĩ thông báo đã kiểm tra xong, Trình Hi liền đối cậu mỉm cười, khiến cậu ngực không khỏi giật mình một cái!

“ Không có việc gì, thả lỏng đi.....tất cả đều bình thường.” Nửa câu đầu là nói với cậu, còn nửa câu sau là thông báo cho Trình Hi.

Trình Hi gật đầu tỏ ý đã biết.

“Kiểm tra xong cũng mệt rồi! Nghỉ ngơi một chút đi, khi nào muốn dậy thì anh đỡ!” Trình Hi nói.

“.....” Cậu nhìn về phía Trình Hi đang chuẩn bị rời đi, tay không kiềm được vươn ra bắt lấy góc áo hắn, chờ cậu buông tay ra, phía dưới vạt áo âu phục sang trọng đã bị nắm thành một mảnh nhăn nhúm rồi.

“Xin lỗi!” Cậu cuống quýt xin lỗi hắn, y phục này chắc là rất mắc, như thế nào lại nắm chặt thế chứ.

“Không sao.” Trình Hi ngồi xổm xuống, nhìn thẳng cậu nói: “ Có chuyện gì muốn nói sao?”

“Kia, anh ở đây một lát đi!” Sau một hồi do dự, cậu nói.

“ Tại sao?” Trình Hi hỏi: “ Em không phải là không thích anh ở quá gần em sao?”

Cậu có chút không ngờ Trình Hi lại hỏi thẳng như thế, nhất thời tìm không được lý do, “.....”

“A, chắc là do cả ngày hôm nay không được thoải mái, nên giờ muốn có người ở gần đúng không?” Trầm mặc một lúc sau, Trình Hi mở miệng nói trước.

“Đúng, đúng thế a!” Cậu gật đầu liên tục.

Trình Hi đột nhiên vươn hai tay ôm lấy cậu, nhưng cái ôm cũng chỉ trong nháy mắt, cái ôm hơi hột, cái ôm như chưa hề có!

“ Tốt quá! Em nghĩ đến anh thật tốt quá.....khi nào còn cần thì cứ gọi anh !” Trình Hi hào sảng nói.

Mặt cậu có chút nóng, vội quay đi.

“ Anh cũng mệt quá, có thể nằm nghỉ bên cạnh em không?” Trình Hi đưa mặt tới gần nói.

“....”chuyện này....

“Em vẫn không tin anh sao? Nếu không được em đồng ý thì anh sẽ không làm bất cứ việc gì trái ý em! Anh chỉ muốn nghỉ ngơi một chút thôi!” Nhìn bộ dáng trông có vẻ thành thực của Trình Hi, cậu do dự một lát rồi cũng chậm rãi gật đầu. Sau đó Trình Hi thở dài một tiếng, giống như vừa hoàn thành một việc gì đó rất vất vả vậy.

Nhìn bộ dáng thật sự mệt mỏi của hần, cậu cũng yên tâm mà nhắm mắt.

Trình Hi nhìn về phía người đang nằm bên cạnh, hần say sưa ngủ, trong lòng nhin không được cứ muốn chạm vào, chỉ là lý trí của hần lại giúp hần kịp thời thu tay lại.

Hôm nay là ngày may mắn của hần a? Lúc thấy Thụy nổi giận, nhìn thế nào cũng giống đứa trẻ đang làm nũng không được mà cáu kỉnh. Sau lại nghe được yêu cầu đó, Trình Hi cười khúc khích, đến giờ hần vẫn chưa tin được, nhưng cảm giác có người bên cạnh lúc này thật không phải là ảo giác.

Mình cũng thật dũng cảm, biết tận dụng cơ hội mà đưa ra yêu cầu, tuy rằng Trình Hi cũng không hiểu vì sao Thụy lại thay đổi thái độ như thế, nhưng chỉ nghĩ đến việc cuối cùng cũng có ngày này, ngày hần có thể quang minh chính đại nằm cạnh cậu ấy mà không phải lo lắng gì, chỉ thế thôi cũng làm hần cười trộm không ngớt!

“Ai nha! Hôm nay đúng là may mắn mà!”

Đến khi Trình Hi nghỉ một lát rồi tỉnh dậy, người bên cạnh vẫn còn ngủ say, Trình Hi nhìn thấy, quả thực không nở đánh thức cậu dậy. Hơi nâng người dậy, Trình Hi lặng lẽ quan sát cậu.

Cậu ngủ thật say, hai cánh môi cứ khấp mở, nhẹ nhàng hô hấp..... Trình Hi chậm rãi cúi đầu, sau đó nhắm ngay mục tiêu hôn xuống. Cảm thụ xúc giác mềm mại đã lâu chưa từng ném lại!

70. Chương 70: Phiên Ngoại [5]

“Đừng, buông ra a!” Trình Hi nhìn người bên dưới vì thiếu khí mà nhẹ rên rỉ.

Giúp cậu gạt đi mớ tóc trên trán, Trình Hi quyết định ngủ thêm một lát nữa!

Cho dù đang nằm trong ổ chăn ấm áp, nhưng thời tiết vẫn là đang vào đông, thân thể cũng tự giác hướng về nơi phát ra hơi ấm, cậu mơ hồ cảm thấy một làn hơi ấm bao quanh, thật thoải mái.....

Trong đầu bắt giác hiện lên hình ảnh lúc cậu còn bé ôm gấu bông ngủ, khi những đứa trẻ khác còn đang làm nũng đòi ngủ với cha mẹ, cậu đã tự ngủ một mình, nhưng là lúc nào cũng phải ôm gấu bông ngủ, dần dần cậu trở nên rất thích ôm gấu khi ngủ! Cậu đã lâu rồi không ôm thứ gì khi ngủ. Lúc nào cậu cũng chỉ sống một mình, cho đến khi gặp Trình Hi.

Khi cậu vừa mở mắt, đập ngay vào là đôi mắt của Trình Hi.....hần không biết đã tỉnh khi nào đang nhìn cậu trừng trừng! còn cậu thì đang khoác tay lên người hần, hóa ra hơi ấm đó là từ cơ thể của Trình Hi!

Cậu lẳng lặng thu tay lại, bình tĩnh hỏi: “Anh tỉnh khi nào?”

“Mới vừa thôi! Thấy em ngủ rất say, đang do dự có nên đánh thức em dậy hay không thì em tỉnh!” Trình Hi cười cười.

Vì cậu là người chủ động tiếp cận Trình Hi nên cũng không nói thêm gì nữa, phản ứng của Trình Hi thật ngoài ý cậu, độ cong nơi miệng hần tựa hồ vẫn không giảm, hần là đang vui sao?!

Cậu vừa ngẩng đầu lên liền thấy chiếc di động trong túi áo hần, thì ra..... là như vậy.....

Lúc ăn cơm, Trình Hi liên tục gấp thức ăn cho cậu, nhưng là hấn vẫn dùng ánh mắt lộ vẻ kì quái nhìn, khiến cậu không khỏi chột dạ! Cậu cúi đầu nhìn chăm chăm vào đôi đũa đang cầm. Thấy cậu đầu cúi thấp, tiểu ý trong mắt Trình Hi càng tăng.

Cậu cũng chỉ đoán mò ý của Trình Hi, miễn cưỡng thử gấp cho hấn một chút thức ăn!

Hấn sững sốt, cậu bỗng nhớ ra là hấn không ăn rau cần.

“Tôi, tôi gấp lại cho anh a!”

“Không cần!” Trình Hi cắt ngang lời cậu, thoáng cái liền bỏ mớ rau cần vào trong miệng. Cậu tưởng Trình Hi sẽ nổi giận! Trước đây có lần hạ nhân làm bánh nhân rau cần, Trình Hi chỉ vừa cắn một miếng liền lập tức nhổ ra, sau đó tức giận đuổi việc người hầu đó.

“Ấn.....thực ra, có phải anh ngày nào cũng ở nhà bởi tôi nên rất chán phải không?” cậu thấy tâm tình hấn không đến nỗi xấu mới nói ra.

“không có! Xã giao bên ngoài còn phiền phức hơn!” Nhưng mà ở nhà phải nhìn đến phát ghen cũng không tốt chút nào a!

“Xin lỗi, làm lỡ thời gian của người không ít!” cậu cũng hiểu chuyện của hấn chẳng liên quan gì đến mình, nhưng là không nhịn được nên thốt ra.

Trình Hi bỗng cảm thấy hoang mang! Thụy mới một giây trước đưa hấn lên thiên đường, một giây sau lại không ngần ngại kéo hấn xuống!: “Không cần khách khí như vậy đâu! Quan hệ chúng ta đã như thế rồi, đâu phải là người ngoài!”

Cậu nghe xong nhẹ giọng nói: “.....quan hệ chúng ta? Anh nói đó là cái gì? Chúng ta thì có quan hệ gìanh không phải là người ngoài, nhưng tôi,.....”

“Ba”! Trình Hi đập mạnh chiếc đũa xuống bàn.

“Ngô Thụy!” biểu tình của Trình Hi bỗng lộ vẻ tức giận, cậu không khỏi đứng lên lùi về sau mấy bước! Đã nhiều năm rồi Trình Hi không gọi thẳng tên cậu như thế!

“Em cứ nhiên còn hỏi quan hệ chúng ta là gì?! Em nói tôi là cái gì của em?”

Trình Hi túm lấy áo cậu, kéo cậu về phía hấn: “Quan hệ của chúng ta hả, chúng ta đã làm tình, em còn sinh ra Tiểu Tư, bây giờ trong bụng lại mang đứa con của tôi! Em còn hỏi chúng ta là quan hệ gì sao?! Tôi chính là người đàn ông của em!”

Trình Hi gần từng chữ.

“....” mặt cậu đỏ lên, không ngờ Trình Hi lại nói thẳng thừng như vậy: “Thế nào? Tôi nói sai hả?!”

Bởi vì lời Trình Hi nói đều là sự thực, nên cậu không có cách nào biện giải, cổ họng chợt trở nên khô khốc.

Những từ đứa con, đàn ông,.... vừa nghe hấn nói ra đối với cậu như là bom nguyên tử dội xuống!

“Em nói rõ ràng đi! Em còn muốn ngốc như vậy đến bao giờ nữa! Chẳng lẽ phải để tôi nói, phải nhìn thấy tôi bị em lừa dối như thế mới vui sao!.....” Trình Hi tức giận hướng cậu nói.

“Không sai! Là tôi ngốc, nhưng tôi có ngốc đến đâu cũng không dễ bị anh lừa dối!” cậu cắn môi, tay phải chống lấy ghế nói.

“Chết tiệt!” hai chữ “Lừa dối” như chọc Trình Hi tức thêm, hấn quát lên một tiếng. thân thể cậu có chút chấn động, tay không tự giác buông xuống ôm lấy bụng. Nhìn thấy biểu tình sợ hãi của cậu, ngữ khí Trình Hi trở nên ôn hòa: “Không phải tôi muốn hung hăng với em! Là do em so với trước đây, còn dễ làm người khác phát điên hơn!” Trình Hi vươn tay về phía cậu, nhẹ nhàng đỡ cậu ngồi xuống.

“Chúng ta đã lâu rồi chưa nói chuyện nghiêm túc, hôm nay phải làm cho rõ ràng!”

“Trước ăn cơm đã.....” cậu nói.

“Không được! Lát nữa ăn cũng không sao!” Trình Hi nói.

“.....như vậy không tốt cho dạ dày!” cậu lập tức đáp lại!

Trình Hi xoay người đi, sau đó bưng đến một hộp bánh quy: “ Ăn trước cái này đi, vừa ăn vừa nói chuyện!”
“không cần! Tôi không ăn nữa!”

Trình Hi liếc mắt nhìn cậu, khiến cậu không khỏi khấn thưng. Sau đó hắn thoải mái quăng hộp bánh đi, ngồi bên cạnh cậu.

Trình Hi nói trước: “ Lúc chăm sóc em, tôi tuyệt đối không ngại phiền hà, thậm chí phải nói là rất thích nữa! Đừng để tôi nghe thấy những lời này nữa, lời của em nói giống như phải sạch lòng thành của tôi vậy!.....Em hôm nay rất cuộc là làm sao vậy? Ban đầu đúng là tôi rất thích sự ỷ lại của em, nhưng mà vẫn thấy rất kì quái!.....được rồi, em nói đi.”

Không biết có phải là muốn nghe lời nói thật của cậu hay không, mà lúc cậu trầm mặc, Trình Hi cũng không giục cậu, chỉ kiên trì ngồi đợi.....

“ Thực ra, ý của tôi là, nếu anh muốn quen phụ nữ, tôi cũng sẽ không quấy rầy anh, đứa con trong bụng tôi tự chăm sóc cũng được! Dù gì tôi cũng không phải là phụ nữ, anh không cần chịu trách nhiệm đâu !” cậu nhắm mắt lại, nói ra.

Trình Hi vẫn như trước không nói gì, khiến cậu hiểu kì liếc mắt nhìn hắn, nhìn xong khiến hô hấp của cậu như ngừng lại, biểu tình của Trình Hi lúc này giống như mưa goings bão tố! Cụm từ “sồn tóc gáy” cũng hình dung chưa đủ.

“ Em....nói lại một lần nữa cho tôi!” Trình Hi thanh âm trầm thấp nói.

“.....” Cậu làm gì còn dũng khí để chọc tức hắn nữa chứ.

“ Em biết rõ tôi không có, còn dùng lý do mượn có này nọ, chẳng lẽ em muốn rời khỏi đây đến thế sao?!” Trình Hi tựa hồ như mấy ngày nay ở chung, ngữ khí nói chuyện vẫn mang theo chút kìm nén.

Nhưng lúc đó cậu cũng không phát hiện ra nhiều như vậy!

“Nói vậy! tôi không có mượn có! Anh mới có!” Cậu oán giận nói: “ Rõ ràng là có phụ nữ tìm anh còn gì , cái gì kêu Tiểu Nghi a!”

Trình Hi nghe xong liền sững sờ, mà trong mắt cậu, biểu tình đó giống như là bị vạch trần!

“ Em nói vậy cái gì đó!” Trình Hi mở miệng, kinh ngạc nhìn cậu: “ Tiểu Nghi là Tiểu Nghi, có liên quan gì tới em!.....hơn nữa tôi chăm sóc em cùng cô ấy liên quan gì! Cô ấy đúng là thích tôi! Nhưng tôi căn bản không hề để ý! Em là nghe ai nói? Không lẽ cô ta tự tìm đến đây?”

“....Không phải, là điện thoại của anh quên cầm đi, nó kêu liên tục, tôi không cố ý mở ra xem!” giải thích cái này khiến mặt cậu nóng lên.

“Thì ra là như vậy!” sau đó, hắn đột nhiên tiến tới gần cậu, khuôn mặt cả hai gần như sát vào nhau: “ Sau này anh vĩnh viễn sẽ không ở cạnh phụ nữ nữa! Chỉ cần em không rời đi, vĩnh viễn cũng chỉ có hai người! Không phải, là bốn người, còn có Tiểu Tư với đứa nhỏ sắp ra đời nữa!”

Nghe Trình Hi nói, đột nhiên làm cậu rất muốn khóc, hắn bây giờ quả nhiên dễ làm người ta cảm động! Nhưng cái “Vĩnh viễn” này sẽ là bao lâu? Dù người ta có thể thốt như thế nào vẫn không bao giờ là mãi mãi! Nếu là vợ chồng thì còn nợ nhau ân nghĩa, còn chúng ta thì sao, có cái gì có thể đảm bảo?!

“ Lời của anh nói có thể duy trì được bao lâu? Nếu tôi vĩnh viễn không ngủ với anh thì lời nói này còn có giá trị gì không?!” Cậu nhẹ nhàng hỏi

“ Từ lúc chúng ta gặp nhau đến giờ đã bao nhiêu năm rồi! Từ khi gặp em, bên người anh không hề xuất hiện thêm người thứ hai, em nghi ngờ thế khiến anh rất đau lòng mà! Anh là thương nhân, lời đã nói ra thì tuyệt đối không gạt em! Nếu anh đã nói với em, thì kì hạn của lời nói đó sẽ là vĩnh viễn! cho dù quan hệ giữa anh và em vĩnh viễn như thế này!”

Cậu nhìn Trình Hi, thắc mắc, từ khi nào hắn học được những lời buồn nôn như thế nha!

“Sao lại khóc! Anh dọa em sao?” Trình Hi vỗ vỗ lưng cậu: “Đừng khóc! Không tốt cho đứa nhỏ đâu!”

Hắn nói như vậy càng khiến cậu ngưng không được, nước mắt cứ thế tuôn ra, hắn chẳng lẽ không biết người đang khóc thì có khuyên thế nào cũng không ngừng được sao?

Đôi mắt Trình Hi lúc này nhìn rất ôn hòa! Giống như mặt hồ êm dịu. Cậu bây giờ thật muốn khoảng thời gian lúc trước biến mất, những hồi ức đau buồn. Nhưng cậu biết, những thứ đó đã thấm sâu trong ngực rồi, dù không đau đớn, nhưng cũng không dễ dàng tiêu tan! Cậu cũng biết, nếu không trải qua nó, Trình Hi của bây giờ cũng sẽ không xuất hiện! Hắn thay đổi, còn cậu vẫn là như thế, cả cậu và hắn đều là hai kiểu người hoàn toàn khác biệt!

Nghĩ lại, đời người tuy cũng gọi là dài, nhưng những năm tháng quan trọng nhất có bao nhiêu, không ngờ cậu lại cùng Trình Hi vượt qua quãng thời gian đó.

Tâm tình Trình Hi hiện tại cũng giống cậu? Bàn tay hắn đặt ở lưng cậu hơi run nhẹ, tựa cảm phía sau cậu, thong thả ôm lấy cậu như thế, tựa hồ như đang muốn bù lại khoảng thời gian bị cậu cự tuyệt trước kia.

Cái ôm này của Trình Hi không kịch liệt, thậm chí so với cái ôm trước kia có thể coi là lãnh đạm, cậu không cự tuyệt bởi cậu muốn cảm thụ được sự ấm áp từ nó. Ôm vốn là một hành động tràn đầy tình cảm, nhưng mọi người cũng vốn chỉ coi nó là một hình thức xã giao! Còn đối với Trình Hi, trước đây hắn ôm cậu chỉ để chứng minh cho sự độc chiếm mạnh mẽ của hắn, nhưng giờ, cái ôm này lại tràn đầy ôn nhu!

Bất cứ người nào cũng đều sẽ cự tuyệt loại người thô bạo, tràn đầy uy hiếp, nhưng ai có thể cự tuyệt được sự ôn nhu?! Tâm lý chống cự lại của cậu, dần dần biến mất, cho dù vẫn chưa thể tiếp nhận hoàn toàn, nhưng như thế đã là một bước tiến lớn rồi.

Dần dần, thanh âm nghẹn ngào của cậu trở nên như có như không, tâm trạng mang theo một chút thẹn thùng! Vốn đã không còn là trẻ con, vậy mà còn khóc như thế, lại còn khóc trước mặt Trình Hi nữa chứ.

Cậu gơ tay lên, ý muốn đẩy Trình Hi ra.

“!” một thanh âm như không thể nghe thấy vang lên, thanh âm nhàn nhạt như có như không, quanh quẩn bên tai cậu. Đó là tiếng nức nở rất nhỏ, nếu như không phải chủ nhân của thanh âm đó đang ở bên cạnh, cậu e rằng cũng đã không nghe được!

Cơ thể của cậu liền vô pháp nhúc nhích, vô pháp cự tuyệt, cánh tay dừng lại giữa không trung! Sau đó cố gắng dùng hết khí lực, cử động ngón tay không nghe lời, ngậy ngốc vỗ vỗ lưng Trình Hi.

Lưng của hắn rất rộng, sờ lên không giống như người bình thường, không phải chỉ mang đến cảm giác toàn xương hay đầy thịt, mà là sự hài hòa, mềm mại nhưng cũng không kém phần cứng rắn.

Trình Hi vừa rồi vỗ lưng cậu, có nghĩ lưng mình sờ toàn xương không a?! Cậu đột nhiên thất thần, nhớ tới cái vỗ lúc nãy, nếu mình liên tưởng nhiều như vậy, Trình Hi có hay không cũng nghĩ như thế?!

“....” hay là do mình suy nghĩ nhiều quá rồi?

“Tại sao dừng lại?!” Trình Hi đột nhiên quay đầu lại nói, xong tiếp tục dựa trên vai cậu.

Bởi vì miên man suy nghĩ, nên tay cũng vô thức dừng lại.

“Hả ...a!” Trình Hi nhắc khiến thần trí cậu tỉnh lại, sau đó lại tiếp tục vỗ hắn, như thế này thật làm cậu nhớ đến thời gian hắn hôn mê trước kia, lúc cậu chăm sóc Tiểu Tư ngày nào cũng phải vỗ vỗ để ru nó ngủ! Nghĩ lại, chẳng lẽ tính Trình Hi lại như trẻ con như thế?

.....quên đi, là do mình suy nghĩ quá nhiều rồi.

Vai cậu rất mỏi, nhưng cũng không thể đẩy Trình Hi đứng hẳn lên được, thân thể Trình Hi còn đang run run, huống chi vừa rồi hắn còn an ủi mình nữa!

“A a.....” Trình Hi bị tiếng kêu to của Ngô Thụy khiến cho thần kinh đột nhiên căng thẳng!

“Sao vậy? Sao vậy?!” Trình Hi hỏi!

“.....rút, chuột rút rồi.....” đều do đứng một tư thế quá lâu!

“....” Cậu cuộn thân thể lại, chuột rút đúng là làm người ta đau đến kêu cũng không được.

Trình Hi nhẹ nhàng giúp cậu xoa bóp, nhưng mỗi lần hấn đụng vào, lại khiến cậu tê hơn lúc ban đầu.

“Đừng! đừng đụng vào nữa!.....a!” Cậu liều mạng gạt tay Trình Hi, đẩy hấn ra.

Thấy cậu đau dữ dội như thế, hấn liền đứng dậy xoay người rời đi, cậu muốn gọi hấn lại nhưng cơn đau khiến cậu không mở miệng được. Đến khi hấn quay lại, trên tay đã cầm một túi nước ấm! thì ra hấn về phòng lấy túi nước này sao.

Nước ấm làm ta dễ chịu không ít, trong người bỗng cảm thấy ấm áp!

“Sao rồi? đỡ chút nào chưa? Có cần gọi bác sĩ không?” Trình Hi hỏi.

“Không cần đâu, tôi đỡ rồi, bây giờ đang là mùa đông, bắt họ ra khỏi nhà vì chuyện cón con thế này thì không nên!” Cậu lắc đầu nói.

Trình Hi có chút không đồng tình: “Đó là chức trách của ông ta, nếu không thì sinh ra bác sĩ làm gì chứ! Hơn nữa như vậy mà là chuyện cón con sao? Lỡ như có chuyện gì thì anh sẽ hối hận cả đời a!”

“Chỉ tại anh đề tôi lâu quá mà thôi! Tôi đã nói không sao mà!” Cậu biện giải nói.

“...” Trình Hi ánh mắt hơi hạ xuống: “.....anh không phải cố ý, chỉ là.....anh thật sự rất vui, nên mới.....”

Trình Hi nhỏ giọng nói với cậu.

Nghe hấn nói xong, cậu bỗng rơi vào trầm mặc, trong đầu cố gắng nghĩ ra cái gì để nói, nghĩ mãi bỗng vô thức thốt lên: “Cảm ơn!”

Lời vừa nói ra, cậu liền giật mình. Tại sao cậu lại cảm ơn hấn nha! sao không nói cái khác chứ, có phải là chưa từng học văn đâu! Nhìn về phía Trình Hi đang ha ha cười khiến cậu càng thêm xấu hổ. Cậu cầm túi nước chườm ấm áp trên tay, thật thoải mái! Cho dù nhà có hệ thống sưởi ấm nhưng độ ấm này vẫn khiến người ta bị mê hoặc!

“Ấm sao?” Trình Hi cười hỏi!

“Umh!” Cậu gật đầu.

“Không lẽ điều hòa để thấp quá sao?” Trình Hi nhìn về phía điều hòa nói.

“Túi chườm nóng, ngày mai anh đi lấy thêm vài túi nữa!”

Vốn nghĩ cũng không cần làm thế, nhưng thấy Trình Hi đang cao hứng như vậy, cậu cũng không nỡ tạt cho hấn một gáo nước lạnh.

“Hôm nay anh rất vui! Chúng ta đi ăn thôi!” Trình Hi cuối cùng cũng để cậu đi ăn cơm!

Cơm nước đã hâm nóng lại mang lên, cậu im lặng ngồi xuống. Sau đó Trình Hi liền kéo ghế ngồi bên cạnh cậu, bọn họ cách nhau chỉ vài thước, cậu lén dịch thân thể bị Trình Hi phát hiện!

“Nếu em còn nhúc nhích anh sẽ ôm em!”

“....”

Đưa cậu lên lầu nghỉ ngơi, sau đó Trình Hi nói công ty có việc, khi nào về sẽ nói chuyện quan trọng với cậu, cậu tuy rất hiếu kỳ nhưng cũng kiềm chế tâm tình trở lại phòng! Trình Hi có chuyện gì quan trọng cần nói với mình chứ?! A.....mình hình như cũng có chuyện muốn hỏi Trình Hi nha! Rốt cuộc là cái gìthật nghĩ không ra!

Một lúc sau....

“A....mình chưa hỏi hấn “Tiểu Nghi” kia rốt cuộc là ai nha!” Cậu rốt cuộc cũng nhớ ra!

“Không phải, thế là được rồi!”

Trình Hi tán thành gật đầu: “Nhiệt độ cao quá cũng không tốt, dễ bị khô người lắm! Nếu em lạnh thì cứ dùng”

71. Chương 71: Phiên Ngoại [6]

Đợi đến khi đang buồn chán xem TV, Trình Hi trở về!

Cậu nghĩ hẳn là muốn giải thích chuyện kia, không ngờ hẳn lại đưa cho cậu một cái túi, bên trong rất nhiều giấy tờ, Trình Hi nhìn rồi bảo cậu mở ra xem.

Ngay khi cậu vừa đọc tờ đầu tiên, đồng tài liệu trên tay liền loạt xoạt rơi xuống đầy mặt đất!

“ Tại sao lại đưa cho tôi cái này?!” Tay cậu nắm chặt ghế sofa!

“....Đây là chuyện khiến anh bận khoăn nhất từ khi tỉnh lại, chỉ là anh vẫn cần chút thời gian để tự hạ quyết tâm cho mình! Anh nghĩ, có lẽ anh còn muốn chiến thắng cả ham muốn của bản thân nữa!.....đây không phải điều em luôn muốn sao?”

“ Tôi đã qua tuổi tốt nhất rồi! hơn nữa.....tôi còn.....” cậu ấp úng nói.

Trình Hi nói: “ Anh đã hỏi qua rồi! không có vấn đề gì cả, chỉ là vẫn cần tự mình đi kiểm tra cho chắc! Chờ thêm mấy tháng nữa, đợi sinh xong đứa nhỏ , anh sẽ đi với em!”

Cậu không biết trong lòng Trình Hi như thế nào, nhưng khi cậu ngẩng đầu nhìn, trong mắt hẳn không hề có một tia dị dạng! Cậu lúc nào cũng sợ đối mặt với cái nhìn khinh bỉ của người khác, dù chỉ là liếc mắt qua, cậu vẫn không khỏi miên man suy nghĩ.

“Không cảm ơn sao?” Trình Hi nói.

Cậu tiếp tục nhìn hẳn.

Hắn nói: “ Xin lỗi, anh nói bậy rồi, không phải anh muốn em cảm ơn, cũng không phải muốn làm em cảm kích nên mới làm việc này!”

“Không sao!” Cậu biết hẳn không có ác ý.

Trình Hi khom lưng nhặt những tờ giấy rơi lá tả dưới đất lên, xếp lại gọn gàng rồi đặt vào trong tủ.

“ Anh, có thể sờ được không?” Trình Hi chỉ vào bụng cậu hỏi.

Cậu vẫn còn đang mơ màng nên cũng vô thức gật đầu: “Có thể cho tay vào được không? Quần áo dày quá!” nói xong liền chạy tới điều hòa làm ấm tay, rồi mới cho vào trong áo cậu.

Tay Trình Hi rất ấm, cho dù đặt sát ở bụng cũng không làm cậu khó chịu.

Hai người đều không nói gì, chờ đến khi Trình Hi thỏa mãn thu tay lại thì cũng đã đến giờ dùng cơm.

Bọn họ yên lặng xem TV, cũng chẳng có gì hay, nhưng cả hai đều tập trung xem. Đến giờ ngủ, cậu chúc hẳn ngủ ngon rồi đi lên lầu.

Ổ chăn thật mềm.

“Cộc cộc!”

Trình Hi gõ cửa mấy cái rồi đi vào!

“Có chuyện gì sao?” Cậu chui đầu ra khỏi chăn hỏi. Trình Hi cười rồi ngồi xuống bên giường:“ Anh có thể ngủ chung với em không?”

“”

“ Anh hứa, anh chỉ ngủ thôi, không làm gì hết!”

Cậu vẫn không trả lời. Trình Hi liền có chút thất vọng: “ Anh cứ nghĩ quan hệ chúng ta hẳn đã có tiến bộ rồi, xem ra chỉ là ảo tưởng thôi!”

Ngay lúc Trình Hi xoay người đi, cậu giữ hần lại nói: “ Nếu như thực sự chỉ là ngủ thì không sao, dù sao trước đây tôi với Tiểu Tư cũng là ngủ chung một chỗ!” Trình Hi kinh ngạc, rồi nhanh chóng tiến tới. Nhìn hần mặc áo ngủ chui vào, cậu cũng tự động dịch vào trong.

“ Tôi có thể hỏi anh một chuyện không?” Những lời này vẫn cứ âm ỉ trong bụng cậu, nhưng cậu vẫn chưa dám mở miệng.

“Sao vậy? Chuyện vừa rồi sao?” Trình Hi hỏi.

Không nói gì, cậu thẳng thắn gật đầu.

“Không sao! Cứ thuận theo tự nhiên thì tốt thôi.” Trình Hi thoải mái trả lời, “Muốn anh vỗ lưng ru ngủ không?”

“ Tôi không phải trẻ con a!”

“Em không muốn hỏi anh chuyện khác sao?” Trình Hi lại hỏi tiếp.

“Hỏi cái gì cơ?” cậu mở mắt nhìn hần.

“Hơ....bỏ đi! Vốn dĩ anh muốn chờ đến khi em chủ động hỏi anh!” Trình Hi nhìn cậu chăm chú nói.

“Tôi hỏi anh cái gì?” Cậu có chút không hiểu Trình Hi nói gì.

“Aizzz.....em không hỏi anh cũng muốn giải thích rõ ràng. Tiểu Nghi kia gọi là An Tịnh Nghi, là bạn lúc nhỏ của anh với Trình Anh, anh vốn chỉ xem cô ấy như là em gái, trước đây anh vốn giao lưu với nhiều bạn nữ, cô ấy cũng có ý muốn cùng anh hẹn hò, nhưng anh không muốn quan hệ giữa mình với cô ấy phức tạp thêm nên đã cự tuyệt. Sau đó cô ấy được gia đình đưa đi du học, mấy tháng trước không biết làm thế nào lại biết anh ở đây nên mới.....” Trình Hi cười khổ một chút rồi nói tiếp: “Cũng như những người khác, anh cũng không lưu lại tình cảm cho ai, chỉ có chơi đùa mà thôi, có điều Tịnh Nghi lại là bạn từ nhỏ nên.....nhưng mà anh đã cự tuyệt rồi, tuy biết em cũng không để ý nhiều nhưng anh vẫn muốn nói chuyện rõ ràng với em!”

Cậu nhắm mắt!

Lúc sau, Trình Hi nói: “Em ngủ rồi sao?”

Cậu không lên tiếng trả lời, không lâu sau, bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều, cậu lặng yên nhìn, Trình Hi đã ngủ rồi sao.

“Thực sự cũng không phải tôi không để ý.....tôi cũng rất muốn biết quan hệ của hai người.....chỉ là tôi không biết phải mở miệng làm sao a!” Cậu nhỏ giọng trả lời Trình Hi, thân thể Trình Hi hơi phập phồng, ngủ rất yên giấc! Lông mi Trình Hi dày và đen theo nhịp hô hấp rung động, cậu lấy tay nhẹ nhàng chạm vào nó.

“A.....rất giống mỹ nhân nha.....” Thì ra Trình Hi cũng có thể dùng từ rất ‘ẻo lả’ này để định hình dung nha. “Ha ha!” Cậu cười một tiếng rồi kéo chăn chìm vào giấc ngủ!

Mùa đông năm nay tuy lạnh, nhưng so với trước đây thì ấm hơn nhiều, xem ra hiện tượng hiệu ứng nhà kính ngày càng rõ ràng.

Mấy tháng sau, mùa xuân gần gũi cũng qua đi.....

Biệt thự rộng lớn lại có thêm một thành viên mới. Khi cậu nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nếp nhăn của đứa nhỏ đều không khỏi nhíu mi, Tiểu Tư lúc mới sinh cũng xấu như thế sao? Lúc Tiểu Tư được sinh ra, cậu vốn không có tâm trạng để quan tâm đến nó nên cũng không nhớ rõ dáng vẻ của nó ra sao! Mà lúc nhìn thì nó đằm trên giường, mấy tấm chăn thật to che mất tiêu hết hình dáng của nó.

Lúc tám, cậu cũng có khi vô tình nhìn về phía vết sẹo thật đậm còn chưa biến mất ở bụng dưới, nhưng phần lưng phản chiếu qua gương không còn làm cậu chán ghét như trước nữa. Một tháng sau, cậu cùng Trình Hi đi tới bệnh viện đã hẹn trước.

Trải qua vài cuộc kiểm tra dài dòng, bọn họ cùng đi gặp bác sĩ. Bác sĩ máy móc nói: “.....căn cứ vào kết quả kiểm tra, vị này, umh, tiên sinh, tuy rằng bề ngoài có khuynh hướng nam tính, hơn nữa bộ phận sinh dục nam tương đối thành thục, nhưng bộ phận sinh dục nữ đồng thời cũng rất phát triển, hơn nữa, căn cứ theo tư liệu, tiên sinh đây cũng đã từng sinh qua đứa nhỏ như phụ nữ, vậy nên chúng tôi kiến nghị.....”

“Không được! tôi không muốn!.....tôi không hiểu các người đang nói gì!” Cậu đứng dậy quát lớn, cậu không thích nghe kiến nghị gì hết! không thích.....

“Bình tĩnh một chút! Không ai ép em đâu !” Trình Hi dè dặt cậu lại.

“Buông, tôi đúng là không nên đi để tự rước lấy nhục nhã !” Cậu đẩy hẳn ra, đứng dậy bỏ đi.

“Đứng lại!” Trình Hi lôi cậu lại, kéo cậu quay lại vị trí, sau đó đối bác sĩ nói: “Tôi không muốn nghe kiến nghị gì, ý của bạn tôi các người hiểu rồi đấy!” Trình Hi thanh âm lạnh như băng nói.

“.....” Bác sĩ sửng sốt một lát, rồi lập tức nói: “ Được, vậy chúng tôi sẽ đi sắp xếp ngay, khi nào quyết định được ngày sẽ gọi điện báo cho anh trước tiên!”

Nghe xong, Trình Hi hướng cậu nói:” Được rồi, xem đi, có gì đâu, do em tưởng tượng mà thôi”

“....” Cậu thu hồi viên mắt đã đầy nước, ngơ ngác tùy ý Trình Hi nắm tay dẫn ra ngoài.

“Còn chưa đến tháng 5 mà! Sao lại nóng thế này chứ!”

Trình Hi vừa nói vừa cởi áo khoác.

Cậu cũng chuẩn bị cởi áo khoác ra.

“A, em đừng có cởi a!” Trình Hi xoa hai tay cậu nói: “Em xem tay em còn đang lạnh thế này mà” nói xong chỉnh lại vạt áo cho cậu.

“Qua vài ngày rồi cùng anh về nước được không?” Trình Hi hỏi.

Cậu ngẩng đầu nhìn hẳn: “?”

“Xem như là giải sầu trước khi phẫu thuật đi, quên đi chuyện không thoải mái!.....còn không thì xem như là anh cầu xin em vậy! cùng anh quay về nha?”

Lời bác sĩ vẫn còn quanh quẩn bên tai cậu, nên cũng không nghe rõ Trình Hi nói gì, chỉ gật đầu.

Lúc Trình Hi nhắc lại chuyện này thì cũng là khá lâu rồi.

“Sao rồi? Em quên rồi sao? Anh nói với em rồi còn gì! Chuyện về nước đó!”

Trình Hi có chút không cam tâm.

“Không phải, chỉ là nhiều ngày qua, cứ tưởng anh còn có việc a!”

Trình Hi nghe xong cũng khôi phục lại bình thường. Vì vậy hôm sau bọn họ liền đáp chuyến bay quay về nước! Qua hơn mười mấy tiếng đồng hồ, vùng đất, dải núi quen thuộc liền hiện lên trước mắt!

Nhưng Trình Hi không về nhà mà lại đưa cậu tới một nơi!

Trình Hi đã từng đưa cậu tới đây một lần, nơi này mặc dù cậu không hoàn toàn quen thuộc, nhưng cũng không hề xa lạ! Cậu yên lặng đi theo Trình Hi, hẳn đi phía trước, cứ thế đi, chỉ là lâu lâu quay lại nhìn cậu rồi đi tiếp.

Vì là ban ngày nên nghĩa trang cũng không làm người ta cảm nhận được không khí chết chóc tang thương, cảnh sắc nhìn có vẻ vô cùng yên tĩnh.

Trình Hi dừng lại cước bộ, đứng trước một bia mộ quen thuộc.

Hắn mở tay ra, một đóa hoa trắng xuất hiện nơi lòng bàn tay. Trình Hi chăm chú nhìn bia mộ gần nắp sạch sẽ, cũng giống như lần trước, bia mộ được phủ đầy hoa hồng thay cho hoa cúc! Trình Hi trồng hoa vốn cũng chỉ trồng mỗi hoa hồng, có lẽ mẹ Trình Hi thật sự rất thích hoa hồng.

Mọi người đều nói hoa hồng tượng trưng cho sự lãng mạn, có lẽ vì thế nên dù được đặt ở chỗ này cũng không mang theo nét bi ai!

Trình Hi nhắm mắt, giống như đang mặc niệm cái gì đó, rồi quì xuống, đập đầu trước bia mộ một cái, sau đó đứng dậy kéo cậu rời đi. Cậu vẫn chưa hiểu gì đã bị lôi đi rất xa !

“Như vậy được không? Không ở lại thêm một chút nữa sao?” Cậu hỏi.

“Không được, chúng ta phải trở về ngay! Hôm nay ở khách sạn một đêm, mai đáp chuyến bay buổi chiều quay về.”

Cậu ngạc nhiên mở to hai mắt, trở về cũng chỉ ở một ngày một đêm thôi sao! Trình Hi tựa hồ biết suy nghĩ của cậu, hướng cậu nói: “Hôm nay trở về vốn cũng chỉ để cúng bái mẹ anh! Anh lúc đầu định tối nay là bay về, nhưng thân thể em sợ chịu không nổi! Nên thôi nghỉ ngơi một đêm rồi hãy trở về”

Cái này được coi là một kiểu sẵn sóc sao?! Cậu nói: “Cảm ơn!”

Trình Hi cười cười, sau đó kéo cậu đi về phía bãi đỗ xe, thấy hần thay mình mở cửa xe cậu có chút xấu hổ! Nhưng nhìn thần sắc Trình Hi giấu không được tia mệt mỏi cùng bi thương, cậu không biết nói gì, chỉ yên lặng ngồi vào xe.

Trình Hi trở lại khách sạn, ăn cơm tối xong, tắm rửa liền đi ngủ, cậu cũng bị chuyển đi dài này làm cho mệt mỏi, nên cũng mệt mỏi nhanh chóng đi ngủ. Kể từ đêm đầu tiên Trình Hi vào phòng cùng cậu ngủ, từ đó về sau buổi tối nào cũng như thế, Trình Hi đến phòng cậu rồi như cũ nằm xuống. Dần dần, chuyện đó cũng trở thành chuyện đương nhiên, cậu cũng quen với độ ấm bên người mỗi đêm!

72. Chương 72: Phiên Ngoại [7]

Hồ hấp Trình Hi có vẻ rất đều, nhưng cậu biết thực ra hần cũng chưa ngủ!

Đóng cửa tắt đèn, cậu cố gắng không quấy rầy hần, cũng không có ý vạch trần hần đang giả vờ ngủ, ai cũng có lúc muốn một mình yên tĩnh.

“Ngủ ngon! Tôi qua ngủ phòng bên!” Cậu nhẹ nhàng nói.

Trình Hi vẫn như thế, không đáp lại, cậu nghĩ rằng hần đã ngầm đồng ý nên lẳng lặng rời đi đến phòng bên cạnh. Tuy là nhất thời ngủ một mình cũng hơi khó thích ứng, nhưng dù sao hai người phần lớn thời gian đều là ở một mình . Rất nhanh, một mình ập tới, cậu chìm vào giấc ngủ.

Ban đêm, không gian có phần yên tĩnh, tựa hồ có chỗ nào lạ lạ, ngay khi vừa mở mắt, cơn buồn ngủ đã tiêu tan phân nửa. Trình Hi không biết từ lúc nào đã ngủ bên cạnh cậu, tay chân còn khoác lên người cậu. Bị hần đè như vậy nên cậu mới tỉnh , Trình Hi tuy nhìn không to lớn, nhưng cơ thể cũng không nhỏ, bị hần đè lên người thật sự rất nặng, cũng may không áp cả người lên cậu.

Đang muốn đẩy tay hần ra, nhưng cánh tay hần lại như bạch tuộc bám rất chặt. Cậu sợ kéo mạnh quá hần sẽ tỉnh, nên cũng không dám dùng sức! Cuối cùng, đành phải bỏ cuộc để tùy ý hần.....

Không biết hần vào đây khi nào nha!

Tỉnh giấc rồi, cậu làm sao cũng không ngủ lại được nữa.

Hần nhất định là rất nhớ mẹ! Cậu nhớ mẹ của Trình Hi qua đời rất sớm, mỗi năm hần cũng chỉ đem một đóa hoa tự trồng tới cho bà, tuy rằng kém so với nhiều loại hoa thơm khác, nhưng đóa hoa này nhất định là lễ vật bà mong muốn nhất.....

Bọn họ đều là kẻ cô độcCậu nhẹ nhàng đặt tay mình lên tay Trình Hi.

“Anh làm em thức giấc sao?” Thanh âm Trình Hi đột nhiên thì thầm bên tai.

“....” là cậu đánh thức hấn?! “Không có, phải là tôi làm anh thức giấc mới đúng!”

Trình Hi lắc đầu: “ Thế nào cũng ngủ không được.”

“Tiếp tục ngủ đi! Anh hôm nay chắc cũng mệt lắm rồi!”

“Không có, cơ thể anh khá tốt” Trình Hi tiểu ý nòng hậu: “Thân thể em cũng không tốt, ngủ nhiều chút, ngày mai chúng ta phải về rồi, tuy anh cũng muốn để em nghỉ ngơi mấy ngày, nhưng gần đây chuyện ở công ty rất nhiều! Anh lại không muốn trở lại đó một mình! Anh sợ lỡ để em lại.....em sẽ rời khỏi anh!”

Trình Hi thanh âm nhỏ dần đi.

Cậu nhìn thẳng vào hấn, nhỏ giọng nói: “ Sao lại thế.....anh quên là tôi đi tìm anh trước sao!.....”

“Như vậy thật tốt.....anh là nói, ôm em như vậy thật tốt!”

Cậu nhất thời nhận ra, hai người là đang ôm nhau cùng một chỗ! Liền dấy giụa muốn rời khỏi.

“Đừng nhúc nhích!” Trình Hi nói, thuận tiện gia tăng sức lực, hai người lại gần nhau hơn.

Cậu bây đang vui mặt vào ngực Trình Hi.

“Vây, ngủ đi. Ngày mai còn....” lời còn chưa nói hết, khuôn mặt Trình Hi đã phóng to trước mặt cậu, từ ngữ đều bị rút lại cổ họng, đầu lưỡi bị Trình Hi cuốn lấy. Bàn tay đặt trên lưng cậu cũng bắt đầu không an phận. Hấn luồn vào áo ngủ, lần mò phía sau lưng. Năm ngón tay của Trình Hi cứ chậm rãi lướt qua làm cậu có chút khó chịu, theo bản năng muốn ngồi dậy né tránh!

Đến khi hô hấp của cậu gần như ngừng lại, Trình Hi mới dời mục tiêu, đưa làn môi nóng bỏng còn đang dính nước bọt hương xuống cổ cậu, cậu muốn đẩy hấn ra, nhưng rồi nghĩ lại, có lẽ chỉ cần mở miệng nói, hấn nhất định sẽ dừng lại.

Hấn là đang thử mình sao? Thử mình liệu có thực sự sẽ không rời đi. Cậu thầm nghĩ

Mặc kệ vì cái gì....., dù có phải vì hôm nay, hay là vì bất kì điều gì khác. Cậu cố gắng nâng bàn tay cứng ngắc, chậm rãi đặt lên vai Trình Hi, động tác Trình Hi trong chớp mắt liền dừng lại, nhưng lập tức càng thêm kịch liệt, mà cắn vào da cậu. Trình Hi dùng khí lực rất lớn, vùng giữa bả vai và cổ của cậu bị hấn cắn đến đau buốt.

“Đừng cự tuyệt anh!” Trình Hi nói.

“.....”

Nút áo từng cái được cởi ra, động tác vô cùng thông thả!

Trình Hi vẫn nhìn cậu, cậu để lại tay hấn. Trình Hi mỉm cười một cái, cậu bỗng cảm thấy toàn thân tê cứng, nhìn theo nụ cười của hấn, tiếp theo, hấn cởi bỏ quần áo của mình. Quần áo của Trình Hi nhanh chóng đã bị cởi bỏ, cơ thể rắn chắc của hấn phô bày ra bên ngoài khiến cậu không dám nhìn thẳng.

Trình Hi xoay người cậu lại, để cậu khỏi xấu hổ! Nhưng, rất nhanh cậu phát hiện thêm nhiều việc khiến người khác thẹn thùng hơn nữa.

Trình Hi bắt đầu liếm liếm thắt lưng cậu, sau đó, từ từ trượt xuống.....

“Đừng, không nên!” cậu run giọng mở miệng.

“Đừng sợ! Anh chỉ muốn nhìn nó thôi!” Thanh âm trầm thấp của Trình Hi vang lên.

Trên lưng là hình xăm cậu muốn cố hết sức để quên đi, Trình Hi hiển nhiên là rất hứng thú với nó! Hấn hết xoa đi rồi xoa lại! Làn da cậu bị hấn ma sát trở nên hết sức nhạy cảm, có thể cảm nhận được mỗi động tác của hấn!

“Rất đẹp.....anh chưa bao giờ hối hận vì đã xăm nó lên người em! Cho dù em rời khỏi anh, nó vĩnh viễn cũng sẽ cùng em, giống như anh vĩnh viễn ở bên cạnh em!.....”

Trình Hi nói làm cậu rung mình một cái!

Hắn vẫn tiếp tục say sưa nói: “Loại thuốc này là loại đặc thù, sẽ không bao giờ phai màu, cũng không bao giờ xóa được!”

Cậu có chút muốn khóc, bây giờ cậu không muốn nghe Trình Hi nói những lời này, Trình Hi cũng phát hiện cậu không được tự nhiên, hắn đưa mặt tới gần cậu nói: “Đừng giận, đây là lời nói thật tâm, anh có hay không rất cố chấp!”

Cậu cũng biết tính chiếm giữ của Trình Hi rất lớn, hắn có thể như thế này đã là kiềm chế rất nhiều rồi. Vì vậy cậu chỉ khẽ thở dài, cảm giác bức bách nơi ngực cũng giảm đi rất nhiều.

“Anh nhịn không được nữa, cho anh vào nhé?” Trình Hi hỏi,

Cậu cũng cảm nhận được vật cứng rắn trên đùi mình ngày càng rõ ràng. Chỉ là tình hình bây giờ nếu cậu nói không được, liệu hắn có dừng lại không?! Cậu vùi mặt thật sâu vào gối.

“Yên tâm đi.....anh sẽ không làm đau em!” Trình Hi nói, đưa ngón tay hướng phía sau của cậu.

Cơ thể vẫn không tự chủ được mà căng cứng.

Ngón tay Trình Hi nhẹ nhàng thông thả đâm vào, sau đó từ từ tăng lên, đợi đến khi nơi nhỏ hẹp kia của cậu được mở rộng đến mức không thể mở rộng thêm, Trình Hi mới đưa phân thân cứng rắn của hắn đặt ở phía sau, rồi vừa lúc cậu còn chưa chuẩn bị đã đột ngột tiến vào!

“ A.....” Cậu kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể lại trở nên cứng ngắc như trước!

Trình Hi cũng khó chịu nói: “Thả lỏng, đừng căng thẳng như thế, như vậy càng khó vào, thả lỏng một chút, không sao đâu!”

“.....” Cậu cũng rất muốn thả lỏng, nhưng có phải nói được thì liền làm được! Nghĩ như thế, nhưng cậu vẫn tận lực thư giãn, cố thả lỏng cơ thể.

Qua một lúc lâu sau, cậu có thể cảm thấy mồ hôi của Trình Hi đang nhỏ xuống trên lưng cậu, rồi sau một hồi thở dốc, thứ đang bất động trong cơ thể cậu bắt đầu động.

Mỗi một lần như thế đều làm cậu tránh né, cơ thể theo bản năng muốn nhào về phía trước, thoát khỏi hành vi đau đớn này. Nhưng bàn tay Trình Hi chế trụ thắt lưng cậu mạnh đến mức cậu biết dù cố gắng mấy cũng vô dụng.

“ơmh...a....” cậu cúi đầu rên rỉ....

“Anh sẽ làm cho em thoải mái!” Trình Hi lại cắn nhẹ phía sau cậu, chỉ là lời hắn nói cậu cũng không nghe rõ ràng nữa.

Phía dưới liên tục ma sát kịch liệt! Trình Hi từng cái một dồn ép lên mông cậu! Cảm giác thẹn, đau đớn và còn có một chút khoái cảm dần dần cướp đi thần trí của cậu!

“....” Trình Hi tốc độ ngày càng nhanh, trong phòng chỉ còn tiếng vang dâm mãnh do thân thể va chạm vào nhau.....bức bách đến mức khiến cậu không thở nổi. Đầu ngón tay bám chặt vào thành giường nhưng lại bị Trình Hi ngăn cản!

“Đừng bám, móng tay sẽ bị nứt!” thanh âm Trình Hi truyền vào tai.

Sau đó tay cậu bị Trình Hi đưa về lại giường! Bây giờ mỗi lần cậu muốn bầu chặt cái gì để làm phân tán lực chú ý, đều bị Trình Hi phát hiện mà trả về chỗ cũ.

Đột nhiên Trình Hi dừng lại, xoay người cậu, nhất thời hai người liền đối mặt với nhau! Cậu cúi đầu không muốn nhìn thấy thân hình lỏa thể của Trình Hi.

“Muốn bám thì bám vào tay hay lưng anh đi!” Trình Hi nói, sau đó dừng lại một chút bổ sung: “Miễn sao đừng làm tay bị thương là được!”

Cậu vừa nghe, liền trách tại sao lúc này lại không kiềm chế bám chặt vào giường! Nhưng bây giờ phải đối mặt với Trình Hi thế này. Chỉ ít lúc này còn có thể úp mặt vào gối

Ngay lúc Trình Hi nâng chân cậu lên, cậu liền lập tức quay đi chỗ khác.

Trình Hi cũng không nói gì, chỉ cúi đầu cắn một ngụm nơi lỗ tai khiến cậu không tự chủ được kêu lên, bởi vì hần đang khom lưng nên vật đó càng thêm chôn sâu trong cơ thể cậu.....

“a.....”

Thấy phản ứng của cậu, Trình Hi cũng cười khẽ vài tiếng.

“Thoải mái sao?” vừa nghe Trình Hi nói, cậu thật muốn đá hần ngay từ trên giường rớt xuống. Bây giờ so với khi bị hần ép buộc trước đây cậu còn xấu hổ hơn! Hồi đó Trình Hi cũng không phải không ở trên giường nói chuyện phóng dăng, thậm chí còn gấp trăm lần so với giờ, chỉ là bây giờ tâm tình cậu không còn như trước!

“Anh không đùa nữa, nếu không mặt em sẽ xuất huyết mất.” Trình Hi vòng chân cậu qua thắt lưng hần, hướng cậu nói.

Sau đó Trình Hi không còn nói cái gì kì quái nữa.

Ý thức của cậu dần trở thành nửa tỉnh nửa mơ, chỉ còn có thể nghe được tiếng thở dốc ồ ồ của Trình Hi.

Kết quả là ngày hôm sau hai người bị trễ chuyến bay! Bởi vì lúc cả hai tỉnh dậy thì đã là một giờ chiều rồi, đáp ra sân bay đi chuyến hai giờ thật sự quá miễn cưỡng!

Khi cậu vừa trên giường bước xuống liền không vững ngã ngồi trên đất, Trình Hi nhìn thấy chỉ đứng khoanh tay xấu xa cười, sau đó mới đưa tay ra đỡ cậu dậy! Tẩy rửa xong xuôi, ăn một bữa no nê khiến cả người đều thoải mái.

Nhìn Trình Hi vẽ mặt phần nộ ngồi chống má, cậu cảm thấy có chút hả hê. Đã nói hần là không được động tay động chân, nhưng Trình Hi vẫn không nghe,....cái này là hoàn toàn ngoài ý muốn! Vì ăn cơm trưa muộn nên cũng không lâu sau thì đến bữa tối.

Do bọn họ đã ngủ qua tận trưa nên buổi tối cũng không thể buồn ngủ nhanh được! Trình Hi đề nghị ngồi ghé sofa xem phim thư giãn một chút! Làm cậu nhớ đến trước đây cũng đã từng ngồi xem phim với hần như thế!

Vì cậu không thể mở miệng nói chỗ kia khi ngồi sofa sẽ bị đau, nên trong lúc cậu còn đang do dự, thì hần kéo cậu ngồi lên đùi hần. Cậu không thích như thế, nhưng quả thực ngồi thế này sẽ không đau, ngày mai còn không biết sẽ thế nào, ngẫm lại, không nên miễn cưỡng bản thân thì tốt hơn. Chỉ là bản thân cũng không thích ứng ngay được, người cứ căng cứng khiến cậu rất nhanh mệt mỏi. Cuối cùng, cậu quay lại nói với Trình Hi: “Tôi muốn đi nghỉ ngơi trước, anh cứ tiếp tục xem đi.”

Nói xong cậu từ trên người Trình Hi trượt xuống, tập tễnh bước về phòng.

Kết quả Trình Hi cứ nhiên nhảy dựng lên, tắt TV rồi liền đuổi theo cậu, nói: “Anh cũng mệt rồi, anh cùng em đi ngủ nha!” nói xong liền đỡ lấy thắt lưng cậu. Cậu vừa nghe thanh âm Trình Hi ‘hăng hái bồng bồng’, thân thể liền run run: “Không cần ...không cần, anh tiếp tục xem đi!”

Trình Hi liền tỏ vẻ không muốn, sau đó chỉ chỉ mặt mình nói: “Đau quá, lúc này em đánh mạnh như thế, đổi cả màu rồi, anh muốn đi nghỉ ngơi!”

Cậu nhìn kĩ.....vết đỏ nhàn nhạt kia đã biến mất không còn dấu vết! Hơn nữa lúc cậu đi tắm căn bản là tay chân vô lực, thế nào cũng không thể làm mặt hần đổi màu được! Vết đỏ hồi nãy cũng không phải do cậu dùng lực mà do hần trắng quá thôi!

Thấy cậu hoài nghi, Trình Hi nhú mày nói: “Đánh anh rồi, còn dùng ánh mắt hoài nghi này nhìn sao?!”

Cậu bất đắc dĩ, Trình Hi rõ ràng nói dối không chớp mắt, chỉ là lời này từ trong miệng hần nói lại thành ra quyết đoán a.....

Trình Hi lật chăn chui vào trước, sau đó vỗ vỗ bên cạnh ý bảo cậu chui vào.

Xem ra Trình Hi nhất định muốn cùng mình ngủ rồi. Vì vậy nên cậu cũng đành bất đắc dĩ chui vào, cẩn thận không dựa vào Trình Hi gần quá.

“Cái kia, chuyện công ty anh bận lắm sao?” Cậu hỏi, không biết có bị hiểu nhầm là để ý chuyện đời tư của hắn không nữa!

“gần đây thì bận, do có mấy đối tác lớn hợp tác. Trợ lý với thư ký quyền hạn chưa đủ, gần đây lại bị thâm hụt, anh cũng lo khi giao cho bọn họ làm, dù sao cũng là công ty của mình, anh còn phải nuôi gia đình nữa!”

Mặt cậu đỏ lên, sau lại mắng mình quá nhạy cảm, cậu cũng có phải người nhà Trình Hi đâu cơ chứ! Cậu tiếp tục hỏi: “Vậy hôm nay không quay về có sao không?”

“không thể để em như vậy mà quay về a! Phải nghỉ ngơi ít nhất là một ngày một đêm!” Trình Hi nói.

Đây đều là do hắn! Nếu hắn không làm, không, nếu như làm ít lại thì cũng sẽ không biến thành như vậy! Cậu bận suy nghĩ Trình Hi đến gần cậu lúc nào cũng không hay!

Cậu vội vàng nói: “Tôi đúng là rất khó chịu, nhưng mà công việc bận như thế, vậy nên ngày mai chúng ta nhất định phải về!.....Cái kia, anh cũng nói rồi, nghỉ ngơi thôi! Chúng ta ngủ thôi!”

Sau đó cậu xoay người, đưa lưng về phía Trình Hi, trong nháy mắt đó, cậu dường như thấy được Trình Hi đang cười.....

Vui vẻ nhắm mắt, đêm qua đã mệt nhọc rồi, đêm nay chắc có thể ngủ ngon đây!

73. Chương 73: Phiên Ngoại [8]

Nhắm mắt không được bao lâu, cậu lại mở mắt ra. Trình Hi liên tục cọ cọ phía sau lưng, hơn nữa tay cũng bắt đầu không an phận. Cậu vốn nghĩ làm như không biết, nhưng quấy rối rõ ràng thế này, nếu như ngủ được mới là chuyện lạ.

“Anh đừng xằng bậy nữa. Nhanh nghỉ ngơi đi!” Cậu nói.

“Không sao, em mệt thì cứ nghỉ sớm đi, không cần để ý anh!” Trình Hi nói

Cậu không hề muốn để ý hắn! “ Anh như vậy tôi sao ngủ được chứ!”

Trình Hi ngữ khí vô tội đáp lại: “A, như vậy a! Nhưng anh rất khó chịu!”

“Không thể nào!” cậu lập tức nói: “ Mặt của anh căn bản là không thể đau được nữa! đã lâu như vậy rồi!”
“.....”

Trình Hi đầu tiên là không nói gì, sau đó nói: “Anh đúng là đau nha, bất quá, không phải mặt đau mà là ở đây đau a!” nói xong Trình Hi lập tức kéo tay của cậu ấn xuống dưới thân hắn sờ soạng! Cậu nhất thời ngây dại, nơi đó cứng lên rồi!

Rõ ràng cái gì cũng không có làm nha!

“Anh đi đâu thế?” Cậu hỏi. Trình Hi buông tay cậu, bước xuống giường.

“Em không thấy anh nên đi tắm sao?” Trình Hi nói: “ A, hay là em nghĩ không tắm tốt hơn?!” sau đó lộ ra một bộ dáng tươi cười đến quỷ dị.

Cậu lập tức cự tuyệt: “ Anh mau đi tắm đi!”

Trình Hi thất vọng.....

Một lát sau, Trình Hi thân thể nhẹ nhàng khoan khoái quay lại phòng. Cậu tuy rằng mắt đang nhắm, nhưng cũng không nhìn được mà lén quan sát hắn. Tóc ướt mềm rủ xuống mặt Trình Hi, nhìn hắn thật khác lúc bình thường! Đường nét trên khuôn mặt trở nên nhu hòa rất nhiều! Kì thực hai ngày nay từ lúc hắn đến nghĩa trang về đã có điểm khác rồi, chỉ là cậu tìm không ra từ cụ thể để hình dung!

“Đẹp trai đến mức muốn nhìn lên anh sao?.....có thể quang minh chính đại nhìn a!” Trình Hi đột nhiên nói.

“....” mắt mặt quá mà, đã nhìn lên còn chờ ra nữa! : “Không, không có!” cậu lắc đầu biểu thị không hề nhìn lên hẳn.

“Không có thì không có vậy!”

“Anh không sấy tóc sao?” cậu hỏi.

Trình Hi lắc đầu: “ Một lúc nữa sẽ khô, anh xem tư liệu một chút, xem xong rồi lại đầu vào đây ngay!”

Nói xong Trình Hi đem khăn mặt ẩm ướt ném sang một bên, đi lên giường rồi mở máy tính. Xem ra công việc của Trình Hi thật sự rất gấp, nhưng hẳn vẫn về tảo mộ, chỉ riêng điểm này đã khiến cậu nghĩ Trình Hi không phải là con người lãnh đạm, chỉ ít hẳn rất thương mẹ của mình.

Hoặc không, hẳn cũng chỉ là một đứa trẻ bị tiền tài chi phối mà thôi! Sau này nhất định không được dạy Tiểu Tư thành tính tình ác liệt như vậy! Cậu âm thầm hứa với lòng mình!

Trình Hi không kiên nhẫn lắc đầu phe phẩy mấy lọn tóc ướt, cậu đành xuống giường đi tới phòng tắm. Quả nhiên, ở bên trong.

Trình Hi nhìn vật trong tay cậu, cười: “ Anh không thích, đau da đầu lắm, trừ phi cần, còn lại anh toàn để tóc khô tự nhiên!”

Cậu vừa nghe, lẽ nào mùa đông cũng để tự khô?!

“Như vậy không được! Về sau già sẽ rất đau đầu!” Cầm phích cắm, ấn nút, bắt đầu thực hiện nhiệm vụ của máy sấy! Trình Hi nhìn cậu sấy tóc cho hẳn, lập tức liền muốn đứng lên.

“ Anh cứ làm việc của anh đi! Một lát sẽ xong thôi!” Cậu nói.

“Umh” Trình Hi thâm ý liếc mắt nhìn cậu.

Sau đó Trình Hi tiếp tục công việc, còn cậu tiếp tục sấy tóc cho hẳn!

Từng đợt gió ẩm áp trong phòng xuất hiện, tóc Trình Hi nhanh chóng khô.

“Được rồi!” cậu nói, mái tóc được sấy khô giờ cực kì mượt, sờ lên rất thích, rõ ràng hẳn không hề dùng qua sản phẩm bảo dưỡng gì cả, thật làm cho người ta ước ao.

Trình Hi quay đầu: “ Nhanh vậy a!”

“Máy sấy a, đương nhiên là nhanh rồi! Lẽ nào cho tới giờ anh chưa từng dùng qua?” Trình Hi nói thật kì quái!

“Cũng không phải, đương nhiên là có dùng qua, có điều mỗi lần dùng da đầu đều đau nhức chết đi được, đụng vào là thấy khó chịu !” Trình Hi tựa hồ nhớ tới cái gì, khuôn mặt có chút vận vẹo.

Cậu nhìn biểu tình Trình Hi, thấy thật khó hiểu, máy thì để ra xa, còn tóc thì dùng tay lộng, làm sao đau nhức được?!

“Hơ, em làm dễ chịu hơn, sau này chuyện sấy tóc giao cho em!” Trình Hi đắc ý nói.

Cậu sững sốt, “Hả?! Oh!”

Thấy cậu đáp ứng, Trình Hi cười đến sáng lạn: “ Anh cũng sắp xem xong rồi, em đi ngủ trước đi!”

Cậu có chút không muốn ngủ, vừa mới tỉnh lại, lại làm thêm vài chuyện, cơn buồn ngủ cũng tiêu tan, nhưng Trình Hi còn nói: “Nếu không em chờ anh mấy phút, chúng ta còn có thể làm cái khác.....” hẳn nói còn chưa xong cậu liền xoay người ngủ!

Thấy hành vi như dự đoán của cậu, Trình Hi sờ sờ tóc, lại tiếp tục làm việc của mình.....

Nương theo tiếng hô hấp nhẹ nhàng cùng tiếng gõ phím, cậu dần chìm vào giấc ngủ. Ngày thứ hai sau khi tỉnh lại, cậu theo đồng hồ sinh học bình thường tỉnh dậy. Đồng hồ báo thức vừa hướng bảy giờ, cậu đứng dậy thay quần áo!

Trình Hi ngủ rất trầm ổn, xem ra tối qua hẳn đi ngủ cùng không sớm. Một nửa khuôn mặt của hắn vùi vào gối, nửa còn lại bị tóc rơi lả tả che khuất, mang theo một chút trẻ con. Nhưng nếu hắn tỉnh lại thì tuyệt đối không thể có thứ gọi là ‘tính trẻ con’ tồn tại!

“Lần thứ hai phát hiện em chờ ra khi nhìn anh! Hiện tượng lạ nha!”

Cậu giật mình, Trình Hi tay phải để trên gối, bàn tay thì đang chống lấy mặt, gối bị hắn đè đếm lồm thật sâu.

“ Anh tỉnh dậy khi nào?” cậu hỏi.

“Sớm tỉnh, bắt quá nhìn em còn đang ngủ nên chớp mắt một chút !” Trình Hi nói.

A, thật ngoài dự liệu nha! Hắn cư nhiên còn thức dậy sớm hơn mình: “ Anh ngủ lúc nào vậy?” cậu hiểu kì hỏi.

Trình Hi trầm ngâm một hồi: “cũng không nhớ kĩ, tập trung xem cái gì đó đến khi buồn ngủ thì đi ngủ thôi.”

Bình thường lúc cậu dậy chuẩn bị bữa sáng cũng đã thấy Trình Hi ở trên bàn cơm rồi, công ty Trình Hi hơi xa khu biệt thự, Trình Hi lại là người làm việc có quy tắc, tỷ như nếu không có việc ngoài ý muốn hẳn sẽ không bao giờ đi làm muộn. Nên thời gian ngủ của hắn đã hao hụt rất nhiều!

“ Anh có muốn ngủ tiếp một chút không?” cậu hỏi.

“Không được, chúng ta dậy thôi!” Trình Hi đáp.

“ A!” cậu kinh hô một tiếng, Trình Hi đột nhiên để tay trên lưng cậu! Trình Hi cũng bị cậu làm giật mình nói: “Phản ứng thế là sao!”

Cậu xấu hổ cười, chỉ là đầu óc không theo kịp phản xạ cơ thể thôi a.

“Quên đi, không tính toán với em nữa, sau này sẽ quen, umh, sau này sẽ tập làm quen nhiều thứ khác!” Trình Hi vừa nói vừa gật đầu!

“.....” muốn mình nói cảm ơn sao?!

Buổi tối ngày hôm sau, bọn họ rốt cuộc trở về.

Chuyến đi rất bình an, không gặp một chút bất trắc gì! Nhưng liên tục vài ngày tàu xe như thế này khiến cậu có chút không thích ứng. Về tới biệt thự, tuy rằng cậu rất muốn như cũ gọi nó là tòa thành! Thế nhưng lúc cùng Trình Hi nói chuyện phiếm lỡ nói ra bị hắn cười, cười đến khi cậu gần cảm thấy tự ti thì Trình Hi mới miễn cưỡng ngừng cườitừ đó cậu cũng không nhắc lại nữa.

Bọn họ vừa đi vào, người hầu đã ôm một khối nho nhỏ được gói thật kĩ đem ra.

Nhìn bộ dạng của nó, hẳn là ngủ đến giờ chưa dậy rồi. Trình Hi rất hăng hái niết niết khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, cậu ôm đứa nhỏ đưa cho hắn, nói đừng đánh thức nó, rồi chuẩn bị đi tắm.

“A! cũng nên nói Trình Ảnh đưa Tiểu Tư về thôi! Thằng nhỏ cứ đòi về mãi, nói em bệnh thế nào! Nghe Trình Ảnh nói chị ấy sắp bị làm phiền chết đi rồi.....” Trình Hi nói, cước bộ của cậu liền dừng lại.

“Còn đứa nhỏ này thì nói thế nào.....”

“Có gì đâu, nói là em trai của nó thôi!”

“.....” Cậu đương nhiên biết đây là em trai của nó, chỉ là.....

“Đừng lo, anh sẽ nói với nó đây nhận nuôi là được!” Trình Hi nói.

Có lẽ giải thích như vậy là tốt nhất!

Trình Hi quả nhiên làm rất nhanh chóng, khi cậu vừa tắm rửa xong, hắn cũng đã gọi điện thoại thông báo cho Trình Ảnh rồi.

Ngày mai Trình Ảnh sẽ đưa Tiểu Tư về.

“Sao thế?” cậu nghi hoặc hỏi, từ lúc đưa cậu vào phòng đến giờ Trình Hi vẫn nhìn chăm chăm vào cậu, khiến cậu không khỏi hoài nghi có phải mình vẫn còn dính xà bông hay không!

Trình Hi kéo cậu qua, vì khí lực lớn khiến cậu mất đà dựa vào trong người hắn, hắn nghiêng cơ thể, hai người thuận thể mà nằm xuống. Cậu thấy không ổn liền vội vàng đứng dậy, nhưng Trình Hi phía sau lại ngăn cản khiến cậu vô pháp nhúc nhích!

“Buông ra!” thân thể cậu dường như lại bị chuyện hai ngày trước làm đau !

Trình Hi không nghe còn đưa mặt lại gần hơn, khuôn mặt cậu cảm nhận được từng đợt hơi thở phả vào.

Cậu toàn thân cứng ngắc, lúc này mới phát hiện hai người rất gần nhau! Từ sau ngày tiếp xúc thân mật đó, hắn cũng không còn kiêng nể gì nữa, thái độ nhún nhường của hắn cũng biến mất không còn dấu vết!

“Đừng, đừng mà.....”

“ Sao vậy?” Trình Hi dùng vẻ mặt vô tội hỏi: “Hay là có chỗ nào đau nhức? anh giúp em nhìn, thuận tiện bôi thuốc luôn!”

Mắt thấy Trình Hi chuẩn bị cởi dây lưng áo ngủ, cậu vội la lên: “Không có, không có đau gì hết!”

“Thực sự không đau?!” Trình Hi như là không tin tưởng.

“Thật sự, không đau!”

“Vậy thật tốt quá, anh vốn dĩ đang lo em đau chỗ nào, hôm nay lại làm không được!”

Vốn dĩ.....chứ không phải là dự định bây giờ của hắn sao.....

“.....” cậu vừa định mở miệng nói, Trình Hi đã đè mạnh cậu trên giường.

Quần áo đều đã bị cởi xuống, tay Trình Hi cũng đã đặt ở nơi không nên đặt rồi, cậu với lấy hi vọng cuối cùng: “Anh ngày mai còn phải đi làm a! Nghỉ ngơi sớm thì tốt hơn....!”

“A!” Trình Hi đột nhiên dùng miệng ngăn lời cậu nói.

“Yên tâm! Tinh lực của anh tốt lắm, cho dù có thức qua đêm, ngày hôm sau vẫn không có gì!”

Một câu nói liền phán án tử hình cho cậu!

Tay Trình Hi chen vào hậu đình vẫn còn sưng đỏ, cậu hít một hơi lạnh, bị Trình Hi nghe được, hắn lật người cậu lại, sau đó không để ý cậu dấy gượng nhìn chăm chăm vào nơi đó!

“Còn có chút hồng, một hồi nữa anh sẽ bôi thuốc cho!”

“.....”

Vừa nói xong, tay Trình Hi thuận theo khe rãnh phía trước tìm kiếm.

“Không được!” cậu lắc đầu nắm tay hắn: “ Tôi không muốn anh đụng đến nơi đó! Không được...” tay Trình Hi đã đi tới địa phương cậu không hề muốn nghĩ tới.

“Ghê tởm lắm! xin anh đó....”

“Tuyệt đối không hề ghê tởm! Đây là nơi đẹp nhất, nhìn xem, màu sắc rất tươi, giống như trẻ con mới sinh vậy! rất mê hoặc mà.....

“Không được nói nữa, không được nói!” cậu kêu to cắt ngang lời Trình Hi!

Trình Hi mở rộng hai chân cậu, đồng thời đem chân hắn chặn lại: “Nó không hề ghê tởm! Nó cũng là bộ phận của em, không được nói nó ghê tởm, chỉ cần anh nghĩ nó đẹp là được rồi, trong mắt anh cơ thể em là hoàn mỹ nhất!”

.....đúng thế, Trình Hi lúc đầu cũng là hứng thú với cơ thể cậu.

“nếu như tôi làm phẫu thuật, anh có đứng hay không sẽ nghĩ tôi cũng bình thường như những người khác.....” nếu không còn thân thể này, sẽ mất luôn hứng thú của anh? Sẽ đối xử với tôi như những kẻ khác, rất nhanh mà chán ghét.....câu nói kể tiếp cậu không dám hỏi ra.

“.....”

Động tác của Trình Hi bỗng trở nên nhu hòa rất nhiều: “ Em hiểu lắm rồi, nếu như là anh ham nhục dục, anh cần bản sẽ không cho em đi phẫu thuật! Được rồi, tuy rằng đúng là anh thực thích ôm em, thể nhưng không phải vì cơ thể em đặc biệt! Dù ban đầu có gì đi nữa thì bây giờ cũng sẽ không! Em không cần để ý chuyện vụn vặt đó!”

Cậu nhìn hấn, vừa nãy cậu thật sự lo lắng hấn sẽ thừa nhận điều cậu nói! Thật may, hấn không có.....

Ngực đã nhẹ đi rất nhiều , chỉ là.....

“Anh mau ra đi!” cậu khó chịu nói, ngón tay Trình Hi lại xâm nhập phía trước!

Trình Hi không để ý đến, cho thêm một ngón tay vào, hai ngón tay ở bên trong mở rộng!

“Chỉ một lần thôi!” Trình Hi nói.

“Không được! Anh, Anh từ phía sau đi.....” cậu lắp bắp nói. Chỉ cần khiến Trình Hi lấy tay ra, đừng hứng thú với phía trước thì dù nói muốn cậu dùng miệng giúp hấn giải quyết cậu cũng đồng ý!

“Không được! phía sau đỏ hết rồi, làm nữa thì sẽ bị thương!”

“Vậy thì đừng làm nữa, tôi lấy tay giúp anh, không, dùng miệng cũng được!” cậu hoảng loạn nói.

Trình Hi vô cùng kinh ngạc! Vì trước đây hấn cũng từng bức cậu khẩu giao, nhưng cậu lại tại chỗ phun ra, khiến hấn vô cùng tức giận! Nhưng dù tức giận, Trình Hi sau này cũng rất ít khi ép cậu làm lại việc đó.

“Không phải em không quen sao?”

“.....vậy anh đừng làm nữa a!” cậu giãy dụa, muốn đẩy người hấn ra, cho dù có phí công cậu vẫn không ngừng nỗ lực, chỉ là, làm như vậy càng khiến Trình Hi thêm khó chịu!

“Em rốt cuộc là cố chấp cái gì?” Trình Hi nói.

“Anh đương nhiên không biết là cố chấp cái gì!” tuy rất muốn nói ra, nhưng cậu cũng im lặng, thói quen giữ trong lòng đã ăn sâu vào cậu rồi.

Trình Hi nói: “Anh đã nói đến thế, sao em vẫn.....” ngữ khí tràn ngập bất đắc dĩ.

Cảm ghét nó đã trở thành bản năng của cậu, đâu thể nào chỉ vì nói mấy câu có thể chuyển sang thích nó, hấn không hiểu.....

Nhưng cậu bỗng nhớ đến ngày phẫu thuật cũng gần tới rồi.

“Chỉ một lần.....một lần thôi.....” cậu thỏa hiệp! vừa nói xong, Trình Hi rút ngón tay của mình ra, cậu còn tưởng hấn định dừng lại, nhưng đột nhiên lại bị vật cứng rắn như lửa xỏ xuyên, cậu nhất thời mềm nhũn, nằm ngửa trên giường.

Trình Hi từ phía sau chế trụ thắt lưng cậu, đem hạ thể cả hai kết hợp chặt chẽ một chỗ.

Động nhỏ bị lấp đầy! cậu không dám cố sức, sợ sẽ đụng đến nơi đó, chỉ có thể há miệng thở dốc. Trình Hi lại hàm trụ hầu kết của cậu khiến cậu có cảm giác thở không thông.

“Buông ra.....buông ra.....” cậu cầu xin, không biết là xin hấn buông cổ họng của mình hay là thắt lưng nữa! Trình Hi vẫn thấp giọng nói: “Nhịn một chút, một chút nữa!”

.....

Trình Hi quả nhiên tuân thủ lời nói, chỉ làm một lần, nhưng dù thế cậu vẫn không cảm thấy may mắn gì, vì do chỉ có thể làm một lần, Trình Hi liền dùng hết sức, tận lực mà làm cậu.

Kết quả hôm sau cậu đành phải nằm trên giường, nhận ánh mắt trêu tức của Trình Ảnh.

“Bệnh của ba ba còn chưa hết sao?!” Yiểu Tư ngây thơ hỏi.

“....”

“Không phải, ba ba cháu a, là lao lực quá độ!” Trình Ảnh đầy dụng ý nói, càng nói càng tăng thêm trọng âm ở phía sau!

“oanh” một tiếng, khuôn mặt cậu như xuất huyết! Cũng may là Tiểu Tư không hỏi gì thêm nữa!

“Chị xuống pha ly cà phê đây! Aizz....không phiền các người “phụ tử tình thâm” nữa!”

74. Chương 74: Phiên Ngoại [9]

Nhìn Tiểu Tư, cậu lại lo lắng không biết nên giới thiệu đứa nhỏ kia với nó như thế nào. Suy nghĩ một hồi, quyết định sẽ chờ Trình Hi về, chuyện này vẫn để cho Trình Hi giải quyết thì tốt hơn!

Cậu xoa xoa mái tóc mềm mềm của Tiểu Tư, đứa nhỏ này lớn lên rất nhiều. Sau đó cậu cùng nó nói chuyện phiếm, trẻ con đúng là, có nhiều vấn đề nó hỏi khiến cậu phải lúng túng. Trình Hi cũng vì Trình Ảnh đã đưa Tiểu Tư về, nên dù bận đến mấy cũng cố về nhà sớm hơn một tiếng. Tiểu Tư vừa nhìn thấy Trình Hi trở về: ‘A!’ một tiếng rồi như khi con nháy lên đu cánh tay Trình Hi, Trình Hi không khách khí liền gõ vào đầu nó một cái, cậu không khỏi nhăn mặt lại.

Trình Hi thấy cậu liếc mắt, liền đổi thành đánh vào ót Tiểu Tư, lực đạo cũng nhẹ đi rất nhiều.

Tiểu Tư liền nhanh trí chạy tới chỗ cậu làm nũng! Còn Trình Ảnh vừa xem TV, vừa pha cà phê, cũng không chào hỏi Trình Hi.

“Cảm ơn chị!” Trình Hi đi ra phía trước, chủ động đối Trình Ảnh nói.

Trình Ảnh không chút khách khí tiếp nhận lời cảm ơn của Trình Hi: “Đương nhiên, em cho là đứa trẻ tốt như em là do ai dạy a! ta một thân con gái, giúp em nuôi của nợ đó lâu như vậy!”

Nói như chị ấy không phải người nhà này vậy, Trình Hi nhịn xuống xúc động: “Vất vả rồi, chị hai!”

“Tự nhiên thôi!” Trình Ảnh trả lời rất thẳng thắn/

“Tiểu Thụy, em đứng ngây như phỗng ra đó làm gì? Lại đây ngồi nào!” Trình Ảnh đột nhiên đối cậu nói.

Cậu sững sốt: “oh ...oh,!” sao lại gọi như vậy chứ, cậu đã qua cái tuổi bị người khác gọi là “Tiểu” rồi còn gì.

“Chị trực tiếp kêu tên em được rồi.” cậu nói với Trình Ảnh.

“Không được, kêu thế xa lạ lắm, nếu không thì gọi là ‘Thụy Thụy’ đi?”

“....” còn không bằng ‘tTeu Thụy’, cậu lắc đầu.

“Vậy thì ‘Thụy’?”

“Không được!” đây là Trình Hi nói, “Thụy là em gọi rồi!”

“Oh

” Trình Ảnh oh lên một tiếng, còn cố ý kéo dài ra.....cậu bắt đắ dĩ hướng Trình Hi liếc mắt một cái!

“Chị, chị không đến công ty giúp em thật sao!” Trình Hi chuyển hướng câu chuyện, Trình Ảnh vừa nghe xong liền không nghĩ ngợi cự tuyệt.

“Không, chị ghét làm việc nề nếp lắm, tuy rằng tiền lương nhiều thật nhưng chị không thích làm chuyện ràng buộc” Trình Ảnh nhún vai:“Chờ khi nào chị phá sản em thu nhận chị là được rồi.”

Trình Ảnh trêu ghẹo nói. Trình Hi cũng sớm nghĩ chị mình sẽ nói như vậy nên cũng im lặng không nói gì.
“Gần đây bận nhiều việc lắm sao” Trình Ảnh lo lắng hỏi.

Trình Hi nói: “Ừm, tin tức nhanh thật đấy.”

“Đương nhiên rồi! dự án lớn như vậy, có thể nào không biết!”

Cậu nghe hai người nói những chuyện, cậu không hiểu nên chuẩn bị đứng dậy rời đi, lại bị Trình Ảnh kéo lại: “Đi đâu đấy, chuẩn bị ăn trưa rồi, chúng ta cũng không phải bàn công sự gì, ngồi xuống, ngồi xuống!”

Nói xong Trình Ảnh ha ha cười vài tiếng.

Tiểu Tư lâu rồi chưa nhìn thấy đồ chơi của nó, giờ đang ở bên cạnh chơi hăng say! Trình Ảnh ôm lấy nó: “Tên tiểu quỷ nghịch ngợm này, đừng chơi nữa, ba ba giới thiệu em cho con!”

Tiểu Tư không hiểu tròn xoe mắt nhìn bọn họ.

Cậu giận dỗi cười, Trình Ảnh lại rất thoải mái, còn Trình Hi thì ôm lấy Tiểu Tư, hướng phía người hầu ý bảo ôm Tiểu Kỳ xuống. Tên đứa nhỏ này đặt rất đơn giản, Trình Hi vốn chỉ thuận miệng gọi ra chữ “Kỳ”, thế là dùng làm tên nó luôn.

Trình Hi ôm lấy đứa nhỏ, Tiểu Tư nhanh chóng tiếp nhận em trai mới của mình! Tiểu Tư bộ dáng như vừa tìm thấy một món đồ chơi mới, đây hứng thú, dùng cái tay nhỏ bé gầy gầy bàn tay so với nó còn nhỏ hơn rất nhiều, xong rồi lại cười khanh khách!

Tiểu Kỳ thế nhưng lại cười liên tục, làm cho Tiểu Tư càng đùa càng thêm hăng say.

Cậu vỗ nhẹ trán nó, ý bảo Tiểu Tư phải để ý em mình, đừng xem nó như đồ chơi như thế. Nhưng Tiểu Kỳ đang bị “chọc” dường như cũng rất cao hứng, nên cậu đành phải coi như bọn chúng đang chào hỏi nhau.

Một tháng sau, ngày cậu mong chờ cũng đã đến, tay cậu toàn mồ hôi, đứng trong thang máy bệnh viện, cậu không ngừng nhìn về biển báo số đang thay đổi, cổ gấn dờ đi lực chú ý! Trình Hi muốn cầm tay cậu, nhưng cậu lại cự tuyệt, có lẽ vì vừa sợ hãi phát hiện mồ hôi trong tay cũng vì cậu đang sợ hãi! Đến khi thang máy dừng lại, Trình Hi không để ý cậu cự tuyệt, nắm chặt tay cậu đi trên hành lang, cho dù người khác không có khả năng biết quan hệ của hai người, dù họ chỉ nghĩ hai người là anh em, nhưng cậu vẫn dấy dục muốn rút tay về, Trình Hi lại tăng thêm lực đạo!

Mặc dù vẫn để ý ánh mắt người khác, nhưng cậu không phủ nhận sự hoảng loạn trong ngực đã được trấn an rất nhiều!

Khi cửa bị đẩy ra, Trình Hi yêu cầu bác sĩ được ở lại, ngay cả trang phục vô trùng cũng đã thay, nhưng cậu kiên quyết cự tuyệt, bởi cậu không muốn Trình Hi nhìn thấy bộ dáng cậu lúc phẫu thuật! Dù là cậu cũng từng có ý nghĩ mong muốn một người ở bên cạnh mình lúc đó! Nhưng khi cậu nhớ ra mình là phẫu thuật cái gì, cậu liền không muốn Trình Hi nhìn thấy!

Nhìn cánh cửa đang đóng lại dần ngăn cách cậu cùng Trình Hi, trong lòng bỗng cảm thấy rung động thật mạnh, tựa như lần đầu tiên khi cha đưa cậu đi để lấy khối thịt bị cậu cầm hận tội cùng kia, nhưng lần này lại khác! Cảm giác chán ghét kia đã không còn nữa!

Thời tiết hôm nay rất đẹp, đột nhiên muốn đưa Tiểu Tư cùng Tiểu Kỳ ra ngoài phơi nắng, lần trước cậu đã đáp ứng Tiểu Tư sẽ đưa nó đi công viên, nếu hôm nay có thể đi thì rất tuyệt. Hình ảnh tươi cười của Tiểu Tư, cái miệng đỏ đỏ của Tiểu Kỳ, lại thêm dáng vẻ bình thần của Trình Hi cứ thay phiên nhau quanh quẩn trong đầu cậu!

Thuốc gây tê dần dần có hiệu lực, khi cậu tỉnh lại, nhất định sẽ là một khởi đầu thật sự!

Trước mắt là một mảng trắng xóa, thật lâu cậu mới nhận ra mình đang ở bệnh viện. Dời tầm nhìn từ trần nhà, Trình Hi đang ngồi ở bên cạnh ngủ. Cậu an tâm nhắm mắt lại.....cảm giác chìm vào giấc ngủ thật thoải mái! Hương vị trẻ con xông lên mũi, không cần nhìn cậu cũng biết là Tiểu Tư. Nó dùng tay kéo lấy tóc cậu, Tiểu Tư rất thích chơi với tóc, đến lúc ngủ cùng phải cầm lấy tóc mà ngủ!

“Lại đây!” thanh âm của Trình Hi.

“.....không muốn!” Thanh âm Tiểu Tư giòn giã đáp. Quả nhiên Trình Hi lập tức phát giận, sợ hãi trách cứ Tiểu Tư cậu liền nói: “Không sao, em tỉnh rồi!” sau đó cười với Tiểu Tư nói: “Lại đây, ba ba ôm một cái nào”

Tiểu Tư vừa nghe lập tức trèo lên giường! Khi vừa đến gần cậu đã bị Trình Hi kéo trở lại: “Cẩn thận miệng vết thương!”

Cậu liền bưng tỉnh, vì không có cảm giác đau đớn nên cậu suýt đã quên chính mình vừa làm giải phẫu! Tiểu Tư bắt mắt quay đầu nhìn Trình Hi, biểu tình thật đáng yêu! Cậu nở nụ cười! Trình Hi ném Tiểu Tư đi xong liền bước tới, nhìn về mặt hấn khẩn trương, cậu ngừng cười, nghi hoặc nhìn hấn: “Sao thế?”

“.....không được cười, vết thương sẽ hở miệng!”

Cậu ngẩn ra.

“Biết rồi, em sẽ chú ý!” Cậu nhẹ giọng nói.

Trình Hi gạt đầu, hai người lại rơi vào yên lặng, cậu muốn tìm cái gì để phá vỡ sự yên tĩnh, nhưng lại không biết nói gì.

“Con muốn ôm một cái!” thanh âm Tiểu Tư đột nhiên vang lên.

Cậu lập tức phản ứng: “ Lại đây, ôm một cái!”

Nói là ôm, thực ra vẫn là Trình Hi bế nó đưa về phía cậu, cậu chỉ việc vươn cánh tay ôm nhẹ nó, quả nhiên, Tiểu Tư liền làm nũng đòi hôn, xong rồi thì thỏa mãn như lúc ăn kẹo xong.

“Em lúc nào có thể về?” Cậu hỏi.

“Bác sĩ nói phẫu thuật rất thành công, chờ vết mổ tốt lên là có thể về, không cần sốt ruột, ở đây cũng không sao, cứ việc ở lại, đứa nhỏ đã giao cho chị hai rồi!”

Trình Ảnh nhất định là rất bất đắc dĩ đi! Trình Hi nói xong cũng không nói thêm gì, cậu muốn biết thời gian chính xác cơ! Cậu không muốn ở lại nơi này nha!

Sau đó không lâu....

Đến khi bác sĩ cho phép, Trình Hi liền đỡ cậu dậy đi dạo trong hoa viên ở bệnh viện, vận động thích hợp sẽ khiến miệng vết thương nhanh khép lại. Tuy hoa viên có nhiều người, nhưng phần lớn đều là bệnh nhân, nhưng ai cũng có người thân hoặc bạn bè đi cùng, người nào cũng mang nét tươi cười trên mặt. Tiểu Tư dù ốm thể nào cũng không chịu đi theo! Ngồi ở trên ghế chờ Trình Hi đi lấy nước, cậu lặng lẽ đánh giá xung quanh!

“Thôi đi!” một tiếng hét lớn vang lên.

Cậu theo thanh âm nhìn về phía đó, ở cách đó không xa.... là một người trẻ tuổi!

Bọn họ nói gì đó, vì khoảng cách quá xa khiến cậu nghe không rõ, nhưng tính hiếu kỳ vẫn làm cậu nhìn họ không dứt! Đột nhiên cô gái nổi giận, xoay người rời đi. Cậu nam ngồi ở trên ghế đá thô bạo vò đầu tóc mình, cúi đầu xuống! Cậu nghĩ chắc cậu trai đó tâm tình không tốt, không biết có nên lại an ủi không?! Đột nhiên cậu ấy ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, cậu nhanh chóng dời đi ánh mắt, không ai thích bị người khác nhìn nha!..... nhưng lúc cậu nhìn lại về phía cậu ta, cô gái kia không biết đã quay lại khi nào, lần thứ hai vươn tay ra, sau đó bàn tay kia không bị hất ra nữa...

Một hình ảnh rất bình thường nhưng lại làm cho cậu cảm động, lúc một người rơi vào bệnh tật gian khổ, nếu có người ở bên cạnh mình, hướng mình vươn tay, nhất định là người xứng đáng để chia sẻ cùng mình suốt đời....

“Đang nghĩ cái gì vậy?” Trình Hi đi về phía cậu, trong tay là một ly nước nóng. Khi tiếp nhận ly nước từ hấn, trong lòng cậu nảy lên cảm giác không chỉ là cảm kích! Thay đổi vì một người, đều không phải chuyện dễ dàng!

“Cảm ơn!” Trình Hi vô cùng kinh ngạc nhìn cậu, cậu không khỏi thấy lạ, chẳng lẽ mình nói sai sao: “ Sao thế?”

“Chỉ là một ly nước thôi mà, không cần nói cảm ơn đâu! Em chỉ cần nói với anh một chuyện.....” Trình Hi hơi ngáp ngừng.

Cậu nói: “ Em biết anh muốn nói gì, em cũng muốn anh biết tâm tình của em!”

“Nếu em có thể nói ra anh thật sự rất vui!”

Cậu gật đầu!

“Em nhớ đứa nhỏ!” cậu đối Trình Hi nói.

“Không nhớ anh sao?” Trình Hi ngồi xuống cạnh cậu hỏi.

“Chúng ta mỗi ngày đều gặp mặt a!”

“Nhưng sáng sớm nay anh đi làm còn gì!”

“....” Tuy rằng Trình Hi luôn ở cạnh cậu, công việc đều dọn sang một bên, nhưng hán ngày nào cũng phải ngồi trên máy tính mà điều hành công ty.

Qua nửa tháng sau, cậu rốt cuộc cũng có thể làm thủ tục xuất viện!

Đã có thể về nhà rồi! đúng vậy, căn nhà kia giờ không chỉ riêng là nhà của một mình Trình Hi nữa !

——Toàn văn hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-mong>